

มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

นางสาวศศิรินทร์ พัฒนะ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2556

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)

เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR) are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

PERFORMING ARTS CONCEPT AND STATUS OF PRIVATE ACTING STUDIOS

Miss Sasinan Pattana

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

CHULALONGKORN UNIVERSITY

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts (Communication Arts) Program in Communication
Arts

Faculty of Communication Arts

Chulalongkorn University

Academic Year 2013

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบัน

อوبرมการแสดงเอกชน

โดย

นางสาวศศิรินทร์ พัฒนะ

สาขาวิชา

นิเทศศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์

คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

.....คณบดีคณะนิเทศศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ดวงกมลชาติประเสริฐ)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(อาจารย์ ดร.จิรยุทธ์ สิ้นธุ์พันธุ์)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(รองศาสตราจารย์ ธีรนนท์ อนวัชศิริวงศ์)

.....กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย

(อาจารย์ กิตติศักดิ์ สุวรรณโกสิน)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ศศินันท์ พัฒนะ : มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน.
(PERFORMING ARTS CONCEPT AND STATUS OF PRIVATE ACTING STUDIOS) อ.ที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์หลัก: รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 257 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 2. เพื่อศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน และ 3. เพื่อศึกษาทัศนะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ระเบียบวิธีวิจัยใช้แบบสหวิธีการสำหรับประชากรประเภทสถาบัน ได้แก่ 1.) สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในอดีตที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน โดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งสัมภาษณ์เชิงลึกบุคลากรที่เกี่ยวข้อง 2.) สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) ซึ่งจากการสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ พบจำนวน 44 สถาบัน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร และสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูสอนการแสดงของสถาบันประกอบการสังเกตการณ์ รวมทั้งสิ้น 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทั้งหมดที่สืบค้นได้ สำหรับประชากรประเภทบุคคล คือผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เรียนรวม 66 คน (แบ่งเป็น 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป) โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระจายตามประเภทของสถาบัน

ผลการวิจัยพบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบันก่อตั้งขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549 จำนวน 4 สถาบัน ในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554 จำนวน 20 สถาบัน และในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556 จำนวน 20 สถาบัน โดยสามารถจำแนกสถาบันออกเป็น 4 ประเภทคือ สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก, สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน, สถาบันที่เป็นลักษณะธุรกิจ จัดหานักแสดง และองค์กรด้านละครที่จัดตั้งขึ้นโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ทั้งนี้สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ดำเนินกิจการอื่นควบคู่ไปกับการเปิดอบรมการแสดง ได้แก่ การผลิตรายการโทรทัศน์และการผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์ ซึ่งถือเป็นแหล่งรายได้ที่นอกเหนือจากรายได้หลักซึ่งมาจากค่าอบรมการแสดง สำหรับสถานที่ตั้งพบว่าสถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณ ทาวน์ อิน ทาวน์ เขตวังทองหลางซึ่งเป็นแหล่งผลิตงานโทรทัศน์และภาพยนตร์โฆษณาและสถาบันส่วนใหญ่จดทะเบียนในรูปแบบบริษัทคิดเป็นร้อยละ 52.0 โดยสามารถแบ่งกลุ่มแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้ออกเป็น 4 แนวคิด คือ การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ, การแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น, การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล และการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา นอกจากนี้ในส่วนของการอบรมการแสดงพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ต้องการเป็นนักแสดง (ร้อยละ 65.2) รองลงมาคือต้องการนำความรู้ไปปรับใช้กับชีวิตประจำวัน (ร้อยละ 22.7) อันดับสุดท้ายคือต้องการศึกษาต่อในสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาและนำไปปรับใช้ในอาชีพที่เกี่ยวข้อง (ร้อยละ 12.1)

สาขาวิชา นิเทศศาสตร์

ปีการศึกษา 2556

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5584701028 : MAJOR COMMUNICATION ARTS

KEYWORDS: PRIVATE ACTING STUDIOS / PERFORMING ART CONCEPT

SASINAN PATTANA: PERFORMING ARTS CONCEPT AND STATUS OF PRIVATE ACTING STUDIOS. ADVISOR: ASSOC. PROF. THIRANAN ANAWAISIRIWONGS, 257 pp.

The purposes of this research were 1) to study the status of private acting studios 2) to study the performing arts concept 3) to study the opinion of private acting studios' students. The study is considerably a qualitative research by using multiple methodologies. For private acting studios are 1) the ex- private acting studios influencing the present private acting studios by studying the relevant documents including in-depth interview relevant persons 2) the present private acting studios (Oct. 2013 - Feb. 2014) which found in online documents 44 studios by studying studios and relevant documents, in-depth interview executive and acting teacher of studios, and also the observation. For private acting studios' students, study by interviewing 66 students (3-12 yrs., 13-18 yrs., and 19 yrs. and up) scattered by studio categories.

The research found that the present private acting studios founded in 2002-2006 4 studios, in 2007-2011 20 studios, and in 2012-2013 20 studios. It can be divided into 4 categories: 1) studios that have intention to specifically train acting 2) studios that have intention to entirely train performing arts 3) studios that have intention to be modeling agency 4) theatrical organization founded by person or group of persons. It can be seen a number of the businesses operated mostly with TV production business, and event performance business. However, significantly, acting training is the main part in generating revenue. For the location, the result shows that most of private acting studios are located on Ladprao road and in Town-in-Town area which is the cluster of TV and advertising production. Moreover, 52.0% of private acting studios register as limited company. Performing arts concept can be categorized into 4 groups: acting for being actors; acting for being singer-dancer; acting for personal development; acting for further study in university. In this regard, there are a few main reasons of studying acting: want to be an actor (65.2%), want to use in daily life (22.7%), and want to use in further study and relevant career (12.1%).

Field of Study: Communication Arts

Student's Signature

Academic Year: 2013

Advisor's Signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ชิ้นนี้เกิดขึ้นจากแรงบันดาลใจตลอดเส้นทางการเรียนและการทำงานในสถาบัน
อบรมการแสดงเอกชน ผู้วิจัยขอขอบคุณทุนอุดหนุนการศึกษาในระดับบัณฑิตศึกษาจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยเพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเจริญพระชนมายุครบ 72
พรรษา ที่สนับสนุนตลอดการศึกษาปริญญาโทของผู้วิจัย

ขอขอบคุณ รศ. ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์ อาจารย์ที่ปรึกษาที่เข้าใจและอดทน รวมถึงคอย
แนะนำสิ่งดีๆ ให้แก่ผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบคุณ ดร. จิรยุทธ์ สินธุ์พันธุ์ สำหรับกำลังใจและคำแนะนำดีๆ
เสมอมา ขอขอบคุณ อาจารย์ กิตติศักดิ์ สุวรรณโกคิน สำหรับคำแนะนำและความรู้เกี่ยวกับ
ศิลปะการแสดง รวมไปถึงขอขอบคุณอาจารย์สาขาสื่อสารการแสดง ผศ.ดร. สุกัญญา สมไพบุลย์,
อาจารย์ปรีดา อัครจันทโชติ, ดร.ปอรัชฌ์ ยอดเนร และ ดร. ประภัสสร จันทรสถิตย์พร สำหรับทุก
คำแนะนำและกำลังใจ และขอบคุณอาจารย์พิเศษ อาจารย์วิฑูรย์ สังสะกิจ, อาจารย์อรพรรณ อาจ
สมรรถ และ ดร. กุสุมา เทพรัักษ์ รวมไปถึงคุณครูด้านการแสดงทุกท่านที่เคยสอนผู้วิจัย ถึงแม้เป็นครู
ครั้งเดียวก็ถือว่าเป็น “ครู” ไปตลอดชีวิต

ขอบคุณผู้บริหารและครูสอนการแสดงจากสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทุกท่าน รวมไปถึง
นักเรียนการแสดงและผู้ปกครองทุกท่านให้ความร่วมมือกับงานวิจัยชิ้นนี้ และขอบคุณโรงเรียน
บางกอกการละคอน โรงเรียนการแสดงแห่งแรกในชีวิตของผู้วิจัย ขอขอบคุณ คุณวัฒน์ชินวิทย์ กิตติเลิศรัฐ
ผู้บริหารสถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club สถานที่ทำงานแห่งแรกของผู้วิจัยที่ยังต้อนรับ
และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ขอขอบคุณ อาจารย์รสสุคนธ์ กองเกตุ ผู้บริหาร The Drama
Academy ผู้ที่เป็นทั้งครูและเจ้านายที่คอยให้กำลังใจและให้ข้อมูลแก่ผู้วิจัย

ขอขอบคุณพี่ณฉวี ศรีวินาสณห์ ผู้เป็นทั้งพี่และเพื่อน ขอขอบคุณที่ตัดสินใจมาเรียนต่อด้วยกัน
และขอบคุณที่คอยช่วยเหลือทุกอย่าง ขอขอบคุณเกรียงไกร พุเกษม ที่คอยช่วยเหลือและฝ่าฟันทุก
อุปสรรคมาด้วยกัน รวมทั้งเพื่อนปริญญาโท กลุ่มการสื่อสารเชิงสุนทรีย์และบันเทิงคดี สำหรับทุก
กำลังใจและความช่วยเหลือ ขอขอบคุณเพื่อนปริญญาตรี นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่คอย
ให้กำลังใจ ขอขอบคุณสำหรับคำแนะนำและทุกน้ำใจที่มีให้

ขอขอบคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่สนับสนุนในทุกการตัดสินใจของลูกและส่งเสริมในทุกทาง
เสมอมา

ขอขอบคุณทุกอุปสรรคและทุกบททดสอบที่ผ่านเข้ามาและขอบคุณทุกกำลังใจที่ทำให้ผู้วิจัย
ผ่านบททดสอบนั้นมาได้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญรูป.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	4
ปัญหาคำถามวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย	5
นิยามศัพท์.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1.ทฤษฎีศิลปะการแสดง.....	7
2. ทฤษฎีการละครและละครในสื่อประเภทต่างๆ.....	17
3.แนวคิดเรื่องละครเพื่อพัฒนาบุคคล	25
4.แนวคิดเกี่ยวกับองค์การฝึกอบรมการแสดงและคุณค่าของการแสดง	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	36
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
แหล่งข้อมูล	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	38
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	41
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	42
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
การนำเสนอข้อมูล.....	43

บทที่ 4 ผลการวิจัย สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	44
บทที่ 5 ผลการวิจัย มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดง เอกชนและทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	122
ทัศนคติต่อการอบรมการแสดง.....	175
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	195
ข้อจำกัดในการวิจัย	221
ข้อเสนอแนะในการวิจัย.....	222
รายการอ้างอิง	223
ภาคผนวก.....	230
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	257

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 แสดงปีที่ก่อตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน	53
ตาราง 2 แสดงจุดเด่นและจุดร่วมของสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งในในช่วงปีพ.ศ. 2545-2549	60
ตาราง 3 แสดงสรุปสาระสำคัญของ การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2550-2554	70
ตาราง 4 แสดงสรุปสาระสำคัญของ การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2555-2556	81
ตาราง 5 แสดงจุดเด่นและจุดร่วมของ การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2545-2549, พ.ศ. 2550-2554 และพ.ศ. 2555-2556	83
ตาราง 6 แสดงอัตราค่าอบรมรายชั่วโมงจำแนกเป็นช่วงราคาของหลักสูตรของการเรียนการแสดง	110
ตาราง 7 แสดงแนวทางการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ	155

สารบัญรูป

หน้า

รูป 1 แสดงประสบการณ์และการศึกษาของผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดง	85
รูป 2 แสดงโครงสร้างและการทำงานของสถาบันอบรมการแสดง	87
รูป 3 แสดงโครงสร้างแบบราบผู้บริหารกระจายงานให้แผนกต่างๆ	88
รูป 4 แสดงโครงสร้างแบบราบซึ่งสถาบันดำเนินกิจการอื่นควบคู่	90
รูป 5 แสดงสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีโครงสร้างแบบสูง	92
รูป 6 แสดงรูปแบบโครงสร้างองค์กรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	93
รูป 7 แสดงเกณฑ์การเลือกครูอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	95
รูป 8 แสดงรูปแบบของสถานที่ตั้งสถาบัน	116
รูป 9 แสดงรูปแบบการจัดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	121
รูป 10 แสดงสัดส่วนของแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	174
รูป 11 แสดงสาเหตุการอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน	189
รูป 12 แสดงสาเหตุที่มาอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนขยายความ จำแนกตามกลุ่มอายุ	190

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การแสดงเป็นศาสตร์ที่ปรากฏอยู่ในสังคมไทยเป็นเวลานานมาแล้วในรูปแบบของนาฏศิลป์ มีทำรำเป็นแบบแผน โดยมีผู้อำนวยการแสดงหรือครูเป็นผู้กำหนดทำรำให้ การสืบทอดความรู้จากครูละครเดิมนั้นเป็นการส่งต่อความรู้ภายในคณะละครจากครูสู่ศิษย์ จวบจนปลายสมัยรัชกาลที่ 4 ประเทศไทยได้ติดต่อกับประเทศตะวันตก ทำให้เกิดการผสมผสานรูปแบบของละครขึ้น โดยในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อทรงเสด็จประพาสยุโรปก็เกิดละครในรูปแบบใหม่ คือ ละครพันทาง ละครดึกดำบรรพ์ และละครร้อง โดยเน้นธรรมชาตินิยมและสำนิยมมากขึ้น รวมถึงสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ เจ้าฟ้ามหาวชิราวุธ ซึ่งต่อมาคือรัชกาลที่ 6 ทรงริเริ่มละครพูดเต็มรูปแบบเป็นครั้งแรก หลังจากนั้น ในสมัยรัชกาลที่ 6 ลักษณะของละครพัฒนาเรื่อยมาและยึดแบบแผนจากตะวันตก

ต่อมาสื่อภาพยนตร์เริ่มเข้าสู่ประเทศไทย แต่เนื่องด้วยช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ภาพยนตร์จากต่างประเทศไม่สามารถเข้ามาประเทศไทยได้ ประกอบกับในเมืองไทยขาดแคลนฟิล์มสำหรับใช้ในการถ่ายทำภาพยนตร์ จึงเป็นยุคทองของละครเวทีไทย (มีทนี รัตนิม, 2546: 12-19) มีคณะละครเกิดขึ้นมากมาย เช่น คณะศิวารมณь คณะเทพศิลป์ คณะผกาวัลลี คณะเกียรติเกษม และคณะอัศวินการละครและภาพยนตร์ เป็นต้น โดยลักษณะของละครคล้ายกับละครเวทีตะวันตก เน้นการดำเนินเรื่องด้วยบทสนทนาและนิยมสอดแทรกเพลงรวมถึงระบำเข้าไป โดยใช้การแสดงแบบชายจริงหญิงแท้ กระทั่งละครเวทีเริ่มหมดความนิยมลงในปี พ.ศ. 2496 และภาพยนตร์ไทย 16 มม. ได้รับความนิยมแทนที่ ประกอบกับละครวิทยุได้รับความนิยมมากในช่วงปี พ.ศ. 2491-2500 และเฟื่องฟูควบคู่กับยุคภาพยนตร์ โดยมีกษัตริย์นำละครวิทยุที่ติดตลาดแล้วมาสร้างเป็นภาพยนตร์ที่หลัง ในขณะที่ปี พ.ศ. 2498 สถานีโทรทัศน์เปิดตัวขึ้นครั้งแรกในประเทศไทยและเริ่มเฟื่องฟูในทศวรรษ 2500 (กอบกุล อิงคุทานนท์, 2540) จากการที่ช่องทางของการแสดงหลากหลายขึ้น ทั้งละครวิทยุ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ รูปแบบการฝึกฝนนักแสดงจึงไม่ได้จำกัดอยู่ภายในคณะละคร หากแต่เกิดสถาบันที่อบรมการแสดงเกิดขึ้นโดยเฉพาะ

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในยุคแรกเกิดขึ้นในยุคที่ละครวิทยุกำลังแพร่หลาย ละครโทรทัศน์เพิ่งเริ่มต้น และยุคที่ภาพยนตร์ 16 มม. กำลังเฟื่องฟู ในช่วงปี พ.ศ. 2505 คณะกัณธนาการละครของ ประดิษฐ์ กัลจากฤก ก่อตั้ง*ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพ*ขึ้นที่ศรีอยุธยา เพื่อฝึกอบรมบุคลากรในการแสดงละครวิทยุและการแสดงทั่วไป (กัณธนากรูป, 2539) ต่อมาในปี พ.ศ. 2518 เกิดสมาคมนักแสดงอาชีพ

แห่งประเทศไทย โดยมี ส.อาสนจินดา เป็นนายกสมาคมและก่อตั้งโรงเรียนฝึกการแสดงขึ้นที่ถนนรางน้ำ หรือแผนกฝึกสอนการแสดงของสมาคมนักแสดงอาชีพ โดยดำเนินการสอนได้ 3 รุ่นก็ปิดตัวลง (อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ นายประดิษฐ์ ภัลย์จาฤก, 2540 :66-67) นอกจากนี้อศวินการละครและอศวินภาพยนตร์ภายใต้การดูแลของพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล (พระองค์ชายใหญ่) ก็มีการจัดตั้งโรงเรียนอศวินศิลปการแสดงเช่นกัน

ในปี พ.ศ. 2523 สถาบันวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้ก่อตั้ง “สถาบันศิลปการแสดง” หรือรู้จักกันในนามของ “โรงเรียนการแสดงช่อง 3” เพื่อยกระดับมาตรฐานการแสดงแก่วงการ โดยเปิดอบรมถึง 10 ปี (ครบรอบ 27 ปีช่อง 3, 2539) ต่อมาหลังจาก “โรงเรียนการแสดงช่อง 3” ปิดตัวลงไปถึง 10 ปี สุพล วิเชียรฉาย (2543) ก่อตั้ง “โรงเรียนบางกอกการละครคอน” โดยจุดประสงค์ของผู้เรียนมีหลากหลาย ไม่ใช่แต่เฉพาะเพื่อเป็นดารา แต่รวมไปถึงเรียนเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและความมั่นใจในตนเอง ซึ่งต่อมาโรงเรียนบางกอกการละครคอนแห่งนี้ผลิตบุคลากรมากมายที่ต่อยอดและพัฒนาสถาบันอบรมการแสดงเอกชนต่างๆในปัจจุบัน

สำหรับการเปิดสอนด้านศิลปะการแสดงในมหาวิทยาลัยเกิดขึ้นครั้งแรกในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดย สดใส พันธุมโกมล เป็นผู้ร่างหลักสูตรวิชาศิลปะการละคร ในปี พ.ศ. 2507 และทำการเปิดแผนกวิชาการละครขึ้นในปี พ.ศ. 2508 โดยมุ่งเน้นศิลปะการละครแบบสากล หลังจากนั้นมหาวิทยาลัยศิลปากรเปิดแผนกวิชานาฏยสังคีต ในปี พ.ศ. 2511 ซึ่งมีวิชาศิลปะการละคร ตะวันตกบรรจุอยู่เป็นวิชาโท (กอบกุล อิงคุทานนท์, ม.ป.ป. : 75-78) ในขณะที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์แม้ว่าจะยังไม่มีเปิดสอนศิลปะการละครแบบตะวันตกในหลักสูตร หากแต่ มัทนี รัตติน ในนามสาขาวิชาวรรณคดีและภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ ได้เปิดศักราชใหม่ของละครธรรมศาสตร์ในปี พ.ศ. 2514 โดยจัดแสดงละครเรื่องอวสานเซลล์แมนของอาเธอร์ มิลเลอร์ และเปิดสอนวิชาการแสดงและกำกับการแสดง ใช้แนวสอนสมัยใหม่และพัฒนามาเป็นสาขาการละครคอน คณะศิลปกรรมศาสตร์ในปี พ.ศ. 2529 (มัทนี รัตติน, 2546: 23)

ส่วนคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี พ.ศ. 2517 ได้เปิดภาควิชาที่มีพันธกิจโดยตรงทางด้านการเรียนการสอนด้านศิลปะการแสดง คือ ภาควิชาวาทยุทธศาสตร์และสื่อสารการแสดง (ประกอบด้วยสองสาขาวิชาในภาควิชาฯนี้ คือสาขาวิชาวาทยุทธศาสตร์ และ สาขาวิชาสื่อสารการแสดง) การเรียนการสอนในสาขาวิชาสื่อสารการแสดง (performing arts) ช่วงแรกเปิดเป็นรายวิชาต่างๆ ให้เลือกเรียน ต่อมาพัฒนาเป็นวิชาโท และเป็นวิชาเอกในช่วงหลังทศวรรษ 2530 เป็นต้นมา นับเป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านนิเทศศาสตร์แห่งแรกที่เปิดสอนศิลปะการแสดงหรือสื่อสารการแสดง และส่วนใหญ่ของสถาบันอุดมศึกษาด้านนิเทศศาสตร์ที่ขยายตัวในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่งมหาวิทยาลัยเอกชนต่างๆ จะเปิดสาขาวิชาฯนี้และใช้ชื่อ “สื่อสารการแสดง” เพื่อมุ่งเน้นการศึกษาศิลปะการแสดง

เพื่อการสื่อสารสู่สังคมด้วยรูปแบบต่างๆ ตลอดจนผ่านสื่อประเภทต่างๆ นอกจากนี้ยังได้เปิดหลักสูตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารการแสดง ขึ้นเป็นครั้งแรกในปีการศึกษา 2549 ซึ่งนับเป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งในประเทศไทยที่เปิดสอนในระดับปริญญาโท สาขาสื่อสารการแสดงหรือศิลปะการแสดง ทำให้การพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารการแสดงมีความเข้มแข็ง สนองต่อพัฒนาการของการสื่อสารในสังคมที่มีความหลากหลายและรวดเร็ว (ถิรนนท์ อนุวัชศิริวงศ์, 25 เม.ย. 2557)

ปัจจุบันการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงได้รับความสนใจอย่างกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากการเปิดหลักสูตรนิเทศศาสตร์ สาขาวิชาสื่อสารการแสดง ในคณะนิเทศศาสตร์ หรือศิลปะการแสดง ในคณะศิลปกรรมศาสตร์ ของสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ พร้อมๆ กับความนิยมเรียนรู้การแสดงนอกระบบการศึกษาอย่างเป็นทางการก็ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายขึ้น ทำให้เกิดองค์กรหรือสถาบันการอบรมการแสดงเอกชนเพิ่มมากขึ้นเป็นทบทวี

ในขณะที่ละครเวทีสมัยใหม่มีการพัฒนารูปแบบและเนื้อหาที่ทันสมัยมากขึ้น โดยเกิดจากการรวมตัวกันของกลุ่มคนที่มีใจรักในละครเวที ตัวอย่างกลุ่มละครเวทีนอกสถาบัน ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มพระจันทร์เสี้ยว (2512) กลุ่มมะขามป้อม (2523) มณเฑียรทองเหี้ยเตอร์ (2527) กลุ่มละครสองแปด (2528) บริษัทแดส เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จำกัด (2529) และภัทราวดี เหี้ยเตอร์ (2535) เป็นต้น (กอบกุล อิงคทานนท์, 2540: 75-78) นอกจากนี้คณะละครบางคณะมีการเปิดอบรมการแสดง แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจเพื่อเป็นช่องทางหนึ่งในการหารายได้เข้าคณะละครด้วย (ศิริรินทร์พร ศรีใส, 2545)

การแสดงที่ปรากฏในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิง การแสดงในมหาวิทยาลัย และการแสดงในคณะละครต่างๆ รวมถึงสถาบันอบรมการแสดง ต่างก็เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาวงการการแสดงของประเทศไทย ซึ่งในปัจจุบันมีสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเกิดขึ้นหลายแห่งในกรุงเทพมหานคร โดยมีรูปแบบของสถาบันอบรมการแสดงที่หลากหลาย บางแห่งมีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก บางแห่งมีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น การร้องเพลง การเดินแบบ และพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น ในขณะที่บางแห่งมีจุดประสงค์ในการเปิดสถาบันในลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) แต่ก็เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย ทั้งนี้การอบรมการแสดงในสถาบันต่างๆ เปิดอบรมหลายช่วงอายุ เริ่มตั้งแต่ 3 ปี ถึง 18 ปี ขึ้นไป (แหล่งที่มา <http://www.newswit.com/เรียนการแสดง/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 15 พ.ย. 2556)

ในปัจจุบันมีสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ยกระดับเปิดสอนหลักสูตรปริญญาตรี ดังเช่น โรงเรียนดนตรีและการแสดง Superstar Academy ร่วมกับมหาวิทยาลัยสยาม เปิดวิทยาลัยทางด้าน

ดนตรีและศิลปะการแสดง ภายใต้ชื่อ Superstar College of Asia (แหล่งที่มา <http://www.superstar-academy.com/th/index.php> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 15 พ.ย. 2556)

สำหรับจุดมุ่งหมายของการเปิดอบรมการแสดงในปัจจุบันมีความหลากหลาย โดยบางแห่งเน้นเรียนรู้ศาสตร์ศิลปะการแสดงเพื่อนำไปสู่การแสดงอย่างมืออาชีพ (แหล่งที่มา <http://บ้านสร้างดาว.com> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 15 พ.ย. 2556) ในขณะที่บางแห่งใช้ศิลปะการแสดงเพื่อพัฒนาผู้เรียนในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นความกล้าแสดงออก บุคลิกภาพ หรือ สมาธิ ไม่ใช่แต่เพียงนำไปสู่การเป็นนักแสดงเท่านั้น (แหล่งที่มา <http://www.dramaacademy.com> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 15 พ.ย. 2556) ซึ่งจุดมุ่งหมายในการเปิดอบรมการแสดงดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงที่แตกต่างกันของสถาบัน ซึ่งส่งผลต่อวิธีการฝึกฝนนักแสดงที่แตกต่างกันด้วย

อย่างไรก็ตามจะเห็นว่าการเปิดสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในประเทศไทยมีมานานกว่า 50 ปีแล้ว และระหว่างนี้มีสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเกิดขึ้นมากมาย ฉะนั้นในฐานะแรงขับเคลื่อนหนึ่งของวงการการแสดงในประเทศไทย จึงเป็นที่น่าสนใจถึงสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน รวมถึงมีโน้ตค้นทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันเหล่านั้น เพื่อสะท้อนให้เห็นถึง องค์ความรู้ของแนวคิดทางการแสดงในสถาบันอบรมการแสดง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวงการการแสดงประเทศไทยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
2. เพื่อศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
3. เพื่อศึกษาทัศนะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

ปัญหานำวิจัย

1. สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร
2. มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร
3. ทัศนะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

ขอบเขตของการวิจัย

- ศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงตั้งแต่ปี พ.ศ.2505 และมีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน รวมถึงศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557)
- ศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเฉพาะเขตกรุงเทพมหานคร
- สถาบันอบรมการแสดงเอกชนดังกล่าว ต้องเปิดอบรมให้แก่บุคคลทั่วไป ไม่แต่เฉพาะบุคคลในสังกัด และจุดมุ่งหมายของสถาบัน ไม่ใช่เพื่อเตรียมพร้อมกับบทบาทที่ได้รับไว้แล้ว กล่าวคือไม่ได้เป็นไปเพื่อการซ่อมละครเวที ละครวิทยุ ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์
- สำหรับในการศึกษาที่สะท้อนต่อการเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ศึกษาเฉพาะผู้ที่เรียนการแสดง อยู่ระหว่าง เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 และศึกษาผู้เรียนเฉพาะเขตกรุงเทพมหานครเท่านั้น

นิยามศัพท์

สถาบันอบรมการแสดงเอกชน หมายถึง สถาบันที่เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไป ไม่รวมการเปิดสอนในมหาวิทยาลัย โดยหมายความรวมถึงสถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน โดยมีสาขาการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น รวมถึง องค์กรที่จัดตั้งขึ้นจากกลุ่มคนหรือบุคคลผู้เชี่ยวชาญด้วย

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน หมายถึง การก่อตั้งสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน รูปแบบการเปิดสอนของสถาบัน โครงสร้าง การบริหาร การดำเนินการ สถานที่ตั้ง และแหล่งรายได้ของสถาบัน

มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดง หมายถึง แนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงและแนวทางการแสดง (*Acting Approach*) ซึ่งมีผลต่อวิธีการฝึกฝนการแสดง หรือวิธีการเข้าถึงการแสดง

แนวทางการแสดง (Acting Approach) หมายถึง แนวคิดและวิธีการฝึกฝนการแสดง หรือวิธีการเข้าถึงการแสดง

ครูสอนการแสดง หมายถึง ผู้สอนการแสดงในชั้นเรียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

งานวิจัยนี้จะทำให้ได้ทำเนียบสถาบันอوبرมการแสดงเอกชน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงในแต่ละสถาบัน อันนำไปสู่การสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับศิลปะการแสดงกับสังคม

งานวิจัยนี้เป็นช่องทางให้มหาวิทยาลัยที่เปิดสอนสาขาสื่อสารการแสดงหรือศิลปะการแสดงได้ฐานข้อมูลเพื่อทำการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนางองค์ความรู้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอوبرมการแสดงของสถาบันทั้งในแง่การเรียนการสอนและการวิจัยเพื่อพัฒนางวงการศิลปะการแสดงในประเทศและภูมิภาคต่อไป

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษา “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน” สามารถแบ่งแนวคิดที่ใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ออกเป็น 4 แนวคิด ดังนี้

1. ทฤษฎีศิลปะการแสดง
2. ทฤษฎีการละครและละครในสื่อประเภทต่างๆ
3. แนวคิดการละครเพื่อพัฒนาบุคคล
4. แนวคิดองค์กรฝึกฝนการแสดงและคุณค่าของการแสดง

1. ทฤษฎีศิลปะการแสดง

Eric Bentley ผู้มีชื่อเสียงในฐานะของนักวิจารณ์ละครเวที กล่าวว่า “ละคร” คือ นักแสดง (A) ทำการแสดง (B) เพื่อผู้ชม (C) หรือเรียกอย่างง่ายว่า A B C โดยการแสดงทุกประเภทที่แสดงต่อหน้าผู้ชม สามารถเป็น “ละคร” ได้ทั้งสิ้น ในขณะที่เดียวกัน Peter Brook ผู้กำกับละครเวทีและภาพยนตร์ กล่าวว่า “ละคร” เปรียบเสมือน “พื้นที่ว่าง” หากใครทำอะไรในพื้นที่ว่างเหล่านั้นแล้วมีคนอื่นมองดูนั้นก็ถือเป็น “ละคร” (Miller, Bruce J., 2000: 11)

“ละคร คือ ศิลปะประเภทหนึ่ง ซึ่งมนุษย์กระทำขึ้นจากการเลียนแบบความเป็นมนุษย์ โดยใช้ร่างกาย เสียง สติปัญญา และวิญญาณ ต่อหน้ามนุษย์อีกกลุ่ม ซึ่งมองเหตุการณ์นั้นอยู่ โดยที่มีความสมดุลกันระหว่างการให้ความบันเทิงแก่คนดูและการให้คนดูเข้าใจ” (Miller, Bruce J., 2000: 12)

องค์ประกอบหลัก 3 ประการของ “ละคร” คือ นักแสดง การแสดงและผู้ชม หากขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปไม่สามารถเป็นละครได้ ฉะนั้นการแสดงและนักแสดงเป็นสิ่งสำคัญที่อยู่คู่กัน กล่าวได้ว่าการแสดงที่ดีเกิดจากการฝึกฝนของนักแสดงที่ดี

ในการศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดและแนวทางการแสดง รวมไปถึงวิธีการฝึกฝนหรือวิธีการเข้าถึงการแสดงของแต่ละสถาบัน สามารถใช้ทฤษฎีศิลปะการแสดงเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ ทั้งนี้ทฤษฎี

ศิลปะการแสดงสามารถแบ่งออกเป็นทักษะของนักการละครตะวันตกและนักการละครไทย สามารถอธิบายได้ดังนี้

1. ทักษะนักการละครตะวันตก

สำหรับการฝึกฝนนักแสดงสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การฝึกฝนนักแสดงแนวตั้ง หรือ จากรุ่นสู่รุ่นโดยจะฝึกฝนเฉพาะร่างกายภายนอก เป็นในลักษณะของวัฒนธรรมซึ่งพบมากในทวีปเอเชีย และการฝึกฝนนักแสดงแบบปัจเจกซึ่งพบมากในทวีปยุโรปและอเมริกา (Merlin, B., 2010: 36)

วิธีการเข้าถึงการแสดงแบ่งออกได้เป็นสองกระแสด้วยกัน คือ กระแสเริ่มต้นทางจิตวิทยา (Psychological) และกระแสเริ่มต้นจากร่างกาย (Psychical) (ภักฎารินทร์ อิงกุลานนท์, 2550: 102)

1. การเข้าถึงการแสดงเริ่มต้นจากทางจิตวิทยา (Psychological)

การเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากทางจิตวิทยา เป็นการแสดงที่เริ่มจากความรู้สึกภายใน แนวความคิดสำคัญของกลุ่มนี้คือ “System” ได้รับความพัฒนาโดย Konstantin Stanislavsky (1863-1938) ต่อมา แนวคิดนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนา “Method Acting” ในประเทศสหรัฐอเมริกา

1.1 System

System พัฒนาขึ้นโดย Konstantin Stanislavsky (1863-1938) นักการละครชาวรัสเซีย ในศตวรรษที่ 19 สัจนิยม (Realism) ถือเป็นแนวคิดที่ได้รับการยอมรับและศาสตร์ของจิตวิทยา เริ่มเติบโตทำให้ส่งผลต่อการฝึกฝนนักแสดงแบบ System โดยสามารถแบ่งการฝึกฝนออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรกคือ การฝึกฝน “Sense of self” เป็นการเรียนรู้ที่จะควบคุมทักษะด้านสมาธิ จินตนาการ และการสื่อสาร สำหรับการฝึกฝนในส่วนที่สองเน้นที่การทำงานกับบทละคร สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (Carnicke In Hodge (ed.), 2000: 11-36)

การฝึกฝน “Sense of self”

การฝึกฝนสมาธิ เริ่มต้นจากการขยายประสาทสัมผัส (Sense memory) ผ่านการสังเกตจากการมองเห็น การฟัง การสัมผัส การได้กลิ่น การลิ้มรส และพยายามจะหาความเชื่อมโยงระหว่างประสาทสัมผัสกับอารมณ์ รวมไปถึงการทวนระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต (Emotion memory) นอกจากนี้ยังมีแนวคิดที่ว่า บนเวทีคือพื้นที่ส่วนตัว (Public Solitude) ซึ่งเป็นการที่ไม่สนใจเหตุการณ์ที่นอกเหนือไปจากการแสดงบนเวที

การฝึกฝนจินตนาการ นักแสดงจะต้องสร้างภาพในใจให้ชัดราวกับเรื่องที่แสดงเป็นเรื่องจริง การฝึกฝนเริ่มจากใช้คำว่า “ถ้าเกิดว่า...” (Magic if)

การฝึกฝนการสื่อสาร การแสดงเกิดขึ้นต่อเมื่อมีการสื่อสารระหว่างคู่เล่น ทั้งนี้บทสนทนาเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการสื่อสาร หากแต่สิ่งที่ต้องให้ความสำคัญมากกว่า คือ ความหมายที่ซ่อนอยู่ในบทสนทนา (Subtext)

การทำงานกับบทละคร

การทำงานกับบทละครประกอบไปด้วย การวิเคราะห์บทโดยละเอียด จากนั้นจึงทำการศึกษาถึงประวัติและโลกของตัวละคร ขั้นสุดท้าย คือ การวาดภาพตัวละคร เป็นการประกอบสร้างทุกรายละเอียดจากที่วิเคราะห์และศึกษามา

“Actions” คือ การกระทำที่ตัวละครทำเพื่อแก้ปัญหา โดยการกระทำทุกอย่างต้องมุ่งไปสู่การตอบสนองความปรารถนาสูงสุดของตัวละคร (Super-objective) ในที่นี้จะใช้คำกริยา (Active verb) เพื่อบ่งบอก “Actions” หรือใช้คำว่า “ฉันต้องการ (I wish)” ไวซ์้างหน้า (Stanislavsky, 1937:12) “Actions” รวมถึงทางใจและการแสดงออกทางกาย หลังจากรู้ความต้องการของตัวละคร (Actions) จึงทำการคิดว่าการแสดงออกผ่านกิจกรรม (Activities) ที่จะทำให้ความต้องการของตัวละครลุล่วง

“Active analysis” คือ การอ่านบทอย่างละเอียด จากนั้นให้แสดงฉากนั้นโดยเริ่มต้นจากใช้คำพูดของนักแสดงก่อน เมื่อเล่นเสร็จจึงเปรียบเทียบกับตัวบทจริง แล้วทำซ้ำจนรู้สึกว่าจะสามารถแสดงได้โดยไม่ใช้การท่องจำ ฉะนั้นการวิเคราะห์บทแบบนี้นักแสดงจะใช้ใจหรือความรู้สึกมากกว่าใช้การคิดจากหัวสมอง

1.2 Method Acting

“Method Acting” พัฒนามาจาก “System” ของ Stanislavsky โดยได้รับการตีความแตกต่างกันออกไป 3 กระแส คือ *เน้นจิตวิทยา* *เน้นสังคมวิทยา* และ *เน้นพฤติกรรม* สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (Krasner In Hodge (ed.), 2000: 129-150, Merlin, 2010: 175-186)

“Method Acting” มีจุดร่วมสำคัญ คือ นักแสดงจะต้องวิเคราะห์ทุกคำพูด ทุกการกระทำ และทุกความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นบนเวที การสร้างการกระทำ (Actions) โดยจะต้องเป็นเรื่องเร่งด่วนที่ต้องได้รับการแก้ไขหรือได้มาซึ่งความต้องการนั้นเร็วที่สุด ทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเวทีจะต้องกระทำจากแรงจูงใจภายในทุกครั้งและมีความปรารถนาอันสูงสุดของตัวละครอยู่เบื้องหลัง (Super-objective) นอกจากนี้นักแสดงต้องเข้าใจสิ่งที่ซ่อนอยู่ในตัวบท (Subtext) รวมไปถึงให้ความสำคัญกับอวัจนภาษาอื่นๆด้วย

1.2.1 Method Acting แบบเน้นจิตวิทยา

พัฒนาขึ้นโดย Lee Strasberg (1901-1982) ให้ความสำคัญกับการผ่อนคลายร่างกายและการมีสมาธิ สำหรับการพัฒนาสมาธิเริ่มต้นจากการระลึกและจดจำเรื่องประสาทสัมผัส (Sense memory) ทั้งการได้ยิน การได้กลิ่น การเห็น การสัมผัส และการลิ้มรส โดยเชื่อว่าการจดจำได้จะกระตุ้นร่างกายทำให้นักแสดงตระหนักรู้ สร้างประสบการณ์ และยังขยายขีดจำกัดการจินตนาการด้วย

แนวคิดสำคัญ คือ ความรู้สึกบนเวทีต้องเป็นความรู้สึกที่จำได้เท่านั้น (Affective Memory) เพราะความรู้สึกที่เกิดขึ้นใหม่ยากที่จะควบคุมและนักแสดงไม่สามารถทำซ้ำได้ ต่างจากความรู้สึกที่เกิดจากการจดจำเพราะนักแสดงจะสามารถทำซ้ำได้ (Strasberg, 1964 as cited in Hodge (ed.), 2000:136) ความทรงจำที่ใช้ควรเป็นความทรงจำในอดีตหรือเป็นความทรงจำในวัยเด็กได้ยิ่งดี เพราะความเจ็บปวดจากความทรงจำที่ย้อนไปไม่ไกลจากปัจจุบันอาจก่อให้เกิดอันตรายได้ ในขณะที่ความทรงจำวัยเด็ก นักแสดงสามารถเปิดออกและปิดใหม่ได้ (Manderino, N., 1985: 25-26)

แนวคิด Private moment เป็นการปลดปล่อยนักแสดงทำให้นักแสดงรู้สึกเป็นส่วนตัวแม้ว่าจะอยู่ต่อหน้าคนอื่น และยังทำให้สามารถสังเกตเห็นชีวิตจริงของนักแสดง ซึ่งนำไปสู่การค้นหาจุดสำคัญในการปลดปล่อยความรู้สึกของนักแสดงได้ (Manderino, N., 1985: 21-24)

1.2.2 Method Acting แบบเน้นสังคมวิทยา

พัฒนาโดย Stella Adler (1901-1992) แนวคิดนี้เน้นย้ำที่สถานการณ์ที่กำหนด (Given circumstances) จินตนาการของนักแสดง (Imagination) และการกระทำทางร่างกาย (Physical action) โดยเน้นการใช้จินตนาการมากกว่าความทรงจำในอดีตเพราะจินตนาการสามารถสร้างอดีตของตัวเองได้ โดยการแสดงบนเวที 99 % มาจากจินตนาการเพราะบนเวทีทุกคนสื่อสารกันในฐานะของตัวเองที่สร้างขึ้นมาจากตัวบท ฉะนั้นทุกคำพูดและทุกการกระทำจึงต้องสร้างมาจากจินตนาการของนักแสดง (Adler, 1988 as cited in Hodge (ed.), 2000:140)

หัวใจสำคัญของการฝึกฝน คือ นักแสดงต้องเข้าใจเวลาและสถานการณ์ของตัวเอง โดยให้ความสำคัญกับคำถามว่า “ที่ไหน” เนื่องจากสถานการณ์เป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดพฤติกรรม

นอกจากนี้การถอดความ (Paraphrase) เป็นวิธีการฝึกฝนหนึ่งที่สำคัญ โดยจะให้นักแสดงพูดบทละคร จากนั้นให้ถอดความและพูดเป็นคำพูดของตนเอง วิธีนี้จะช่วยให้นักแสดงเข้าใจและน้ำเสียงของตน ในการค้นหาจินตนาการที่ทำให้นักแสดงเล่นไปตามบทบาทได้

1.2.3 Method Acting แบบเน้นพฤติกรรมศาสตร์

พัฒนาขึ้นโดย Sanford Meisner (1905-1997) มีแบบฝึกหัดที่สำคัญคือการ “Repetition” โดยเป็นการพูดในสิ่งที่เห็นจากคู่เล่นตรงหน้า ทั้งนี้มีกฎเหล็กอยู่ 2 ข้อ คือ “อย่าทำอะไรจนกว่าบางอย่างเกิดขึ้นและส่งผลให้คุณทำ” และ “สิ่งที่คุณทำไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวคุณ แต่ขึ้นอยู่กับคู่เล่นของคุณ” (Meisner, S. and Longwell, D., 1987: 34)

วิธีนี้ส่งผลต่อการแสดงคือทำให้มองเห็นความหมายที่ซ่อนอยู่ในตัวบท (Subtext) โดยที่ไม่จำเป็นต้อง “คิด” เป็นการกำจัดสิ่งที่เรียกว่า “Head Work” ซึ่งการเอาใจมาจดจ่อกับสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าจะเป็นแรงกระตุ้นพฤติกรรม การเตรียมตัวก่อนเข้าฉากเป็นสิ่งสำคัญโดยการใช้จินตนาการสามารถทำให้ความรู้สึกแข็งแกร่งกว่าการระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต หากแต่ไม่จำเป็นต้องจินตนาการเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่แสดงแต่ใช้วิธีการใดก็ได้ที่ทำให้อารมณ์ของนักแสดงเหมือนกับอารมณ์ก่อนเข้าฉากของตัวละคร โดยนักแสดงแต่ละคนจะมีสิ่งที่กระตุ้นอารมณ์แตกต่างกันออกไป บางคนอาจจะใช้วิธีการกระทำทางร่างกาย การจินตนาการ หรือการร้องเพลง

2. การเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากทางร่างกาย (Physical)

กระแสความคิดเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากทางร่างกายก่อนบางส่วนเริ่มต้นจากการไม่เห็นด้วยว่าวิธีการเข้าถึงบทบาทของนักแสดงมีเพียงการเริ่มต้นจากการคิดและรู้สึกจากภายในเท่านั้น ในขณะที่บางส่วนเริ่มต้นขึ้นจากความเห็นต่างว่าสัจนิยมไม่ชี้หนทางการเข้าถึงความจริง ฉะนั้นนักแสดงที่มีความเห็นต่างจึงพัฒนาละครแนวอื่นๆ รวมถึงกระบวนการฝึกฝนการแสดงแบบอื่น

แนวความคิดเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากทางร่างกาย คือ แนวคิดการกระทำทางร่างกายก่อให้เกิดความรู้สึก (Psychophysical) มีแนวคิดว่าเมื่อร่างกายกระทำบางอย่างจิตใจก็จะเกิดความรู้สึกบางอย่างตามมา ในที่นี้ขอยกตัวอย่าง แนวคิดศาสตร์เทคโนโลยีแห่งร่างกาย (Biomechanic) และแนวคิดจินตนาการท่าทางของตัวละคร (Psychological Gesture) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.1 แนวคิดกลไกแห่งร่างกาย (Biomechanic)

พัฒนาขึ้นโดย Vsevolod Meyerhold (1874 –1940) ซึ่งมีเทคนิคสำคัญคือ Biomechanic โดยสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (Merlin, 2010: 166-171, Leach In Hodge (ed.), 2000: 37-54)

Biomechanic หรือ ศาสตร์เทคโนโลยีแห่งร่างกาย ให้ความสำคัญกับจังหวะและกลไกของร่างกายมนุษย์ โดยมีหลักการพื้นฐานสามประการ คือ *ความสมดุล* ซึ่งเกิดจากการควบคุมของร่างกาย *ความตระหนัก* ในจังหวะและพื้นที่ สุดท้ายคือ *การตอบสนอง* ต่อคู่เล่น ผู้ชมและสิ่งเร้าจากภายนอก แนวคิดนี้เน้นย้ำที่การเตรียมพร้อมเพื่อปลดปล่อยตัวนักแสดง โดยนักแสดงต้องมีความสามารถในการสังเกต การฟัง และความสามารถในปฏิกิริยาตอบโต้ รวมถึงมีความอ่อนไหวต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบ

อย่างไรก็ตามนักแสดงไม่จำเป็นที่จะต้อง “รู้สึก” เพียงแต่เล่น “เพื่อเล่น” ทั้งนี้อยู่บนพื้นฐานความคิดที่ว่านักแสดงเหมือนเด็ก เมื่อเด็กเล่นก็จะคิดว่าการเล่นนั้นเป็นเรื่องจริง ไม่ต้องหาความต้องการของตัวละครดังเช่นนักแสดงที่ยึดหลัก System ของ Stanislavsky

1.2 แนวคิดจินตนาการท่าทางของตัวละคร (Psychological Gesture)

พัฒนาขึ้นโดย Michael Chekov (1891-1955) ซึ่งมีความคิดต่อต้านอย่างรุนแรงในการใช้ประสบการณ์ส่วนตัวของนักแสดงเพราะเป็นการจำกัดความคิดสร้างสรรค์ของตัวนักแสดงจึงเน้นที่การจินตนาการแทน สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (Merlin, 2010: 171-175, Chamberlain In Hodge (ed.), 2000: 79-97)

แนวคิดนี้ใช้จินตนาการในการพัฒนาตัวละคร โดยจะไม่ใช่คำถามว่า “ฉันจะรู้สึกอย่างไร” แต่ใช้คำถามว่า “แล้วตัวละครจะรู้สึกอย่างไร” ซึ่งเป็นการเน้นที่ความรู้สึกของตัวละครอย่างแท้จริง สำหรับการสร้างตัวละครมีเทคนิคสำคัญ คือ Psychological gesture (PG) เป็นการจินตนาการถึงตัวละครที่กำลังมีชีวิตอยู่และพยายามค้นหาความปรารถนาของตัวละคร แล้วค้นหาท่าทาง (Psychological gesture) ซึ่งเกี่ยวข้องกับความต้องการนั้น จากนั้นจึงพัฒนาท่าทางด้วยมือและแขน แล้วขยายให้ทั่วร่างกาย ทั้งนี้ท่าทางดังกล่าว (Psychological gesture) เป็นเสมือนแรงบันดาลใจของนักแสดงในขณะที่กำลังแสดง

นอกจากนี้ยังสามารถสร้างตัวละครจากการเคลื่อนไหวร่างกายได้ โดยแบ่งการเคลื่อนไหวร่างกายออกเป็น 4 ประเภท *การปั้น (Molding)* เปรียบเสมือน ชาติดิน *การลอย (Floating)* เปรียบเสมือน ชาติน้ำ *การบิน (Flying)* เปรียบเสมือน ชาติลม และสุดท้าย *การแผ่รังสี (Radiating)* เปรียบเสมือน ชาติไฟ ซึ่งการเคลื่อนไหวร่างกายข้างต้นจะช่วยให้นักแสดงรับรู้ความรู้สึกภายในของตัวละคร ช่วยสร้างตัวละครและค้นหาการใช้ร่างกายของตัวละคร

นอกจากนี้นักการละครตะวันตกยังกล่าวถึงส่วนประกอบของนักแสดงดังนี้

นักแสดงประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ ด้านเทคนิค (ร่างกาย) ด้านสมอง (ความคิด) และด้านอารมณ์ (วิญญาณ) สามารถอธิบายได้ดังนี้ (ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ., 2525: 194-204)

ด้านเทคนิค เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้เสียงและเคลื่อนไหวบนเวที ซึ่งเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สามารถสอนกันได้และเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนในฐานะนักแสดง

ด้านสมอง นักแสดงต้องวิเคราะห์ตัวละคร เข้าใจทั้งความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร โดยนักแสดงต้องสามารถถ่ายทอดตัวละครได้อย่างรอบด้าน จริงใจและน่าเชื่อถือ

นักแสดงที่ข้อบกพร่องเพียงสองส่วนนี้ สามารถเป็นนักแสดงที่ดีได้ แต่ก็จะถูกเรียกว่าเป็นนักแสดงที่ใช้เทคนิค แต่การแสดงที่มีพลังมากที่สุด คือ นักแสดงที่ใช้ด้านอารมณ์

ด้านอารมณ์ เป็นคุณสมบัติที่หายาก เป็นนักแสดงที่สามารถปรับตนเองให้เป็นตัวละคร ใช้จินตนาการของตนรวมถึงความงามและสติปัญญาในการมอบวิญญาณของตนให้แก่ตัวละคร

การแสดงเป็นทั้ง ศิลปะและทักษะ ศิลปะของการแสดงไม่สามารถสอนกันได้ ในที่นี้คือพรสวรรค์ของนักแสดง ในขณะที่ทักษะสามารถสอนกันได้ แรงปรารถนาในการพัฒนาดตนเองของนักแสดงเป็นสิ่งจำเป็น เพราะจะเป็นแรงผลักดันให้นักแสดงฝึกฝนเพื่อขยายขีดจำกัดของพรสวรรค์

2. ทักษะนักแสดงละครไทย

ละครไทยพัฒนามาจากนาฏศิลป์ โดยตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 การละครตะวันตกมีอิทธิพลกับละครไทยเพิ่มมากขึ้นและเด่นชัดในรัชกาลที่ 6 นอกจากนี้เมื่อการละครสมัยใหม่ของตะวันตกเริ่มเผยแพร่ในประเทศไทย ดังเห็นได้จากละครสมัยใหม่ในรั้วมหาวิทยาลัยทำให้มีการวิพากษ์วิจารณ์นักแสดงแบบตะวันตกเข้ามาในประเทศไทยและเกิดการผสมผสานขึ้น สำหรับแนวคิดเรื่องการแสดงนักแสดงละครไทยมีทักษะดังนี้

อรชุนา ยุทธวงศ์ (2549) กล่าวว่า การแสดงเป็นวิชาที่เรียนเกี่ยวกับชีวิต เกี่ยวกับคน เป็นการได้ค้นหาตัวเองและได้รู้จักคนอื่นเพราะการละครเป็นสถานการณ์รอบตัว เช่นเดียวกับ ม.ล.พันธุ์เทวนพ เทวกุล (2552) ให้ทักษะไว้ว่า การละครเป็นการสอนให้มนุษย์เข้าใจชีวิตและทำความดี ไม่ใช่เป็นแค่การแสดงที่เป็นการสื่อสารแค่ภายนอก แต่ต้องสะท้อนมาจากจิตวิญญาณของผู้แสดงที่ต้องเข้าถึงความเป็นชีวิตของตัวละครนั้นๆ เป็นการสอนการเรียนรู้ชีวิตให้กับผู้แสดงและผู้ชมไปในตัว โดยเป็นการลดอัตตาของนักแสดงที่ต้องจดจ่ออยู่กับปัจจุบันขณะ

สดี ไชยพันธุ์โกมล (2537: 57-61) กล่าวว่า “ความจริงใจ” เป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุดสำหรับการแสดงทุกชนิด ไม่แต่เฉพาะละครแนวสัจนิยมเท่านั้น ไม่ว่าแนวทางการนำเสนอ (Style) ของเรื่องราวในละครจะใกล้เคียงหรือไม่กับความเป็นจริงก็ตาม ฉะนั้นนักแสดงต้องเข้าใจถึงเหตุผลของแนวทางการนำเสนออื่นๆ ไม่ใช่เพียงแต่ทำตามๆกันไป โดยจุดมุ่งหมายของการเลือกใช้แนวทางการนำเสนอต่างๆ ก็เพื่อที่จะมุ่งเสนอ “ความจริง” ในแง่มุมที่ศิลปินเห็นว่า ถูกต้องที่สุด ดีที่สุด เหมาะสมที่สุดต่อผู้ชมในขณะนั้น

“นักแสดง” ในแง่มุมประเภทของนักแสดงและคุณสมบัติของนักแสดงที่ดี จะขอประมวลความรู้และความคิดเห็นของนักการละครไทย ดังต่อไปนี้

ประเภทของนักแสดง

นักแสดงสามารถแบ่งออกได้เป็น นักแสดงมุ่งเทคนิค (Technical Actor) และนักแสดงมุ่งอารมณ์ (Emotional Actor) สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้ (มีพณี รัตนิน, 2555: 114-115)

นักแสดงที่มุ่งเทคนิค (Technical Actor) คือ นักแสดงที่แสดงออกภายนอกด้วยกิริยาแต่ความรู้สึกภายในอาจมีน้อย วิธีการคือจากการกระทำทางร่างกายภายนอกเข้าไปผลักดันความรู้สึกภายใน ดังทฤษฎีของเจมส์-แลงก์ (James-Lange)

นักแสดงมุ่งอารมณ์ (Emotional Actor) คือ นักแสดงที่อ่อนไหวง่าย จะสร้างอารมณ์จากภายในตามแรงจูงใจ โดยบางครั้งไม่สามารถถ่ายทอดออกมาสู่ภายนอกได้ชัดเจน

คุณสมบัติของ 2 ประเภท คือ วิธีที่ดีโดยให้รู้สึกถึงอารมณ์เสียก่อนแล้วจึงรู้เทคนิคการควบคุมการแสดงออกภายนอก เป็นการประสานภายนอกและอารมณ์ความรู้สึกเข้าไว้ด้วยกัน

อย่างไรก็ตาม ตรีดาว อภัยวงศ์ (ใน นพมาศ แวหวงส์ (บก.), 2550: 87) แสดงทัศนะไว้ว่า นักแสดงกับคนบ้ามีเพียงเส้นบางๆที่กั้นอยู่ คือ สติ หากความเชื่อและจินตนาการของนักแสดงตั้งอยู่บนสติ รู้ว่าตนกำลังทำอะไรอยู่จึงทำให้แตกต่างจากคนบ้า

คุณสมบัตินักแสดงที่ดี

นักการละครของไทยหลายท่านให้ทัศนะเกี่ยวกับคุณสมบัตินักแสดงที่ดีโดยสามารถเรียบเรียงได้ดังนี้ (สดี ไชยพันธุ์ 2537: 153-161, บรรจง โกศัลวัฒน์, 2545:10-13 และ ภัทราวดี มีชูธน, 2551)

ด้านจิตใจ

1. **มีความมุ่งมั่นของจิตใจ** นักแสดงมีสำนึกที่ถูกต้องและมีความศรัทธาในการแสดง รักศิลปะของการแสดงไม่ไช่รักความเด่นดังที่ได้รับจากการแสดง
2. **มีความต้องการที่จะแสดงออก** ต้องการแบ่งปันผู้อื่นจึงสามารถสร้างสรรค์งานศิลปะได้
3. **มีสมาธิ** การมีสมาธิในบทจะผ่อนคลายความตึงเครียดของร่างกายและอารมณ์
4. **มีวินัย** มีความตั้งใจจริง มีพลังในการทำงาน มีความขยันหมั่นเพียรและมีความรับผิดชอบ
5. **มีระเบียบที่ดี** นอกจากศึกษาทฤษฎีแล้ว ต้องดูละครและอ่านบทละครที่ดีเพื่อเข้าใจถึงศิลปะ

ด้านอารมณ์

1. **มีความพร้อมของอารมณ์ความรู้สึก** ต้องรู้จักควบคุมร่างกายและเสียง รวมถึงต้องไวต่อความรู้สึก ทั้งความรู้สึกของตนเองและความรู้สึกของผู้อื่น

ด้านความคิด

1. **มีความคิดและความเห็น** ต้องมีความสามารถในการใช้เหตุผล
2. **มีจินตนาการและความเข้าใจ** การแสดงต้องใช้จินตนาการอยู่ตลอดเวลาและต้องถ่ายทอดจินตนาการของตนออกมาได้ นอกจากนี้ยังต้องเข้าใจในชีวิตมนุษย์ เข้าใจตนเองและผู้อื่น
3. **มีความสามารถในการสังเกต** นักแสดงที่ไม่สังเกตจะสร้างทำเพราะไม่เคยสังเกตความจริง
4. **มีความจำดี** นอกจากจำบทแล้วยังต้องจำอารมณ์ทุกอย่างที่สังเกตเห็นมาใช้ในการแสดง
5. **มีความเชื่อ** ถ้านักแสดงไม่เชื่อในสิ่งที่ตนทำ ผู้ชมก็ไม่สามารถคล้อยตามได้

ด้านร่างกายและเสียง

1. *มีความพร้อมของร่างกายและเสียง* รวมถึงประสาทสัมผัส คือ เครื่องมือในการสื่อสาร ศิลปะของนักแสดง ต้องผ่อนคลายความตึงเครียด และบังคับร่างกายได้อย่างคล่องแคล่ว

ด้านพรสวรรค์

1. *มีพรสวรรค์* เป็นคุณสมบัติที่ติดตัวมาที่ทำให้โดดเด่นจากผู้อื่น เช่น จินตนาการ ไหวพริบ และมีความสามารถในการดึงเอาพรสวรรค์มาใช้ได้ตลอดเวลา

ด้านการเรียนรู้

1. *มีการเรียนรู้ตลอดชีวิต* นักแสดงที่ดีต้องพัฒนาตนเองอยู่เสมอซึ่งการเรียนรู้ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้จากครูเท่านั้น แต่เราเรียนรู้จากการสังเกตได้ และจำเป็นที่นักแสดงต้องมีพลังในการฝึกฝน พัฒนาตนเองทั้งเสียง ร่างกายและสติปัญญา

สำหรับวิธีการฝึกฝนนักแสดงหรือวิธีการเข้าถึงการแสดง ในทัศนะนักการละครไทย สามารถแบ่งออกเป็น สิ่งที่นักแสดงต้องฝึกฝน การเตรียมพร้อมเข้าสู่บทบาท และการพัฒนาตัวละคร

สิ่งที่นักแสดงต้องฝึกฝน

ในการเป็นนักแสดงการเรียนรู้ถือเป็นสิ่งสำคัญดังที่กล่าวมาแล้ว ฉะนั้นจำเป็นต้องฝึกฝน เพื่อเตรียมความพร้อมต่อบทและนำไปสู่การเป็นนักแสดงที่ดี โดยสิ่งที่ต้องฝึกฝนประกอบไปด้วย (มัทนี รัตนิน, 2546: 4)

1. *การอ่านและตีความบทละคร* เป็นการวิเคราะห์ตัวละคร วิเคราะห์การกระทำต่างๆ
2. *การฝึกอารมณ์ความรู้สึก* การวิเคราะห์ทางจิตวิทยา สัญชาตญาณของมนุษย์ ปฏิกริยาทาง โสตสัมผัสและฝึกซ้อมเป็นธรรมชาติ
3. *การฝึกร่างกาย* คือ การฝึกร่างกายและเสียงให้เป็นเครื่องมือของนักแสดงในการแสดงออก
4. *การฝึกความชำนาญในการแสดง* ฝึกลีลาและจังหวะ การควบคุมพลังไม่ให้เหน็ดเหนื่อยง่าย
5. *การฝึกเทคนิคในการซ้อมละคร* การซ้อมร่วมกับนักแสดงและทีมงานคนอื่น ฝึกความมีวินัยของนักแสดง
6. *การพัฒนาตนเองด้านการศึกษาศิลปวัฒนธรรม* ทั้งเกี่ยวกับละครที่ตนเองเล่นและเกี่ยวกับละครทั่วไป เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจ

การเตรียมตัวก่อนการแสดง

สำหรับการเตรียมตัวก่อนการแสดงไม่ใช่แต่เพียงเตรียมพร้อมทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น หากแต่ทัศนคติของนักแสดงก็เป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการแสดงของตนต่อไป

โดยนักแสดงต้องเตรียมตัวก่อนการแสดง ดังต่อไปนี้ (ตรีดาว อภัยวงศ์, ใน นพมาศ แววงษ์ (บก.), 2550: 97-98)

1. *การผ่อนคลายร่างกายและจิตใจ* นักแสดงต้องรู้จักวิธีผ่อนคลายร่างกายและจิตใจก่อนการแสดงเพราะจะสามารถเคลื่อนไหวและมีปฏิริยาตอบสนองได้ทันที รวมถึงจะส่งผลต่อความคิดสร้างสรรค์ของนักแสดงด้วย
2. *ความเชื่อใจในคู่แสดงและกลุ่ม* เมื่อนักแสดงเชื่อใจกันก็จะสามารถเปิดเผยตัวตนต่อกัน ทำให้ทักษะของการแสดงจะได้รับการพัฒนาขึ้น นอกจากนี้การทำงานเป็นทีมเป็นสิ่งจำเป็นในการสร้างงาน ฉะนั้นความรู้สึกแข่งขันจึงเป็นสิ่งต้องห้ามเพราะจะเกิดการแตกร้างในหมู่นักแสดง
3. *การยอมรับที่จะถูกวิพากษ์วิจารณ์* ทั้งคำวิจารณ์ที่สร้างสรรค์และไม่สร้างสรรค์ รวมถึงไม่เสียเวลาแก้ตัวเพราะไม่สามารถตอบสนองความพอใจแก่ทุกคนได้
4. *ทัศนคติที่ว่าการเล่นแสดงตั้งอยู่บนความสนุก* แม้การเล่นจะมีรากฐานมาจากพิธีกรรมหากแต่กำเนิดจากการละเล่นเช่นเดียวกัน ถ้าเอาจริงจังมากเกินไปก็ไม่สามารถพัฒนาทักษะของการแสดงได้
5. *ความอิสระทางร่างกาย ความคิด และความรู้สึก* นักแสดงต้องมีอิสระที่จะค้นหาสร้างสรรค์จินตนาการ และแสดงออก

การพัฒนาตัวละคร

สำหรับการพัฒนาตัวละคร (Characterization) ชนประคัลภ์ จันทรเรือง (2544) กล่าวว่า มีลักษณะเหมือนขั้น 5 ตามหลักพระพุทธศาสนา แต่หากกล่าวตามหลักของตะวันตกก็สามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. *กายภาพ (Physiology) ของตัวละคร* เช่น เพศ อายุ ความสูง น้ำหนัก ภายลักษณ์
2. *สถานภาพทางสังคม (Sociology) ของตัวละคร* เช่น ชนชั้น อาชีพ การศึกษา ครอบครัว ศาสนา งานอดิเรก
3. *สถานภาพทางจิตวิทยา (Psychology) ของตัวละคร* เช่น ความมุ่งมั่นส่วนตัว มุมมองต่อโลก และระดับสติปัญญา

วิชาการแสดงทั้งหลายในโลกก็ล้วนมีจุดหมายเดียวกัน คือ การเชื่อในตัวละครตัวนั้น แต่วิธีจะไปถึงจุดนั้น คือ การแสดงละครให้เยอะและให้บ่อยที่สุด วิธีการของนักการละครโลกมีมากมายแต่ทั้งหมดอยู่ที่ความเชื่อของนักแสดงและต้อง “เจอเอง” เปรียบได้กับสันติวิถีกรรมทางพุทธศาสนา คือ เข้าถึงได้ด้วยตนเอง

แนวคิดหรือแนวทางการแสดงในทัศนะของนักการละครไทย มีการรับเอาแนวทางจากตะวันตก ซึ่งเป็นผลมาจากละครแนวสังคมนิยม โดยบางท่านมีการนำแนวทางดังกล่าวมาผสมผสานเข้ากับประสบการณ์และวิธีคิดแบบพุทธศาสนา

2. ทฤษฎีการละครและละครในสื่อประเภทต่างๆ

การศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน สามารถใช้ทฤษฎีการละครและละครในสื่อประเภทละครเวที ละครวิทยุ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดง เนื่องด้วยอุตสาหกรรมสื่อบันเทิงเป็นพื้นที่สร้างสรรค์งานการแสดง ในฐานะนักแสดงจำเป็นต้องทราบถึงจุดเด่นและความแตกต่างของแต่ละสื่อ นอกจากนี้อุตสาหกรรมสื่อบันเทิงยังเป็นแหล่งผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพซึ่งต่อมาผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวเปิดอบรมการแสดงแก่บุคคลทั่วไป จึงส่งผลต่อแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงของแต่ละสถาบัน

ละครทุกเรื่องเป็นการทำให้เกิดความจริง เป็นการขยายความที่พอเหมาะพอดี มีการเน้นและถ่ายทอดเฉพาะสิ่งที่ต้องการให้เห็น ละครจะต้องทำให้คนดูจำได้และพบสัจธรรม (ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ., 2525)

องค์ประกอบของละคร อริสโตเติล ปราชญ์ชาวกรีกในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสต์ศักราช กล่าวว่าองค์ประกอบของละคร มี 6 ส่วน คือ โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) ความคิด (Thought) ภาษา (Diction) เพลง (Song) และ ภาพ (Spectacle) สำหรับนักแสดงจำเป็นต้องเข้าใจภาพรวมองค์ประกอบของละคร โดยเฉพาะองค์ประกอบด้านตัวละคร (Character) ซึ่งเป็นหน้าที่ของนักแสดง ในการทำให้ตัวละครมีชีวิตในงานแสดง สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้ (นพมาส แววงษ์, 2550:1-13, มัทนี รัตนิน, 2546: 35-54 และ นพมาส ศิริกายะ, 2525: 22-24)

1. โครงเรื่อง (Plot)

ลำดับของเหตุการณ์ตั้งแต่จุดเริ่มต้นพัฒนาเรื่องไปจนถึงจุดลงเอย โดยในโครงเรื่องประกอบด้วยกรกระทำของตัวละครที่เกิดมาจากความต้องการของตัวละคร ซึ่งการกระทำในละครเกิดจากความขัดแย้ง (Conflict) หากไม่มีความขัดแย้งก็จะไม่เกิดละครขึ้น สำหรับความขัดแย้งเป็นทั้ง *ความขัดแย้งภายนอก* ได้แก่ ความขัดแย้งระหว่างตัวละคร ความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม หรือตัวละครกับโชคชะตา และ *ความขัดแย้งภายใน* กล่าวคือ ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละครซึ่งส่งผลต่อความพยายามของตัวละครที่จะฝ่าฟันอุปสรรคนั้นให้ได้

2. ตัวละคร (Character)

อริสโตเติล กล่าวว่า ตัวละครมีความสำคัญรองจากโครงเรื่อง ต่อมาไม่มีผู้ไม่เห็นด้วยและเห็นว่าตัวละครเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุด เหตุเพราะโครงเรื่องที่ดีจะสร้างจากการกระทำของตัวละคร การวางตัวละครเปลี่ยนไปตามยุคสมัย สำหรับละครแนวสัจนิยมและธรรมชาตินิยมสนใจการสร้างตัวละครให้ลึก มีเหตุผลเบื้องหลังการกระทำ และตัวละครเหมือนคนที่มีตัวตนจริง โดยสามารถวิเคราะห์ตัวละครจากการพิจารณาลักษณะของตัวละครในด้านต่างๆดังนี้

- 1). *รูปลักษณะภายนอก* หมายถึง รูปร่างหน้าตา เพศ อายุ กิริยาอาการ
- 2). *สถานะทางสังคม* หมายถึง อาชีพ ฐานะ ความเชื่อ ศาสนา ครอบครัวและสังคม
- 3). *จิตวิทยา* ภูมิหลังเป็นส่วนกำหนดนิสัย ทักษะคติ ความปรารถนา ความชอบความเกลียด
- 4). *คุณธรรม* หมายถึง ความสำนึก ความละอายต่อบาป ความยุติธรรม

ทั้งนี้สามารถรับรู้ถึงบุคลิกลักษณะและตีความตัวละครจากการนำเสนอ 4 ทาง ดังนี้

- 1). *คำบรรยายของนักเขียน* ซึ่งบางคนจะบรรยายภาพตัวละครไว้อย่างละเอียดและชัดเจน
- 2). *คำพูดของตัวละคร* คำพูดจะบ่งบอกถึง ตัวตน บุคลิกลักษณะ ความคิด ท่าทีและความเชื่อ
- 3). *คำพูดของตัวละครอื่น* ขยายให้ทราบเกี่ยวกับตัวละครและมองตัวละครอย่างเป็นกลาง
- 4). *การกระทำของตัวละคร* บางครั้งสิ่งที่ตัวละครกระทำอาจขัดแย้งกับคำพูด ฉะนั้นต้อง

อาศัยการกระทำในการช่วยวิเคราะห์

3. ความคิด (Thought)

ความคิดรวมถึงการใช้เหตุผลของเรื่อง แก่นเรื่อง และเนื้อหาสาระที่บทละครมุ่งสื่อสารแก่คนดู โดยบทละครทุกเรื่องต้องมีความคิดแฝงอยู่ ละครบางเรื่องอาจจะมีมากกว่าหนึ่งความคิดหากแต่มีการเน้นที่ความคิดใดความคิดหนึ่งเป็นจุดเด่น

4. ภาษา (Diction)

ภาษาเป็นสื่อที่จะทำให้เห็นโครงเรื่อง ตัวละครและความคิดผ่านบทสนทนา ทั้งนี้ภาษายังมีหน้าที่ในการให้รสแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง ฉะนั้นต้องเลือกใช้คำพูดที่เหมาะสมในการแสดงความรู้สึกนึกคิด บทพูดในละครต้องสามารถนำมาพูดได้จริง สามารถสะท้อนความคิดของตัวละครได้อย่างเป็นธรรมชาติ โดยนักแสดงต้องสามารถถ่ายทอดคำพูดนั้นได้อย่างไพเราะชัดเจนและสื่อความหมายให้ผู้ชมเข้าใจ

5. เพลง (Song)

เสียงในละคร หมายถึง เสียงที่คนดูได้ยินทั้งหมดในระหว่างการดูละคร โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เสียงพูดของนักแสดง เสียงเพลงและดนตรี และเสียงประกอบเรื่อง ทั้งนี้รวมไปถึงความเงียบก็ถือเป็นบรรยากาศในละครเช่นกัน

6. ภาพ (Spectacle)

ภาพในละคร คือ สิ่งที่คนดูมองเห็นทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็น ฉาก แสง เครื่องแต่งกาย การแต่งหน้า เครื่องประกอบฉาก และท่าทางหรือสิ่งที่นักแสดงกระทำ โดยทั้งหมดต้องสอดคล้องกับแนวความคิดหลักและแนวทางในการนำเสนอ โดยสิ่งเหล่านี้เป็นตัวเสริมซึ่งจะทำให้ละครสมบูรณ์แบบขึ้นและมีเอกภาพ

สื่อละครเวที ละครวิทยุ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์

ละครสามารถนำเสนอผ่านสื่อต่างๆ สามารถแบ่งออกเป็น ละครเวที ละครวิทยุ ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ละครเวที

ละครเวทีถือเป็นศิลปะการแสดงแขนงแรก โดยประเภทหรือรูปแบบของละครเวทีเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงของสังคม สำหรับละครเวทีสามารถแบ่งแนวทางในการนำเสนอ (Style) ออกเป็น 2 แนวทางใหญ่ คือ การนำเสนอละครแบบเหมือนจริง (Representational Style) และการนำเสนอละครแบบไม่เหมือนจริง (Presentational Style) สามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้ (สดใส พันธุมโกมล, 2537: 62-105 และ มัทนี รัตติน, 2546: 189-196, 226)

1. การนำเสนอละครแบบเหมือนจริง (Representational Style)

ในช่วง ค.ศ.1870– ค.ศ.1879 เกิดความพร้อมขึ้นในหลายด้าน ทั้งด้านการประพันธ์บท การแสดง การกำกับแสดง การสร้างฉากและเครื่องแต่งกาย จึงเป็นการนำไปสู่การละครรูปแบบใหม่ที่เน้นความเหมือนชีวิต

การเกิดขึ้นของละครแนวสมจริงหรือเหมือนชีวิต เป็นไปเพื่อคัดค้านการละครประเภท เมโลดราม่าที่ให้ความบันเทิงโดยที่ไม่คำนึงถึงความจริง ละครแนวสมจริงเป็นละครที่มองชีวิตด้วยสายตาเป็นกลาง สะท้อนภาพออกมาโดยที่ไม่บิดเบือน และจัดเสนอให้มีความใกล้เคียงกับชีวิตมากที่สุด

การแสดงของละครแนวสังคมนิยม ต้องการการแสดงที่เหมือนกับชีวิตจริงมากที่สุด การแสดงประเภทตีหน้าหรือแกล้งทำเสียดสี ไม่สามารถนำมาใช้กับการแสดงประเภทนี้เพราะจะเหมือนการแกล้งทำ ตัวละครต้องพูดจาเหมือนคนในชีวิตประจำวัน มูลเหตุจูงใจ และการกระทำของตัวละครต้องสามารถอธิบายได้ด้วยจิตวิทยาสมัยใหม่ (ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ., 2525: 85)

2. การนำเสนอละครแบบไม่เหมือนจริง (Presentational Style)

แนวละครที่มีลักษณะไม่เหมือนจริงได้แก่แนวแบบแผน (Stylization) คือแนวที่ผู้กำกับละคร กำหนดท่าทางและการเคลื่อนไหวตายตัว มีการประดิษฐ์ท่าทางขึ้นมาอย่างงดงาม อย่างเช่นนาฏศิลป์ ตะวันออก รวมไปถึงละครพูดที่ใช้ท่าทางที่มีจริตเกินธรรมชาติไม่เป็นธรรมชาติ เช่น ละครสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 17-18 ของ ฝรั่งเศสและอังกฤษ

นอกจากนี้การนำเสนอในแนวไม่เหมือนจริงยังมีในลักษณะของการเน้นนามธรรม การกระทำของตัวละครไม่มีเหตุผลหรือแรงผลักดันที่ชัดเจนและมีปฏิริยาตอบโต้ที่เหนือความคาดหมาย

ตัวละครอาจเป็นตัวแทนของนามธรรมบางอย่าง เป็นละครที่เสนอให้ผู้ชมรู้ว่ากำลังชมละครอยู่ โดยไม่คำนึงถึงความสมจริง สำหรับการสร้างและออกแบบฉากจะใช้สัญลักษณ์แทนความหมายที่ต้องการสื่อ

2. ละครวิทยุหรือละครเสียง

ละครวิทยุมีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ เสียง ผู้ฟังสามารถรับรู้ตัวละคร ท่าทาง และฉาก ได้จากการฟังแล้วจินตนาการตาม เนื้อหาของละครวิทยุมีทั้งแนวความรัก ฆาตกรรม สืบสวน สยองขวัญ ตลกขบขัน โดยละครวิทยุมี 3 องค์ประกอบสำคัญคือ เสียงพูด เสียงดนตรี และ เสียงประกอบ สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้ (นภาพรณ อัจฉริยกุล, 2548: 429)

1.เสียงพูด มีบทบรรยายกับบทพูด *บทบรรยาย* คือ เป็นผู้บรรยายในฐานะโฆษกของคณะ สำหรับ*บทพูด* คือ การสนทนากับตัวละครอีกตัว รวมถึงสนทนากับตัวเอง ซึ่งจะต้องใช้เสียง แสดงความรู้สึก เนื่องจากผู้ฟังมองไม่เห็นตัวละคร ฉะนั้นผู้ฟังจะวาดภาพตัวละครในใจจากการฟังเท่านั้น

2.เสียงดนตรี เพื่อช่วยเสริมบรรยากาศและอารมณ์ของตัวละคร

3.เสียงประกอบ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าถึงเหตุการณ์จริง เช่น เสียงฝนตกหรือเสียงคนเดิน

อริสโตเติลให้ “เพลง” เป็นองค์ประกอบที่ 5 ของละคร หมายความว่าเสียงที่ปรากฏบนเวที ในขณะที่เดียวกันความเจียรระหว่างคำพูดก็ถือเป็นเสียงเช่นกัน เสียงของนักแสดงจึงถือเป็นสื่อหนึ่งในการแสดงและเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญของนักแสดง นักแสดงต้องเริ่มจากฝึกการหายใจที่ถูกต้องและจำเป็นต้องฝึกฝนการเปล่งเสียงอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงดูแลร่างกายให้สมบูรณ์และรู้วิธีการรักษาเสียง เช่น ไม่ตะโกน ไม่ดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ ไม่สูบบุหรี่ ไม่รับประทานอาหารรสจัด ไม่เครียด เป็นต้น (จารุณี หงส์จาร์ ใน นพมาส แววหงส์ (บก.), 2550: 105)

นักแสดงควรเปล่งเสียงอย่างชัดถ้อยชัดคำแต่ต้องไม่ชัดจนจนฟังผิดหู เว้นแต่เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างตัวละคร ทั้งนี้นักแสดงต้องสามารถใช้เสียงเพื่อก่อให้เกิดความหมายต่างๆในการพูด บท เพราะจะแสดงให้เห็นถึงความฉลาดในการกลั่นกรองเข้าใจบทและแสดงถึงการฝึกใช้เสียงมาเป็นอย่างดี (ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ., 2525: 207)

คุณภาพเสียงของนักแสดง

เสียงของแต่ละคนมีคุณภาพเสียงต่างกัน เหตุเพราะความแตกต่างของโครงสร้างอวัยวะ ความแตกต่างของอวัยวะที่ก่อให้เกิดเสียงและขนชาติหรือเผ่าพันธุ์ (นภาพรณ อัจฉริยกุล, 2548: 429)

ความแตกต่างของโครงสร้างอวัยวะ เป็นปัจจัยสำคัญในการแยกแยะเสียงพูด ซึ่งได้แก่ รูปทรงกะโหลกศีรษะ รูปหน้า รูปปาก โพรงจมูก ช่องปากและช่องคอ

อวัยวะที่ก่อให้เกิดเสียง เส้นเสียงเป็นตัวกำหนดลักษณะของเสียง ถ้าเส้นเสียงยาวจะมีพิสัย (Range) ที่กว้างคือสามารถทำเสียงสูง-ต่ำได้มาก หากเส้นเสียงหนาเสียงจะค่อนข้างทุ้ม และเส้นเสียงบางเสียงจะค่อนข้างแหลม

ชนชาติหรือเผ่าพันธุ์ มีส่วนสำคัญในการกำหนดลักษณะการเปล่งเสียง ภาษาแม่ของชนชาติจะมีลักษณะการเปล่งเสียงแตกต่างกัน

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยด้านการรับรู้เสียง ความสามารถในการควบคุมร่างกาย และบุคลิกภาพ ซึ่งต่างส่งผลต่อคุณภาพเสียงที่แตกต่างกัน (จิริยฤทธิ์ สิริพันธุ์, 2554)

การรับรู้เสียง นักแสดงต้องเรียนรู้ที่จะพัฒนาการรับรู้เสียงของตน เมื่อมีการรับรู้เสียงที่ดีจะสามารถรับรู้ท่วงทำนอง น้ำหนักและวิธีการออกเสียง

ความสามารถในการควบคุมร่างกาย การออกเสียงเป็นการทำงานของร่างกายทุกส่วน ไม่ใช่เพียงแค่ปากและเส้นเสียง หากสามารถควบคุมร่างกายได้จะควบคุมการเปล่งเสียงได้

บุคลิกภาพ รวมไปถึงความคิดและความรู้สึกของคน ซึ่งส่งผลต่อระบบกล้ามเนื้อต่างๆ หากประหม่าก็จะส่งผลให้กล้ามเนื้อตึงเครียดและไม่สามารถออกเสียงได้ตามที่ต้องการ

3. ภาพยนตร์

ภาพยนตร์มีองค์ประกอบที่สำคัญ คือ ภาพ เพราะภาพยนตร์ใช้ภาษาภาพในการเล่าเรื่อง โดยใช้การเลือกภาพและการลำดับภาพที่สัมพันธ์กัน นอกจากนี้ยังสามารถเล่าเรื่องได้โดยใช้การเคลื่อนไหวของกล้องและนักแสดง ใช้ภาษาของเวลาในการย้อนเหตุการณ์ และใช้ภาษาของสีในการสร้างอารมณ์ต่างๆ (รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2545: 15)

4. ละครโทรทัศน์

สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ปรากฏทั้งภาพและเสียง สามารถเข้าถึงง่ายสำหรับทุกเพศทุกวัยและสะดวกสบายเพราะละครโทรทัศน์สามารถรับชมที่บ้านได้ นอกจากนี้ยังให้ความรู้สึกใกล้ชิดกับผู้ชม อย่างไรก็ตามผู้ชมจะรู้สึกว่าการชมโทรทัศน์ไม่ได้นำตนไปรู้จักกับโลกภายนอก หากแต่เหมือนนำโลกภายนอกเข้ามาหาตัวผู้ชม โดยละครโทรทัศน์เป็นสื่อทางสายตาเช่นเดียวกับภาพยนตร์หากแต่มีธรรมชาติของผู้ชมที่ต่างกัน โดยผู้ชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์จะเป็นผู้ชมในลักษณะที่ตั้งใจและถูกกำหนดให้ชมมากกว่า ในขณะที่ผู้ชมละครโทรทัศน์สามารถทำกิจกรรมอื่นไปควบคู่กับการรับชมได้ (อรนุช เลิศจรยารักษ์, 2544: 8-9 และ ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์, 2551: 87)

จากธรรมชาติของสื่อประเภทต่างๆข้างต้น จะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีความคล้ายคลึงกันโดยสามารถสรุปเป็นจุดร่วมของทั้งสองสื่อได้ดังนี้

จุดร่วมของ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีองค์ประกอบสำคัญ คือ ภาพและเสียง และถ่ายทำด้วยกล้อง ภาพยนตร์ สำหรับการถ่ายทำภาพยนตร์นักแสดงต้องแสดงต่อหน้ากล้องซึ่งปกติจะใช้กล้อง 1 ตัว แต่ในปัจจุบันมีบางกรณีใช้กล้อง 2 ตัวเพื่อความรวดเร็วในการถ่ายทำ ในขณะที่ละครโทรทัศน์มีวิธีการทำงานที่คล้ายคลึงกับภาพยนตร์ หากแต่ละครโทรทัศน์จะถ่ายทำพร้อมกันหลายกล้อง โดยทั่วไปจะถ่ายทำ 3 กล้องและตัดต่อไปพร้อมกัน สื่อภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ จึงมีจุดร่วมดังต่อไปนี้

1.การกำหนดขนาดภาพ

การกำหนดขนาดภาพเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นการสื่อสารความหมายกับผู้ชม รวมไปถึงเรื่องการเคลื่อนไหวของกล้องและนักแสดง ต่างเป็นไปเพื่อสื่อสารความหมายกับผู้ชมด้วย สำหรับขนาดภาพมีขนาดต่างๆดังนี้ (รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2545: 213-216 และ Giannetti, 1996: 10-11)

1. ภาพระยะไกลมาก (Extreme Long Shot) คนที่ปรากฏในภาพจะเป็นเพียงจุดเล็กๆ
2. ภาพระยะไกล (Long Shot) โดยมากจะเห็นนักแสดงเต็มตัวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าจึงสามารถเห็นอากัปกริยาของนักแสดงได้ทั้งตัว
3. ภาพระยะปานกลาง (Medium Shot) เป็นภาพตั้งแต่เข่าหรือเอวขึ้นไปถึงศีรษะของนักแสดง ใช้เพื่อจับภาพเคลื่อนไหวและจับภาพการพูดบทของนักแสดง
4. ภาพระยะใกล้ (Close-up) เป็นภาพที่เน้นให้เห็นความสำคัญโดยเฉพาะบริเวณใบหน้าของนักแสดง ทำให้เห็นความรู้สึกและอารมณ์ของนักแสดง
5. ภาพระยะใกล้มาก (Extreme Close-up) เป็นภาพที่เน้นแค่ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายเพื่อเน้นอารมณ์มากขึ้น เช่น เห็นแค่ปากหรือตาของนักแสดง

2.ประเภทของนักแสดง

นักแสดงเป็นเสมือนเครื่องมือของผู้กำกับ โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ดังต่อไปนี้ (Giannetti, L., 2008: 236)

1. นักแสดงประกอบ (Extras) แสดงให้เห็นกลิ่นอายของผู้ชน เสมือนเป็นเครื่องมือของกล้องในการจัดวางฉาก
2. นักแสดงสมัครเล่น เป็นนักแสดงที่ไม่ได้รับเลือกเพราะฝีมือการแสดง หากแต่รับเลือกเพราะรูปร่างลักษณะภายนอกตรงตามบทบาท

3. *นักแสดงมืออาชีพ* เป็นนักแสดงที่แสดงได้หลากหลายบทบาทและหลากหลายรูปแบบ
4. *ดารา* เป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียงและเป็นจุดดึงดูดผู้ชม

การแสดงในละครเวที ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์

ธรรมชาติของสื่อละครเวที กับ สื่อภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์ มีความแตกต่างกัน และการแสดงผ่านสื่อดังกล่าวก็มีความแตกต่างกันตามธรรมชาติของแต่ละสื่อ โดยสามารถแบ่งจุดร่วมและจุดต่างของการแสดงในแต่ละสื่อได้ดังนี้ (Bernard, 1998 และ บรรจง โกศัลวัฒน์, 2545: 113-125)

1. จุดร่วมของการแสดงในละครเวที ภาพยนตร์ และละครโทรทัศน์

นักแสดงละครเวทีมีวิธีเข้าถึงตัวละคร เช่น ทำประวัติตัวละคร วิเคราะห์แต่ละฉาก เรียงความทรงจำในอดีตและศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับภูมิหลังของละคร วิธีนี้เหมาะสมกับการแสดงละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์เช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะสื่อใดนักแสดงมีหน้าที่เตรียมตัวก่อนการแสดงทั้งสิ้น

2. จุดต่างระหว่างการแสดงในละครเวที กับ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

การถ่ายทำภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ นอกจากตัวนักแสดงและผู้กำกับยังมีทีมงานฝ่ายอื่น ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายกล้อง ฝ่ายเสียง ฝ่ายกำกับศิลป์ และฝ่ายเสื้อผ้า-แต่งหน้า เป็นต้น โดยทุกฝ่ายต้องดำเนินการงานฝ่ายตนให้ดีและเร็วที่สุด เนื่องจากปัจจัยด้านเวลาและการเงินเพราะการถ่ายทำแต่ละครั้งมีค่าใช้จ่ายสูงมาก บรรจง โกศัลวัฒน์ (2545) กล่าวว่า การแสดงในภาพยนตร์จะลดบทบาทลงเพราะต้องแบ่งปันความสำคัญให้กับผู้กำกับการแสดง ผู้ถ่ายภาพ และเทคนิคอื่น ที่ทำให้เกิดความตระการตาของภาพยนตร์

สำหรับความแตกต่างของการแสดงในละครเวที กับ การแสดงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ สามารถจำแนกออกเป็นความแตกต่างด้าน ลักษณะการถ่ายทำ เทคนิคด้านกล้อง และความแตกต่างในการแสดงฉากตลก ดังนี้

1. ลักษณะการถ่ายทำของภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

1.1 ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ถ่ายทำโดยแบ่งออกเป็นเทค

ภาพยนตร์ มีการแยกถ่ายทำออกเป็นเทค โดยมากการถ่ายทำภาพยนตร์จะถ่ายทำตั้งแต่เริ่มฉากจนจบฉาก (Master Shot) เพื่อให้นักแสดงและทีมงานเข้าใจภาพรวมก่อน แล้วถึงถ่ายทำเจาะในระยะเวลาต่างๆ โดยอาจเป็นช็อต (Shot) สั้น หรือช็อต (Shot) ยาว เพื่อให้การแสดงมีความต่อเนื่องในอารมณ์ นอกจากนี้บางครั้งการแสดงภาพยนตร์จะต้องแสดงต่อหน้ากล้องคนเดียวเสมือนคุยกับนักแสดงคนอื่นๆจริงๆ

ละครโทรทัศน์ การถ่ายทำใช้กล้อง 3 ตัว ฉะนั้นนักแสดงต้องรู้จักการเล่นประกอบความรู้สึกจนกว่ากล้องจะตัดมารับหน้าตน ฉะนั้นนักแสดงต้องรู้จักยื้อจังหวะเวลาแสดง (ภัญญารินทร์ อิงคุณานนท์, 2550: 135)

ข้อดีของการถ่ายทำโดยแบ่งออกเป็นเทค คือ สามารถมีโอกาสแก้ตัวใหม่ได้หลายครั้ง อย่างไรก็ตามการแยกถ่ายทำดังกล่าวทำให้การถ่ายทำดำเนินไปได้ช้า ฉะนั้นจึงเป็นความท้าทายของนักแสดงที่ต้องมีความตื่นตัวและมีความสดใหม่อยู่ตลอดเวลาแม้ว่าถ่ายทำฉากนั้นหลายครั้งแล้วก็ตาม

การแสดงละครเวที เป็นการแสดงสดต่อหน้าผู้ชมและแสดงรวดเดียวตั้งแต่ต้นจนจบ โดยอาจจะมีพักเพื่อเปลี่ยนฉากแค่ช่วงเวลาสั้นๆ ฉะนั้นต้องซ้อมคิวให้ดีก่อนล่วงหน้า

ข้อได้เปรียบของละครเวที คือ มีการทำงานเป็นทีม มีความสดใหม่ตลอดเวลา และนักแสดงจะรับรู้ปฏิริยาของคนดูได้ทันที แต่ในขณะเดียวกันไหวพริบและการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าของนักแสดงก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับละครเวที

1.2 ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ถ่ายทำโดยไม่เรียงฉาก

ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีถ่ายทำแบบไม่เรียงฉาก (Out of order) ด้วยเหตุผลด้านเวลาและเงินซึ่งเป็นหนึ่งในปัญหาที่ยากที่สุด ฉะนั้นจำเป็นต้องรู้ว่าในฉากที่จะถ่ายทำต่อไปตัวละครกำลังรู้สึกอย่างไร

ละครเวที นักแสดงจะอยู่ในบทบาทเป็นเวลานานและมีการเล่าเรื่องเรียงตามลำดับ เป็นเหตุเป็นผลทำให้นักแสดงมีความลึกซึ้งถึงการเข้าถึงบทบาทการแสดง

1.3 กองถ่ายทำภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีทีมงานหลายฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง

กองถ่ายทำภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ มีทีมงานหลายฝ่ายที่ต้องทำงานไปพร้อมนักแสดงและทำงานบริเวณใกล้กับนักแสดง ฉะนั้นนักแสดงต้องแบ่งสมองออกเป็นสองฝั่ง คือ ต้องจดจำสิ่งที่ฝ่ายเทคนิคบอกมาและในขณะเดียวกัน ต้องไม่จดจ่ออยู่กับเทคนิคเหล่านั้น แต่ต้องจดจ่ออยู่กับการแสดงของตน

2. เรื่องเทคนิคด้านกล้อง

2.1 ความคมชัดของเลนส์ในกล้องถ่ายทำ

ในการแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ เป็นการแสดงต่อหน้ากล้องจึงเป็นงานที่ละเอียดอ่อน โดยเฉพาะการแสดงภาพยนตร์เพราะความชัดเจนของเลนส์กล้องจะขยายอากัปกิริยาจนสามารถมองเห็นทุกรายละเอียดของนักแสดงอย่างชัดเจน

2.2 การวางบล็อกกิ้ง (Blocking) ของ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

นักแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ต้องเดินตามจุดที่กำหนด(Mark) เนื่องจากต้องอาศัยการโฟกัสจากกล้อง ถ้าเดินหลุดจากจุดที่กำหนดจึงเท่ากับว่าหลุดออกไปจากจุดโฟกัสซึ่งทำให้ภาพออกมาไม่ชัดและไม่สามารถใช้ภาพนั้นได้

นักแสดงละครเวที มีอิสระในการเดินมากกว่า เพราะไม่มีข้อจำกัดเรื่องระยะกล้องมากำหนด

3.การแสดงในฉากตลก

การแสดงในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ นักแสดงไม่สามารถรู้ว่าผู้ชมสนุกไปกับ การแสดงหรือไม่จนกว่าภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์จะฉาย

การแสดงละครเวที เนื่องจากละครเวทีเป็นการแสดงสดต่อหน้าผู้ชมทำให้มี ปฏิกริยาโต้ตอบทันทีถ้าผู้ชมสนุกหรือหัวเราะ

3.แนวคิดเรื่องละครเพื่อพัฒนาบุคคล

นอกเหนือจากการใช้กระบวนการละครในการฝึกฝนและพัฒนาทักษะด้านการแสดงของ นักแสดงแล้ว ยังมีการใช้กระบวนการละครในเป้าหมายเพื่อพัฒนาบุคคล หรือ พัฒนาผู้ที่ไม่ได้ มีจุดประสงค์ในการเป็นนักแสดงโดยเฉพาะด้วย

จากบทความ *Drama: Engaging All Learning Styles* ของ Sally Ashton-Hay (2005: 1-19) แสดงให้เห็นว่า สามารถใช้กระบวนการละครในการปรับใช้กับการเรียนรู้รู้อย่างอื่น ยกตัวอย่าง เช่น กองทัพของปรัสเซีย การใช้กระบวนการละครในการรับสมัครทหาร เนื่องจากพบว่าผู้สมัครบางคนมีคุณสมบัติที่เพียงพอเมื่อดูจากผลการสอบ หากแต่ในความเป็นจริงอาจขาดทักษะในการตัดสินใจ ซึ่งเป็นทักษะที่จำเป็นของทหาร ต่อมามีการใช้กระบวนการละครในกองทัพสหราชอาณาจักรและ ใช้ในการฝึกฝนสายลับในประเทศสหรัฐอเมริกา หลังจากนั้นในช่วง ค.ศ. 1970 มีการปรับใช้ กระบวนการละครในวงการการศึกษา ซึ่งละครทำให้นักเรียนสามารถมีพลังในการเรียน สามารถ เข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น รวมถึงใช้ในการพัฒนาด้านการพูด การออกเสียงและพัฒนาทักษะทางอารมณ์

เนื่องจากละครเป็นสาขาที่เชื่อมโยงกับ จิตวิทยา สังคม การเมือง ปรัชญา และศาสนา เพราะเป็นการค้นหาประเด็นของมนุษย์และสังคม ทำให้ผู้ชมรับรู้ทั้งในแง่มุมของการแสดงและ

แง่มุมของเนื้อหา สำหรับละครประยุกต์มักมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงสังคม ดังเช่น การใช้ Psychodrama ในศาสตร์จิตวิทยา ละครสำหรับผู้ถูกกดขี่ (Theatre of the Oppressed) หรือกระทั่งการแสดงบทบาทสมมติเพื่อการพัฒนาผู้เรียนในวิชาภาษาต่างประเทศ โดยละครประยุกต์จะยึดอยู่บนพื้นฐานของสังคม ผ่านการปรับใช้กระบวนการละครและเครื่องมือของละครต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น บทบาทสมมติ เกมของละคร การแสดงแบบต้นสด จากกระบวนการดังกล่าวผู้เข้าร่วมละครประยุกต์สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ของผู้อื่น ทำให้เข้าใจผู้อื่นและพฤติกรรมของผู้อื่น รวมไปถึงการให้อภัย การชื่นชมผู้อื่น และส่งผลต่อพฤติกรรมต่อไป นอกจากนี้กระบวนการละครยังก่อให้เกิดความสนุกสนานซึ่งส่งผลดีต่อจิตใจด้วย (Bergel, ม.ป.ป. แหล่งที่มา <http://materialsdesign.pbworks.com/f/DISCLOSURES+IN+APPLIED+DRAMA.doc> วันที่เข้าถึงข้อมูล 14 พ.ย. 2556) นอกจากนี้แนวคิดละครประยุกต์ยังมีแนวโน้มใช้เพื่อพัฒนาทักษะส่วนบุคคล พัฒนาความสามารถ และความสามารถในบทบาทที่ได้รับด้วย (Thompson, J., 2008: 50)

จากโครงการวิจัย นโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนาเยาวชน ของ พนิดา รูปนางกูร และคณะ (2549)กล่าวถึงการใช้ละครเพื่อการพัฒนาบุคคลทั้งในต่างประเทศและในประเทศไทย โดยสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

นักการศึกษาและนักการละครชาวตะวันตกแบ่งแนวคิดของศิลปะการละครออกเป็น 2 มิติ คือ มิติด้านศิลปะ-ศิลปะร่วมและมิติด้าน “กระบวนการเพื่อการเรียนรู้และพัฒนา” สำหรับในมิติศิลปะร่วม ศิลปะการละครเป็นการประกอบศิลปะหลายแขนงเอาได้ด้วยกันจนกลายเป็นละครหนึ่งเรื่อง ทั้งส่วนของวาทศิลป์ ทศนศิลป์ คีตศิลป์รวมไปถึงศิลปะการแสดงเป็นต้น ซึ่งในการเรียนรู้ขององค์ประกอบของศิลปะการละคร มีกิจกรรมเพื่อพัฒนาด้านสมาธิ การสังเกต การพัฒนาทักษะด้านร่างกาย การสื่อสารทางร่างกาย การออกเสียงและการใช้ภาษา จึงเป็นการพัฒนาผู้เรียนในด้านต่างๆ และหากพิจารณากระบวนการศิลปะการละครร่วมกับพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็ก แล้วจะพบว่า “การเล่น” ของเด็กถือเป็นการเรียนรู้ผ่านการเล่น ยกตัวอย่างเช่น การเล่นเลียนแบบพ่อแม่ เล่นขายของ ซึ่งจะส่งผลต่อพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รวมถึงความมีระเบียบและรู้จักวิธีการดำเนินชีวิต

ในขณะที่เดียวกันศิลปะการละครมีมิติด้าน “กระบวนการเพื่อการเรียนรู้และพัฒนา” เป็นการนำกิจกรรมเพื่อฝึกฝนนักแสดงมาปรับใช้เพื่อเรียนรู้วิชาต่างๆ รวมถึงเพื่อการพัฒนาทักษะต่างๆของผู้เข้าร่วมกิจกรรม ทั้งนี้การเรียนรู้ผ่านศิลปะการละครมีจุดมุ่งเน้นที่การพัฒนาตัวผู้เรียน ไม่ได้เน้นที่ผลงาน การเรียนรู้ผ่านศิลปะการละครนี้เองมีการใช้ในการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ ภาษาและวรรณคดี ศาสนา และใช้ในการพัฒนาสังคมและชุมชนด้วย

การใช้ละครเป็นเครื่องมือการเรียนรู้และพัฒนา มีหลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็น

Drama in Education (DIE) เป็นกิจกรรมละครเพื่อการเรียนรู้ ใช้ในการสอนวิชาต่างๆผ่านการเล่นบทบาทสมมติ มีเป้าหมายให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนผ่านการลงมือปฏิบัติ

Theatre in Education (TIE) เป็นกิจกรรมการแสดงละครโดยกลุ่มละครมืออาชีพ มีเป้าหมายการจัดแสดงละครเพื่อการศึกษา และใช้ละครเป็นเครื่องมือในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของผู้ชม

Creative Drama หรือละครสร้างสรรค์ เป็นการใช้อุปกรณ์ประกอบละครเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะต่างๆของผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นที่กระบวนการ ไม่ได้เน้นที่ผลงาน

Sociodrama เป็นกระบวนการกลุ่มโดยเน้นที่การแก้ปัญหาส่วนบุคคล ให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมเผชิญสถานการณ์สมมติ เพื่อให้ผู้ร่วมกิจกรรมได้ทดลองแก้ปัญหาต่างๆ

Forum Theatre เป็นการแสดงละครโดยนักแสดงอาชีพที่จำลองปัญหาของสมาชิกในชุมชน เมื่อถึงจุดตัดสินใจของตัวละครก็เปิดโอกาสให้ผู้ชมเสนอทางออก เพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา

Process Drama เป็นกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ในห้องเรียนและงานพัฒนาสังคม โดยผู้นำกิจกรรมเป็นผู้กำหนดกรอบกว้างๆและให้ผู้ร่วมกิจกรรมใส่รายละเอียด ทั้งนี้จะไม่มีผู้ชมอย่างเป็นทางการ ผู้ร่วมกิจกรรมจะผลัดกันสวมบทบาทสมมติและเป็นผู้ชม

สามารถสรุปได้ว่ากระบวนการละครเป็น “เครื่องมือในการพัฒนาเยาวชน” ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการสร้างสมาธิ การฝึกฝนการหายใจ การพัฒนาทักษะด้านประสาทสัมผัส การฝึกสังเกต การพัฒนาทักษะทางร่างกาย การใช้ภาษา การพูดสื่อสาร การเขียน การแสดงออกทางความคิดและการกระทำ การทำความเข้าใจผู้อื่นผ่านการเรียนรู้ตัวละคร การควบคุมอารมณ์ การพัฒนาการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ คิดจินตนาการ คิดสร้างสรรค์ สามารถพัฒนาเยาวชน ทำให้เยาวชนเกิดความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการผ่านการคิดเชื่อมโยง สร้างเสริมพัฒนาการทางกาย (Physical Development) ผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหว และพัฒนาด้านการสื่อสาร(Communication) ทั้งภาษากาย ภาษาพูดและภาษาเขียน รวมถึงทำให้ผู้เรียนเกิดการคิดวิเคราะห์ (Critical thinking) โดยเรียนรู้ผ่านประสบการณ์จำลอง

นอกจากนี้กระบวนการละครสามารถเป็นกิจกรรมที่ทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของสมอง โดยการที่สมองจะสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เกิดจากการเรียนรู้ผ่านอารมณ์ ซึ่งกระบวนการละครนี้เองเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านการเล่น กิจกรรมต่างๆเป็นกิจกรรมที่กระตุ้นการสร้างเครือข่ายเซลล์ประสาทที่เชื่อมโยงสมองทั้งซีกซ้ายและขวา กล่าวคือเป็นการพัฒนาสมองทั้งสองซีกไปพร้อมกันซึ่งส่งผลต่อ ความฉลาดทางอารมณ์ เหตุผลและคุณธรรมจริยธรรม

4.แนวคิดเกี่ยวกับองค์กรฝึกอบรมการแสดงและคุณค่าของการแสดง

1. แนวคิดเกี่ยวกับองค์กร

องค์กรแต่ละประเภทย่อมมีวัฒนธรรมอันเป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งมีผลต่อการดำเนินงาน โดยในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ประมวลความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมองค์กรและลักษณะองค์กร เพื่อเป็นกรอบในการศึกษาการดำเนินงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งส่งผลต่อสภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนซึ่งหมายความรวมถึง การก่อตั้งสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน รูปแบบการเปิดสอนของสถาบัน โครงสร้าง การบริหาร การดำเนินการ สถานที่ตั้ง และแหล่งรายได้ของสถาบัน

1.1 วัฒนธรรมองค์กร

สำหรับวัฒนธรรมองค์กรสามารถประมวลความรู้เกี่ยวกับสิ่งทำให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรได้ดังต่อไปนี้ (กรีซ สืบสนธิ์, 2538: 6-17,123-127 และ สุพัตรา สุภาพ, 2545: 20-22 อ้างถึงใน ศิริรินทร์พร ศรีใส, 2545)

- 1).ผู้ก่อตั้งหรือผู้นำ มีผลต่อทิศทางในการดำเนินงาน ตลอดจนมุมมองของการแสดงซึ่งจะส่งผลต่อการส่งต่อความรู้ด้านการแสดง
- 2).ค่านิยม เป็นสิ่งที่ช่วยสร้างมาตรฐานในการอบรมการแสดง ในที่นี้คือ แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงและแนวทางการแสดง รวมไปถึงจุดมุ่งหมายของการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับการแสดง
- 3).ชนบประเพณีขององค์กร หมายถึงวิธีการปฏิบัติในกิจกรรมต่างๆ เช่น การประชุม การเข้าสู่องค์กรของสมาชิกในสถาบันอบรมการแสดง ตลอดจนการติดต่อสื่อสารกับบุคคลภายนอก
- 4).สัญลักษณ์ แสดงออกผ่านความหมายของชื่อสถาบันอบรมการแสดง ตลอดจนลักษณะภายนอกของตัวอาคาร ในส่วนของการแบ่งพื้นที่การใช้งานก็จะทราบถึงวิธีการดำเนินงานได้ด้วยเช่นกัน
- 5).สภาพแวดล้อมขององค์กร ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดว่าจะต้องทำอย่างไรกับองค์กรจึงจะประสบผลสำเร็จ

1.2 ลักษณะองค์กร

ลักษณะการออกแบบองค์กร ออกแบบตามขอบข่ายการบัญชาการ ซึ่งแบ่งออกเป็นองค์กรแบบสูง องค์กรแบบราบและองค์กรแบบกึ่งสูงกึ่งราบดังนี้ (ประเวศน์ มหารัตน์สกุล, 2551)

- 1).องค์กรแบบสูง มีระดับการบัญชาการหลายระดับ เช่น ระบบราชการ โดยขอบข่ายการบัญชาการจะมีผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา 2-3 คน มีระบบการรายงานยืดยาวต้องผ่านการกลั่นกรองหลายคนและมีกฎระเบียบที่แน่นอน

2). *องค์กรแบบราบ* เป็นการออกแบบองค์กรที่ต้องการเปิดโอกาสให้พนักงานได้พัฒนาทักษะและความสามารถ พนักงานจะรู้สึกมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อผลงานมีโอกาสได้พัฒนางาน ไม่ต้องถูกควบคุมจากผู้บังคับบัญชาอย่างใกล้ชิด เพราะผู้บังคับบัญชาหนึ่งคนต้องดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาหลายคน สำหรับการสื่อสารจะสะดวกและมีประสิทธิภาพเพราะไม่ต้องผ่านหลายขั้นตอน

3). *องค์กรแบบกึ่งสูงกึ่งราบ* นำเอาส่วนดีของทั้งสองแบบข้างต้นมาผสมกัน ให้มีความสำคัญกับการควบคุมใกล้ชิด แต่ก็เปิดโอกาสให้พนักงานได้พัฒนาความรู้ความสามารถ

1.3 การเปลี่ยนแปลงขององค์กร

การเปลี่ยนแปลงขององค์กรเกิดขึ้นจากทั้งปัจจัยภายในองค์กรและปัจจัยภายนอก ในส่วนของปัจจัยภายในที่ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงองค์กร คือ เมื่อมีการเปลี่ยนหุ้นส่วน เจ้าของหรือเปลี่ยนผู้บริหาร ทำให้มีทัศนคติในการบริหารงานต่างกันไป หรือ กระทั่งการที่วัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อในการบริหารเปลี่ยนไป ก็จะทำให้แนวคิดในการทำงานเปลี่ยนไป รวมถึงตัวชี้วัดผลประกอบการซึ่งผู้บริหารจะเป็นผู้ประเมิน นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายนอก เช่น ความต้องการทางการตลาดเปลี่ยนไปก็ส่งผลต่อองค์กรซึ่งต้องพัฒนาตามความต้องการของตลาด รวมถึงความก้าวหน้าจากเทคโนโลยีมีการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ทดแทนการใช้แรงงาน (ประเวศน์ มหารัตน์สกุล, 2551)

2. แนวคิดเกี่ยวกับคุณค่าของการแสดง

การแสดงกำเนิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งประกอบไปด้วยความต้องการได้รับการสนใจและความต้องการที่จะมีอิทธิพลต่อผู้อื่น สามารถอธิบายได้ดังนี้ (Merlin, B., 2010: 5-6)

1. ความต้องการได้รับความสนใจ

มนุษย์เราเกิดมาโลกนี้เพียงลำพังและจากโลกนี้ไปเพียงลำพัง มนุษย์จึงต่างต้องการให้ผู้อื่นรับรู้ถึงชีวิตของตน รับฟังเรื่องราวของตน และแบ่งปันเรื่องราวกับตน เพื่อให้รู้ว่าไม่ได้อยู่ตามลำพัง อาจเป็นสาเหตุที่คนจำนวนมากหันเข้าสู่วงการการแสดงที่ซึ่งจะได้รับการสนใจจากผู้ชม

2. ความต้องการที่จะมีอิทธิพลต่อผู้อื่น

ความต้องการในการแสดงออกไม่เพียงแต่ต้องการได้รับความสนใจเท่านั้น หากแต่ยังต้องการมีอิทธิพลต่อผู้ชมด้วย ละครใช้ในการสื่อสารเรื่องศาสนาและการเมือง ซึ่งละครสามารถมีอิทธิพลได้ในระดับลึก ฉะนั้นผู้รับชมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก แม้ในอดีตเองก็ตามที่ใช้การร้องรำทำเพลงในการบวงสรวงเทพเจ้า ซึ่งพระเจ้าก็ถือเป็นผู้ชมเพราะหากพระเจ้าไม่เห็นการร้องรำทำเพลงของมนุษย์พืชผลก็จะไม่เจริญเติบโต

นอกจากนี้ Jean- Louise Barrault นักแสดง ผู้กำกับและศิลปินละครใบ้ชาวฝรั่งเศส (In Methuen, 1972: 18) แสดงทัศนะว่าคนรุ่นใหม่เข้าสู่วงการละครเพื่อการหลีกเลี่ยงหนีจากปัญหาในชีวิต

จริง ทั้งปัญหาครอบครัวและปัญหาสุขภาพ ต่างแสวงหาความลงและความฝัน เพื่อที่จะแก้ตัวไม่ให้รู้สึกผิดจากชีวิตจริง

คุณค่าของการเรียนการแสดง

แนวคิดเรื่องคุณค่าของการเรียนการแสดงเป็นกรอบในการศึกษาทัศนคติของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดง จากการศึกษาคุณค่าของการเรียนการแสดงสามารถอธิบายถึงคุณค่าของการเรียนการแสดงได้ดังนี้

โลกของเราเปรียบเสมือนเวที สถานที่ซึ่งหญิงชายทุกคนต่างเป็นเพียงนักแสดงเท่านั้น ดังคำกล่าวของ William Shakespear ที่ว่า

"All the world's a stage,
And all the men and women merely players"

Barton(2012) กล่าวว่า ในชีวิตประจำวัน “การแสดง”คือ สิ่งที่เราทำต่อกลุ่ม เพื่อที่จะได้อยู่ในกลุ่ม เพื่อที่จะได้เป็นสมาชิกของกลุ่มใหม่ คนเราเรียนรู้ที่จะแสดงตลอดชีวิต เพื่อพยายามที่จะให้ผู้ชมของเราได้ในสิ่งที่พวกเขาต้องการ โดยมนุษย์แสดงบทบาทที่แตกต่างกันอยู่ตลอดเวลาตั้งแต่เป็นเด็ก

สามารถสรุปสาระสำคัญจากหนังสือเรื่อง *Acting Onstage and off* ของ Barton (2012: 1-31) เกี่ยวกับคุณค่าของการแสดง ได้ดังนี้

สาเหตุที่เราจำเป็นต้องเรียนการแสดงเนื่องมาจากการเรียนการแสดงจะทำให้มนุษย์สามารถใช้ชีวิตได้ดีขึ้น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เรียนเพื่อเป็นนักแสดง แต่ก็สามารถใช้การแสดงในการพัฒนาทักษะในการสื่อสาร การติดต่อกับผู้อื่น เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิต

พัฒนาร่างกายผู้เรียน

การเรียนการแสดงเริ่มต้นด้วยการผ่อนคลายร่างกายจึงเป็นการค้นหาขีดความสามารถของร่างกาย

พัฒนาทักษะด้านสังคม

การเรียนการแสดงจะทำให้เข้าใจถึงจิตใจของคนอื่น ทำให้สังเกตคนอื่นและไวต่อความรู้สึกของคู่สนทนาและตอบสนองได้อย่างเหมาะสม รวมถึงสามารถปรับสมดุลระหว่างความจริงใจต่อตนเองหรือการยับยั้งในความต้องการของตนกับการเข้าสังคมได้ ฉะนั้นจึงทำให้มีการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นได้ดีขึ้น

การเรียนการแสดงเป็นการจำลองสถานการณ์จริง เมื่อถึงเวลาที่เจอเหตุการณ์นั้นในชีวิตจริงจึงสามารถจัดการกับสถานการณ์ได้ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็สถานการณ์ที่ต้องพบปะกับผู้คนใหม่ๆหรืออยู่ในสถานการณ์ที่น่าอึดอัด ก็สามารถจัดการกับสถานการณ์ตั้งเครียดได้

พัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการทำงาน

แม้ว่าไม่ได้มุ่งหมายเพื่อเป็นนักแสดงมืออาชีพ แต่ความสามารถด้านการแสดงจะทำให้มีโอกาสต่อยอดในงานอื่นต่อไป โดยทักษะด้านการแสดงทำให้สามารถพบปะกับผู้คนได้อย่างสบายขึ้น สามารถปรับใช้ในการโน้มน้าวใจคู่สนทนาได้ ปรับใช้กับการนำเสนองาน สามารถคิดนอกกรอบ สามารถจัดสรรเวลาได้ดี ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นทักษะพื้นฐานของการทำงานโดยทั่วไป

นอกจากนี้มีการใช้ทักษะการแสดงในการฝึกฝนเพื่อเตรียมพื้นฐานเข้าสู่อาชีพอื่น ดังเช่น NASA ใช้การแสดงในการฝึกฝนนักบินอวกาศเพื่อเตรียมพร้อมเข้าสู่การปฏิบัติงานจริงในอวกาศ (Ashton-Hay, S., 2005: 5)

อย่างไรก็ตามอาชีพนักแสดงเป็นอาชีพที่ใครหลายคนใฝ่ฝัน การได้ออกโทรทัศน์สามารถทำให้คนที่ไม่มีใครรู้จักกลายเป็นดาราได้ชั่วข้ามคืน และนี่คือมูลเหตุจูงใจของนักเรียนมหาวิทยาลัยจำนวนหนึ่งในการเลือกเรียนสาขาการแสดง (Miller, Bruce J., 2000: 1)

สำหรับในการศึกษาด้านการแสดง ถึงแม้ว่าผู้เรียนต้องการจะเป็นนักแสดงละครโทรทัศน์หรือนักแสดงภาพยนตร์ หากแต่การเรียนรู้ศาสตร์การแสดงละครเวทีถือเป็นพื้นฐานสำคัญ มีนักแสดงละครเวทีจำนวนมากที่สามารถแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ได้ แต่มีนักแสดงจากละครโทรทัศน์และภาพยนตร์น้อยคนที่จะสามารถแสดงละครเวทีได้ โดยการฝึกฝนพื้นฐานละครเวที จะเป็นการเตรียมพร้อมทั้งด้านทักษะการแสดงและด้านการตีความบท เพื่อสามารถแสดงได้ตั้งแต่วันแรกของการทำงาน เนื่องด้วยอุตสาหกรรมละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เป็นธุรกิจที่แข่งขันประมาณสูงมาก การฝึกฝนนักแสดง ณ วันที่มีการถ่ายทำจึงเป็นเรื่องที่ทำให้การทำงานล่าช้า ผู้กำกับจึงคาดหวังให้นักแสดงเตรียมตัวมาก่อนแล้ว (Miller, Bruce J., 2000: 3-4)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กนกพันธ์ จินตนาติก (2546) การสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงในการแสดงละครเวที (พ.ศ. 2486-2496) และละครโทรทัศน์ (พ.ศ.2498-2519) ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดง ในการแสดงละครเวทีและละครโทรทัศน์ เป็นการถ่ายทอดสารเพียงด้านเดียว คือ มีนักแสดงเป็นผู้รับสารตามที่ผู้กำกับการแสดงบอก โดยการเข้าสู่บทบาทการแสดงสำหรับนักแสดงในยุคนั้นนิยมใช้การแสดงจากภายนอกเป็นหลัก โดยจะต้องแสดงออกเหมาะสมกับบทบาทและดูสวยงามในฐานะตัวพระตัวนางซึ่งนักแสดงอาจใช้การสมมติว่าเป็นตัวละครตัวนั้น ทั้งนี้อาจเกิดจากประสบการณ์ของนักแสดงที่มีความชำนาญหรือใช้หลักการแสดงจากภายนอกสู่ภายในเพื่อให้คล้อยตามไปกับเรื่อง

ภัญญารินทร์ อิงคุลานนท์ (2550) *สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอน การแสดงกับนักแสดงในงานสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา* ผลการวิจัยพบว่า มีปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดปัญหาทางการแสดงของนักแสดงที่แตกต่างกัน ด้านเพศ อายุ ประสบการณ์การทำงาน ความแตกต่างด้านสื่อของ สื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และ ภาพยนตร์โฆษณา โดยผู้ฝึกสอนการแสดงมาจากการประกอบอาชีพต่างๆ ได้แก่ อาจารย์สอน ศิลปะการแสดงในสถาบันอุดมศึกษา นักแสดงมืออาชีพ ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้ฝึกสอนการแสดง ฝ่ายคัดเลือกนักแสดง ผู้เขียนบทและผู้กำกับ

เพนกวินทร์ แก้ววิจิตร (2553) *ความสำเร็จด้านการแสดงภาพยนตร์ของ สรพงศ์ ชาตรี ในฐานะศิลปินแห่งชาติปี พ.ศ. 2551* ผลการวิจัยพบว่าแม้ สรพงศ์ ชาตรี จะไม่ได้ผ่านการเรียน การแสดงมาก่อนแต่ก็หาวิธีการแสดงที่เป็นของตนเอง ทั้งจากตัวผู้กำกับและนักแสดงรุ่นพี่จนชำนาญ โดยมองว่าการแสดงที่ดีต้องมาจากภายใน อย่างไรก็ตามจากประสบการณ์การแสดงจะใช้เทคนิค ความคุ้นเคยมาปรับใช้กับการแสดงได้ทันที นอกจากนี้ยังมองว่านักแสดงที่ดีควรมีความรักด้าน การแสดง ความขยันหมั่นเพียร คำนึงถึงคุณภาพของงาน รู้จักนำประสบการณ์ชีวิตของตนมาปรับใช้ และหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ๆ

หนทางไปสู่การแสดงแบบมืออาชีพในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิง จะเห็นได้ว่าต้องอาศัย การฝึกฝน โดยสามารถฝึกฝนจากผู้มีประสบการณ์ในอาชีพ จากอาจารย์ด้านศิลปะการแสดงใน มหาวิทยาลัย หรือกระทั่งเรียนรู้ด้วยตัวเองจากประสบการณ์การทำงานของตน โดยวิธีการเข้าถึง การแสดงสามารถแบ่งออกได้เป็นเริ่มต้นจากทางจิตวิทยาและเริ่มต้นจากการทางร่างกาย ซึ่งใน การทำงานในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิงมักใช้สองวิธีดังกล่าวควบคู่กัน

นอกจากนี้ยังมีการนำกระบวนการละครเป็นเครื่องมือเพื่อการพัฒนาบุคคลด้วยงานวิจัย ต่อไปนี้

พนิดา ฐูปนางกูร (2549) *โครงการวิจัย นโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนา เยาวชน* มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจและสรุปบทเรียนการใช้กระบวนการละครในการพัฒนาเยาวชน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ และสังเคราะห์นโยบายด้านศิลปะการละครกับการพัฒนาเยาวชนใน ด้านต่างๆ รวมไปถึงจัดข้อเสนอเชิงนโยบายและยุทธศาสตร์ด้านศิลปะการละครเพื่อการพัฒนา เยาวชน โดยจากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า กระบวนการศิลปะการละครสามารถพัฒนาเยาวชนได้ จริง สามารถทำให้เยาวชนเกิดความคิดสร้างสรรค์ เสริมสร้างพัฒนาการทางร่างกาย และพัฒนา ด้าน การสื่อสาร ทำให้เกิดการคิดวิเคราะห์ และยังทำให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของสมอง และจาก นโยบายด้านศิลปะการละครของประเทศต่างๆ พบว่าแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการละครในประเทศต่างๆ

มีแนวคิดเกี่ยวกับบทบาทของศิลปะดังนี้ มีบทบาทในการพัฒนามนุษย์ ศิลปะมีบทบาทในการพัฒนาสังคม ศิลปะมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษา ศิลปะมีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ ศิลปะมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างอัตลักษณ์ของปัจเจกบุคคลและชาติ และศิลปะมีบทบาทต่อการสร้างสุขภาวะของคนในชาติ โดยในการที่จะพัฒนาบทบาทของละครเพื่อการพัฒนาสังคมไทยนั้น ต้องพัฒนาในส่วนของทักษะทางการละคร ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปะการละคร และทัศนคติของสังคมที่มีต่อศิลปะการละคร โดยในส่วนของทัศนคติถือเป็นส่วนสำคัญมากซึ่งจะส่งผลต่อความเข้าใจดังกล่าว นอกจากนั้นยังจำต้องพัฒนาในเรื่องระบบฐานข้อมูล การสร้างองค์ความรู้ การนำเสนอผลงานต่อสาธารณะ สถานที่ปฏิบัติการ และงบประมาณสนับสนุน ซึ่งจะมีผลต่อการพัฒนาศิลปะการละครเพื่อพัฒนาเยาวชนในประเทศไทยต่อไป

เรวดี สันถวไมตรี (2554) ผลของการใช้โปรแกรมการพัฒนาความสามารถทางสังคมโดยใช้กระบวนการละครสำหรับนักเรียนออทิสติก โดยใช้กระบวนการละครสำหรับนักเรียนออทิสติกที่มีความบกพร่องน้อย โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง 3 คนที่เรียนเต็มเวลาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่าง 3 คน สามารถบอกแนวทางในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ซึ่งหมายถึงความถึง การทักทาย การสนทนา การปฏิบัติตามข้อตกลง การอยู่ร่วมกับผู้อื่น การรอคอยและการรับมือกับปัญหาได้อย่างถูกต้อง และกลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้ทางอารมณ์ของผู้อื่นสูงขึ้นกว่าก่อนเข้าโปรแกรม และมีพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเชิงบวกสูงขึ้น นอกจากนี้ผู้เกี่ยวข้องกับกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่อพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ทางสังคมของกลุ่มตัวอย่างสูงขึ้นอีกด้วย

ดวงแข บัวประโคนและคณะ (2547)งานวิจัยเรื่อง การใช้สื่อละครเพื่อการพัฒนาชุมชนของกลุ่มละครมะขามป้อม: กรณีศึกษาจากพื้นที่การทำงานที่มีบริบทต่างกัน 4 พื้นที่ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มละครมะขามป้อมพัฒนาเยาวชนในชุมชนผ่านกระบวนการผลิตละครที่สะท้อนปัญหาของชุมชน รวมถึงใช้กิจกรรมระดมสมอง และการศึกษาสภาพปัญหาจริงในชุมชน โดยผลของการใช้สื่อละครเพื่อการพัฒนาดังกล่าวก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับบุคคลซึ่งพบว่าสามารถพัฒนาเยาวชนทั้งในด้านความรู้เกี่ยวกับประเด็นปัญหาของชุมชน ด้านความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น รวมไปถึงก่อให้เกิดทัศนคติเชิงบวกต่อตนเอง หากแต่ก็เคารพความแตกต่างหลากหลายของผู้อื่น ซึ่งหลังจากเกิดการเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติดังกล่าวจึงส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในเชิงบวก นอกจากนี้ยังพัฒนาทักษะภายในบุคคลไม่ว่าจะเป็นทักษะการพูดการสื่อสาร ความคิดสร้างสรรค์และการคิดวิเคราะห์ รวมไปถึงพัฒนาทักษะการแสดง ทักษะการดำเนินงานของกลุ่มด้วย นอกจากนี้กระบวนการผลิตละครยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระดับชุมชนด้วย โดยทำให้ชุมชนมองเยาวชนในมิติใหม่ เกิดความภูมิใจในชุมชน และเกิดความสัมพันธ์อันดีในชุมชน

จากการวิจัยข้างต้นมีการนำละครเพื่อการพัฒนาบุคคล โดยศิลปะการละครสามารถพัฒนาบุคคลในด้านต่างๆทั้งด้านพัฒนาการทางร่างกาย ความคิดสร้างสรรค์และการคิดวิเคราะห์ รวมถึงพัฒนาด้านการสื่อสาร นอกจากนี้ยังพัฒนาด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอีกด้วย รวมไปถึงยังก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในระดับชุมชนอีกด้วย

อย่างไรก็ตามมีการนำกระบวนการละครไปปรับใช้กับการเรียนการสอนสาขาวิชาอื่นดังที่ปรากฏในงานวิจัยต่อไปนี้

รัชฎาภรณ์ จันทร์อุดม (2552)การพัฒนา รูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการเทคนิคการแสดงละครและการใช้คำถามเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษา โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาปริญญาตรีจำนวน 15 คน ที่ลงเรียนวิชา English Through Drama ในภาคการศึกษาที่สามปีการศึกษา 2552 ในมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี โดยใช้รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น และวัดความแตกต่างของผลคะแนนก่อนและหลังการสอน ผลการวิจัยพบว่าหลังการทดลองผลคะแนนการพูดและคิดอย่างมีวิจารณญาณเพิ่มขึ้น และผลการวิเคราะห์จากแบบบันทึกการเรียนการสอนทำให้เห็นถึงการคิดอย่างมีวิจารณญาณขึ้นของนักศึกษา สามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพสามารถนำไปใช้พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

พบจันทร์ ลีลาศาสตร์สุนทร (2555) การนำเสนอแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนโดยใช้ละครของบ้านเรียนมรดกใหม่เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยผลการวิจัยพบว่าการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนโดยใช้ละครของบ้านเรียนมรดกใหม่เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตมีเป้าหมายสร้างคนให้มีวัฒนธรรมการดูละครและการแสวงหาความรู้ โดยยึดหลักว่า ละครกับการศึกษาและพุทธศาสนาเป็นเรื่องเดียวกัน โดยเรียนรู้แบบบูรณาการทุกกลุ่มสาระเรียนรู้เพื่อสามารถนำไปปรับใช้ได้ในชีวิตจริง และบูรณาการกับการฝึกทักษะด้านการละคร 7 ประการตามแนวทางโพชฌงค์ 7 ได้แก่ การเรียนรู้รูปแบบ(สติ) ฝึกรูปแบบ(ธัมมวิจยะ) ฝึกรูปแบบจนไม่ยึดติดกับรูปแบบ(วิริยะ) หนีรูปแบบเข้าหาเนื้อใน(ปิติ) วิธีฝังเนื้อในในรูปแบบ(ปัสสัทธิ) รูปแบบเนื้อในเป็นหนึ่งเดียว(สมาธิ) รูปแบบเนื้อในไหลเลื่อนเคลื่อนไปด้วยตนเอง(อุกขา) โดยกระบวนการนี้จะฝึกให้ผู้เรียนตั้งคำถาม ฝึกคิดและเรียนรู้ตลอดเวลา

การนำกระบวนการละครไปปรับใช้กับสาขาวิชาอื่น นอกจากจะพัฒนาการเรียนรู้อันยังทำให้เกิดการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ฝึกฝนการตั้งคำถามและสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิตอีกด้วย จากงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่าการนำกระบวนการละครไปใช้ทั้งในส่วนของการพัฒนาทักษะด้าน

การแสดงเพื่อการเป็นนักแสดงมืออาชีพ และนำไปใช้ในการพัฒนาบุคคลด้วย ซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษามโนทัศน์ทางการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาถึงองค์กรของคณะละครเวทีซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้สามารถนำมาปรับใช้เป็นแนวทางในการศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

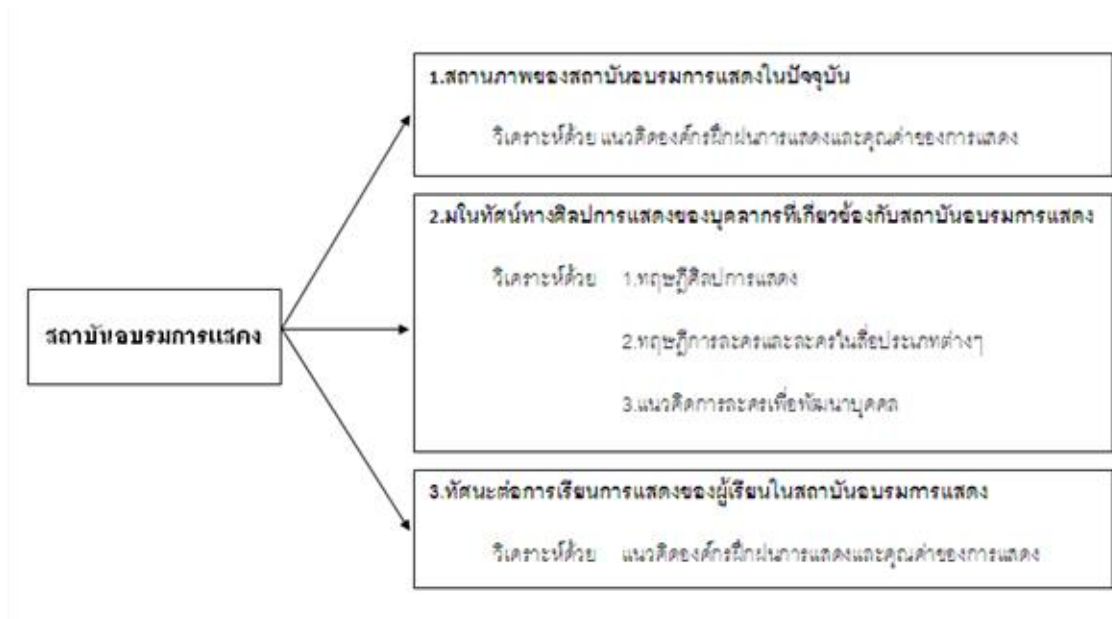
ศิริินทร์พร ศรีใส (2545) *จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีสมัยใหม่* ผลการวิจัยพบว่าสมาชิกละครส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาด้านละครมาโดยตรงแต่มีประสบการณ์ผ่านกิจกรรมในมหาวิทยาลัย หรือร่วมงานกับคณะละครอื่นๆ โดยสามารถแบ่งประเภทแนวคิดของการสร้างสรรค์งานละครออกเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ ละครเพื่อการละคร ละครเพื่อความบันเทิงใจ ละครเพื่อการพัฒนา และละครเพื่อสังคมและการเมือง คณะละครบางคณะเปิดอบรมการแสดงแก่บุคคลทั่วไปที่สนใจเพื่อเป็นช่องทางหนึ่งของรายได้คณะละครด้วย

ชนกร พฤษชาติถาวร (2554) *พัฒนาการขององค์กรและผลงานคณะฟิสิกส์เชียร์เตอร์ในประเทศไทย* ผลการวิจัยพบว่าสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ละครฟิสิกส์เชียร์เตอร์และละครใบ้ โดยโครงสร้างการดำเนินงานแบ่งออกได้เป็นฝ่ายผลิตและฝ่ายบริหาร โดยส่วนใหญ่ไม่ได้จบด้านละครมาโดยตรงแต่ล้วนมีประสบการณ์ด้านสุนทรียะมาก่อน ลักษณะผลงานก็จะเป็นในลักษณะละครฟิสิกส์เชียร์เตอร์เต็มรูปแบบและละครฟิสิกส์เชียร์เตอร์ผสมผสาน โดยคณะละครมีความพยายามจะขยายฐานผู้ชมให้กว้างขึ้น โดยมีกลุ่มละครที่เผยแพร่ความรู้ในศาสตร์ที่ตนถนัดแก่บุคคลทั่วไปด้วย เช่น คนหน้าขาว จัดการอบรมละครใบ้แก่ผู้ที่สนใจ ไม่เพียงแต่ผลิตละครในฐานะกลุ่มละครเท่านั้น

เส้นทางของกลุ่มละครต่างๆ จะเห็นได้ว่ามาจากผู้มีใจรักด้านศิลปะการแสดง โดยเฉพาะแขนงละครเวที ซึ่งเรียนรู้ทั้งจากการศึกษาด้านละครโดยตรงและผ่านประสบการณ์ในรั้วมหาวิทยาลัย รวมถึงมีการแลกเปลี่ยนและแบ่งปันความรู้ด้านละครระหว่างกลุ่มอยู่เสมอ โดยไม่จำกัดอยู่แต่ในวงของกลุ่มละครด้วยกัน แต่มีการเปิดโอกาสให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องพบว่า การเรียนการแสดงในหลักสูตรของมหาวิทยาลัยและกิจกรรมละครในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นเสมือนการปลูกฝังแนวคิดและแนวทางการแสดงให้แก่นิสิตนักศึกษา ซึ่งต่อมามีส่วนหนึ่งทำงานในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิงและในคณะละคร นอกจากนี้ยังมีการเรียนการแสดงจากประสบการณ์ทำงานกับมืออาชีพรวมถึงเรียนรู้จากประสบการณ์ของตน อย่างไรก็ตามยังมีอีกสถาบันหนึ่งที่เป็นแหล่งเรียนรู้สำคัญและผลิตบุคลากรเข้าสู่วงการการแสดงของประเทศไทยมากกว่า 50 ปี นั่นคือ สถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งมีการถ่ายทอดความรู้และพัฒนาศิลปะการแสดงไปพร้อมกันอยู่ตลอดเวลา

กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแบบสหวิธีการ (Multiple Methodology) ซึ่งใช้วิธีการศึกษาเอกสาร การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) ผู้บริหารและครูสอนการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ประกอบกับการสังเกตการณ์ (Observation) รวมถึงสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

แหล่งข้อมูล

แหล่งที่มาของข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ข้อมูลเอกสาร ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารสถาบันและครูผู้สอนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน และข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

1. ข้อมูลจากเอกสาร ใช้ในการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยรวบรวมและวิเคราะห์เอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน

2. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก

สำหรับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) เป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน และสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) เป็นการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูสอนการแสดง โดยมีแนวทางสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ สถานภาพของสถาบันและมโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน

3. ข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็น เป็นการสำรวจความคิดเห็นของผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยถามถึงสาเหตุในการเรียนการแสดงและปัจจัยในการเลือกสถาบัน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรประเภทสถาบัน แบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

- สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากสถาบันที่ถือเป็นผู้วางรากฐานด้านศิลปะการแสดงแก่ประเทศไทยและผลิตบุคลากรที่ต่อ ยอดองค์ความรู้ในสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1. สมาคมนักแสดงมืออาชีพแห่งประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2518 ส.อาสนจินดา เป็นนายกสมาคมและก่อตั้งโรงเรียนฝึกการแสดงขึ้น ที่ถนนรางน้ำ หรือเรียกว่าแผนกฝึกสอนการแสดงของสมาคมนักแสดงมืออาชีพ โดยถือเป็นสถาบันอบรมการแสดงในยุคแรกๆ ที่ทำการเปิดอบรมอย่างจริงจัง และทำการอบรมโดยผู้เชี่ยวชาญด้านการแสดงในขณะนั้น จึงน่าสนใจถึงการนำความรู้ในเชิงวิชาชีพมาถ่ายทอดสู่ผู้เรียน

2. โรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 (สถาบันศิลปการแสดง)

ในปี พ.ศ. 2523 สถาบันเปิดทำการอบรมโดย สถาบันวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 โดยเปิดอบรมถึง 10 ปี มีสุนันทินี จันทรทิพย์ เป็นอาจารย์ใหญ่ ร่วมด้วย สดใส พันธุมโกมล เป็นผู้วางหลักสูตร ฉะนั้นในฐานะสถาบันอบรมการแสดงที่จัดตั้งขึ้นโดย สถาบันโทรทัศน์ ร่วมมือกับนักวิชาการละครในมหาวิทยาลัย จึงน่าสนใจถึงการผสมผสานวิชาความรู้ทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ

3. ภัทราวดีเธียเตอร์

ก่อตั้งโดย ภัทราวดี มีชูธน ในปี พ.ศ. 2530 ในฐานะของสถาบันอบรมการแสดงที่มีแนวทางผสมผสานระหว่างศิลปะการแสดงตะวันตกและไทย ทั้งยังผลิตบุคลากรที่ยังมีผลงานในปัจจุบัน

4. โรงเรียนบางกอกการละคร

ก่อตั้งโดย สุกุล วิเชียรฉาย ในปีพ.ศ. 2543 ดำเนินการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญจากหลายที่ทั้ง ละครโทรทัศน์ ละครเวที ภาพยนตร์ และโฆษณา รวมถึงเปิดอบรมเกี่ยวกับการเขียนบทละคร ในฐานะของสถาบันอบรมการแสดงที่ดำเนินการสอนโดยผู้เชี่ยวชาญจากสื่อแขนงต่างๆ

5. บางกอกแอคเตอร์ส สตูดิโอ

ก่อตั้งในปี พ.ศ. 2544 โดย ยุทธนา มุกดาสนิท โดยเป็นสถาบันที่เปิดสอนด้านละครเวที ภาพยนตร์ รวมทั้งการเขียนบท ซึ่งวางหลักสูตรที่ใช้ระยะเวลาในการอบรมเป็นปี มีการแลกเปลี่ยนอาจารย์จากต่างประเทศมาสอนการแสดง

- สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) ซึ่งจากการสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ พบจำนวน 44 สถาบัน โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร

โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1. Acting Mania
2. Acting 2 Star (A2S)
3. ACTITEM STUDIO
4. Actcademy
5. Aim to dream
6. Artistic Devotees
7. Dreambox Acting Studio
8. Drama cube
9. Diamond Acting Studio
10. KIZTA Academy
11. Play Act Academy
12. Plus Basic Academy
13. SPARK
14. The Drama Academy by ครูเงาะ
15. UCI Academy
16. กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์
17. สถาบันบ้านสร้างดาว
18. LeayDoDee School Of Art (เลย์ดูดี สคูล ออฟ อาร์ต)

19. LeBasse Le Drame (เลอเบส เลอ เดรม) สถาบันสอนศิลปะการแสดง การกำกับ และทักษะทางความคิดสร้างสรรค์
20. สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club
21. บ้านฉันทน์ โปรตักชั่น
22. บ้านดารา

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เดินแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

1. CENTER STAGE STUDIO
2. Kru Air
3. Mozarz Academy
4. Monkey Town Artist Academy
5. On air Academy
6. Rhythm of Art
7. Superstar Academy
8. World Star Academy
9. V can dance
10. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

1. Mailbox
2. SML acting academy
3. Super Model Networks
4. Tiger Modeling Academy
5. การแสดงครูได้
6. สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

1. Arts on Location
2. Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ

3. Last Sunday Workshop
4. Workshop การแสดงโดย ครูต้า
5. Young Pack Action โดย นินาทสตุติโอ
6. คนหน้าขาว

2. ประชากรประเภทบุคคล

ผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ระหว่าง เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557 โดยมีกลุ่มตัวอย่างดังนี้

ผู้ที่กำลังเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในกรุงเทพมหานคร ผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 66 คน (แบ่งเป็น 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป) โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระจายตามประเภทของสถาบัน โดยเก็บข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นผู้เรียนการแสดง ในกรณีที่ผู้เรียนการแสดงมีอายุต่ำกว่า 12 ปี จะเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ปกครองด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

มีการเตรียมแนวคำถามหลักเอาไว้ล่วงหน้า ซึ่งแนวคำถามนี้จะครอบคลุมวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 และ 2 ของการวิจัย โดยลักษณะคำถามจะเป็นคำถามปลายเปิดโดยจะแบ่งคำถามออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนแรก เป็นข้อมูลส่วนบุคคลและประวัติภูมิหลังของผู้บริหารและครูสอนการแสดงที่ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่สอง มีแนวทางสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

- สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งหมายความถึง จุดมุ่งหมายการก่อตั้งสถาบัน รูปแบบการอบรม หลักสูตรการอบรม โครงสร้างสถาบัน การดำเนินการสถานที่ตั้ง และรายได้ของสถาบัน
- มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันซึ่งหมายความรวมถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงและแนวทางการแสดง ซึ่งมีผลต่อวิธีฝึกฝนหรือวิธีการเข้าถึงการแสดง

2. แบบสำรวจความคิดเห็น

มีการออกแบบแบบสำรวจความคิดเห็นไว้ก่อนล่วงหน้าเป็นคำถามปลายเปิด โดยคำถามจะเน้นไปที่ทัศนคติต่อการเรียนการแสดงซึ่งตัวอย่างของคำถามมีดังต่อไปนี้

- สาเหตุที่มาเรียนการแสดง
- สาเหตุที่เลือกเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เรียนอยู่

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน เพื่อให้ทราบถึงสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดง
2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์เชิงลึก
 - 1) บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว)
 - 2) ผู้บริหารและครูสอนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน โดยจะทำการสัมภาษณ์ร้อยละ 50 ในแต่ละประเภทของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันและแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดง รวมถึงแนวทางการแสดง (Acting Approach) ซึ่งมีผลต่อวิธีการฝึกฝนการแสดงหรือวิธีการเข้าถึงการแสดง
3. ผู้วิจัยสังเกตการณ์ในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ให้ความร่วมมือในขณะที่ครูทำการสอนการแสดงเพื่อให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงและแนวทางการแสดงของสถาบัน
4. ผู้วิจัยสำรวจความคิดเห็นผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 66 คน (แบ่งเป็น 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป) โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระจายตามประเภทของสถาบัน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้านสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ทั้งในส่วนของ การก่อตั้งสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน รูปแบบการเปิดสอนของสถาบัน โครงสร้าง การบริหาร การดำเนินการ สถานที่ตั้ง และแหล่งรายได้ของสถาบัน ตลอดจนวิเคราะห์ทัศนคติทางศิลปะการแสดง ซึ่งหมายถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงและแนวทางการแสดงของแต่ละสถาบันอบรมการแสดงซึ่ง มีผลต่อวิธีการฝึกฝนการแสดงหรือวิธีการเข้าถึงการแสดง รวมถึงวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียน โดยในแต่ละวัตถุประสงค์สามารถใช้กรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ใช้กรอบแนวคิดองค์การฝึกฝนการแสดงและคุณค่าของการแสดง เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสามารถ

ประมวลผลการวิจัยเกี่ยวกับ การก่อตั้งสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน รูปแบบการเปิดสอน โครงสร้าง การบริหาร การดำเนินการ สถานที่ตั้ง และแหล่งรายได้ของสถาบัน

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับ สถาบันอบรมการแสดงเอกชน ใช้ทฤษฎีศิลปะการแสดง ทฤษฎีการละครและละครในสื่อประเภท ต่างๆ และแนวคิดการละครเพื่อพัฒนาบุคคล เป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสามารถ ประมวลผลการวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงของสถาบันและแนวทางการแสดง (*Acting Approach*) รวมไปถึงวิธีการฝึกฝนการแสดงหรือวิธีการเข้าถึงการแสดง

วัตถุประสงค์ข้อที่ 3 เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรม การแสดงเอกชน ใช้แนวคิดองค์การฝึกฝนการแสดงและคุณค่าของการแสดง เป็นกรอบแนวคิดในการ วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสามารถประมวลผลการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของผู้เรียนการแสดงที่สถาบันอบรม การแสดงเอกชนในปัจจุบัน

การนำเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยใช้วิธีการนำเสนอข้อมูลและผลการวิจัยโดยการพรรณนาความ โดยการเขียนบรรยาย สารระข้อมูลที่ทำการศึกษาวิเคราะห์ มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการ แสดงเอกชน รวมถึงแนวโน้มในอนาคตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยการวิเคราะห์และ สังเคราะห์ พร้อมทั้งยกตัวอย่างคำพูดและข้อความที่สอดคล้องกับผลที่ได้จากการวิจัย

บทที่ 4

ผลการวิจัย

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1. เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 2. เพื่อศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน และ 3. เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สำหรับในบทที่ 4 ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิจัยในส่วนของสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 1 “สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” โดยงานวิจัยชิ้นนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีแบบสหวิธีการ โดยแบ่งการศึกษาประชากรเป็น 2 หมวดหมู่ ได้แก่ 1.) สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) โดยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน 2.) สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) ซึ่งจากการสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ พบจำนวน 44 สถาบัน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูสอนการแสดงของสถาบันประกอบการสังเกตการณ์ รวมทั้งสิ้น 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ของประชากรหรือสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

ผู้วิจัยเริ่มต้นนำเสนอผลการวิจัยในหัวข้อสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 สภาพการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว)

ส่วนที่ 2 สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังนี้

1.การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน แบ่งการนำเสนอเป็นช่วงปี

- สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549
 - สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554
 - สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2555-2556
2. ลักษณะโครงสร้างและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
 3. รูปแบบการดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
 4. แหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
 5. สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
 6. การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สภาพการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน

สถาบันอบรมการแสดงในยุคแรกเกิดขึ้นใน ยุคที่ละครวิทยุกำลังแพร่หลาย ละครโทรทัศน์ เพิ่งเริ่มต้น และยุคที่ภาพยนตร์ 16 มม. กำลังขยายตัว ในช่วงปี พ.ศ. 2505 คณะกัณธนาการละคร ภายใต้ดูแลของ ประดิษฐ์ กัลย์จาฤก โดยร่วมมือกับ สุพรรณ บูรณพิมพ์ และ จำนง บำเพ็ญทรัพย์ ก่อตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลป์ขึ้นในเขตพื้นที่ศรียาน เพื่อฝึกอบรมบุคลากรในการแสดงละครวิทยุและการแสดงทั่วไป โดยมีจุดมุ่งหมายฝึกอบรมบุคลากร โดยเน้นศิลปะการออกเสียงให้ถูกต้อง ได้วรรรรม มีความสามารถทั้งในด้านการร้องเพลง เต้นรำและศิลปะป้องกันตัว เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ด้วย

นักแสดงจากกัณธนาในยุคนี้ได้แก่ เบญจมาศ ประภาภมม (สมหญิง ยิ่งยศ), ชูศักดิ์ สุธีธรรม, สุมาลี ชาญภูมิติล, ชฎาพร วชิรปราณี เป็นต้น (กัณธนากรูป, 2539)

ปี พ.ศ. 2518 ปีแห่งการก่อตั้งสมาคมนักแสดงอาชีพแห่งประเทศไทย โดยมี ส.อาสนจินดา เป็นนายกสมาคม และก่อตั้งโรงเรียนฝึกการแสดง ขึ้นที่ถนนรางน้ำ เรียกว่า “แผนกฝึกสอนการแสดงของสมาคมนักแสดงอาชีพ” โดยมี ประดิษฐ์ กัลย์จาฤก ดำรงตำแหน่งผู้จัดการโรงเรียนและเป็นครูผู้สอน ร่วมด้วยครูผู้เชี่ยวชาญท่านอื่นๆ เช่น สุพรรณ บูรณพิมพ์, สง่า อาร์มมีย์ และ ส.อาสนจินดา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม โรงเรียนแห่งนี้ได้เปิดสอน 3 รุ่น ก็ปิดตัวลง (อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ นายประดิษฐ์ กัลย์จาฤก, 2540: 66-67)

เป้าหมายสำคัญของแผนกฝึกสอนการแสดงของสมาคมนักแสดงอาชีพ คือ ให้ผู้สนใจได้ศึกษาวิชาการแสดงอย่างถูกต้องตามหลักสากล โดยมีหลักสูตร 2 ระดับ คือ ขั้นต้นและขั้นกลาง

ในการเรียนขั้นต้น ผู้เรียนทุกคนจะต้องศึกษา 7 วิชา ได้แก่ การละครเบื้องต้น การใช้เสียงในการแสดง หลักการแสดง นาฏศิลป์ไทย ลีลาศและโมเดิร์นแดนซ์ การขับร้องและศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัวและการฝึกใช้อาวุธ ก่อนจะเลือกศึกษาในชั้นกลาง

สำหรับการเรียนในชั้นกลางแบ่งออกเป็น แผนกวิชาการแสดง แผนกวิชาการกำกับการแสดง และประพันธ์บท และแผนกวิชาการขับร้อง โดยการเรียนการสอนจะเป็นการเรียนในห้อง 3 เดือน และไปฝึกงานข้างนอกอีก 3 เดือน โดยไปฝึกงานภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ (สุพรรณ บวรณพิมพ์: ราชินีแห่งการละคร, 2528: 159)

พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคล หรือ พระองค์ชายใหญ่ โปรดงานด้านศิลปะทุกแขนง ทั้งภาพยนตร์ ละคร และวรรณกรรม นอกจากนี้ยังประพันธ์บทละครเรื่องพันท้ายนรสิงห์ และต่อมานำมาสร้างเป็นละครเวที โดยพระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าภาณุพันธุ์ยุคลทรงทำละครในนามของคณะ "อัศวินการละคร" และสร้างภาพยนตร์ในนามของบริษัท "อัศวินภาพยนตร์" และจัดตั้ง **โรงเรียนอัศวินศิลปการแสดง** โดยมี หม่อมปริม บุนนาค ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียนการแสดง (แหล่งที่มา <http://www.bunnag.in.th/prarajpannuang096.html> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 27 ก.ค. 2556)

ปี พ.ศ. 2523 สถาบันวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ก่อตั้ง “สถาบันศิลปการแสดง” หรือรู้จักกันในนามของ “**โรงเรียนการแสดงช่อง 3**” มี สุนันทินี จัทรทิพย์ เป็นอาจารย์ใหญ่ และ สดใส พันธุ์โกมล เป็นผู้วางหลักสูตรการเรียนการสอนให้ทัดเทียมกับต่างประเทศมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่ยกระดับด้านการแสดงที่มีพื้นฐานที่ดีให้แก่วงการ โดยผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้เข้าเรียนในสถาบันจะได้รับการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (ครบรอบ 27 ปี สถาบันวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3, 2539) โดยเปิดอบรมการแสดงถึง 15 รุ่น ก็ปิดตัวลงไปเนื่องจาก สดใส พันธุ์โกมล มีปัญหาด้านสุขภาพ

กิริติ อนันต์สุวรรณชัย (สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้บริหาร Supermodel Network และเป็นนักเรียนการแสดงรุ่น 9 ของโรงเรียนการแสดงช่อง 3 ซึ่งเรียนในปี พ.ศ. 2532 กล่าวว่า การอบรมการแสดงใช้ระยะเวลา 1 ปี โดยเรียน 5 วันต่อสัปดาห์ แบ่งเป็นการเรียนภาคเช้าและภาคบ่าย คล้ายการเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยผู้ที่สามารถเรียนได้ต้องผ่านการคัดเลือกก่อน (Audition) และหลังจากศึกษาจบจะได้เซ็นสัญญาเป็นนักแสดงของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3

การอบรมการแสดงของโรงเรียนการแสดงช่อง 3 ให้ความสำคัญกับอุปกรณ์ของนักแสดง เพราะเป็นสื่อที่ใช้สื่อสารงานแสดง ต้องมีการฝึกฝนทั้งการใช้เสียง มีการฝึกร้องเพลง ฝึกการเคลื่อนไหวร่างกายไปกับดนตรี หรือการเต้น แบ่งการเรียนการสอนออกเป็น 2 ภาคการศึกษา

สำหรับภาคการศึกษาแรกเรียนรู้เกี่ยวกับการปรับทัศนคติ เรียนรู้เรื่องจินตนาการ เรียนรู้ให้กล้าที่จะคิดและกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นนั้นออกมา สำหรับการเรียนในภาคการศึกษาที่สองจะเรียนเกี่ยวกับจิตวิทยาตัวละครและการตีความบทละคร

การเรียนในภาคเช้าจะเป็นการอบรมในเรื่องของความคิดเบื้องต้น หลังจากนั้นก็มีมีการแยกวิชาออกมาต่างหาก สำหรับช่วงบ่ายจะมีวิชาที่แตกต่างกันออกไป เช่น ศิลปะป้องกันตัว การเต้น การแต่งหน้าซึ่งเรียนกับทาง Makeup Technique Institute (MTI)

“มีเทอมหนึ่งเทอมสอง แต่ไม่มีหยุดพัก พอจบเทอมหนึ่งก็เรียนต่อเลย ค่อนข้างโหด ใครไม่เหมาะสมก็เชิญออก อาจารย์อาจจะเห็นว่าเข้ามาที่นี่ก็เสียเวลาทั้งสองฝ่าย รุ่นผมยี่สิบเก้าคน จบประมาณสิบเก้าคนครับ” (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

การคัดเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 ในยุคที่ยังไม่มีสื่ออินเทอร์เน็ต ต้องเริ่มจากเขียนจดหมายแนะนำตัวเองและต้องแนบรูปตนเองที่มีความโดดเด่น เพราะมีผู้ส่งจดหมายสมัครเข้าเรียนกว่าหมื่นฉบับ ถึงจะได้เรียกเข้าไปแสดงความสามารถต่อกรรมการ ในวันคัดเลือกมีอาจารย์ถึง 6 ท่าน ซึ่งในรอบ 9 มีผู้ผ่านเข้ารอบ ประมาณ 70 คน หลังจากนั้นจึงทำการทดลองเรียนเป็นเวลา 7 วัน ถือเป็นกาคัดเลือกรอบสุดท้ายก่อนเข้าสู่กระบวนการเรียนจริง และระยะเวลาดังกล่าวก็จะได้เรียนรู้กับการเปิดใจ เปิดตัวการจินตนาการ และความเชื่อ (acting is believing)

“สรุปเจ็ดวันก็เหลือออกมายี่สิบเก้าคน จากเจ็ดสิบ จากจดหมายเป็นหมื่น เป็นที่แรกที่เป็นแบบนี้ ก่อนยุค AF ไม่มีที่อื่นเป็น” (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

โรงเรียนการแสดงช่อง 3 ผลิตดาราที่มีชื่อเสียงมากมาย ได้แก่ ดิลก ทองวัฒนา, กษมา นิสสัยพันธุ์, กุลกนิช คุ้มครอง, รัญญา ศิยานนท์, ชูดาภา จันทเขตต์, ปวันรัตน์ นาคสุริยะ, ธงชัย ประสงค์สันติ, ยุวดี เรืองฉาย, ชูลีพร ดวงรัตนตรัย เป็นต้น ซึ่งต่อมาก็ถือเป็นดาราระดับครูในปัจจุบัน นอกจากนี้ทางสถาบันยังผลิตละครโทรทัศน์เรื่อง “คำพิพากษา” ซึ่งได้รับรางวัลเมขลา สาขาละครยอดเยี่ยมประจำปี 2528 และผลิตละครโทรทัศน์เรื่อง “คนดีศรีอยุธยา” (ครบรอบ 27 ปี สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3, 2539)

ปี พ.ศ.2535 ด้วยประสบการณ์การเรียนรู้ศิลปะการแสดงไทยและศิลปะการแสดงแบบตะวันตก ของภัทราวดี มีชูธน จึงก่อกำเนิดเป็นโรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ เปิดสอน

ศิลปะไทยและสากลในระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับมืออาชีพ โดยคณะครูเป็นผู้เชี่ยวชาญและเป็นศิลปินของภัทราวดีเธียเตอร์ทั้งหมด

โรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อการอนุรักษ์และพัฒนาศิลปศาสตร์ เป็นที่สร้างสรรค์กิจกรรมที่มีประโยชน์ โดยตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา ซอยวัดระฆัง ถนนอรุณอมรินทร์ (แหล่งที่มา http://www.artbangkok.com/detail_page.php?sub_id=1502 เข้าถึงข้อมูลวันที่ 27 ก.ค. 2556)

อมตา ปิยะวานิชย์ (สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557) ศิลปินของภัทราวดีเธียเตอร์และปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้บริหารโรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ กล่าวว่า การเป็นศิลปินของภัทราวดีเธียเตอร์จำเป็นต้องเรียนรู้ทุกอย่างและต้องทำเป็นทุกอย่าง เพื่อรู้ถึงความชอบและความถนัดของตน สำหรับตนเป็นคนถนัดด้านการแสดงจึงติดตาม ภัทราวดี มีชูธน ไปสอนซึ่งทำให้เห็นวิธีการสอน การเปิดอบรมการแสดงใช้ศิลปินของโรงละครหรือนักแสดงมาเป็นครู ช่วงแรก ภัทราวดี มีชูธน จะเป็นผู้สอนเองแต่ช่วงหลังหันไปทำด้านโปรดักชั่น ตนจึงเป็นผู้สอนหลัก “คลาสแอคติ้งก็คือนักแสดงมาเป็นครู คลาสรำก็คือนักแสดงที่เป็นรำมาเป็นครู คลาสร้องเพลงก็คือนักร้องเพลง แล้วเวลาทำโปรดักชั่นที่ ก็พวกครูๆนั้นแหละเข้าไปเล่น”

จากการติดตามและได้รับการถ่ายทอดจากภัทราวดี มีชูธน ทำให้ อมตา ปิยะวานิชย์ (สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557) พบว่าการแสดงคือธรรมชาติ “สิ่งที่ได้เรียนรู้ ได้ถูกถ่ายทอดมา มันคือการแสดงเป็นเรื่องของธรรมชาติ เพราะฉะนั้นถ้าเรารู้จักธรรมชาติ เราก็แสดงอะไรก็ได้ แล้วพัฒนาความเป็นธรรมชาติไปสู่ระบบของการใช้งานได้อย่างไร แค่นั้นเอง”

หลังจากเปิดทำการมา 20 ปี โรงละครภัทราวดีเธียเตอร์ต้องปิดตัวลงเนื่องจากเหตุการณ์น้ำท่วมใหญ่ในปี พ.ศ. 2555 ทำให้โรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ต้องปิดตัวลงไปด้วย โดยได้ย้ายโรงละครไปอยู่ที่วิกหัวหินแทน

"สาเหตุที่ต้องปิดตัวลงก็เพราะว่าน้ำท่วมหนักเมื่อครั้งที่น้ำท่วมปีที่ผ่านมา ระบบไฟฟ้าต่างๆ ในโรงละครซึ่งเราไม่สามารถจะยกขึ้นได้ เสียหายหมด โรงละครก็เก่าเพราะสร้างมานานแล้ว มันซ่อมแซมแล้วไม่คุ้ม" (ภัทราวดี มีชูธน, แหล่งที่มา

http://www.khaosod.co.th/view_news.php?newsid=TURObGJuUXdNekV4TURFMU5RPT0=§ionid=TURNeE1nPT0=&day=TWpBeE1pMHdNUzB4TVE9PQ เข้าถึงข้อมูลวันที่ 27 ก.ค. 2556)

ปี พ.ศ. 2543 สุปล วิเชียรฉาย ผู้คร่ำหวอดในวงการละครโทรทัศน์และโฆษณาของไทย ภายหลังจากออกจาก แกรมมี่ เอ็นเตอร์เทนเมนท์ และเข้าทำงานที่สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้ก่อตั้ง **โรงเรียนบางกอกการละคอน** โดยเล็งเห็นว่า โรงเรียนการแสดงของช่อง 3 ซึ่งปิดตัวไป ถึง 10 ปี ในขณะนั้นได้ผลิตบุคลากรที่มีฝีมือมากมายแต่ต้องล้มเลิกไป จึงนำโครงการเปิด โรงเรียนการแสดงเสนอผู้บริหารอีกครั้งหลังจากการเปิดรับสมัครครั้งแรก ในขณะนั้นมีผู้ที่สนใจ กว่า 700 คน หากแต่รับอบรมได้เพียง 240 คนเท่านั้น

“เราเห็นว่าเป็นโครงการที่น่าสนใจและปีนี้กรุงเทพการละครที่ผมรับผิดชอบอยู่ ต้องทำละครถึง 3 เรื่องและบางกอกฟิล์ม ของ คุณนนทรี นิมิตรบุตร ที่อยู่ในเครือ เดียวกันมีหนัง น่าจะผลิตบุคลากรมาใช้เอง สร้างคนใหม่ๆ ให้น้อยหน่อยแต่มีความสด และพวกนี้มีคิวให้เราเต็มที่ ดาราต่างๆ เทคิวให้เราเยอะ” (สุพล วิเชียรฉาย, 2543)

การอบรมการแสดงที่โรงเรียนบางกอกการละคอน มีการอบรมแบ่งเป็นระดับ A B C โดย ผู้เรียนต้องเข้ารับการคัดเลือกก่อน (Audition) นอกจากนี้การอบรมการแสดงแบ่งเป็นระดับ A B C โดยเมื่อมีผู้สนใจเรียนมากจึงต้องใช้วิธีแบ่งห้องเรียน เรียนห้องละ 20 คน โดยทำการอบรมเฉพาะวัน เสาร์และวันอาทิตย์ อบรม 6 สัปดาห์ต่อ 1 คอร์ส และอบรมสัปดาห์ละ 6 ชั่วโมง ราคาค่าอบรมอยู่ที่ 3,500 บาท เมื่อเรียนจบจะมีประกาศนียบัตรให้ นอกจากนี้ยังเปิดอบรมการแสดงสำหรับเด็ก รวมถึง การแสดงละครเพลงด้วย

หลักสูตรการเรียนการสอนก็จะเน้นเรื่องการแสดงขั้นพื้นฐาน การดัดอารมณ์และจินตนาการ มาใช้เพื่อให้รู้จักตัวเองและเป็นตัวของตัวเองมากที่สุดในการแสดงออก ซึ่งทำการสอนโดย อาจารย์ผู้เชี่ยวชาญจากทั้งงานโฆษณา ละครโทรทัศน์ ละครเวที และภาพยนตร์ (แหล่งที่มา http://www.marketeer.co.th/inside_detail.php?inside_id=4161 เข้าถึงข้อมูลวันที่ 27 ก.ค. 2556) อย่างไรก็ตาม กิรติ ศิวะเกื้อ (สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557) อดีตนักเรียนการแสดงโรงเรียน บางกอกการละคอนและปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดง Spark กล่าวว่า อาจารย์ผู้สอนมีอาจารย์ในมหาวิทยาลัยและจากสายละครเวทีจึงส่งผลต่อแนวทางการอบรมการแสดง ซึ่งจะเน้นไปที่พื้นฐานการแสดงละครเวทีเป็นหลัก

“การสอนชัดเจนว่าค่อนข้างมาแนวละครเวที ไม่ได้แบ่งสี่ เพราะครูผู้สอนมาจาก มหาวิทยาลัยและสายละครเวที ซึ่งมหาวิทยาลัยก็คือสายละครเวที” (กิรติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ กุสุมา เทพรัักษ์ (สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557) อดีตครูผู้ช่วยสอนโรงเรียนบางกอกการละคอน กล่าวถึงกิจกรรมที่ใช้ในการอบรมการแสดงก็เป็นกิจกรรมสำหรับการแสดงละครเวที

“เกมที่ใช้ก็เป็นเวทีนะ กิจกรรม Space Level กิจกรรมแพ เรื่องความเชื่อเช่น พื้นเปลี่ยนไปเป็นทรายร้อน เป็นแก้ว มันก็เป็น Acting เกมแบบ Stage ครูช่วยสอนตัว 1 ด้วยมั้งเลยไม่มีเทคนิคทีวี แต่ถ้าตัว 3 ก็ไม่แน่” (กุสุมา เทพรัักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

แนวความคิดหลักโรงเรียนบางกอกการละคอน มุ่งเน้นไปที่พื้นฐานการแสดงทั้งสมาธิ ความเชื่อ จินตนาการ ให้นั่นเสียก่อนถึงจะเข้าสู่การทำงานกับบทละคร

“เคยมีเด็กถามนะว่า ทำไมต้องเล่นแต่เกม เขาอยากเข้าบท แต่ ณ ความคิดที่บ๊ิก (ดำเกิง วิริยะศักดิ์) ครูใหญ่ของโรงเรียนตอนนั้นคือเด็กยังติดอาวุธไม่เสร็จแล้วจะเข้าบทได้ อย่างไร เหมือนจะได้เล่นบทก็ต่อเมื่อเข้า Acting 2 หรือ 3” (กุสุมา เทพรัักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

สำหรับกลุ่มผู้เรียนของ โรงเรียนบางกอกการละคอน มีโดยจุดประสงค์ของผู้ที่มาเรียนมีหลากหลาย ไม่ใช่แต่เฉพาะจะไปเป็นดารา แต่บางคนอยากพัฒนาบุคลิกภาพ ให้มั่นใจตัวเอง และกล้าแสดงออกในที่สาธารณะ

“อีกอย่างก็คือค่านิยมของคนสวย คนหล่อ เปลี่ยนไป ถ้าเมื่อก่อนถ้าเขาคิดว่าสวย-หล่อพอเขาไม่ต้องมาเรียน เดี่ยวมีแมวมองเอาไปป็นเอง แต่ตอนนี้เข้ามาเลยอยากเป็นอย่างมีพื้นฐาน เป็นเรื่องที่น่าชื่นใจมาก และก็มีตัวประกอบที่เคยเล่นแล้วหลายเรื่อง มาเรียนเพื่ออยากปรับปรุงให้ดีขึ้นซึ่งเป็นนิมิตหมายที่ดีว่าถ้าสนใจอะไรใฝ่รู้ให้จริงจังที่สุด โอกาสจะเป็นของคุณ” (สุพล วิเชียรฉาย, 2543)

“ความคาดหวังของคนไปทางดารา แล้วเขาก็หยิบจับคนในนั้นมาเล่นละครช่อง 3 ผู้กำกับทุกวันนี้บางคนเป็นครูสอนตั้งแต่สมัยนั้นนะ” (กุสุมา เทพรัักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

ปี พ.ศ. 2544 ด้วยความคิดอยากประกอบธุรกิจของตนเองภายหลังออกจากบริษัทแกรมมี่ฟิล์ม ยุทธนา มุกดาสนิท ผู้กำกับภาพยนตร์ จึงก่อตั้ง **บางกอกแอคเตอร์ส สตูดิโอ** สถาบันอบรมการแสดง บนถนนราชวิถี ซึ่งเป็นที่ตั้งอาคารเก่าของครอบครัวซึ่งไม่มีผู้ใช้งานและเห็นว่าเป็นทำเลกลางเมือง

การเปิดอบรมเน้นการสอนแบบครบวงจร และมีชั่วโมงการสอนมากกว่าโรงเรียนอื่นๆ โดยใช้ระยะเวลาการเรียน 60 ชั่วโมง เปิดอบรมทั้งการแสดง การเขียนบท การออกแบบฉาก แสงสีเสียง การวิจารณ์ภาพยนตร์ ซึ่งจะสอนพื้นฐานทั้งทฤษฎีและการปฏิบัติ บนแนวความคิดที่ว่า การเรียนการแสดงไม่สามารถเก่งได้ภายใน 2-3 เดือน หากแต่ต้องอาศัยเวลาเป็นปี

ในการอบรมการแสดง บุรณี รัชไชยบุญ ได้นำแนวทางการแสดงแบบ อเล็กซานเดอร์เทคนิค ซึ่งได้เรียนรู้จากประเทศสหรัฐอเมริกามาใช้ในการอบรมด้วย

อเล็กซานเดอร์เทคนิค เป็นแนวทางการแสดงที่ได้รับการยอมรับอย่างสูงในวงการแพทย์ว่า เป็นการใช้ร่างกายอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อรักษาสมดุลของร่างกายเหมาะสำหรับคนที่ไม่มั่นใจในตนเองและสามารถปรับใช้ในการแสดงออกที่สาธารณะ

ด้านการอบรมการเขียนบท ใช้เวลาเรียน 32 ชั่วโมง โดยการดูแลอย่างใกล้ชิดของ ยุทธนา มุกดาสนิท ร่วมด้วยผู้สอนมากประสบการณ์ อาทิ รัศมี เผ่าเหลืองทอง, บุรณี รัชไชยบุญ, บรรจง โกศลวัฒน์, มานูเอล ลูทเกนฮอร์ส, นนทรี นิมิตรบุตร, โดม สุขวงศ์, ม.ล.พันธุ์เทวนพ เทวกุล, ผศ.วรรณิ์ สาราญเวทย์, บัญชา สุวรรณานนท์, ยิงยศ ปัญญา และทีมงานกลุ่มละคร 28 นอกจากนี้ยังมีการประสานความร่วมมือไปยังศูนย์ศิลปะการแสดงและดนตรีนานาชาติในการแลกเปลี่ยนอาจารย์จากต่างประเทศเข้ามาสอนการแสดง เช่น ประเทศเยอรมัน และ รัสเซีย

บริษัท บางกอกแอคเตอร์ส สตูดิโอ จำกัด จัดทะเบียนในรูปแบบบริษัทในปี พ.ศ. 2544 มีโครงสร้างบริษัท 3 ส่วน ดังนี้

1. สถาบันศิลปะการละครและภาพยนตร์ ทำหน้าที่เปิดอบรมด้านละคร ละครเวที ภาพยนตร์ และการเขียนบท โดยมุ่งหวังให้ผู้เข้ารับการอบรมมีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกในที่สาธารณะ

2. งานผลิตภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

3. งานจัดหานักแสดง หรือที่นิยมเรียกกันว่า โมเดลลิ่ง เพื่อรองรับผลงานของผู้เข้ารับการอบรม โดยส่งไปยังบริษัทผลิตโฆษณาหรือฝ่ายผลิตละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ต่างๆ

ด้านการตลาดดูแลโดย บงกช ภูษารุ ผู้จัดการฝ่ายการตลาด ซึ่งในขณะนั้นมีสถาบันอบรมการแสดงเอกชนก่อตั้งขึ้นหลายแห่งหากแต่ที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ คือ โรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ ของ ภัทราวดี มีชูธน, โรงเรียนมรดกใหม่ของ ชลประคัลภ์ จันทร์เรือง และโรงเรียนบางกอกการละครคอน ของ สุพล วิเชียรฉาย ซึ่งแต่ละแห่งจะมีแนวทางการแสดงหรือเทคนิคการสอนแตกต่างกันไป

กลุ่มผู้เรียนของ บางกอกแอคเตอร์ส สตูดิโอ มีความหลากหลายทั้งด้านวัย ที่มีอายุตั้งแต่ 15 – 60 ปี รวมไปถึงจุดประสงค์ในการเรียนไม่ว่าจะเป็นเพื่อความบันเทิงและการนำไปใช้ประโยชน์

ในชีวิตประจำวัน รวมไปถึง นักแสดงประกอบที่เข้ามาเรียนเพื่อพัฒนาฝีมือให้ดียิ่งขึ้น (แหล่งที่มา <http://www.arip.co.th/businessnews.php?id=400226> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 29 ก.ค.2556)

นอกจากการอบรมการแสดง ที่ดำเนินเนื้อเรื่องด้วยการพูดเป็นหลักแล้ว ประเทศไทยยังมีละครอีกประเภทหนึ่งที่มาจากตะวันตกและเข้าสู่ประเทศไทยในปี พ.ศ. 2523 นั่นคือ “ละครใบ้” โดย ไพฑูรย์ ไหลสกุล เป็นหนึ่งในผู้เข้าร่วมเรียนละครใบ้ ที่เปิดอบรมที่สถาบันวัฒนธรรมเยอรมัน (สถาบันเกอเธ่) และตั้งคณะละครใบ้ของตนในปี พ.ศ. 2527 กระทั่งปี พ.ศ. 2535 คณะละครคนหน้าขาวได้หยุดสร้างงานละครแต่แล้วก็เปิดสอนการแสดงละครใบ้ให้กับคนทั่วไป จนกระทั่งปี พ.ศ.2544 ก็ได้เริ่มกลับมามีผลงานอีกครั้งและเปิดสอนศิลปะการใช้ร่างกายแบบละครใบ้อย่างจริงจัง (ธนกร พฤษชาติถาวร, 2554) ภายหลังจากเปิดอบรมการแสดงละครใบ้อย่างจริงจังก็หยุดดำเนินการและปรับเปลี่ยนเป็นการอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจในปี พ.ศ. 2556

จากสภาพการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) จะเห็นได้ว่าแต่ละสถาบันมีการก่อตั้งในช่วงปีที่ห่างกัน หากแต่ต่างมุ่งเน้นไปที่การฝึกฝนการแสดงสำหรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ยกเว้นแต่โรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ ที่เน้นไปที่การแสดงสำหรับละครเวที

นอกจากนี้ยังเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่ยังเป็นผู้ผลิตสื่อละครโทรทัศน์และสื่อภาพยนตร์หรืออยู่ภายใต้บริษัทผลิตสื่อ รวมไปถึงสื่อละครเวที โดยผู้เรียนสามารถมีโอกาสเป็นนักแสดงในสังกัดของบริษัทดังกล่าวด้วย

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) จะแบ่งเป็นหัวข้อในการนำเสนอ ดังนี้

1. การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
2. ลักษณะโครงสร้างและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
3. รูปแบบการดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
4. แหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
5. สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
6. การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

1.การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน

การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นจากความถนัดและความชอบส่วนตัวของผู้ก่อตั้งสถาบันเป็นหลัก ซึ่งส่งผลต่อแนวทางดำเนินงานของสถาบันและแนวทางการแสดงของสถาบัน สามารถวิเคราะห์แยกเป็นช่วงระยะเวลาเพื่อให้เห็นภาพรวมของการก่อตั้งสถาบันอบรมเอกชนโดยแบ่งเป็นช่วงปีดังนี้

- สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549
- สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554
- สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2555-2556

ตาราง 1 แสดงปีที่ก่อตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน

ช่วงปี	จำนวนการก่อตั้ง	รายชื่อสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน
พ.ศ. 2545-2549	4	1.สถาบันอบรมการแสดงเป็นหลัก <ol style="list-style-type: none"> 1. กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ 2. สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character club 2.สถาบันอบรมศิลปะการแสดงรอบด้าน <ol style="list-style-type: none"> 1. Superstar Academy 3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นธุรกิจจัดหานักแสดง <ol style="list-style-type: none"> 1. Supermodel Network
พ.ศ. 2550-2554	20	1.สถาบันที่มีจุดประสงค์อบรมการแสดงเป็นหลัก <ol style="list-style-type: none"> 1. Actiem Studio 2. Acting mania 3. The Drama Academy by ครูเงาะ 4. สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees 5. สถาบันActing2Stars (A2S) 6. บ้านสร้างดาว 7. Aim to dream 8. Plus Basic Academy 9. เลย์ดูดี สคูล ออฟ อาร์ต 10. PlayAct Academy 2.สถาบันอบรมศิลปะการแสดงรอบด้าน <ol style="list-style-type: none"> 1. Mozarz Academy 2. Center Stage 3. V can dance

ช่วงปี	จำนวนการก่อตั้ง	รายชื่อสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน
		<p>4. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์</p> <p>5. Monkey Town Artist Academy</p> <p>6. KruAir</p> <p>3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นธุรกิจจัดหานักแสดง</p> <p>1.สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม</p> <p>4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล</p> <p>1. Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ</p> <p>2. Arts on location</p> <p>3. Workshop การแสดงโดย ครูตุ๋น</p>
พ.ศ. 2555-2556	20	<p>1.สถาบันที่มีจุดประสงค์อบรมการแสดงเป็นหลัก</p> <p>1. Drama Cube</p> <p>2. LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม)</p> <p>3. Dreambox Acting Studio</p> <p>4. Diamond Acting Studio</p> <p>5. Kizta Academy</p> <p>6. SPARK</p> <p>7. UCI ACADEMY</p> <p>8. บ้านฉันทโปรดักชั่น</p> <p>9. บ้านดารา</p> <p>10. Actcademy</p> <p>2.สถาบันอบรมศิลปะการแสดงรอบด้าน</p> <p>1. กลุ่มศิลปะ Rhythm of art</p> <p>2. On Air Academy</p> <p>3. World Star Academy</p> <p>3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นธุรกิจจัดหานักแสดง</p> <p>1. Mailbox</p> <p>2. Tiger Modeling Academy</p> <p>3. การแสดงครูโต้</p> <p>4. SML acting academy</p> <p>4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล</p> <p>1. Last Sunday Workshop</p> <p>2. Young Pack Action โดย นินาทสตูดิโอ</p> <p>3. คนหน้าขาว</p>

จากตารางแสดงปีที่ก่อตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554 มีการก่อตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีจุดประสงค์เปิดอบรม ศิลปะการแสดงรอบด้านมากถึง 6 สถาบัน

ทั้งนี้ ในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556 หรือภายใน 2 ปีที่ผ่านมา มีสถาบันอบรมการแสดงก่อตั้งขึ้น ถึง 20 สถาบัน และในช่วง 2 ปีนี้เองมีสถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นธุรกิจจัดหานักแสดงเป็นหลักเปิด อบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปถึง 4 สถาบัน โดยเป็นจำนวนที่เพิ่มขึ้นจากเดิม

สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549 และยังคงดำเนินการ อบรมการแสดงอยู่ในปัจจุบันมี 4 แห่ง คือ **กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2545**, Supermodel Network ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2548, โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2549 และสถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2549 ซึ่งสามารถนำเสนอข้อมูลในประเด็น ผู้ก่อตั้ง สาเหตุการ ก่อตั้งและสถานภาพในปัจจุบัน โดยแบ่งการนำเสนอออกตามประเภทของสถาบันดังนี้

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1.กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์

2.สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เดินแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

1.โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy)

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิด อบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

1. Supermodel Network

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1.กัณตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์

กัณตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ (Kantana Training Center) ก่อตั้งขึ้น วันที่ 1 ต.ค. 2545 โดยก่อนหน้านี้ใช้ชื่อว่า กัณตนา ดราม่า สกูล ซึ่งก่อตั้งขึ้นในนาม แผนกอบรมนักแสดงของฝ่าย Kantana Casting Center สังกัดบริษัท กัณตนา กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ปัจจุบันอยู่ภายใต้การบริหารงานโดย บริษัท กัณตนา เอ็ดดูเทนเมนท์ (อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล) จำกัด โดย จิตรลดา ดิษยนันทน์ ดำรงตำแหน่งผู้จัดการสถาบัน

บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ (สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557) ผู้ช่วยผู้จัดการ กัณตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ กล่าวว่า หลักสูตรตั้งแต่ก่อตั้งสถาบันเกิดจากการสนทนากันระหว่าง จิตรลดา ดิษยนันทน์ ซึ่งเป็นผู้จัดการสถาบัน กับ ผู้กำกับการแสดง ดารา นักแสดง ในประเด็นเมื่อต้องผลิตงานละครต้องการบุคลากรแบบใด และพัฒนาหลักสูตรจากจุดนั้น ทำให้ที่นี่แตกต่างจากสถาบันอื่นเพราะดึงมาจากความต้องการของทีมงานผู้ผลิต ประกอบกับนักแสดงที่มาจากผู้จัดหานักแสดงหรือโมเดลลิ่ง ไม่สามารถแสดงได้จึงต้องมีการฝึกฝนในระหว่างการถ่ายทำ

“ก่อนที่จะก่อตั้งโรงเรียน เริ่มจากเด็กที่มาจากโมเดลลิ่ง เล่นไม่ได้ เราก็ต้องไปสอนที่กอง หลักสูตร short course ต่างๆมันทำให้เกิดพัฒนาการว่าเรียนการแสดงไม่ได้เดินกินรำกินเสมอไป แต่ถ้าจริงจังกับมัน มันสามารถประกอบอาชีพได้” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

กัณตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ มีนโยบายเปิดอบรมศิลปะการละครในทุกแขนงวิชา ทั้งศิลปะการแสดงแขนงต่างๆ และศิลปะที่เกี่ยวข้องกับงานผลิตด้านการละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการออกแบบ เพื่องานผลิตสื่อต่างๆ โดย

ในปัจจุบันเพื่อสานต่อปณิธานของ ประดิษฐ์ ภัลย์จาทุก ผู้ก่อตั้งบริษัทกัณตนา กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ก่อตั้ง “สถาบันกัณตนา” เปิดสอนระดับปริญญาตรี โดยมีปณิธานผลิตนักวิชาชีพด้านสื่อบันเทิงซึ่งมีทั้งความรู้ความเชี่ยวชาญและอุดมการณ์ในวิชาชีพให้แก่วงการบันเทิง หลักสูตรแรกเปิดสอน ในปีการศึกษา 2553 คือ หลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต แขนงวิชาการผลิตภาพยนตร์และการผลิตแอนิเมชัน และในปีการศึกษา 2554 ได้เสนอเปิดแขนงวิชาการผลิตรายการโทรทัศน์เพื่อการสื่อสารข้ามสื่อเพิ่มเติม โดยมุ่งหวังรองรับการเติบโตของอุตสาหกรรม และเพื่อยกระดับวิชาชีพสื่อสารมวลชนของไทยให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล (แหล่งที่มา

<http://www.kantanainstitute.ac.th/our-institute/about-us/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 3 มี.ค. 2556)

2. สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character club

สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character club ก่อตั้งขึ้นในปีพ.ศ. 2549 โดยการรวมตัวกันของกลุ่มครีเอทีฟรายการโทรทัศน์ทางช่อง 3 โดยสมาชิกมีความถนัดที่แตกต่างกันออกไป ทั้งด้านละครเวที ด้านรายการโทรทัศน์ และด้านบัญชี โดยในปัจจุบันบริหารงานโดย วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (ครูคิน) และ เจริญพร อ่อนละม้าย (ครูโ гэะตี้)

วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (ครูคิน) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตและระดับปริญญาโท ด้านสื่อสารมวลชน จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยในสมัยศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีเรียนการแสดงกับโรงเรียนบางกอกการละคอน และร่วมแสดงในละครเทศกาลก่อนจบของคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งเล่นละครเร่ และละครแสดงเสียง ตามจังหวัดต่างๆ

วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายแรกคือต้องการทำเป็นกลุ่มละครขนาดเล็กสไตล์ตลกเสียดสี แต่สถาบันก็พัฒนามาเรื่อยๆ ผนวกกับตนเองทำงานตำแหน่งครีเอทีฟรายการเด็กรวมถึงเป็นพิธีกรรายการเด็กจึงทำให้ทุกคนเชื่อถือในความสามารถในการทำงานในกับเด็กจึงส่งผลให้สถาบันอบรมการแสดงแก่เด็กเป็นหลัก

สถาบันเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เมื่อ เจริญพร อ่อนละม้าย หรือ รู้จักกันในนามของ “โ гэะตี้ อารามบอย” เข้าร่วมหุ้นในปี พ.ศ. 2552 โดย วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556) กล่าวว่าสิ่งที่เปลี่ยนไปอย่างชัดเจนคือความคาดหวังของผู้ปกครองที่คาดหวังให้ลูกเป็นดารามากขึ้นซึ่งทางสถาบันจะไม่รับประกันว่าผู้เรียนจะได้งานหรือไม่ แต่ถ้าหากผู้เรียนฝึกฝนจนมีความสามารถก็สามารถจะไปทำงานที่ไหนก็ได้ นอกจากการอบรมการแสดงแล้วในปัจจุบันสถาบันยังขยายการดำเนินการสู่การผลิตรายการออนไลน์และรายการโทรทัศน์ออกอากาศทางทีวีดิจิทัล

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เต้นแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy)

โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2549 จากการร่วมมือกันของ พิสิษฐ์พงศ์ วรรณเศรษฐการกิจ และ ลิตา ตะเวทิกุล

ลิตา ตะเวทิกุล สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีด้าน Music Technology มหาวิทยาลัย New York ประเทศสหรัฐอเมริกา และปริญญาโทด้านการศึกษานานาชาติ Framingham State University ประเทศสหรัฐอเมริกา

ปัจจุบัน พิสิษฐ์พงศ์ วรเศรษฐการกิจ ดำรงตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียน Superstar Academy โดยมีทัศนคติต่อวงการบันเทิงไทยว่าเติบโตเร็วมากเห็นได้จากจำนวนทีวีเคเบิลที่มีมากกว่า 200 ช่อง และทีวีดิจิทัลที่กำลังเกิดขึ้น ทว่ากลับไม่มีสถาบันสอนดนตรีและการแสดงแบบครบวงจรที่ดำเนินการเรียนการสอนจริงจัง เพื่อปั้นศิลปินให้เป็นซูเปอร์สตาร์ขึ้นมาป้อนวงการบันเทิง ก่อนก่อตั้งสถาบันจึงทำการสำรวจการตลาด (Marketing Research) พบว่าโดยปกติโรงเรียนสอนดนตรีและศิลปะการแสดงเกิดขึ้นจากความถนัดและความชอบส่วนตัวของเจ้าของโรงเรียน ในขณะที่ผู้เรียนก็เรียนเพื่อเป็นงานอดิเรกมากกว่าเพื่อเป็นศิลปิน ประกอบกับในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่วงการบันเทิงต้องการคือศิลปินที่มีความสามารถรอบด้าน (แหล่งที่มา <http://bit.ly/1k1FVSH> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557) ผนวกกับความชอบดนตรีของลิตา ตะเวทิกุล และการทำงานในวงการบันเทิงมาตั้งแต่เด็ก โดยพื้นฐานครอบครัวเป็นนักการศึกษา จึงเป็นจุดเริ่มต้นของ Superstar Academy ที่ถือเป็นโรงเรียนในฝัน โดยมีต้นแบบมาจากความต้องการในวัยเด็กที่ได้เรียนหลากหลายวิชา (แหล่งที่มา <http://www.manager.co.th/daily/viewnews.aspx?NewsID=9550000060343> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 3 มี.ค. 2556)

ในขณะที่ออกแบบสถาบันและคิดหลักสูตรจึงเปิด Orchestra Investor Group Co., Ltd สำหรับลงทุนโครงการต่างๆ โดยเริ่มจากทำรายการทีวี Superstar ออกอากาศทางช่อง 9 (แหล่งที่มา <http://www.mbamagazine.net/index.php/entrepreneur/688-superstar-academy-quality-produce> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557)

การออกแบบสถาบัน Superstar Academy ให้ความสำคัญกับความทันสมัยเป็นอย่างมาก มีห้องสตูดิโอเก็บเสียง กว่า 50 ห้อง ที่ใช้ในการเรียนตัวต่อตัว เรียนวงดนตรีและการฝึกซ้อม มีอุปกรณ์ดนตรีที่ทันสมัยและสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ทุกห้องเรียนจะมีการติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) มีกล้องบันทึกวีดิโอการเรียนการสอนระหว่างเรียน มีระบบ Wi-Fi internet (แหล่งที่มา <http://www.superstar-academy.com/th/index.php> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ พิสิษฐ์พงศ์ วรเศรษฐการกิจ มองว่าในเมืองไทยยังไม่มีสถาบันอุดมศึกษาที่สร้างศิลปิน ส่วนใหญ่จะเน้นดนตรีคลาสสิก แจ๊ส ซึ่งไม่ตอบสนองความต้องการของตลาดในปัจจุบัน ดังนั้นในปีพ.ศ. 2556 จึงได้ก่อตั้งวิทยาลัยศิลปินแห่งเอเชีย (Superstar College of Asia) โดยร่วมมือกับมหาวิทยาลัยสยาม เปิดหลักสูตรปริญญาตรี โดยศึกษาต้นแบบจากมหาวิทยาลัย Khung Hee ประเทศเกาหลี และต่อมาได้เป็นพันธมิตรกันด้วย เพื่อเตรียมความพร้อมรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) (แหล่งที่มา <http://bit.ly/1k1FVSH> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557) รวมไปถึงร่วมมือกับโรงเรียนศรีวิกรม์ เพื่อเปิดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งถือเป็นหลักสูตรผลิตศิลปินระดับมัธยมแห่งแรกในอาเซียน โดยเริ่มการสอนในปีการศึกษา 2557 นี้

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

Supermodel Network

Supermodel Network ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2548 โดย กิรติ อนันต์สุวรรณชัย ซึ่งศึกษาจบการแสดงรุ่นที่ 9 ใน พ.ศ. 2532 จากโรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 ซึ่งระบบของโรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 ในขณะนั้นมีระบบในการคัดเลือกคน แล้วพัฒนาคน แล้วผลักดันไปสู่วิชาชีพ ซึ่งต่อมาเป็นแรงบันดาลใจสำคัญของ กิรติ อนันต์สุวรรณชัย

กิรติ อนันต์สุวรรณชัย (สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556) มีปณิธานต้องการให้นักแสดงไทยก้าวสู่สากล เกิดแรงบันดาลใจจากโรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 และถือเป็นการสานต่อปณิธานของ สดใส พันธุ์โกมล อาจารย์ใหญ่ของ โรงเรียนสอนการแสดงช่อง 3 ด้วย ประกอบกับศึกษาต้นแบบจาก Storm modeling agency ซึ่งถือเป็นโมเดลลิ่งที่ติดอันดับของโลก พบว่าต้องใช้ระบบที่เริ่มจากการมีบุคลากร แล้วพัฒนาบุคลากร จากนั้นจึงผลักดันออกไปสู่วิชาชีพ

โครงสร้างของ Supermodel network เป็นผู้จัดหานักแสดงซึ่งถือเป็นอุตสาหกรรมประเภทหนึ่ง ซึ่งต้องพัฒนาบุคลากรก่อนผลักดันออกไปสู่วิชาชีพ

ในส่วนของการพัฒนาบุคคล คือ การอบรมการแสดงเพื่อให้มีความรู้และทำให้เวลาไปทำงานได้จริง โดยให้เหมาจ่ายรายปี ในราคา 6,500 บาท พร้อมกับถ่ายรูปโปรไฟล์ เพื่อใช้สำหรับการส่งงานเพื่อคัดเลือกตัวแสดง (Casting) ด้วย

ในปัจจุบัน Supermodel network ต้องการก้าวผ่านความเป็นผู้จัดหานักแสดง โดยการใช้เทคโนโลยีประชาสัมพันธ์ตนเองและกลายเป็นสื่อมวลชนเอง เนื่องด้วยอัตราผู้ชมฟรีทีวีลดลง ประกอบกับอัตราผู้ชมทีวีทางเลือกอันประกอบไปด้วยเคเบิลทีวีและทีวีดาวเทียมลดลงเช่นกัน ในขณะที่คนหันมาดูสื่อออนไลน์กันมากขึ้น Supermodel network จึงขยายสายงานสู่การรับผลิตรายการ โดยใช้วิธีหาสปอนเซอร์มาสนับสนุนศิลปินในเครือและผลิตรายการออนไลน์เพื่อตอบโจทย์สปอนเซอร์ดังกล่าว ซึ่งถือเป็นรายได้หลักของ Supermodel network ในขณะนี้ (กิรติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

จะเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปีพ.ศ. 2545-2549 และยังคงเปิดดำเนินการอบรมการแสดงอยู่ในปัจจุบัน ต่างมีจุดเด่นแตกต่างกันออกไปและมีการปรับเปลี่ยนพัฒนาสถาบันอยู่ตลอดเวลาท่ามกลางการแข่งขันในธุรกิจสถาบันอบรมการแสดง สามารถนำเสนอเป็นตารางได้ดังนี้

ตาราง 2 แสดงจุดเด่นและจุดร่วมของสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งในในช่วงปี
พ.ศ. 2545-2549

สถาบันอบรมการแสดงเอกชน	จุดเด่น	จุดร่วม
1. กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์	- อยู่ภายใต้บริษัทกันตนาโดยแต่ละส่วนของบริษัทเชื่อมโยงกัน - มีโอกาสเป็นนักแสดงในสังกัดกันตนา	ผลิตรายการโทรทัศน์
2. Character club	- มีอาชีพด้านนักแสดงเด็ก	
3. Superstar Academy	- เน้นพัฒนาความเป็นศิลปินหลายแขนงวิชา	
4. Supermodel Network	- ดำเนินธุรกิจจัดหานักแสดงและพัฒนานักแสดงด้วยตนเอง	

จากตารางแสดงจุดเด่นและจุดร่วมของสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งในในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549 จะเห็นได้ว่า จุดเด่นของกันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ คือ อยู่ภายใต้บริษัท กันตนา กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) ซึ่งผลิตรายการโทรทัศน์ ละครโทรทัศน์รวมถึงภาพยนตร์เป็นของตนเอง และในแต่ละภาคส่วนของบริษัทก็เกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกัน นอกจากนี้ตลอดเวลาที่ผ่านมามีผู้เข้าอบรมการแสดงจำนวนหนึ่งที่มีความสามารถมีโอกาสก้าวไปสู่นักแสดงในสังกัดของกันตนาได้ (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

ในขณะเดียวกัน Supermodel Network พัฒนาและขยายโครงข่ายจากการพัฒนานักแสดง และจัดหานักแสดง ไปสู่ผู้ผลิตรายการออนไลน์ที่มีนักแสดงในสังกัดของตนเอง เช่นเดียวกับสถาบัน สอนการแสดงเด็ก Character Club ที่พัฒนาสถาบันไปสู่ผู้ผลิตรายการ หากแต่เป็นไปเพื่อตอบสนอง ความต้องการของผู้ปกครองเป็นหลักและมีจุดเด่นสำคัญอยู่ที่ความเป็นมืออาชีพด้านนักแสดงเด็ก โดยเฉพาะ

โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy) มีการวางแผนการตลาดจากการศึกษาความต้องการของผู้บริโภคทำให้จุดเด่นอยู่ที่การเน้นพัฒนาความเป็น ศิลปินในหลากหลายแขนงวิชา ทั้งยังเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ซึ่งสามารถสื่อให้เห็นถึงภาพลักษณ์ ทันสมัยและความเป็นมืออาชีพของสถาบัน

จะเห็นได้ว่าจุดร่วมของสถาบันที่อยู่มากกว่า 8 ปีข้างต้น ต่างเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ทั้ง แบบออกอากาศในช่องฟรีทีวี ช่องเคเบิลหรือทางช่องทางออนไลน์ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่ทำให้ สถาบันสามารถตอบโจทย์ความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมการแสดง

สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554 และยังคงดำเนินการอบรมการแสดงอยู่ในปัจจุบัน ในช่วงระยะเวลาดังกล่าวมีสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งขึ้นประมาณ 2-4 แห่งต่อปีและในช่วงปีนี้เองมีองค์กรที่จัดตั้งขึ้นจากกลุ่มคนหรือบุคคล โดยไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการอบรมการแสดงโดยเฉพาะ หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย โดยผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลแบ่งตามประเภทของสถาบันได้ดังนี้

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1. Actiem Studio
2. Acting mania
3. The Drama Academy by ครูเงาะ
4. สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees
5. สถาบันActing2Stars (A2S)
6. บ้านสร้างดาว
7. Aim to dream
8. Plus Basic Academy
9. เลย์ดูดี สคูล ออฟ อาร์ต
10. PlayAct Academy

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เดินแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

1. Mozarz Academy
2. Center Stage
3. V can dance
4. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์
5. Monkey Town Artist Academy
6. Kru Air

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

1. สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

1. Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ

2. Arts on location
3. Workshop การแสดงโดย ครูต้า

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1. Actiem Studio

Actiem Studio ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2550 โดย ทศพล ธนันทาทพร (ครูโจ้) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ และมีประสบการณ์การทำงานจากวงการโฆษณาในตำแหน่ง ART DIRECTOR และ CREATIVE DIRECTOR หลังจากนั้นจึงผันตัวมาทำงานในกระบวนการผลิตภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณาในตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้คัดเลือกนักแสดง ผู้กำกับการแสดง และผู้เขียนบทภาพยนตร์ จากนั้นจึงทำงานในตำแหน่งผู้ฝึกสอนการแสดงและก่อตั้ง Actiem Studio

Actiem Studio เป็นบริษัทที่รับงานงานครีเอทีฟโปรดักชั่น งานผลิตภาพยนตร์และโฆษณารวมถึงเป็นสถาบันอบรมการแสดงซึ่งเน้นที่การสอนจริง รู้จริง เข้าใจจริง ปฏิบัติและเล่นได้จริง โดยเน้นให้คนที่มาเรียนต้องเล่นเก่งในระดับมืออาชีพด้วยหลักสูตรที่คิดค้นขึ้นมาใหม่จากประสบการณ์ในสายงานกว่า 20 ปี (แหล่งที่มา

<http://www.actitem.com/other%20pages/performance%20class/acting%20class/acting%20class%20main.html> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

2. Acting mania

Acting mania ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2551 โดย เบญญาภา บุญพรคนาวิก (ครูโอ้) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ภาควิชาวาทยวิทยาและสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ ระดับปริญญาโท M.A. in Theatre จาก Long Island University ทั้งยังมีประสบการณ์ด้านการสอนการแสดงและผู้ฝึกสอนการแสดง (Acting Coach) มากกว่า 15 ปี

ก่อนหน้านี้ เบญญาภา บุญพรคนาวิก ก่อตั้งสถาบันสอนการแสดง In the Character สอนการแสดงให้แก่นักแสดง นักร้องอาชีพ และผู้สนใจทั่วไป โดยใช้บ้านพักในซอยสุขุมวิท 61 หลังจากเปิดสอน 3 เดือนได้รับมอบหมายให้เป็นครูใหญ่ในรายการ Academy Fantasia รุ่นแรก หลังจากนั้นจึงก่อตั้ง Acting mania ที่เซ็นทรัลพลาซ่า และปัจจุบันย้ายมาที่ ชั้น 14 อาคารบีบี บิลดิ้ง ถนนสุขุมวิท 21 (อโศก) (แหล่งที่มา <http://www.actingmania.com/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 2 ก.พ. 2557)

3. The Drama Academy by ครูเงาะ

The Drama Academy by ครูเงาะ ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2552 โดย รสสุคนธ์ กองเกตุ (ครูเงาะ) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเรียนการแสดงจากโรงเรียนบางกอกการละคอน รวมถึงได้รับประกาศนียบัตร จาก Lee Strasberg, Stella alder, HB Studio และ Sanford Meisner ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยทำงานเป็นผู้ฝึกสอนการแสดงให้แก่แวดวงโฆษณาและวงการภาพยนตร์ ตัวอย่างผลงานเช่น แฟนฉัน, แจ๋ว, เพื่อนสนิท, Seasons Change, เก้า เก้า, บอดี้ศพ19 ฯลฯ

รสสุคนธ์ กองเกตุ เชื่อว่าการแสดงเป็นเรื่องที่สามารถฝึกฝนและพัฒนาได้ รวมถึงทำให้ผู้เรียนได้ค้นพบความจริงที่ปรากฏอยู่รอบๆตัว จึงเป็นที่มาของการก่อตั้งสถาบัน นอกจากนี้ยังนำศาสตร์ของ Neuro-Linguistic Programming (NLP) และ Hipno Therapy ซึ่งเป็นศาสตร์เกี่ยวกับจิตบำบัดมาประยุกต์ใช้กับการพัฒนานักแสดงด้วย (รสสุคนธ์ กองเกตุ, สัมภาษณ์ 9 ก.ย. 2556)

4.สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees

สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2552 โดย จิรศักดิ์ ไยจิว และ พงษ์ศักดิ์ ฉิมเจริญ ผู้กำกับละครเรื่อง เป็นต่อ, บางรักซอย 9, ผู้กองเจ้าเสน่ห์, เฮงเฮงเฮง, หงส์เหนือมังกร ฯลฯ โดยมีแรงบันดาลใจจากความคิดที่ต้องการเห็นดารานักแสดงของเมืองไทยมีความเป็นมืออาชีพเหมือนกับต่างประเทศ โดยเฉพาะประเทศสหรัฐอเมริกา ผนวกกับประสบการณ์การทำงานในฐานะผู้กำกับการแสดงพบว่า เมื่อต้องคัดเลือกนักแสดงสมทบ ไม่สามารถหานักแสดงที่มีคุณภาพได้ จึงทำให้เสียเวลาในการทำงาน การเปิดอบรมการแสดงถือเป็นช่องทางหนึ่งให้มีโอกาสได้พบกับนักแสดงที่มีใจรักการแสดง (แหล่งที่มา

<http://www.thaiacting.com/modules.php?name=article&file=article&asid=358>เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

5.สถาบัน Acting2Stars (A2S)

สถาบัน Acting2Stars (A2S) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2552 โดย ภัทรภฤต ดวงสนิท (ครูแมกซ์) ซึ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และระดับปริญญาโท MA Communication Arts จาก Intercultural Open University ประเทศเนเธอร์แลนด์ โดยทำงานเป็นผู้กำกับการแสดงภาพยนตร์และครูสอนการแสดง ทั้งยังเป็นสมาชิกสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ

ภัทรกฤต ดวงสนธิ เชื่อมั่นว่า การพัฒนาประเทศ คือ การพัฒนาศักยภาพมนุษย์ และการพัฒนามนุษย์คือการให้การศึกษาที่แท้จริง โดยการเรียนเน้นการปฏิบัติ และเรียนแบบมีอาชีพโดยมีอาชีพเพื่อมุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพ ศิลปิน ดารา และนักแสดงหน้าใหม่ สู่วงการบันเทิงไทยอย่างมีคุณภาพ นอกจากการเปิดอบรมการแสดง ยังดำเนินธุรกิจอย่างอื่นควบคู่ไปด้วย ได้แก่ A2S FILM ค่ายภาพยนตร์ ผลงานที่ผ่านมาคือ ภาพยนตร์เรื่อง บอกรตรงๆ...รักจุ๊บเบย A2S iMUSIC ค่ายเพลงที่ A2S TV เป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ออนไลน์ และ A2S THEATRE ผลิตละครเวทีและโชว์ต่างๆ (แหล่งที่มา <https://th-th.facebook.com/a2sent> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 22 มี.ค. 2557)

6. บ้านสร้างดาว

สถาบันบ้านสร้างดาว ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2553 โดย ปรียาพร ศรีหะรัญ (ครูโบ) ร่วมมือกับ วรพล สมประสิทธิ์ (ครูซัช)

ปรียาพร ศรีหะรัญ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งครูใหญ่ของสถาบันบ้านสร้างดาว สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาโฆษณา คณะสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง และระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งสั่งสมประสบการณ์และรู้จักบุคลากรในวงการบันเทิงที่หลากหลายจากงานนักข่าวสายสังคม ก่อนที่จะผันตัวมาทำบริษัทรับจัดงานแสดงซึ่งจำเป็นต้องใช้ศิลปิน ดารา นักแสดง เสมอจึงทำให้รู้จักกับผู้ผลิตรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ ในขณะที่ วรพล สมประสิทธิ์ ทำงานด้านจัดหานักแสดง

จากจุดเริ่มต้นของการจัดส่งนักแสดงในสังกัดไปทำงานแสดง พบปัญหาว่านักแสดงยังขาดทักษะในการแสดง ปรียาพร ศรีหะรัญ จึงต้องทำการฝึกฝนนักแสดงด้วยตนเองก่อน รวมไปถึงเชิญดารานักแสดงมาถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์แก่นักแสดงในสังกัดและปรากฏว่านักแสดงมีการพัฒนาด้านการแสดงที่ดีจึงมีคนทั่วไปมาขอให้ฝึกฝนให้ ต่อมาเมื่อมีจำนวนผู้เข้าอบรมมากขึ้นจึงเปิดในรูปแบบของสถาบันอบรมการแสดงเป็นสถาบันบ้านสร้างดาวในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามสถาบันบ้านสร้างดาว ยังคงดำเนินธุรกิจผลิตรายการโทรทัศน์และรับจัดงานแสดง ฉะนั้นจึงเป็นจุดเด่นสำคัญของสถาบันเพราะมีเวทีหรือพื้นที่ให้แก่ผู้เข้าอบรมได้แสดงความสามารถ (ปรียาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

7. Aim to dream

สถาบัน Aim to dream ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2553 โดย นิชามณีมณฑท์ หอมกลิ่นแก้ว (ครูณิชชา) และ ณิชฐิติปป ทองท้วม (ครูเจี๊ยบ)

ณิชาณิณณ์ท์ หอมกลิ่นแก้ว ทำหน้าที่ดูแลเรื่องหลักสูตรโรงเรียนและทำงานเบื้องหลังวงการบันเทิงมากกว่า 15 ปี โดยทำงานในเป็นผู้จัดการส่วนตัวดารานักแสดง และยังเป็นนักพากย์เสียง ในขณะที่ ณัฏฐสิปป ทองท่วม เป็นครูสอนการแสดงให้กับดารานักแสดงหลายท่าน

สถาบัน Aim to dream มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาศักยภาพของเยาวชน-บุคคลทั่วไปและส่งเสริมนักแสดงเพื่อเข้าสู่วงการบันเทิง โดยเฉพาะได้เรียนรู้ถึงพรสวรรค์และความต้องการของตนอย่างแท้จริง รู้จักคาแร็คเตอร์ของตนเอง เพื่อการพัฒนาจุดเด่นของตน กล้าแสดงออกและเป็นตัวของตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติ (แหล่งที่มา http://www.aimtodream.com/about_us.html เข้าถึงข้อมูลวันที่ 22 มี.ค. 2557)

8. Plus Basic Academy

Plus Basic Academy ภายใต้การบริหารของ Plus Basic Artists Co., Ltd. ก่อตั้งโดย พิไลวรรณ บุญล้วน (ครูหม่อม) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิชาโทศิลปการละคร จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และระดับปริญญาโท สาขาวิชาพุทธศาสตร์และศิลปะแห่งชีวิต ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ทั้งยังมีประสบการณ์การทำงานในวงการบันเทิงกว่า 30 ปี

สถาบันก่อตั้งขึ้นด้วยความมุ่งมั่นที่จะถ่ายทอดวิชาสู่บุคคลที่มีความสนใจในแวดวงบันเทิงและสาขาวิชาศิลปศึกษา มุ่งส่งเสริมและสร้างบุคลากรในวงการบันเทิง ซึ่งรวมไปถึงการเพิ่มทักษะในการใช้ชีวิตของบุคคลไม่ว่าจะเป็นด้านศิลปะการแสดงหรือศิลปะในชีวิตประจำวัน (แหล่งที่มา www.plusbasicacademy.com เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

9. เลย์ดูดี สตูดิโอ ออฟ อาร์ต

เลย์ดูดี สตูดิโอ ออฟ อาร์ต ภายใต้การบริหารงานโดย บริษัท เลย์ดูดี สตูดิโอ จำกัด เปิดสอนหลักสูตรการออกแบบบท และหลักสูตรศิลปะแขนงต่างๆ ก่อตั้งขึ้นด้วยความชำนาญและมองว่าศิลปะคือเม็ดเงินหลักที่ควรจะถูกปลูกและฝังลงในคนรุ่นใหม่และกลุ่มคนที่ต้องการพัฒนาทั้งตนเองและประเทศชาติต่อไปซึ่ง อบรมการแสดงโดย ณัฐพงศ์ เฉลยวาเรศ (ครูเอ) ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของศิลปินมากมาย เช่น The Star รุ่นต่างๆ หรือนักแสดงของค่าย Exact หรือนักร้องแกรมมี่ (แหล่งที่มา <https://th-th.facebook.com/laydodeesoia/info> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

10. โรงเรียนสอนศิลปะการแสดงเพลย์แอ็กต์ (PlayAct Academy of Performing Arts)

โรงเรียนสอนศิลปะการแสดงเพลย์แอ็กต์ (PlayAct Academy of Performing Arts) ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 1 ต.ค. พ.ศ. 2553 ภายใต้การบริหารงานโดย กันตลักษณ์ หงส์ลดาธรมภ์

กันตลักษณ์ หงส์ลดาธรมภ์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอสตัน และระดับปริญญาโท สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการบริษัท เพลย์แอ็กต์ ดีเวลลอปเม้นท์ จำกัด

โรงเรียนสอนศิลปะการแสดงเพลย์แอ็กต์ (PlayAct Academy of Performing Arts) เปิดอบรมศิลปะการแสดงทั้ง 3 ศาสตร์ ได้แก่ การร้องเพลง การเต้น และการเล่นละคร หลักสูตรการเรียนการสอนที่มีมาตรฐาน 2 ภาษา (Bilingual) เพื่อสร้างเสริมความคิดสร้างสรรค์ ความมั่นใจ และจินตนาการ ให้เด็กแต่ละคนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน (แหล่งที่มา <http://www.newswit.com/ent/2012-01-27/cb11706386efac9bbaff72b7dbcd8575/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 22 มี.ค. 2557)

2. สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เต้นแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

1. Mozarz Academy

Mozarz Academy (โรงเรียนดนตรีครูปิ๊ก) ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2550 โดย ธนัท รัญญาหาญ (ครูปิ๊ก) ซึ่งเป็นอดีตอวยซ์เทรนเนอร์จาก Academy Fantasia ก่อตั้งสถาบันขึ้นจากความตั้งใจที่จะสร้างบุคลากร ด้านดนตรีและศิลปะ โดยจะเป็นแหล่งรวมความรู้และความชำนาญจากประสบการณ์ของมืออาชีพด้านศิลปะสาขาต่าง ๆ ทั้งการดนตรี การร้องเพลง การเต้นรำ และการแสดง

โดยมีความมุ่งมั่นในการสอนเพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตามความสนใจและถนัด รวมถึงเน้นการอบรมที่สามารถนำไปปฏิบัติงานได้ อีกทั้งสามารถแนะนำแนวทางสู่ความเป็นมืออาชีพในวงการต่อไป (แหล่งที่มา <https://www.facebook.com/mozarzacademy/info> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557)

2. สถาบันสอนศิลปะการเต้นและบุคลิกภาพ Center Stage

สถาบันสอนศิลปะการเต้นและบุคลิกภาพ Center Stage ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ.2552 โดย อนุรัฐ โกษากุล (ครูกวาง) ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการและกรรมการผู้จัดการสถาบันสอนศิลปะการเต้นและบุคลิกภาพ Center Stage ซึ่งเป็นสถาบันที่ได้รับรางวัลสถาบันสอนบุคลิกภาพและการเต้นแบบยอดเยี่ยมแห่งเอเชียประจำปี 2013 นอกจากนี้ อนุรัฐ โกษากุล จากสถาบันสอนศิลปะการ

เต้นและบุคลิกภาพ Center Stage จากประเทศไทย ได้รับเกียรติเชิญให้เป็นผู้ฝึกสอนพัฒนาบุคลิกภาพ ฝึกสอนทักษะบุคลิกภาพเพื่อการประกวด และออกแบบการเดินบนเวทีให้กับผู้เข้าประกวดที่ผ่านเข้ารอบสุดท้ายในการประกวด “นางงามจีน 2013” และได้รับเชิญร่วมเป็นคณะกรรมการตัดสิน

สำหรับการเปิดอบรมการแสดง เน้นการฝึกฝนทักษะที่จำเป็นทางการแสดงอย่างมีหลักวิชาการ อันประกอบด้วย การใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 การใช้จินตนาการ ความเชื่อ การเคลื่อนไหวร่างกายและการใช้เสียงในการแสดง การวิเคราะห์ตัวละคร การตีความบทละคร การแสดงละครในหลากหลายโดยมุ่งเน้นการนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ในการทำงานจริง (แหล่งที่มา <http://www.facebook.com/CenterStages> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

3. V can dance

V can dance ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2553 โดย นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จากการสั่งสมประสบการณ์ด้านศิลปะการแสดงมาตั้งแต่ยังเป็นเด็ก โดยเรียนการแสดงกับโรงเรียนบางกอกการละคร จนกระทั่งเรียนมหาวิทยาลัยก็ทำละครของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มาโดยตลอด

แรกเริ่มสถาบัน V can dance เปิดเป็นสตูดิโอที่อบรมด้านการเต้น เนื่องจากก่อนหน้านี้ นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ รวมตัวกับเพื่อนเป็นกลุ่มเต้น แล้วประสบความสำเร็จจึงต้องการจุดประกายให้ผู้อื่นได้มีพื้นที่ทำในสิ่งที่ตนรัก โดยเริ่มขยายไปยังกลุ่มคนที่ตนไม่รู้จัก นั่นคือกลุ่มเด็กและเยาวชน ซึ่ง นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ มีโอกาสเข้าไปสอนในโรงเรียนต่างๆ โดยเฉพาะโรงเรียนที่ผู้ปกครองไม่ได้มีโอกาสสนับสนุนให้บุตรหลานเรียนในสถาบันสอนเต้นหรือสอนการแสดงแบบทั่วไป ฉะนั้นสถาบันจึงเปิดให้ทุนการศึกษาเป็นประจำทุกปีแก่เด็กที่ตั้งใจ ถือเป็นการใช้พื้นที่ในการสร้างคนใหม่ๆเข้ามาในวงการ (นิโบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

4. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์

โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ เริ่มก่อตั้งเมื่อวันศุกร์ที่ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2554 โดย อมตา ปิยะวานิชย์ (ครูจุ่ม) ครูสอนการแสดงจากบ้าน Academy Fantasia 8

อมตา ปิยะวานิชย์ สั่งสมประสบการณ์ด้านการแสดงจากการทำงานกับภัทรราวดีเธียเตอร์ หลังจากโรงละครภัทรราวดีเธียเตอร์ย้ายไปที่หัวหิน จึงริเริ่มที่จะมีสถาบันของตนเองเพื่อต่อยอดความฝันของตน

แนวคิดของสถาบันคือส่งเสริมพื้นที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ศึกษาศิลปะการแสดงจากทั่วทุกมุมโลก โดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละประเทศ อีกทั้งเพื่อเป็นการสืบทอดเจตนารมณ์ของ ภัทราวดี มีชูธน เกี่ยวกับการเปิดวิสัยทัศน์การเรียนศิลปะการแสดงให้แพร่หลาย (อมตา ปิยะวานิชย์, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

5. Monkey Town Artist Academy

Monkey Town Artist Academy เป็นสถาบันพัฒนาศิลปินครบวงจร ซึ่งพัฒนาหลักสูตรมากจากการพัฒนาศิลปินของบริษัท GMM Grammy ซึ่งเปิดโอกาสให้บุคคลทั่วไปที่สนใจในการเต้น การร้องเพลง และการแสดง ได้พัฒนาขีดความสามารถของตนเพื่อเป็นศิลปินในวงการ โดยสถาบันใช้กระบวนการพัฒนาศิลปินแบบครบวงจรซึ่งทำการอบรมโดยครูผู้สอนมืออาชีพเบื้องหลังความสำเร็จของบริษัท GMM Grammy ซึ่งถ่ายทอดประสบการณ์ในมาตรฐานเดียวกับศิลปินมืออาชีพ (แหล่งที่มา <http://www.monkeytowndance.com> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

6. Kru Air

สถาบันสอนร้องเพลง ก่อตั้งโดย ยุพภรณ์ ยุคตปรีชา (ครูแอร์) ในปี พ.ศ. 2550 ซึ่งต่อมาได้เปิดอบรมการแสดงในปี พ.ศ. 2555 หลักสูตรสำหรับศิลปะการแสดง เน้นการฝึกฝนให้กล้าแสดงออก ฝึกฝนเทคนิคการแสดงที่หลากหลายเพื่อให้เข้าถึงบทบาทการแสดง และเข้าใจในศิลปะการแสดงที่แท้จริง สำหรับการเรียนการสอนเป็นแบบ Familiar Education for Customer ซึ่งมีบรรยากาศการเรียนการสอนที่เป็นกันเอง (แหล่งที่มา http://www.kruair.com/acting_course.html เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

1.สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2551 โดย กฤษณสิริ จิตทิพย์ศิวะสิริ (ครูเน็กซ์) จากการประกอบธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) ประสบปัญหานักแสดงไม่สามารถแสดงได้เมื่อถึงเวลาถ่ายทำจริง จึงเริ่มต้นก่อตั้งสถาบันเพื่อหานักแสดงที่มีคุณภาพ โดยก่อนที่จะส่งนักแสดงไปสู่ผู้ผลิตรายการจะทำการคัดเลือกนักแสดงด้วยตนเองก่อน เพื่อความน่าเชื่อถือในความสามารถของนักแสดงและจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในฐานะผู้จัดหานักแสดงต่อไป

แรกเริ่มสถาบันคนบนแผ่นฟิล์มเป็นการเปิดอบรมการแสดงโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยเปิดอบรมที่บ้านพักของ กฤษณศิริ จิตทิพย์ศิระศิริ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้นักแสดงรุ่นใหม่ได้มีโอกาสรู้ถึงวิธีการแสดงในการทำงานจริง โดยให้นักแสดงรุ่นใหม่ทราบว่าวงการบันเทิงไม่ใช่เรื่องง่ายต้องอาศัยการฝึกฝน และพัฒนามาเป็นการอบรมการแสดงแบบเสียค่าใช้จ่ายดังปัจจุบัน (กฤษณศิริ จิตทิพย์ศิระศิริ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

1. Back to Basic: acting workshop โดย ลินีนาฏ เกษประไพ

Back to Basic : acting workshop โดย ลินีนาฏ เกษประไพ นักแสดงและผู้กำกับจากกลุ่มละครพระจันทร์เสี้ยว ทั้งยังเป็นศิลปินรางวัลศิลปาธร สาขาศิลปะการแสดงปี 2551 ทำการเปิดอบรมการแสดง Back to Basic : acting workshop ขึ้นปีละครั้งในช่วงปิดภาคการศึกษา โดยเป็นการอบรมศิลปะการแสดงเบื้องต้นสำหรับผู้สนใจโดยที่ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานการแสดงมาก่อน ในการอบรมจะเน้นการฝึกปฏิบัติการแสดงขั้นพื้นฐาน เตรียมความพร้อมทางร่างกาย จิตใจ สมาธิ จินตนาการ การสวมบทบาท และการด้นสด (Improvisation) (แหล่งที่มา <http://sineenadh.wordpress.com/2013/04/29/%e0%b8%ad%e0%b8%9a%e0%b8%a3%e0%b8%a1%e0%b8%81%e0%b8%b2%e0%b8%a3%e0%b9%81%e0%b8%aa%e0%b8%94%e0%b8%87-2/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 17 ก.พ. 2557)

2. Arts on location

Arts on location ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2551 โดย อัจจิมา ณ พัทลุง ซึ่งมีความตั้งใจที่จะเชื่อมโยงกิจกรรมทางด้านละครและวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยกับประเทศอังกฤษ ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างศิลปินในกรุงเทพมหานครและศิลปินในเมืองลอนดอน โดยผ่านภารกิจกรรมระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นลักษณะการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างศิลปินในเมืองไทยและจากต่างประเทศ

ในปี พ.ศ. 2552 เป็นปีแรกที่เปิดโครงการอบรมศิลปะการแสดงไขว้แกวต่างชาตซึ่งอบรมโดยครูจากวิทยาลัยนาฏศิลป์กรุงเทพ ต่อมาในปี พ.ศ. 2555 เป็นครั้งแรกที่มีการเชิญศิลปินจากต่างประเทศเข้ามาอบรมการแสดงแก่นักแสดงไทย โดยเลือกเนื้อหาการอบรมจากเนื้อหาที่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทย ยกตัวอย่างเช่น Michael Chekhov Acting Technique, Viewpoints และ The Body Alphabet เป็นต้น โดยการอบรมของ Arts on location ถือเป็นการอบรมระดับนานาชาติเพราะมีผู้เข้าร่วมอบรมเดินทางมาจากประเทศใกล้เคียงด้วย ซึ่งเริ่มมีขยายตัวมากขึ้นเพราะ

มีเครือข่ายกับศิลปินต่างประเทศ นอกจากนี้ยังได้รับความอนุเคราะห์สถานที่จากมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ (อัจฉิมา ณ พัทลุง, สัมภาษณ์ 4 ก.พ. 2557)

3. Workshop การแสดงโดย ครูต้า

วิทวัส สังสะกิจ (ครูต้า) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งในขณะที่ศึกษาในระดับปริญญาโทอยู่นั้นเรียนการแสดงกับ มัลลิกา ตั้งสงบ และร่วมทำงานที่คณะละคร 28 จึงได้ร่วมงานกับ ยุทธนา มุกดาสนิท ซึ่งเปิดโรงเรียนการแสดง ชื่อ บางกอกแอคเตอร์ส สตูดิโอ หลังจากนั้นเริ่มเข้าสู่บริษัทแกรมมี่ ในฝ่ายแคสดีนจ์แอนด์เทรนนิ่ง สำหรับในปัจจุบันทำงานในฝ่ายพัฒนาศิลปิน ที่บริษัทอาร์เอส และเป็นอาจารย์พิเศษที่ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วย

ในอดีต วิทวัส สังสะกิจ เคยเปิดสถาบันอบรมการแสดงแบบมีที่ตั้งถาวร โดยทำเลที่ตั้งคือ ทาวน์อินทาวน์ เขตวังทองหลาง โดยภายในสถาบันประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ สอนร้องเพลง สอนเต้น และสอนการแสดง ซึ่งเปิดทำการสอนอยู่ 1 ปี หลังจากนั้น วิทวัส สังสะกิจ เปิด Workshop อบรมการแสดงของตัวเอง โดยกลุ่มคนส่วนใหญ่ที่มาเรียนคือคนที่กำลังจะมีผลงานการแสดงหรือมีผลงานการแสดงอยู่แล้ว ซึ่งในบางกรณีก็มีผู้เรียนที่ต้องการเรียนการแสดงเนื่องจากกำลังจะเข้าไปคัดเลือกเป็นนักแสดงของสถานีโทรทัศน์ต่างๆด้วย (วิทวัส สังสะกิจ, สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556)

จากการศึกษาพบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554 มีความหลากหลายมากขึ้นและสามารถสรุปประเด็นที่น่าสนใจในด้าน ผู้ก่อตั้ง รูปแบบการดำเนินการ สถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน ดังต่อไปนี้

ตาราง 3 แสดงสรุปสาระสำคัญของ การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554

จุดเด่นของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2550-2554				
จำนวนการก่อตั้ง	ประเภทสถาบัน	ผู้ก่อตั้ง	จุดมุ่งหมายของสถาบัน	รูปแบบดำเนินการสถาบัน
20	1. อบรมการแสดงเป็นหลัก 10 สถาบัน 2. อบรมศิลปะการแสดงรอบด้าน 6 สถาบัน 3. ธุรกิจจัดหานักแสดง	- 6 สถาบัน เป็นสถาบันประเภทอบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน - 3 สถาบัน เป็น	- พัฒนาความเป็นศิลปิน ด้านร้อง เต้นและ การแสดงบนเวที - ปรับใช้ใน	- มีสถาบันที่ผลิตรายการโทรทัศน์ - มีสถาบันที่ผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์

จุดเด่นของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2550-2554				
จำนวนการก่อตั้ง	ประเภทสถาบัน	ผู้ก่อตั้ง	จุดมุ่งหมายของสถาบัน	รูปแบบดำเนินการสถาบัน
	1 สถาบัน 4.องค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดยบุคคลหรือกลุ่มคน 3 สถาบัน	องค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดยบุคคลหรือกลุ่มคน - 4 สถาบัน เป็นครูจากรายการ Academy Fantasia	ชีวิตประจำวันด้วยการอบรมแบบ 2 ภาษา	

จากตารางแสดงสรุปสาระสำคัญของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554 สามารถอธิบายได้ดังนี้

ด้านผู้ก่อตั้ง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนประเภทมีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลักมีการก่อตั้งในช่วง 5 ปีนี้ถึง 10 สถาบัน และสถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เดินแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น ถึง 6 สถาบัน

นอกจากนี้ยังคงมีสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งโดยผู้จัดหานักแสดง เปิดอบรมการแสดงเพื่อให้นักแสดงมีความสามารถพร้อมใช้งานจริงซึ่งจะส่งผลดีต่อธุรกิจจัดหานักแสดงต่อไปด้วย ตัวอย่างเช่น สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

รวมไปถึงมีการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงที่ไม่มีที่ตั้งถาวร หรือเป็นการอบรมการแสดงแบบจัด Workshop ขึ้นยกตัวอย่างเช่น Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ Arts on location และ Workshop การแสดงโดย ครูต้า ซึ่งการจัดการอบรมก็จะสามารถยืดหยุ่นได้ตามความสะดวกของผู้บริหารสถาบัน

นอกจากสถาบันอบรมการแสดงจะก่อตั้งขึ้นจากบริษัทผู้ผลิตรายการแล้วยังมีผู้ก่อตั้งที่สั่งสมประสบการณ์จากอาชีพผู้กำกับการแสดงและผู้ฝึกสอนการแสดง (Acting Coach) เปิดอบรมการแสดงเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ในการทำงานจริงแก่ผู้เข้ารับการอบรม เช่น Artistic Devotees, Acting mania และ The Drama Academy เป็นต้น

ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดง 3 สถาบัน เป็นครูสอนการแสดงจากรายการ Academy Fantasia เช่น Acting mania โดย เบญญาภา บุญพรคนาวิก (ครูโอ้), The Drama Academy รสสุคนธ์ กองเกตุ (ครูเงาะ) และ โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ โดย อมตา ปิยะวานิชย์ (ครูจุ่ม) นอกจากนี้ Mozarx Academy โดย ธาณัท ธีญญาหาญ (ครูบ๊ิก) เป็นอดีตวอยซ์เทรนเนอร์จากรายการ Academy Fantasia ด้วย

ด้านจุดมุ่งหมายของสถาบัน

สถาบันที่มุ่งเน้นการพัฒนาความเป็นศิลปิน ทั้งด้านการร้อง การเต้นและการแสดงบนเวที ไม่เพียงแต่จะอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น Mozarx, V can Dance และ PlayAct Academy

นอกจากนี้ PlayAct Academy ยังมุ่งเน้นพัฒนาสร้างเสริมความคิดสร้างสรรค์ ให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันด้วยการอบรมแบบ 2 ภาษา (Bilingual)

ด้านรูปแบบการดำเนินการสถาบัน

สถาบันอบรมการแสดงดำเนินการธุรกิจผลิตรายการโทรทัศน์หรือผลิตงานแสดงในงานอีเวนต์ โดยดำเนินการพร้อมกับด้านการเปิดอบรมการแสดง ได้แก่ สถาบันบ้านสร้างดาว, สถาบัน Acting2Stars (A2S), V can Dance และ โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ จากการเป็นผู้ผลิตรายการทำให้สามารถใช้วัตถุดิบที่มีซึ่งคือนักแสดงที่เรียนกับสถาบัน ทั้งนี้ยังทำให้มีพื้นที่ในการแสดงความสามารถและพื้นที่ในการฝึกฝนให้แก่ผู้เรียนด้วย

สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2555-2556

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้น พ.ศ. 2555-2556 มีจำนวนการก่อตั้งที่สูงมากขึ้น โดยเฉพาะในปี พ.ศ. 2555 ที่มีการก่อตั้งมากกว่า 10 สถาบัน สามารถนำเสนอข้อมูลโดยแบ่งตามประเภทของสถาบันได้ดังนี้

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1. Drama Cube
2. LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม)
3. Dreambox Acting Studio
4. Diamond Acting Studio
5. Kizta Academy
6. SPARK
7. UCI ACADEMY

8. บ้านฉันทโพรดักชั่น
 9. บ้านดารา
 10. Actcademy
- 2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เดินแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น
1. กลุ่มศิลปะ Rhythm of art
 2. On Air Academy
 3. World Star Academy
- 3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย
1. Mailbox
 2. Tiger Modeling Academy
 3. ชูระชัย นิจรัตัน (ครูโต้)
 4. SML acting academy
- 4.องค์กรด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล
1. Last Sunday Workshop
 2. Young Pack Action โดย นินาทสตุติโอ
 3. คนหน้าขาว

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

1. Drama Cube

Drama Cube ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2555 โดย ญาณิ เหล่าวิริยะรัตน์ (ครูเซอร์รี่) และ สมชาย ลีลาลักษณ์สกุล (ครูเบิ้ม) โดยทั้งสองเคยเรียนการแสดงจากคณะละครมรดกใหม่

ญาณิ เหล่าวิริยะรัตน์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปกรรมศาสตร์ จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และระดับปริญญาโท ด้านการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเคยทำงานที่ Gymboree Play & Music รวมถึงที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนต่างๆ โดยในปัจจุบัน ญาณิ เหล่าวิริยะรัตน์ เป็นอาจารย์ประจำ คณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งอยุธยา สำหรับ สมชาย ลีลาลักษณ์สกุล สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี นิเทศศิลป์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร และทำงานเบื้องหลังภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา โดยในปัจจุบันเป็นอาจารย์พิเศษ คณะดิจิทัลอาร์ต มหาวิทยาลัยรังสิต

แรงบันดาลใจที่สำคัญของการก่อตั้ง Drama Cube มาจากการที่ ญาณิ เหล่าวิริยะรัตน์ ศึกษาศิลปะละครสร้างสรรค์ กับ ปาริชาติ จิ่งวิวัฒนาภรณ์ ซึ่งทำให้เห็นประโยชน์ของการละครว่ามี มากกว่าแค่เป็นสื่อบันเทิงใจ หากแต่ละคนเป็นเครื่องมือและนวัตกรรมในการสอนได้อย่างดี ผนวก ประสบการณ์การสอนในมหาวิทยาลัยของ สมชาย ลีลาวัณย์สกุล ซึ่งสอนวิชาการแสดง ให้กับ นักศึกษาแล้วพบว่านักศึกษาหลายคนมีปัญหาเรื่องบุคลิกภาพ ทักษะคิด และการสื่อสาร ซึ่งหลังจาก การเรียนการแสดงแล้วพบว่านักศึกษาหลายคนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ทั้งในแง่มุมมอง ทักษะคิด การเข้าสังคม รวมถึงค้นพบเป้าหมายในชีวิต ทั้งสองจึงตัดสินใจก่อตั้งสถาบันขึ้นมาภายใต้ความเชื่อ ร่วมกันที่มุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในด้านต่างๆ ด้วยกระบวนการละคร ให้สามารถนำไปต่อยอด กับการใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น และเติบโตอย่างสมดุลทั้งร่างกาย และจิตใจ

2. LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม)

LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) เป็นสถาบันสอน ศิลปะการแสดง การกำกับ และ ทักษะทางความคิดสร้างสรรค์ ก่อตั้งเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม พ.ศ. 2555 ดำเนินการภายใต้ บริษัท การ พัง ศิลปสถาน จำกัด บริหารงานโดย ญาณิ โอลาร์แปง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะนาฏย ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, Certificate Oxford school of drama สาขา Musical Theatre, Tokyo National University of Fine Arts and Music สาขารออกแบบแสงและเวที, ปริญญาตรี คณะจิตวิทยา วิชาโทวาทกรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และ ปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ญาณิ โอลาร์แปง สัมผัสประสบการณ์การเรียนรู้และการทำงานจากภัทราวดีเธียเตอร์, เอ็ก เซ็ทท์ ซีนารีไอ้, Oxford School of Drama, Geidai University และ โรงเรียนดนตรีเอ็ดมอริย์ (Dr.Sax) หล่อหลอมเป็น LeBasse Le Drame ฝึกสอนศิลปะการแสดงประยุกต์ (Applied Theater) เน้นการสอนด้วยรูปแบบกวดวิชาเพื่อการสอบเข้าเรียนต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา (ญาณิ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

3. Dreambox Acting Studio

Dreambox Acting Studio ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 ภายใต้การดูแลของบริษัท ดรีมบ็อกซ์ จำกัด ซึ่งเป็นผู้ผลิตละครเวทีและมีชื่อเสียงในด้านการแสดงและบทละครมาเป็นระยะเวลานาน จึงมี เป้าหมายที่จะเปิดเป็น Dreambox Acting Studio โดยอบรมให้ความรู้ด้านนี้แก่ประชาชนทั่วไปที่ สนใจ

สถาบันมีความตั้งใจเปิดการอบรมที่เกี่ยวข้องกับศิลปะการแสดงในด้านต่างๆ เกี่ยวกับการแสดง รวมไปถึงเทคนิคการละครต่างๆ โดยอาจารย์ผู้สอนมาจากคนทำงานจริงในกระบวนการผลิตละคร รวมไปถึงเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย (ชรินทร์ ลิมรังกษิ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

4. Diamond Acting Studio

Diamond Acting Studio ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 20 มิถุนายน พ.ศ. 2556 โดย นาดติพงษ์ ดั่งเพชร จากประสบการณ์การทำงานเป็นครูอบรมการแสดงและผู้กำกับการแสดง “Feeling ้วยฟิน อินเวอร์” จึงเปิดอบรมการแสดง โดยมุ่งเน้น “เปิดฝัน เปิดโอกาส เข้าสู่วงการบันเทิง” (แหล่งที่มา <https://www.facebook.com/TheDiamondActingStudio> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

5. Kizta Academy

Kizta Academy ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 โดย ศราวุธ พุ่มจำเนียร, รวิพล พุ่มเรือง และ จาตุรนต์ ชูโชติ โดยทั้งสามมีประสบการณ์ด้านการทำงานในวงการบันเทิงและอยู่ในกลุ่ม kidstar.net เป็นกลุ่มที่ชื่นชมดารานักแสดงเด็ก เมื่อมีงานแสดง ศราวุธ พุ่มจำเนียร และ รวิพล พุ่มเรือง จะช่วยฝึกฝนนักแสดงเด็กก่อนไปทำงาน รวมถึงมีกิจกรรมสร้างภาพยนตร์สั้นและใช้นักแสดงเด็กจากในกลุ่ม kidstar.net โดยมีการอบรมการแสดงก่อนการถ่ายทำโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

เมื่อสถาบันเริ่มเป็นที่รู้จักมากขึ้นในแวดวงผู้ปกครองจากในกลุ่ม kidstar.net ประกอบกับ ด.ช. ยงศิลป์ วงศ์พนิตนนท์ (ยอร์ช) ซึ่งโด่งดังจากบท “วันเฉลิมตอนเด็ก” ในละครโทรทัศน์เรื่อง “ทองเนื้อเก้า” โดยเป็นนักแสดงในการดูแลของ จาตุรนต์ ชูโชติ และเรียนการแสดงที่สถาบันแห่งนี้ จึงเกิดความสนใจขึ้นในวงกว้างและมีเสียงเรียกร้องจากผู้ปกครองให้เปิดเป็นสถาบันเพื่อรองรับเด็กและเยาวชนทั่วไปที่สนใจ (ศราวุธ พุ่มจำเนียรและ รวิพล พุ่มเรือง, สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 2557)

6. SPARK

SPARK ก่อตั้งโดย กิรติ ศิวะเกื้อ (ครูไอ้ค) และ เพียงไพฑูรย์ สาตราวาหะ (ครูมาย) กิรติ ศิวะเกื้อ เป็นนักแสดงอิสระและทั้งโฆษณา ภาพยนตร์ ละครเวที ละครโทรทัศน์ รวมไปถึงผู้คัดเลือกนักแสดง ทั้งยังเคยอบรมการแสดงกับโรงเรียนบางกอกการละคอนในขณะที่ เพียงไพฑูรย์ สาตราวาหะ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จุดเริ่มต้นของสถาบันคือทั้งสองต้องการก่อตั้งสถาบันสำหรับคนที่มีความรักด้านการแสดง และเปิดโอกาสให้คนเหล่านั้นได้พบกับโอกาสที่ดี ดังสโลแกนของสถาบันคือ Where passion meets opportunity โดยมีความมุ่งมั่นให้เกิดการรู้จักกันระหว่างนักแสดงกับผู้กำกับรวมถึงผู้คัดเลือก

นักแสดง โดยเป้าหมายสูงสุดคือทำให้กลายเป็นชุมชนให้เกิดการช่วยเหลือกันระหว่างกลุ่มนักแสดง เช่นเดียวกับต่างประเทศ (Actors help Actors) ที่ช่วยเหลือกันโดยไม่หวังผลประโยชน์ (กิริติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

7. UCI ACADEMY

UCI ACADEMY สถาบันสอนการแสดงและพัฒนาบุคลิกภาพ ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 โดยผู้กำกับมืออาชีพ นำทีมโดย อรุณ ภาวิไล, วินัย ยืนยง (เป้า ปรปักษ์) และ พุฒิพงศ์ พรหมสาขา ณ สกลนคร (เสนาเพชร) เปิดอบรมการแสดงโดยเน้นการฝึกฝนจากการถ่ายทำจริง และทำการอบรมการแสดงโดยผู้กำกับการแสดงและครูอบรมการแสดงแนวหน้าของเมืองไทย (แหล่งที่มา <https://www.facebook.com/pages/UCIAcademy/420232194733153?id=420232194733153&sk=info> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

8. บ้านฉันทโปรดัคชั่น

สถาบันบ้านฉันทโปรดัคชั่น ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 นำทีมสอนโดย อทิตติ ชาญเลขา ซึ่งมีประสบการณ์ผู้ช่วยผู้กำกับ ละครเวที โจโจ้ซัง ผู้กำกับ-ผู้เขียนบท คอนเสิร์ต AF Restage และครูพิเศษสอนการแสดงโรงเรียนราชินี เปิดอบรมการแสดง รวมไปถึงการเขียนอย่างสร้างสรรค์และการจัดรายการวิทยุ (แหล่งที่มา <https://www.facebook.com/baanchanproduction> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

9. บ้านดารา

สถาบันบ้านดารา ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 โดย ทรงพร ณ บางช้าง (ครูหน้อย) นักแสดงอิสระ การก่อตั้งสถาบันมีแรงบันดาลใจมาจากเดิมมีความฝันที่อยากจะเป็นดารานักแสดงจนในที่สุดได้เป็นนักแสดงมืออาชีพตามที่เคยฝัน จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจที่อยากเปิดสอนการแสดงด้วยจิตอาสา เสริมสร้างปัญญาให้กับคน เพื่อให้มีโอกาสทำงานในวงการบันเทิง ด้วยความชอบทำบุญเป็นทุนเดิมจึงไม่คิดค่าใช้จ่ายในการอบรม และเมื่อจบหลักสูตรการอบรมแล้วก็จะช่วยจัดหางานแสดงให้นักเรียน โดยไม่คิดค่าดำเนินการ (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

10. Actcademy

Actcademy สถาบันสอนศิลปะการแสดงและโมเดลลิ่ง ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 เปิดอบรมการแสดง รวมไปถึงอบรมการถ่ายแบบแฟชั่นและทำโปรไฟล์ใช้สมัครงานการแสดง อบรมการแสดง

โดย พงษ์นาถ ทรัพย์สมปอง (ครูอ้วน), วริษฐ์ กลั่นคุ้ม (ครูกิม) และ ชาญชัย สวัสดิวิชัยกุล (ครูเล็ก) (แหล่งที่มา <http://www.actcademy.com/introduction> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เต้นแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการแสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

1.กลุ่มศิลปะ Rhythm of art

กลุ่มศิลปะ Rhythm of art ก่อตั้งโดยสองพี่น้อง ประภัสสร กาญจนสูตร และ ณิชวดี กาญจนสูตร โดยทั้งสองสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการละคร คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยทั้งคู่ส่งเสริมประสบการณ์การเรียนรู้ด้านศิลปะแขนงต่างๆมาตั้งแต่ยังเป็นเด็กและเมื่อศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจึงต้องการเปิดสถาบันอบรมการแสดงเป็นของตนเอง

ในยุคที่ธุรกิจสถาบันอบรมการแสดงมีการแข่งขันสูง ทั้งคู่จึงต้องคิดหาจุดเด่นที่แตกต่างจากสถาบันอื่น จึงเกิดเป็นการอบรมเพื่อเข้าเรียนต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาโดยเน้นที่การแนะนำแนวคิดและวิถีชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นหลัก หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการแนะนำจากรุ่นพี่สู่น้องนั่นเอง หลังจากประสบความสำเร็จในการอบรมสาขาการแสดงจึงขยายไปสู่ด้านศิลปะอื่นๆ เช่น ด้านแฟชั่น ด้านการผลิตรายการโทรทัศน์ ด้านสถาปัตยกรรม เป็นต้น (ประภัสสร กาญจนสูตร, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 2557)

2. On Air Academy

On Air Academy ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 อยู่ภายใต้การบริหารของ JIN CORPORATION (THAILAND) CO., LTD บริหารงานโดย จิน อา ปาร์ค ซึ่งมีบริษัทในเครือคือ Free style Tour, On Air Academy และ Jin Entertainment (แหล่งที่มา <http://www.jincorporation.com/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

สำหรับ On Air Academy เป็นสถาบันอบรมการเต้นและการร้อง เน้นเรื่องการพัฒนา ศักยภาพ ของนักเรียนให้มีคุณภาพ โดยมี Lee Chang Ik (ครูแอลเค) ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน และ ไอรินท์ ทิวาไชยพันธ์ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันร่วม ทั้งนี้ทางสถาบันยังส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถสู่สาธารณชนเนื่องจากผู้บริหารบริษัทมีความคุ้นเคยกับบริษัทค่ายเพลงในประเทศเกาหลีและต้องการสนับสนุนคนไทยที่มีความสามารถใน

การเป็นศิลปินเกาหลี ซึ่งสถาบันมีหน้าที่หลักในการฝึกฝนศิลปินให้มีคุณภาพให้สูงที่สุด ทั้งด้านการร้อง การเต้น และการแสดงออกบนเวที (ไอรินทร์ ดิวาไชยพันธ์, สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

3. World Star Academy

World Star Academy ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. 2556 โดย ลิตา ตะเวทิกุล (ครูแพม) สำเร็จการศึกษาปริญญาตรี ด้าน Music Technology จากมหาวิทยาลัย New York ประเทศสหรัฐอเมริกา และปริญญาโท ด้านการศึกษานานาชาติ จากมหาวิทยาลัย Framingham State ประเทศสหรัฐอเมริกา และมีประสบการณ์ก่อตั้งและเคยดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการโรงเรียน Superstar Academy

สถาบัน World Star Academy เน้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกฝนความมั่นใจ เพราะมีแนวคิดว่าการเรียนในห้องเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ จึงจัดกิจกรรมทั้งงานประกวดรายการโทรทัศน์ ละครเวที ทั้งยังจัดหานักแสดงให้แก่ ค่ายละคร ค่ายภาพยนตร์ ค่ายเพลงและบริษัทโฆษณา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกฝนจากประสบการณ์จริง ฝึกความเป็นมืออาชีพและพร้อมเข้าสู่วงการบันเทิง (แหล่งที่มา <http://www.worldstar-academy.com/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling) หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

1. Mailbox

สถาบัน Mailbox ก่อตั้งโดย ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ สำเร็จการศึกษาจาก สาขาศิลปะการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มีประสบการณ์ทำงานในแวดวงผลิตโฆษณามาตั้งแต่ยังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรี โดยเป็นนักแสดงโฆษณา หลังจากสำเร็จการศึกษาจึงเข้าทำงานตำแหน่งผู้คัดเลือกนักแสดงในบริษัทผลิตภาพยนตร์โฆษณาและทำงานเป็นผู้จัดการดารา จากนั้นจึงหันมาทำงานในสายงานผู้จัดหานักแสดง

จุดเริ่มต้นของการเปิดอบรมด้านการแสดงเกิดขึ้นจากนักแสดงได้รับการเรียกให้เข้าไปทดสอบการแสดงจากผู้คัดเลือกนักแสดงเป็นจำนวนมากหากแต่ผ่านการคัดเลือกเป็นจำนวนน้อย เนื่องจากขาดทักษะด้านการแสดง เมื่อนักแสดงมีวัตถุดิบที่ดีในเรื่องหน้าตาแล้วจึงต้องการการฝึกฝนทักษะด้านการแสดงเพิ่มเติม ต่อมาจึงเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปเพื่อเป็นการพัฒนาบุคลากร ยังเป็นการลดปัญหาและไม่เสียเวลาในการทำงานในฐานะผู้จัดหานักแสดงด้วย (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

2. Tiger Modeling Academy

สถาบัน Tiger Modeling Academy เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปโดย Tiger Modeling ทำการอบรมการแสดงโดยครูที่ทำงานในวงการบันเทิงซึ่งมีประสบการณ์หลากหลาย ในตำแหน่งผู้จัดหานักแสดง ร่วมด้วยครูผู้มีประสบการณ์การเป็นนักแสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับ และผู้คัดเลือกนักแสดง (แหล่งที่มา

<https://www.facebook.com/TigerModelingAcademyProject4> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

3. การแสดงครูโต๊

การแสดงครูโต๊ ก่อตั้งโดย ชุระชัย นิจริตน์ (ครูโต๊) ด้วยประสบการณ์งานที่เกี่ยวข้องกับการแสดง กว่า 16 ปี เริ่มตั้งแต่เป็นนักแสดงประกอบในกองถ่าย รวมไปถึงทำงานเบื้องหลังในการถ่ายทำละครโทรทัศน์ ต่อมาได้ทำงานด้านผู้จัดหานักแสดง จึงมีความคิดที่จะเปิดอบรมเพื่อถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์การด้านแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจงานวงการบันเทิง (ชุระชัย นิจริตน์, สัมภาษณ์ 25 ก.พ. 2557)

4. SML Acting Academy

SML Acting Academy อยู่ภายใต้การบริหารงานของ SML Modeling & Production บริษัทจัดหางานแสดงและศูนย์ Training Center สำหรับผู้สนใจเป็นศิลปินดารานักแสดง นอกจากพื้นฐานการแสดงแล้วยังมีการเปิดอบรมเกี่ยวกับการแสดงในฉากต่อสู้โดยให้ผู้เข้าอบรมปฏิบัติจริงทั้งการขี่ม้า ฟันดาบ และยิงปืน (แหล่งที่มา

<https://www.facebook.com/smlmodeling> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

4. องค์การด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

1. Last Sunday Workshop

Last Sunday Workshop เป็นการอบรมการแสดงและศิลปะที่เกี่ยวข้อง เริ่มการอบรมในปี พ.ศ. 2555 จัดตั้งขึ้นโดย กลุ่มละคร B-Floor ซึ่งก่อตั้งขึ้น ในปี พ.ศ. 2542 ทั้งนี้ B-Floor มีความโดดเด่นในการสร้างงานละครผสมผสานการเคลื่อนไหวร่างกายและการใช้ Multimedia การแสดงมีการสื่อสารด้วยบทพูดน้อยที่สุดเป็นการก้าวข้ามเส้นแบ่งทางวัฒนธรรม โดยกระบวนการสร้างงานแบบใช้ความร่วมมือกันระหว่างกลุ่ม (Devised Theatre)

การอบรมการแสดงของ Last Sunday Workshop จะเป็นการอบรมระยะสั้นเพียง 1 วันเท่านั้น โดยเชิญนักแสดงศิลปินผู้เชี่ยวชาญมาเป็นผู้อบรมรวมไปถึงอบรมโดยสมาชิกกลุ่มละคร B-Floor ทั้งนี้ยังคงเน้นที่ศาสตร์แห่งการใช้ร่างกายเช่นเดียวกับงานละครของ B-Floor ยกตัวอย่างเช่น "Ask the Body, the Body Responds" โดย วิฑูรา อัมระนันท์ ศิลปินนักเต้นร่วมสมัย, IMAGE WORK AND THE PRINCIPLE OF REDUCTION กระบวนการใช้ inner images ในฐานะนักแสดงผ่านเทคนิคการฝึกที่หยิบยืมมาจาก Michael Chekhov และ Phillip Zarrilli โดย ดร. กฤษณะพันธุ์เพ็ญ, "Toying with Possibilities" กระบวนการสร้างสรรค์ในแบบปีพลอร์ โดย ศศพินทุ์ศิริวานิชย์ สมาชิกกลุ่มละคร B-Floor, "Introduction to HIJIKATA style Butoh" โดย ศรุต โภมลธิพงษ์ สมาชิกกลุ่มละคร B-Floor ทั้งนี้ยังมีการอบรมศิลปะอื่นที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น "หุ่นนิ่งกับสีแห้ง" (Still life and Dry color) เป็นการใช้สีแห้งมาวาดภาพหุ่นนิ่ง โดย สุรัชชัย เพชรแสงโรจน์ (แหล่งที่มา <https://www.facebook.com/Bfloor.theatre.group/posts/10151833558406085#!/Bfloor.theatre.group/info> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 17 ก.พ. 2557)

2. Young Pack Action โดย นินาทสตูดิโอ

Young Pack Action โดยนินาทสตูดิโอ เริ่มเปิดอบรมการแสดงให้แก่เยาวชน ในปี พ.ศ. 2556 ดำเนินการโดย นินาท บุญโพธิ์ทอง ซึ่งมีเป้าหมายในการพัฒนาเด็กและเยาวชนด้านสร้างสรรค์ กระบวนการศิลปะการเล่าเรื่องเพื่อการพัฒนาทั้งในรูปแบบของละครเวทีและภาพยนตร์สั้น ซึ่งดำเนินงานอบรมกระบวนการนักเล่าเรื่องร่วมกับหน้ากากเปลือยแผนเยาวชน ในพื้นที่โรงเรียนภาคีละครเยาวชนพลังบวก อันได้แก่ โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย, โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกมัธยม, โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนศรีอยุธยาในพระอุปถัมภ์ และ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า และยังมีโรงเรียนเครือข่ายร่วมอบรมกระบวนการอีกมากมาย (แหล่งที่มา www.facebook.com/youngpackaction เข้าถึงข้อมูลวันที่ 23 มี.ค. 2557)

3. คนหน้าขาว

คนหน้าขาว ก่อตั้งโดย ไพฑูรย์ ไหลสกุล ในปี พ.ศ. 2556 เปิดอบรมการแสดงละครใบ้ในลักษณะเฉพาะกิจด้วยประสบการณ์ตรง โดยเปิดสอนวิธีคิดและการเขียนบทสำหรับละครใบ้ ถือเป็น การสอนครั้งแรกในวงการละครเพื่อตอบโจทย์คนที่เล่นละครใบ้แล้วอยากทราบวิธีคิดเรื่องหรือหาแนวทางและเทคนิคในการแสดงละครใบ้ โดยเป็นการอบรมนอกสถานที่

จากข้อมูลที่รวบรวมได้ในการวิจัยครั้งนี้พบว่าสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556 มีความหลากหลายมากขึ้นและสามารถสรุปประเด็นที่น่าสนใจในด้านผู้ก่อตั้ง รูปแบบ การดำเนินการสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน ดังต่อไปนี้

ตาราง 4 แสดงสรุปสาระสำคัญของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปีพ.ศ. 2555-2556

จุดเด่นของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556				
จำนวนการ ก่อตั้ง	ประเภทสถาบัน	ผู้ก่อตั้ง	จุดมุ่งหมายของ สถาบัน	รูปแบบดำเนินการ สถาบัน
20	1.อบรมการแสดงเป็นหลัก 10 สถาบัน 2.อบรมศิลปะการแสดงรอบ ด้าน 3 สถาบัน 3.ธุรกิจจัดหานักแสดง 4 สถาบัน 4.องค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดย บุคคลหรือกลุ่มคน 3 สถาบัน	- 10 สถาบัน เป็นสถาบัน ประเภทอบรม อบรมการ แสดงเป็นหลัก - 4 สถาบัน ดำเนินธุรกิจ จัดหานักแสดง เป็นหลัก	- พัฒนาความ เป็นนักร้อง-นัก เต้น - ปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน - กวดวิชาเพื่อ สอบเข้าสาขา การแสดงใน มหาวิทยาลัย	- เน้นฝึกฝนจาก ประสบการณ์ ถ่ายทำจริง

จากตารางแสดงสรุปสาระสำคัญของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556 สามารถอธิบายแยกเป็นประเด็นได้ดังนี้

ด้านผู้ก่อตั้ง

ภายในช่วง 2 ปี มีสถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลักก่อตั้งขึ้นถึง 10 สถาบัน และยังคงมีสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งโดยผู้จัดหานักแสดง เปิดอบรมการแสดงเพื่อให้นักแสดงมีความสามารถพร้อมใช้งานจริงซึ่งมีมากขึ้นเรื่อยๆ เช่น Mailbox, Tiger Modeling Academy, การแสดงครูได้ และ SML acting academy

ด้านจุดมุ่งหมายของสถาบัน

สถาบันที่มุ่งเน้นการพัฒนาความเป็นนักร้อง- นักเต้น ทั้งด้านการร้อง การเต้น และการแสดง บนเวที ไม่เพียงแต่จะอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงเท่านั้น ยกตัวอย่าง World Star Academy และ On Air Academy ซึ่งมุ่งเน้นไปสู่การเป็นศิลปินเกาหลี

นอกจากนี้ท่ามกลางการแข่งขันที่ดุเดือดของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทำให้แต่ละสถาบันต้องค้นหาจุดเด่นของตนเพื่อที่จะยืนอยู่ท่ามกลางการแข่งขันของตลาดได้ ไม่ว่าจะเป็นการชูจุดเด่นด้านการใช้การแสดงเพื่อพัฒนาและนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันอย่าง Drama Cube จากประสบการณ์การทำงานกับหลายสถาบันทำให้รู้ว่าคำถามสำคัญที่ต้องตอบให้ได้ในฐานะสถาบันอบรมการแสดงคือคำถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้และช่องทางในอาชีพนักแสดง ซึ่งเมื่อจุดยืนของ Drama Cube เป็นการแสดงเพื่อพัฒนา ทำให้ความคาดหวังของผู้ปกครองหรือผู้เข้ารับการอบรมเปลี่ยนไป กลายเป็นกลุ่มที่ต้องการอบรมการแสดงเพื่อพัฒนาตนเอง

นอกจากนี้มีสถาบันอบรมการแสดงที่ผนวกความรู้ด้านสายวิชาการและความรู้จากสายวิชาชีพ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนทำให้สามารถปรับใช้งานการแสดงได้จริง ยกตัวอย่างเช่น Spark โดยผู้เข้ารับการอบรมจะได้รับการอบรมจากครูผู้เชี่ยวชาญทางวิชาการและผู้เชี่ยวชาญด้านการทำงานจริงในหลากหลายสาขา ทำให้สามารถนำไปปรับใช้กับการทำงานจริงได้

อีกหนึ่งจุดเด่นสำคัญในสถาบันอบรมการแสดงที่เกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2555 คือการกวาดวิชาและแนะแนวด้านการแสดงเพื่อเข้าเรียนสาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย ได้แก่ กลุ่มศิลปะ Rhythm of art และ LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) ซึ่งได้รับการตอบรับจากนักเรียนมัธยมปลายเป็นอย่างดี

ด้านรูปแบบการดำเนินการสถาบัน

สถาบันเน้นการฝึกฝนจากประสบการณ์จริงเพิ่มขึ้นโดยเน้นที่ฝึกฝนจากการถ่ายทำจริง เพื่อเป็นพื้นที่ในการฝึกฝนด้านการแสดงแก่ผู้เข้ารับการอบรม นอกจากนี้ยังถือเป็นการประชาสัมพันธ์สถาบันไปพร้อมกัน ได้แก่ SPARK, UCI ACADEMY, SML acting academy และ Diamond Acting Studio

รวมไปถึงมีการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงที่ไม่มีที่ตั้งถาวร หรือเป็นการอบรมการแสดงแบบจัด Workshop ขึ้นยกตัวอย่างเช่น Kizta Academy, LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม), Last Sunday Workshop และ Young Pack Action โดย นินาทสตุติโอ ซึ่งการจัดการอบรมก็จะสามารถยืดหยุ่นได้ตามความสะดวก

ตาราง 5 แสดงจุดเด่นและจุดร่วมของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549, พ.ศ. 2550-2554 และพ.ศ. 2555-2556

ช่วงปีในการก่อตั้ง สถาบันอบรมการแสดง เอกชน	จุดเด่น	จุดร่วม
พ.ศ. 2545-2549	- บริษัทดำเนินกิจการหลายอย่าง เช่น ผลิตรายการโทรทัศน์	ผลิตรายการโทรทัศน์
พ.ศ. 2550-2554	- 6 สถาบัน เป็นสถาบันประเภทอบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน - 3 สถาบัน เป็นองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มคน - 4 สถาบัน เป็นครูจากรายการ Academy Fantasia	
พ.ศ. 2555-2556	- 10 สถาบัน เป็นสถาบันประเภทอบรมการแสดงเป็นหลัก - 4 สถาบัน ดำเนินธุรกิจจัดหานักแสดงเป็นหลัก - กวดวิชาเพื่อสอบเข้าสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัย	

จากตารางแสดงจุดเด่นและจุดร่วมของการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549, พ.ศ. 2550-2554 และพ.ศ. 2555-2556 จะเห็นได้ว่า จุดเด่นสำคัญของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549 คือ สถาบันอบรมการแสดงดำเนินกิจการหลายอย่าง และในแต่ละภาคส่วนนั้นมีการเชื่อมโยงกัน เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ อยู่ภายใต้บริษัทกันตนาและมีการทำงานที่เชื่อมโยงกัน

ในช่วงปี พ.ศ. 2550-2554 สถาบันประเภทอบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน ก่อตั้งขึ้นถึง 6 สถาบัน ซึ่งถือว่าเป็นจำนวนการก่อตั้งที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับช่วงปีอื่น รวมทั้งริเริ่มเกิดองค์กรที่ก่อตั้งขึ้นโดยบุคคลและกลุ่มคนถึง 3 สถาบัน อย่างไรก็ตามสถาบันในลักษณะนี้มีการยืดหยุ่นในการดำเนินงานได้สูง นอกจากนี้ยังพบว่า ผู้บริหารของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนยังเคยทำหน้าที่เป็นครูจากรายการ Academy Fantasia ด้วย

ในช่วงปี พ.ศ. 2555-2556 เกิดสถาบันประเภทอบรมการแสดงเป็นหลักมากถึง 10 สถาบันภายในระยะเวลา 2 ปี และเกิดการก่อตั้งของสถาบันที่ดำเนินธุรกิจจัดหานักแสดงเป็นหลักถึง 4 สถาบัน ถือว่าเป็นจำนวนการก่อตั้งที่สูงที่สุดเมื่อเทียบกับช่วงปีอื่น นอกจากนี้ยังเกิดสถาบันที่เน้นการกวดวิชาเพื่อสอบเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาด้วย ทั้งยังเน้นการฝึกฝนจาก

ประสบการณ์จริงเพื่อเปิดพื้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนและเป็นการประชาสัมพันธ์สถาบันไปในเวลาเดียวกัน

อย่างไรก็ตามพบว่าสถาบันอบรมการแสดงก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549, พ.ศ. 2550-2554 และ พ.ศ. 2555-2556 มีจุดร่วมคือผลิตรายการโทรทัศน์ ทั้งนี้ในปี พ.ศ. 2555-2556 เป็นการผลิตรายการโทรทัศน์โดยมีจุดมุ่งหมายเป็นการฝึกฝนผู้เรียนให้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง

ผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดง : ประสบการณ์และการศึกษา

จากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงพบว่า สถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นตามความถนัดของผู้ก่อตั้งสถาบัน ดังเช่น พิสิษฐ์พงศ์ วรรณเศรษฐกรกิจ ผู้อำนวยการโรงเรียน Superstar Academy เคยทำการสำรวจการตลาดไว้ (แหล่งที่มา <http://bit.ly/1k1FVSH> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 26 ก.พ. 2557) หากแต่ภายหลังเริ่มมีสถาบันที่ก่อตั้งจากกลุ่มนักธุรกิจที่สนใจในธุรกิจการศึกษาและธุรกิจอุตสาหกรรมบันเทิงด้วย

สำหรับสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งขึ้นตามความถนัดของผู้ก่อตั้ง สามารถแบ่งผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงออกเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงหรือสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับอุดมศึกษา และ ผู้ที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาจากสาขาสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาหากแต่เกิดจากการสั่งสมประสบการณ์การทำงานด้านการแสดง

ผู้ก่อตั้งสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงหรือสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับอุดมศึกษา

สถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่ก่อตั้งโดยถึง 20 สถาบัน ผู้ก่อตั้งสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงหรือสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับอุดมศึกษา ไม่ว่าจะเป็นคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะนาฏยศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์

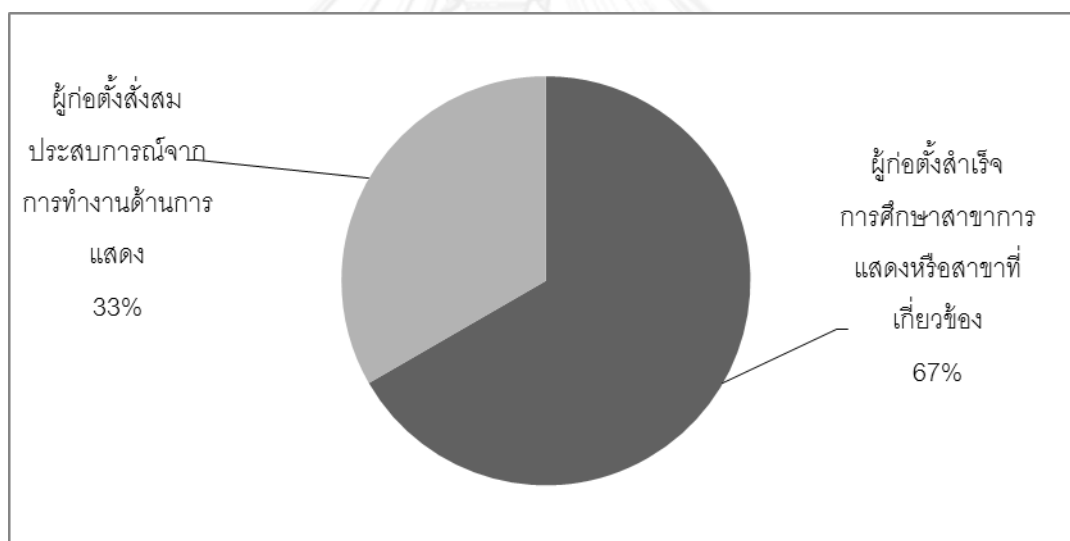
บางสถาบันผู้ก่อตั้งสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงในระดับปริญญาตรี ในขณะที่บางแห่งผู้ก่อตั้งศึกษาในสาขาอื่น แล้วมาศึกษาสาขาการแสดงต่อในระดับปริญญาโท เช่น V can dance ก่อตั้งโดย นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศึกษาต่อระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ Workshop การแสดงโดยครูต้า ก่อตั้งโดย วิทวัส สังสะกิจ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี จากคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และศึกษาต่อระดับปริญญาโท คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นต้น

ผู้ก่อตั้งที่ส่งสมประสบการณ์การทำงานด้านการแสดง

สถาบันอบรมการแสดงกว่า 10 สถาบัน ก่อตั้งโดยผู้ที่ไม่ได้สำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาการแสดงในระดับอุดมศึกษาหากแต่เกิดจากการส่งสมประสบการณ์การทำงานด้านการแสดง ในตำแหน่งต่างๆ ทั้งผู้กำกับการแสดง นักแสดง ผู้จัดหานักแสดง เป็นต้น

ทรงพร ณ บางช้าง ผู้ก่อตั้งสถาบันบ้านดาราเป็นนักแสดงอิสระที่ต้องการถ่ายทอดความรู้การแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปที่มีความฝันทำงานในวงการบันเทิง ในขณะที่ กฤษณสิริ จิตทิพย์ศิวะสิริ ผู้จัดหานักแสดง ก่อตั้งสถาบันคนบนแผ่นฟิล์มขึ้น ทั้งนี้นอกจากงานจัดหานักแสดงยังทำงานในการถ่ายทำในตำแหน่งผู้ช่วยผู้กำกับหรือผู้ฝึกสอนการแสดงด้วย จึงสามารถนำประสบการณ์จากการทำงานมาถ่ายทอดสู่ผู้เข้ารับการอบรมได้

จากการศึกษาสามารถสรุปเรื่องประสบการณ์และการศึกษาของผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้เป็นแผนภาพดังนี้

รูป 1 แสดงประสบการณ์และการศึกษาของผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดง

จากแผนภาพแสดงประสบการณ์และการศึกษาของผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จะเห็นได้ว่า ผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนถึง 2 ใน 3 เป็นผู้สำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงหรือสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับมหาวิทยาลัย ในขณะที่ 1 ใน 3 ของผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่งสมประสบการณ์ด้านการแสดง

ผู้ก่อตั้งเคยอบรมการแสดงกับสถาบันอบรมการแสดงในอดีต

นอกจากนี้ผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงจำนวนหนึ่งเคยเรียนกับสถาบันอบรมการแสดงในอดีต และเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงของตน เช่น Supermodel Network ก่อตั้งโดย กิรติ อนันต์สุวรรณชัย สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนการแสดงช่อง 3

นอกจากนี้ผู้ก่อตั้งสถาบัน Drama Cube ทั้งสองคนเคยรับการอบรมการแสดงจากคณะกรรมการมรดกใหม่ รวมไปถึง กิรติ ศิวะเกื้อ ผู้ก่อตั้งสถาบัน SPARK ผู้ก่อตั้ง The Drama Academy, Character Club และ V can dance ต่างเคยเข้ารับการอบรมกับโรงเรียนบางกอกการละคอน

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นตามความถนัดของผู้ก่อตั้ง หากแต่มีสถาบันอบรมการแสดงส่วนหนึ่งที่ก่อตั้งขึ้นจากผู้ที่มีความถนัดในศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ผู้ก่อตั้งไม่ได้ถนัดในด้านการแสดง แต่ถนัดในเรื่องการร้องหรือการเต้น สำหรับการเปิดอบรมการแสดงจะใช้การว่าจ้างครูอบรมการแสดงแทน ยกตัวอย่างเช่น Mozar Academy ก่อตั้งโดย ชานท์ ธัญญาญ ซึ่งมีความถนัดทางด้านร้องเพลงเป็นหลักแต่เปิดอบรมการแสดงด้วย

นอกจากนี้ยังมีบางสถาบันที่ก่อตั้งขึ้นจากนักธุรกิจที่สนใจลงทุนในธุรกิจการศึกษาและสนใจลงทุนในอุตสาหกรรมบันเทิง เช่น พิสิษฐ์พงศ์ วรเศรษฐการกิจ ผู้อำนวยการโรงเรียน Superstar Academy, กันตลักษณ์ หงส์ลดารมภ์ ผู้อำนวยการ Playact Academy สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยบอสตัน และระดับปริญญาโท สถาบันบัณฑิตบริหารธุรกิจศศินทร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และ On air Academy ภายใต้การบริหารงานโดยบริษัท Jin Corporation ซึ่งดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยและประเทศเกาหลี จะเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงดังกล่าวเปิดอบรมศิลปะการแสดงทั้ง 3 ศาสตร์ควบคู่กันทั้งการร้อง การเต้น และการแสดง

2. ลักษณะโครงสร้างและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาจากเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงเอกชน พบว่าโครงสร้างของสถาบัน แบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ คือ โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียว โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ และโครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้ง สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1 โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียว

โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียวคือผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเอง กล่าวคือ ผู้บริหารจำนวน 1-2 คน ดำเนินการสถาบันอบรมการแสดงด้วยตนเองทั้งหมด และยังเป็นครูผู้อบรมการแสดงเองด้วย สำหรับสถาบันที่ผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเองได้แก่ Actitem, Drama Cube,

Spark, V Can Dance, Mailbox, สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, การแสดงครูได้, Workshop การแสดง โดยครูดำ, บ้านดารา, Kizta Academy, กลุ่มศิลปะ Rhythm of art และ Arts on location

ผู้บริหาร	
แผนกครุوبرมการแสดง - วางหลักสูตรการوبرมการแสดง - อوبرมการแสดง	แผนกดำเนินการสถาบัน - การตลาดและประชาสัมพันธ์ - ธุรกิจและติดต่อประสานงาน - บัญชี - อื่นๆ

รูป 2 แสดงโครงสร้างและการทำงานของสถาบันอوبرมการแสดง

จากแผนภาพแสดงโครงสร้างและการทำงานของสถาบันอوبرมการแสดงที่ผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเองสามารถอธิบายได้ว่า ผู้บริหารสถาบันมีหน้าที่เป็นครูผู้อบรม ทำหน้าที่วางหลักสูตรการوبرม ทำงานในหน้าที่การตลาดและบัญชี ประชาสัมพันธ์สถาบัน รวมไปถึงติดต่อและอำนวยความสะดวกให้ผู้เข้ารับการอบรมด้วยตนเอง

ในกรณีที่ต้องการครุوبرมการแสดงที่มีความเชี่ยวชาญเฉพาะสาขาวิชา ก็อาจจ้างตามโอกาสที่เหมาะสม ยกตัวอย่างเช่น สถาบัน Spark จะทำการเชิญครูผู้เชี่ยวชาญในด้านวิชาชีพทั้งผู้กำกับการแสดง ผู้คัดเลือกนักแสดงและช่างภาพ เพื่อมาถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์จริงในการทำงานแก่ผู้เข้ารับการอบรม

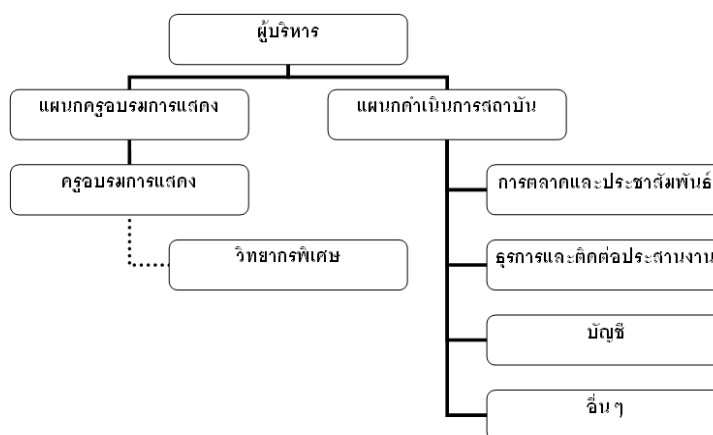
นอกเหนือจากการอوبرมการแสดง บางสถาบันที่ผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเองยังรับงานว่าจ้างอื่นๆ เช่น งานผลิตรายการและผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์ เช่น สถาบัน Actitem นอกเหนือจากการรับอوبرมการแสดง ยังรับผลิตรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ด้วย ในขณะที่ V Can Dance รับผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์ โดยการทำงานการทำงานในฝ่ายอื่น ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายอุปกรณ์กล้อง ฝ่ายเสื้อผ้า ฝ่ายแต่งหน้า เป็นต้น จะใช้การว่าจ้างบุคคลภายนอก

สำหรับสถาบันอوبرมการแสดงเอกชนบางแห่งก่อตั้งขึ้นจากผู้จัดการนักแสดง เช่น Mailbox สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม และการแสดงครูได้ ก็ดำเนินการจัดหานักแสดงและอوبرมการแสดงไปพร้อมกัน

2. โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ

โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบคือโครงสร้างองค์กรที่ผู้บริหารกระจายงานให้แผนกต่างๆ กล่าวคือ มีผู้บริหาร 1-2 คน แล้วแบ่งออกเป็นแผนกต่างๆของสถาบัน โดยมากจะแบ่งออกเป็นแผนกครุوبرมการแสดงและแผนกดำเนินการสถาบันซึ่งมีหน้าที่สนับสนุนการดำเนินการของสถาบัน

สำหรับสถาบันที่เปิดอบรมการแสดงที่ผู้บริหารกระจายงานให้แผนกต่างๆ ได้แก่ The Drama Academy, สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club, PlayAct Academy, สถาบัน A2S, สถาบัน บ้านสร้างดาว, โรงเรียนศิลปการละคร สายศิลป์, Supermodel Network, Dreambox Acting Studio และ เลอเบส เลอ เดรม

รูป 3 แสดงโครงสร้างแบบราบของผู้บริหารกระจายงาน
ให้แผนกต่างๆ

สามารถสรุปจากแผนภาพโครงสร้างแบบราบของผู้บริหารกระจายงานให้แผนกต่างๆได้ว่า สามารถแบ่งออกเป็นแผนกครูอบรมการแสดงและแผนกดำเนินการสถาบัน

แผนกครูอบรมการแสดง

แผนกครูอบรมการแสดง ทำหน้าที่ร่วมกันวางหลักสูตรและทำหน้าที่อบรมการแสดง โดยส่วนใหญ่สถาบันจะมีครูผู้สอนประมาณ 6-8 คน นอกจากนี้ยังมีการเชิญครูผู้เชี่ยวชาญหรือวิทยากรพิเศษจากภายนอกสถาบันอีกด้วย

แผนกดำเนินการสถาบัน

แผนกดำเนินการสถาบัน ทำหน้าที่ดำเนินงานสนับสนุนการอบรมการแสดง ประกอบไปด้วยหน้าที่การตลาดและประชาสัมพันธ์ หน้าที่ธุรการหรือติดต่อประสานงาน หน้าที่บัญชี นอกจากนี้บางสถาบันมีตำแหน่งอื่นๆที่คอยทำงานสนับสนุนสถาบันอีก ไม่ว่าจะเป็น ตำแหน่งผู้จัดหานักแสดง ตำแหน่งผลิตรายการ ตำแหน่งฉาก-เสื้อผ้า เป็นต้น

ฝ่ายดำเนินงานสถาบันมีจำนวนที่แตกต่างกันออกไป ยกตัวอย่างเช่น The Drama Academy และ Dreambox Acting Studio มีฝ่ายดำเนินการสถาบันซึ่งทำหน้าที่ธุรการ ประชาสัมพันธ์และการตลาด เพียง 1-2 คน โดยมีฝ่ายบัญชีแยกต่างหาก ในขณะที่ Character Club มีฝ่ายดำเนินการสถาบันوبرมการแสดงถึง 6 คน

“หน้าที่หลักของโรงเรียนคือทำให้เด็กๆมีความรู้ในเรื่องการแสดงให้ โดยฝ่ายดำเนินการสถาบันทำหน้าที่สนับสนุนการซึ่งมี คนช่วยอุปกรณ์ ช่วยฉาก ช่วยครูทั้งหมด ดูแลลูกค้า กราฟฟิก ตัดต่อ สำหรับโมเดลลิงเป็นตัวกลางในการเชื่อมโยงให้เด็กได้มีโอกาส ซึ่งทั้งหมดทำเพื่อ Supportเด็ก” (วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

อย่างไรก็ตามสำหรับสถาบันเลอบอส เลอ เดรม มีการแบ่งแยกการทำงานที่ชัดเจนโดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ฝ่ายครูผู้อบรม ฝ่ายการตลาด และฝ่ายดำเนินการ โดยแต่ละฝ่ายมีหน้าที่ของตนอย่างชัดเจนดังนี้ *ฝ่ายครูผู้อบรม* ทำหน้าที่เป็น ฝ่ายวิจัยและดำเนินการสอน ต้องวางหลักสูตรและต้องตอบให้ได้ว่า สิ่งที่กำลังวางแผนการสอนส่งผลต่อการที่เด็กจะสามารถสอบตรงเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาจริงหรือไม่ หากเปรียบเทียบกับบริษัทจะเป็นเสมือนฝ่ายผลิตสินค้า จากนั้นส่งต่อไปที่ *ฝ่ายการตลาด* ทำหน้าที่ขายสินค้า โดยต้องมีการวางแผนงานและเวลาที่ชัดเจนและไม่ขัดกับทางวิชาการ และ *ฝ่ายดำเนินการ* มีหน้าที่เตรียมทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเอกสารการสอนหรืออุปกรณ์ต่างๆ

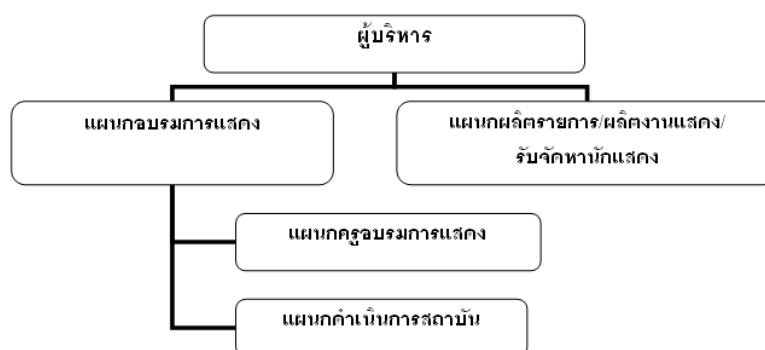
“ถ้าเป็นฝ่าย sales&marketing นะ ต้องเป็นจิตวิทยา ต้องเข้าใจเรื่องพฤติกรรมผู้บริโภค และต้องเป็นคนที่เข้าใจลูกค้าด้วย ตอนนี้ มีคนเดียวจบทางด้านจิตวิทยามา” (ภวนภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

ภวนภ โอลาร์แปง (สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557) กล่าวว่า ก่อนการก่อตั้งสถาบันเลอบอส เลอ เดรม เคยก่อตั้งสถาบันเอกูเต้สตูดิโอ ในปี พ.ศ. 2553 ถือเป็นสถาบันรับกววิชาเพื่อสอบตรงเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาเป็นที่แรก หากแต่ระบบการดำเนินการของสถาบันไม่ชัดเจนทำให้สถาบันไม่ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้สถาบันเลอบอส เลอ เดรม พัฒนาแผนกต่างๆให้แยกกันทำงานในหน้าที่ของตนอย่างชัดเจน

“ถ้าจะทำโรงเรียนสอนการแสดง ต้องมีโครงสร้างความคิดแบบนี้ ไม่ใช่แบบชาวบ้านใจรักอยากทำ”(ภวนภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

สถาบันอบรมการแสดงที่มีโครงสร้างแบบราบดำเนินธุรกิจอย่างอื่นควบคู่กับการเปิดอบรมการแสดง

นอกจากนี้มีสถาบันอบรมการแสดงที่มีโครงสร้างแบบราบพร้อมกับดำเนินธุรกิจอย่างอื่น ภายใต้การบริหารงานของผู้บริหารเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินธุรกิจรับจ้างผลิตรายการ ผลิตงานแสดงในงานส่งเสริมการตลาดหรืออีเว้นท์ และรับจัดหานักแสดง

รูป 4 แสดงโครงสร้างแบบราบซึ่งสถาบันดำเนินการ
อื่นควบคู่

สำหรับสถาบันที่เปิดอบรมการแสดงที่มีโครงสร้างองค์กรแบบราบที่ดำเนินธุรกิจหลายอย่าง เช่น สถาบัน A2S, สถาบันบ้านสร้างดาว, โรงเรียนศิลปการละคร สายศิลป์, Supermodel Network Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ, Last Sunday worksop, Dreambox Acting Studio และ เลอเบส เลอ เดรม

ธุรกิจผลิตงานในวงการบันเทิง

สำหรับสถาบัน A2S ดำเนินธุรกิจในด้านการผลิตผลงานการแสดงที่หลากหลายแยกออกเป็น สถาบันอบรมการแสดง A2S รวมไปถึง A2S FILM (ค่ายภาพยนตร์) A2S iMUSIC (ค่ายเพลง) A2S TV (ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ออนไลน์) A2S THEATRE (ผลิตละครเวที และโชว์ต่างๆ) โดยที่ในแต่ละแผนกสามารถดำเนินการในฝ่ายของตนและทำรายได้ให้แก่แผนกของตน (ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556) เช่นเดียวกับ Supermodel Network และสถาบันบ้านสร้างดาวที่รับผลิตรายการโทรทัศน์ ทั้งยังดำเนินธุรกิจจัดหานักแสดงไปด้วย

Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ, Last Sunday Workshop และ Dreambox Acting Studio อยู่ภายใต้การดำเนินการของกลุ่มที่ผลิตละครเวทีเป็นหลัก ในขณะที่ที่สถาบันบ้านสร้างดาวและโรงเรียนศิลปการละคร สายศิลป์ปรับผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์

ธุรกิจผลิตบุคลากรเพื่องานเบื้องหลังของวงการบันเทิง

สำหรับ สถาบัน เลอเบส เลอ เดรม มีการดำเนินธุรกิจอื่นที่เน้นในงานเบื้องหลังของวงการบันเทิง โดยภายใต้การบริหารงานของ บริษัท การฟัง ศิลปสถาน จำกัด มีหน่วยงานย่อย 3 หน่วยงาน คือ สถาบันเลอเบส เลอ เดรม, ม่วน company และ Brainbery

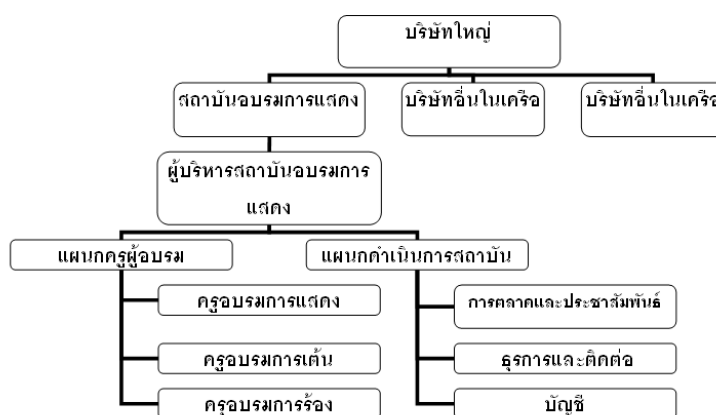
สามารถสรุปวิธีการดำเนินธุรกิจของบริษัท การฟัง ศิลปสถาน จำกัด ได้ดังนี้
สถาบันเลอเบส เลอ เดรม ทำหน้าที่ในการอบรมการแสดงแก่ผู้ที่สนใจศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา และในกรณีที่ผู้เรียนสามารถสอบเข้าสาขาการแสดงได้ ม่วน company สามารถติดต่อสถานที่ฝึกงานให้แก่ผู้เรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและหลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ม่วน company ทำหน้าที่จัดสรรทรัพยากรบุคคลซึ่งส่งรายชื่อผู้สำเร็จการศึกษาไปที่ฝ่ายบุคคลของแต่ละบริษัท และทำหน้าที่ Head hunter นำเสนอบุคคลแก่บริษัทที่ต้องการ โดยมีรายได้จากการจ่ายค่าจัดหาพนักงานจากบริษัท ในขณะที่ Brainbery ทำหน้าที่รับผลิตงาน Creative

“หลังจบ ปริญญาตรีเงินเดือนเด็กของเรา 35,000 บาทขึ้นไปทุกคน เพราะว่าฝึกงานตั้งแต่ ปี1-ปี4 portfolio 80 หน้าขึ้น เราทำหน้าที่ช่วยเหลือเด็ก เขาเสียเงินเรียนกับเราแต่เขาได้อะไรทั้งชีวิต หน้าที่ของ Head Hunter คือ เราได้คนที่ตรงตามสเปคมา อยู่ที่บริษัทจะยอมเสียเงินเพื่อที่จะเอาคนไปทำงานหรือเปล่าเพราะทรัพยากรบุคคลไม่ได้หาได้ง่าย” (ภุณภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าอำนาจการตัดสินใจของสถาบันจะขึ้นอยู่กับผู้บริหาร 1-2 คน ซึ่งจะมีความใกล้ชิดกับพนักงานเป็นอย่างมาก จึงทำให้สะดวกในสื่อสารภายในองค์กร โดยข้อดีของโครงสร้างองค์กรแบบราบยังสามารถเปิดโอกาสให้พนักงานได้พัฒนาทักษะและความสามารถ รวมไปถึงการสื่อสารระหว่างคนในองค์กรจะมีประสิทธิภาพเพราะไม่ต้องผ่านหลายขั้นตอน (ประเวศน์ มหารัตน์สกุล, 2551)

3. โครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้ง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีโครงสร้างแบบแนวตั้งจะมีระดับการบัญชาการหลายระดับ ซึ่งมีธุรกิจอื่นที่อยู่ภายในเครือเดียวกันด้วย ทั้งงานผลิตรายการ ภาพยนตร์ หรือผลิตงานแสดงในงานอีเวนต์ โดยบริษัทในเครือ มีลักษณะการทำงานที่แยกกันอย่างชัดเจนและสามารถดำเนินงานได้ด้วยการตัดสินใจของหัวหน้าบริษัทตน

รูป 5 แสดงสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มี
โครงสร้างแบบสูง

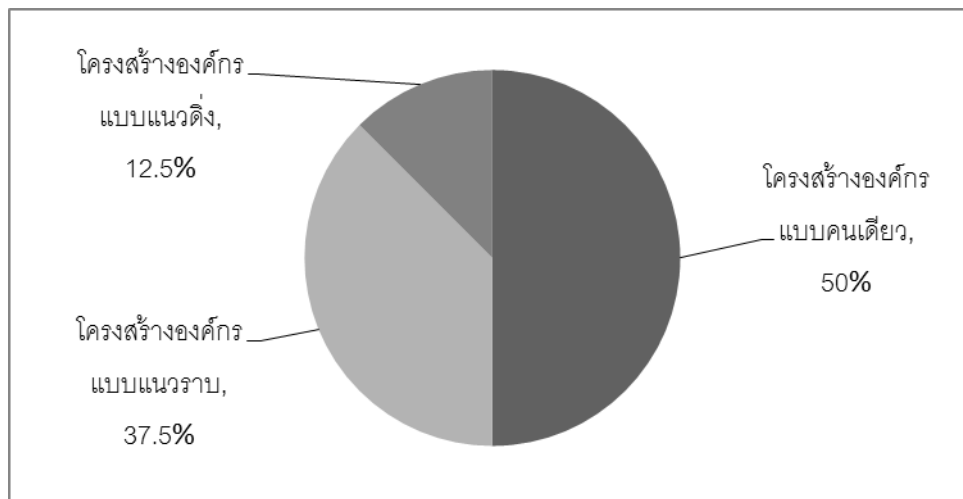
จากแผนภาพแสดงสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีโครงสร้างแบบสูงจะเห็นถึงโครงสร้างใหญ่ขององค์กรซึ่งมีลำดับขั้นที่ชัดเจน สำหรับสถาบันที่เปิดอบรมการแสดงที่มีโครงสร้างองค์กรแบบสูง เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, Superstar Academy และ On air Academy

กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ และ Superstar Academy ที่อยู่ภายใต้การบริหารงานของบริษัทแม่ซึ่งผลิตรายการโทรทัศน์

นอกจากนี้ On air Academy อยู่ภายใต้การบริหารงาน ของ JIN CORPORATION (THAILAND) CO., LTD มีจุดเริ่มต้นมาจากบริษัททัวร์ระหว่างประเทศไทยและประเทศเกาหลี ซึ่งต่อมากำลังขยายธุรกิจเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงในประเทศไทย

จะเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีโครงสร้างแบบแนวตั้ง มีการทำงานที่เป็นระบบสูง ซึ่งมีความใกล้ชิดระหว่างผู้บริหารและพนักงานน้อย และก่อให้เกิดการสื่อสารที่เป็นทางการ เนื่องจากต้องผ่านหลายระดับขั้น อย่างไรก็ตามโครงสร้างแบบสูงจะมีความมั่นคงมากกว่าโครงสร้างองค์กรแบบแนวราบที่ทุกอย่างต้องขึ้นอยู่กับผู้บริหารสถาบันเพียงคนเดียว

จากการศึกษาสามารถสรุปโครงสร้างองค์กรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้ดังแผนภาพต่อไป

รูป 6 แสดงรูปแบบโครงสร้างองค์กรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากแผนภาพแสดงรูปแบบโครงสร้างองค์กรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่าสถาบันอบรมการแสดงครึ่งหนึ่งเป็นโครงสร้างองค์กรแบบคนเดียว นั่นคือผู้บริหารดำเนินงานด้วยตัวเองทั้งหมด รองลงมาคือโครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ และโครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้ง อย่างไรก็ตาม การดำเนินงานคนเดียวสามารถทำงานได้อย่างสะดวกรวดเร็วและมีความยืดหยุ่นสูง นอกจากนี้ยังมีความเสี่ยงที่ต่ำอีกด้วย

จากการศึกษาพบว่าไม่มีองค์กรใดที่ดำเนินธุรกิจเปิดอบรมการแสดงเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องดำเนินธุรกิจรับผลิตรายการ ผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์หรือรับจัดหานักแสดงไปด้วย หรืออย่างน้อยที่สุดผู้ก่อตั้งหรือผู้บริหารสถาบันต้องประกอบอาชีพอย่างอื่นควบคู่ไปกับการเปิดอบรมการแสดง

สถานการณ์ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงมักประกอบอาชีพอย่างอื่นร่วมไปกับการเปิดสถาบันอบรมการแสดง สามารถแบ่งออกเป็นผู้ก่อตั้งหรือผู้บริหารสถาบันมีงานประจำอย่างอื่นและงานอิสระอย่างอื่น

1.ผู้บริหารประกอบอาชีพงานประจำ

ผู้บริหารสถาบันจะประกอบอาชีพงานประจำของตนโดยเมื่อมีเวลาว่างจากงานประจำก็จะเปิดอบรมการแสดง โดยส่วนมากแล้วจะเปิดอบรมการแสดงในวันเสาร์หรือวันอาทิตย์

สำหรับ ญาติ เหล่าวิริยะรัตน์ ผู้บริหารสถาบัน Drama Cube เป็นอาจารย์ประจำคณะศิลปกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีแห่งโยธยา และเปิดอบรมการแสดงที่ Drama Cube ใน

วันเสาร์และวันอาทิตย์เช่นเดียวกับ ทรายวู้ด พุ่มจำเนียร และ รวิพล พุ่มเรือง ผู้บริหารสถาบัน Kizta Academy ทำงานประจำเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์และเปิดอบรมการแสดงในวันเสาร์

นอกจากนี้ วิทวัส สังสะกิจ เมื่อมีเวลาว่างจากงานประจำในแผนกพัฒนาศิลปินของบริษัทอาร์เอสก็จะจัดสรรเวลาในการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจ

2.ผู้บริหารประกอบอาชีพงานอิสระ

การจัดสรรวันเวลาในการอบรมขึ้นอยู่กับผู้บริหารสถาบันโดยส่วนใหญ่จะทำงานในสายงานวงการบันเทิงหรือสื่อมวลชน รวมไปถึงวงการละครเวที ผู้กำกับการแสดง ผู้ฝึกสอนนักแสดง นักแสดง ผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ผู้ผลิตละครและผู้ผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์ เป็นต้น

รสสุคนธ์ กองเกตุ ผู้บริหารสถาบัน The Drama Academy ประกอบอาชีพผู้ฝึกสอนนักแสดงละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และภาพยนตร์โฆษณาไปด้วย ในขณะที่ วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ ผู้บริหารสถาบัน Character Club, ทรงพร ณ บางช้าง ผู้บริหารสถาบันบ้านดารา และ กิรติ ศิวะเกื้อ ผู้บริหารสถาบัน SPARK ประกอบอาชีพนักแสดงอิสระ

สถานภาพครูอบรมการแสดง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นจากความถนัดของผู้ก่อตั้งหรือผู้บริหารสถาบันทำให้ส่วนใหญ่แล้วผู้บริหารสถาบันยังเป็นผู้อบรมการแสดงเองด้วย สำหรับค่าตอบแทนของผู้บริหารมี 2 แบบคือได้รับค่าตอบแทนโดยหักจากกำไรในการเปิดอบรมหรือรับเงินเดือนในฐานะผู้บริหารสถาบัน

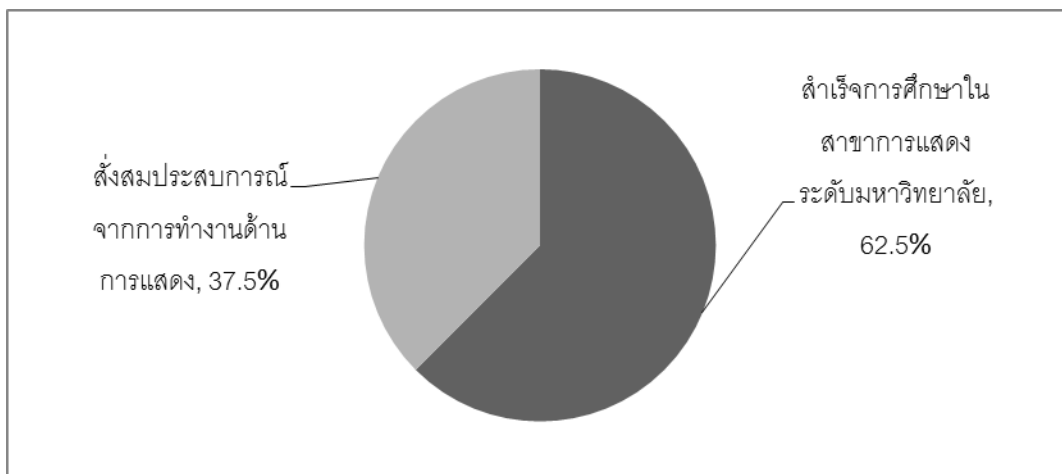
ในขณะที่เดียวกันบางสถาบันผู้บริหารไม่ได้เป็นผู้อบรมการแสดงด้วยตนเองซึ่งจะเป็นในลักษณะของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีโครงสร้างองค์กรแบบสูงซึ่งมีหลากหลายแผนกจึงต้องทำการว่าจ้างครูผู้เชี่ยวชาญอบรมการแสดงโดยเฉพาะ เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, Superstar Academy และ On air Academy

นอกจากนี้สถาบันที่ผู้บริหารไม่ได้เป็นผู้อบรมการแสดงด้วยตนเองยังมีสาเหตุเนื่องมาจากต้องการครูผู้เชี่ยวชาญในการอบรมการแสดงในแขนงต่างๆ เช่น Last Sunday Workshop, Arts on location และ Dreambox Acting Studio

จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชน 24 สถาบัน ปรากฏว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ยังคงให้ความสำคัญกับการที่ครูอบรมการแสดงจะต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขาการแสดงเพราะมีสถาบันถึง 15 สถาบัน ที่ใช้เกณฑ์นี้เป็นเกณฑ์คัดเลือกครู ถือเป็นเกณฑ์สำคัญในการคัดเลือกครู ในขณะที่สถาบันที่ให้ความสำคัญกับประสบการณ์

ทำงานในสายงานการแสดงมากกว่ามี 9 สถาบัน หากแต่อัตราค่าตอบแทนในการอบรมยังต้อง
ประเมินจากประสบการณ์ในการอบรมการแสดงและประสบการณ์ในการทำงานของครูด้วย

จากการศึกษาสามารถสรุปเกณฑ์การเลือกครูอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดง
เอกชนได้เป็นแผนภาพดังต่อไปนี้

รูป 7 แสดงเกณฑ์การเลือกครูอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากแผนภาพแสดงเกณฑ์การเลือกครูอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่าเกือบ 2 ใน 3 คิดเป็นร้อยละ 62.5 ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนใช้เกณฑ์การสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงจากระดับมหาวิทยาลัย ในขณะที่กว่า 1 ใน 3 คิดเป็นร้อยละ 37.5 ให้ความสำคัญกับประสบการณ์การทำงานด้านการแสดงมากกว่า

สำหรับสถานภาพของครูอบรมการแสดง สามารถแบ่งได้เป็นครูประจำและครูรับจ้างอิสระ ดังนี้

1.ครูประจำ

สถาบันที่มีการว่าจ้างครูสอนการแสดงแบบประจำคือ Superstar Academy ซึ่งว่าจ้างแบบครูรับจ้างอิสระ (Freelance) ด้วยซึ่งก่อนนั้น Character Club ใช้วิธีการรับครูสอนการแสดงเป็นครูประจำ แต่เมื่อปลายเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2556 เปลี่ยนระบบเป็นครูรับจ้างอิสระ (Freelance) แทน เพราะสามารถขับเคลื่อนองค์กรได้ง่ายกว่า

“พอเป็นครูประจำแล้วเราดูเลยาก เพราะว่าคนทำงานศิลปะเขาต้องการความเป็นอิสระ และคนที่มาเจอกันทุกวัน แล้วพอคนนั้นได้ทำเยอะกว่า ความเป็นคนมันจะคิดเล็กน้อยแต่ถ้าครูประจำอยู่กับด้วยใจรักจริงๆอยู่กับด้วยความอยากทำ

ให้เด็กจริงๆ น่าจะดีกว่า แต่หาคนแบบนี้ยาก” (วัฒนชินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

2. ครูรับจ้างอิสระ (Freelance)

ครูรับจ้างอิสระ (Freelance) หมายถึง ครูสอนการแสดงที่ไม่ได้รับเป็นเงินเดือนประจำ หากแต่รับเงินตามค่าตอบแทนเป็นรายชั่วโมงหรือการเหมาเป็นคอร์สแทน ซึ่งในกรณีเหมาจ่ายจะได้รับค่าตอบแทนต่อ 1 คอร์สไม่ต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท

นอกจากนี้บางสถาบันทำสัญญาและรับประกันรายได้ให้แก่ครูผู้สอนด้วย เช่น สถาบันบ้านสร้างดาว จะทำสัญญาเป็นเวลาหกเดือนหรือหนึ่งปีเพื่อเป็นการรับประกันรายได้ให้ครูรับจ้างอิสระ และเป็นการรับประกันการมาทำงานกับทางสถาบันในระยะเวลาที่กำหนดไว้ หากแต่ให้อิสระในการรับจ้างงานอื่นได้นอกเหนือจากเวลาการทำงาน อย่างไรก็ตามทางสถาบันพบว่าเหตุผลที่ครูไม่ยอมทำสัญญาเนื่องมาจากบางคนอาจรู้สึกว่าการทำสัญญาเหมือนเป็นการผูกพันกันเป็นระยะเวลานานและอาจปิดโอกาสตัวเองหากมีสถาบันอื่นให้ค่าตอบแทนที่มากกว่า (ปรียาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

สำหรับครูรับจ้างอิสระจะมีค่าตอบแทนการอบรมในอัตราที่แตกต่างกัน สำหรับปัจจัยสำคัญที่ทำให้แตกต่างกันคือประสบการณ์ในการอบรมการแสดงและประสบการณ์ในการทำงานของครู สามารถแบ่งประเภทของครูตามอัตราค่าตอบแทนได้คือ ครูจิตอาสา ครูที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการแสดง ครูผู้มีประสบการณ์ และครูพิเศษหรือวิทยากรรับเชิญ ดังนี้

1. ครูจิตอาสา

ครูจิตอาสาคือครูที่อบรมการแสดงโดยไม่ได้รับค่าจ้าง แต่ทำเพื่อส่งทอดความรู้และประสบการณ์ของตนให้แก่บุคคลที่สนใจโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย

สำหรับสถาบันบ้านดารา นอกจากผู้บริหารสถาบัน ทรงพร ณ บางช้าง ที่เป็นครูจิตอาสาด้วยแล้ว ก็ยังเชิญผู้เชี่ยวชาญที่มีประสบการณ์ด้านวงการบันเทิงที่เป็นผู้จัดละครและผู้กำกับละคร รวมถึงครูผู้เชี่ยวชาญในวงการโมเดลลิงมาร่วมเป็นครูจิตอาสาถ่ายทอดความรู้สู่เด็กโดยที่ไม่มีค่าใช้จ่าย

“ครูที่มาเป็นจิตอาสา ก็เลี้ยงข้าวเขา ถามว่าได้อะไร มีความสุขกับการทำบุญอยู่แล้ว แต่มันเกิดความคิดที่ว่าเราอายุเยอะแล้ว หัวสิบสองแล้ว ก็คิดว่าเราจะทำอะไรที่เป็นประโยชน์ๆ คน ทำอะไรที่เราถนัด เราไม่ได้เสียอะไร” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

เช่นเดียวกับ Young Pack Action ของนินาทสตูดิโอที่มีระบบครูเป็นจิตอาสาเช่นกัน โดยเป็นไปในลักษณะของรุ่นพี่ให้ความรู้แก่รุ่นน้อง(นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557)

2.ครูที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการแสดง

ส่วนใหญ่การคัดเลือกครูในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีเกณฑ์การเลือกจากผู้สำเร็จระดับปริญญาตรีด้านการแสดงเป็นหลัก โดยในแต่ละสถาบันจะมีอัตราค่าตอบแทนในการอบรมอยู่ที่ 300-600 บาท ต่อชั่วโมง

สำหรับกลุ่มศิลปะ Rhythm of arts ให้ความสำคัญกับการคัดเลือกครูที่จบตรงจากสาขาการแสดงหรือสาขากาหรละครในมหาวิทยาลัย โดยจะเน้นไปที่ครูที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนั้นหรือเพิ่งสำเร็จการศึกษาไปไม่นานเท่านั้น เพื่อที่จะได้ทราบถึงการศึกษาและวิถีชีวิตในการเรียนภายในมหาวิทยาลัยและสามารถถ่ายทอดสู่ผู้อบรมได้ โดยมีอัตราค่าตอบแทนครูที่เท่ากัน

สำหรับสถาบัน A2S ให้ความสำคัญกับครูที่สำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงเป็นอย่างมากโดยจะพิจารณาเป็นพิเศษหากสำเร็จการศึกษาจากคณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพและคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

“วิธีการทดสอบครูของเราที่นี้ก็คือการมานั่งคุยกัน แล้วจะให้ครูสอนเราให้ดู แล้วเราจะดูออกว่าครูคนนี้เป็นแนวทางเดียวกันกับเราหรือเปล่า ครูจะจบการแสดงมหาวิทยาลัยกรุงเทพเป็นหลัก เพราะสายนี้สายแข็ง กับ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่รับเลยนะ”
(ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

นอกจากนี้สถาบันบ้านสร้างดาวมีระยะเวลาในการทดลองงานของครูผู้อบรม กล่าวคือ ไม่ว่าจะเพิ่งสำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือมีประสบการณ์การอบรมการแสดงให้สถาบันอื่นมาก่อนแล้ว ก็ต้องเข้าระบบทดลองงานเช่นเดียวกันทั้งสิ้นโดยเมื่อทดลองงานผ่านถึงจะปรับอัตราค่าตอบแทนภายหลัง

3.ครูผู้มีประสบการณ์

ครูผู้มีประสบการณ์ หมายถึง ครูผู้มีประสบการณ์ในด้านการอบรมการแสดงหรือครูที่มีประสบการณ์การทำงานในสายงานการแสดง เช่น ผู้ฝึกสอนการแสดงในกองถ่าย ผู้ช่วยผู้กำกับ ผู้กำกับการแสดงหรือผู้อำนวยการสร้าง เป็นต้น โดยมีอัตราค่าตอบแทนในการอบรมอยู่ที่ 700-1,200 บาท ต่อชั่วโมง

Superstar Academy มีการแบ่งครูผู้มีประสบการณ์เป็นระดับภายในประเทศและระดับนานาชาติ โดยระดับนานาชาติหมายความรวมถึงมีผลงานในระดับนานาชาติ เป็นครูต่างชาติ หรือสำเร็จการศึกษาด้านการแสดงจากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ซึ่งจะมีอัตราค่าตอบแทนที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตามเกณฑ์การคัดเลือกครูของสถาบันบ้านสร้างดาว จะเน้นไปที่ประสบการณ์การทำงานในสายงานการผลิตเป็นหลัก เนื่องจากให้คุณค่ากับการทำงานจริงมากกว่า เพราะทฤษฎีที่เรียนอย่างไรก็ไม่เท่ากับการได้ลงมือทำจริงๆ และในการผลิตงานก็มีการพัฒนาของเทคโนโลยีขึ้นซึ่งครูจำเป็นต้องทราบ (ปริยาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

เช่นเดียวกับ กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ ที่ให้ความสำคัญกับประสบการณ์การทำงานของครูผู้อบรม

“เบื้องต้นเราดูโปรไฟล์ครู แต่เราจะแบ่งครูเป็นวิชาชีพกับวิชาการ ครูส่วนมากของที่นี่เป็นดารานักแสดง ครูผู้ช่วยจะเรียนเอกการแสดงโดยเฉพาะ เพราะเชื่อว่าวิชาชีพมันตรงกว่าทฤษฎีอยู่แล้ว” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

สำหรับสถาบัน เลอเบส เลอเดรม ที่เน้นการกวดวิชาเพื่อสอบตรงเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา ครูไม่จำเป็นที่จะต้องสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงก็ได้ หากแต่จะต้องมีประสบการณ์ในการแสดงในกลุ่มละครต่างๆและมีความสามารถที่จะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมบรรลุวัตถุประสงค์ได้ (กฤษณา โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค.2557)

4.ครูพิเศษ หรือวิทยากรรับเชิญ (Guest)

ครูพิเศษ หรือ วิทยากรรับเชิญ (Guest) คือ ครูที่ได้รับการเชิญจากสถาบันในบางโอกาสตามความเหมาะสมและความเชี่ยวชาญ หรือในกรณีที่สถาบันจัดกิจกรรมพิเศษ โดยมีอัตราค่าตอบแทนในการอบรมอยู่ที่ 5,000-15,000 บาท ต่อการมาอบรมหนึ่งครั้ง

ครูพิเศษในบางกรณีคือ ดารานักแสดงและผู้กำกับภาพยนตร์ ที่จะสามารถถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์จริงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมได้ นอกจากนี้ครูพิเศษยังเป็นอาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิจากร่วมมหาวิทยาลัย

“เชิญอาจารย์วรรณขวัญ พลจันทร์ และอาจารย์พรณศักดิ์ สุชี มาสอนเพราะจำเป็นต้องเรียนการแสดงอยู่เรื่อยซึ่งอัตราจะเป็นชั่วโมงละ 5,000 บาท”(ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

สำหรับสถาบัน Spark ซึ่งเชิญครูพิเศษมาเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานจริงและเพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้ฝึกฝนจริงซึ่งคิดเป็นครั้งหนึ่งของการอบรมการแสดง สถาบันก็จะมีค่าเดินทาง

ตอบแทนให้ชั่วโมงละประมาณ 2,000 บาท ทั้งนี้หากคิดตามคิวกการทำงานจริงคือหลายหมื่นบาทต่อหนึ่งคิว (กิริติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

สามารถสรุปได้ว่าอัตราค่าตอบแทนตอบแทนของครูผู้อบรมการแสดงที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญคือประสบการณ์ในการอบรมการแสดงและประสบการณ์ในการทำงานในสายงานแสดง ยิ่งมีประสบการณ์มากก็จะมีอัตราค่าอบรมที่สูงขึ้น

3. รูปแบบการดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถาบันอบรมการแสดงมีรูปแบบการเปิดอบรมที่หลากหลายซึ่งรูปแบบการเปิดอบรมแต่ละอย่างก็มีข้อดีและข้อเสียที่แตกต่างกันออกไป รวมถึงมีวิธีการดำเนินงานของแต่ละสถาบันที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง

3.1 รูปแบบการเปิดอบรมของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

รูปแบบการเปิดอบรมของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีรูปแบบที่หลากหลาย ได้แก่ เปิดอบรมการแสดงแบ่งเป็นระดับ (Level) เปิดอบรมการแสดงเป็นลักษณะวงกลม (Spiral) เปิดอบรมการแสดงต่อเนื่องทุกสัปดาห์ และเปิดอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจ มีรายละเอียดดังนี้

1). เปิดอบรมการแสดงแบ่งเป็นระดับ (Level)

ส่วนใหญ่แล้วสถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการแสดงแบ่งเป็นระดับ คือ ระดับพื้นฐาน และระดับสูง ตัวอย่างเช่น

The Drama Academy เปิดอบรมการแสดงแบ่งเป็น 4 ระดับ คือ ระดับปรับพื้นฐาน ระดับพื้นฐาน ระดับกลาง และระดับสูง โดยก่อนเข้ารับการอบรมจะต้องทดสอบความสามารถเพื่อดูว่าจำเป็นต้องเรียนปรับพื้นฐานหรือไม่

สถาบันอบรมการแสดง Mailbox แบ่งการแสดงเป็น 3 ระดับ แบ่งเป็น ACTING1 ACTING2 และ ADVANCE โดยให้เหตุผลว่าการแบ่งออกเป็นระดับเนื่องจากมีปัจจัยด้านราคามาเกี่ยวข้องเพราะการแบ่งเป็นระดับต่างๆจะทำให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเตรียมความพร้อมทางการเงินง่ายกว่าการจ่ายเงินเป็นก้อนเดียว (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

อย่างไรก็ตามจากการเก็บข้อมูลทางเอกสารประกอบกับการสัมภาษณ์แล้ว พบว่ามีหลายสถาบันที่จากเอกสารของทางสถาบันจะเขียนว่าแบ่งการอบรมออกเป็นระดับและแบ่งออกเป็นอายุแต่ในทางปฏิบัติแล้วไม่สามารถทำได้ เพราะการอบรมการแสดงแบบแบ่งระดับจะสามารถเปิดอบรมการ

แสดงได้หรือเปิดคอร์สได้ต่อเมื่อมีผู้เข้าอบรมการแสดงครบจำนวน หากแต่การคละอายุของผู้เข้าอบรมก็ถือเป็นข้อดี เพราะจะทำให้เห็นการแสดงของคนต่างอายุกับตนเอง

“ตอนแรกก็จะแบ่งอายุ แต่ว่าในแง่ธุรกิจ มันมีคาร์ด ค่าเช่าสตูดิโอ แต่ว่าการจัดกลุ่มเด็กมันยาก และด้วยความที่มีบุคลากรคนเดียว ฉะนั้นจึงพยายามหาข้อดีของการอบรมการแสดงคละอายุ นั่นคือคนต่างอายุจะได้เห็นการแสดงของกันและกัน เพราะการแสดงโฆษณาส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เล่นกับคนอายุเท่ากันอยู่แล้ว”(ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

2). เปิดอบรมการแสดงเป็นลักษณะวงกลม (Spiral)

เนื่องจากการแบ่งการอบรมเป็นระดับต้องรอผู้ที่สนใจสมัครให้ครบจำนวนถึงจะสามารถเปิดอบรมการแสดงได้ การเปิดอบรมเป็นลักษณะวงกลมจึงเป็นทางเลือกหนึ่งที่หลายสถาบันเลือกใช้

การเปิดอบรมในลักษณะวงกลม คือ ผู้สนใจที่จะสมัครเข้าเรียนสามารถเข้าอบรมได้ทันทีกับกลุ่มที่เรียนอยู่ ไม่ต้องรอการเปิดคอร์สใหม่ เพราะหลักสูตรจะวางเป็นวงกลม ซึ่งสุดท้ายแล้วทุกคนจะสามารถเรียนได้ครบเหมือนกัน โดยส่วนใหญ่จะเป็นหลักสูตร 2-3 เดือนต่อ 1 คอร์ส ยกตัวอย่างเช่น Character Culb, Drama Cube และ Super Model Network

“ในสามเดือนจะเป็นแบบฝึกหัดเก่าทั้งหมด แล้วก็วนซ้ำในรอบสามเดือนใหม่”
(กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

3). เปิดอบรมการแสดงต่อเนื่องทุกสัปดาห์

การเปิดอบรมการแสดงต่อเนื่องทุกสัปดาห์ คือ จะมีการเปิดอบรมการแสดงทุกวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ ผู้สนใจสามารถเข้ามาอบรมได้ตลอดเวลา ทั้งนี้อยู่บนพื้นฐานของความเชื่อว่าการแสดงต้องอาศัยการฝึกฝนไม่มีที่สิ้นสุด เช่น การแสดงครูได้ และ สถาบันบ้านดารา

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าสถาบันอบรมการแสดงที่เปิดการอบรมในลักษณะนี้จะเป็นอบรมการแสดงโดยไม่เก็บค่าอบรมจะเก็บเพียงแต่ค่าสถานที่และค่าน้ำค่าไฟ

“ปกติถ้าไปลงตามคอร์สก็จะเป็นระดับเสียเงินเป็นหมื่นเป็นแสน แต่ของครูไม่เคยเปิดกว้างตามสะดวก ถ้าคนไหนเรียนช้าๆมาบ่อยๆ เขาก็จะเก่งเร็ว ก็จะกล้ารับงาน เขาพร้อมแล้ว แล้วครูก็จะสกรีนให้ด้วยว่าโอเคไหม” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

4). เปิดอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจ

การเปิดอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจ คือ สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมโดยกำหนดระยะเวลาชัดเจนและจบภายในคอร์สนั้น อย่างไรก็ตามการเปิดอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจจะขึ้นอยู่กับความสะดวกของผู้อบรมแสดง ยกตัวอย่างเช่น Arts on Location, Last Sunday Workshop, Back to Basic, Young Pack Action, วิทวัส สังสะกิจ, สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, Spark, Rhythm of Arts และ Kizta Academy

ทั้งนี้ ผู้บริหารสถาบัน Kizta Academy ให้เหตุผลว่าด้วยข้อจำกัดด้านจำนวนของผู้เข้าอบรม และครูผู้อบรมทำให้สามารถเปิดการอบรมได้เพียง 1 คอร์สเท่านั้น

“ตอนแรกเราตั้งใจว่าเราจะทำเป็น Level คือ beginner intermediate แล้วก็ advance แต่ด้วยข้อจำกัดของเราคือนักเรียนเราไม่เยอะ และนักเรียนในคอร์สใหม่เป็นนักเรียนเดิมเสียส่วนมาก หนึ่งคือจำนวนคนเราน้อย สองคือจำนวนคลาสมีแค่คลาสเดียว แล้วก็ข้อจำกัดเรื่องครู แต่ปัญหาหลักๆเลยคือเราไม่ยากที่จะรับเด็กเยอะเกินไป เลยมานั่งคุยว่า ถ้าอย่างนั้นก็ทำให้ไม่เหมือนโรงเรียนอื่นแล้วกัน โรงเรียนอื่นเขาจะมีเป็นระดับๆแต่ของเราจะค่อยๆใส่อะไรเข้าไป” (ศราวุธ พุ่มจำเนียร, สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 2557)

5). เปิดอบรมการแสดงแบบยืดหยุ่นตามสะดวก

การเปิดอบรมการแสดงแบบยืดหยุ่นตามสะดวกจะไม่มีกำหนดระยะเวลาการอบรมการแสดงที่แน่นอน ทุกอย่างจะขึ้นอยู่กับความสะดวกที่ตรงกันของครูผู้สอนและผู้เข้ารับการอบรมการแสดง

ตัวอย่างเช่น Actiem จากเอกสารของทางสถาบันมีการแบ่งระดับการอบรมการแสดง หากแต่จากการสัมภาษณ์พบว่าในทางปฏิบัติจะอบรมในลักษณะยืดหยุ่น โดยมีการอบรมการแสดงเดี่ยวก่อน โดยดูจากความสะดวกของผู้สอนและผู้เรียน แล้วหลังจากนั้นจึงจับกลุ่มโดยอายุ

3.2 วิธีการดำเนินงานของแต่ละสถาบัน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีรูปแบบการดำเนินการที่หลากหลาย เหตุผลหนึ่งที่สำคัญคือสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ดำเนินการเป็นลักษณะของธุรกิจการศึกษาที่ผลกำไรถือเป็นส่วนสำคัญจึงมีรูปแบบการดำเนินการที่ตอบสนองกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรม

สามารถประมวลวิธีการดำเนินงานของแต่ละสถาบันได้ดังนี้ คือ มีการให้ทดลองเข้ารับการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้เข้ารับการอบรมหรือผู้ปกครองต้องเห็นภาพผลลัพธ์การเข้ารับการอบรม

ที่ชัดเจน สถาบันเป็นสื่อกลางในการกระจายข่าวงานแสดงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม สถาบันมีผู้สนับสนุนสถาบัน (Sponsored) และสถาบันคืนกำไรให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

1). มีการให้ทดลองเข้ารับการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

สถาบันอบรมการแสดงจะมีการเปิดให้ทดลองเข้ารับการอบรม ให้เห็นถึงแนวทางการสอนของสถาบันและครูผู้อบรม รวมไปถึงสภาพแวดล้อมของสถาบัน เพื่อให้ผู้เรียนหรือผู้ปกครองสามารถตัดสินใจว่าชอบแนวทางการอบรมดังกล่าวและจะเลือกอบรมกับสถาบันหรือไม่

สำหรับ Superstar Academy สามารถทดลองเข้ารับการอบรมกับครูเพื่อตัดสินใจว่าชอบแนวทางการสอนของครูท่านนั้นหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันครูมีหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ผู้เรียนหรือผู้ปกครองว่าควรจะไปไหนและยังเปิดโอกาสในการตัดสินใจว่าจะรับทำการอบรมให้ผู้เรียนคนนั้นหรือไม่ ถ้าไม่รับทางสถาบันก็จะส่งต่อให้ครูท่านอื่น (กฤษมา เทพรัักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

จากการสังเกตการณ์ Character Club จะให้ทดลองเข้ามาอบรมกับห้องเรียนที่เปิดอบรมอยู่ ณ ขณะนั้น เนื่องจากลักษณะการเปิดอบรมเป็นลักษณะวงกลมที่ผู้เรียนใหม่สามารถเข้ารับการอบรมได้ทุกเมื่อ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นเพื่อนในห้องและเห็นสภาพแวดล้อมในการเรียนจริง รวมถึงเห็นแนวทางการสอนของครู เพื่อประกอบการตัดสินใจว่าจะเข้ารับการอบรมจากสถาบันหรือไม่ ในขณะที่บางแห่งมีการเปิดอบรมพิเศษขึ้นมา เพื่อให้ผู้ที่สนใจมาเข้ารับการอบรมร่วมกัน เพื่อเห็นแนวทางการอบรมประกอบการตัดสินใจ เช่น สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม ซึ่งภายหลังจากอบรมมีผู้ที่สนใจจะลงเรียนต่อกับทางสถาบัน

2). ผู้เข้ารับการอบรมหรือผู้ปกครองต้องเห็นภาพผลลัพธ์การเข้ารับการอบรมที่ชัดเจน

การอบรมด้านการแสดงไม่สามารถวัดผลเช่นเดียวกับการเรียนทางวิชาการที่มีการสอบเป็นมาตรฐานและวัดผลออกมาเป็นเกรดหรือตัวเลขได้ รวมไปถึงผู้ที่มิอำนาจในการตัดสินใจในการอบรมการแสดงของเด็กหรือเยาวชนคือผู้ปกครองซึ่งส่วนใหญ่จะไม่ได้รับการอนุญาตเข้าชมระหว่างการอบรม ฉะนั้นที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ต้องทำให้ผู้ปกครองเห็นถึงผลจากการอบรมดังกล่าว ทางสถาบันจึงมีหลากหลายวิธีเพื่อให้ผู้ปกครองเห็นความพัฒนาของบุตรหลาน ซึ่งเป็นเหตุผลสำคัญที่จะทำให้ผู้ปกครองวางใจสถาบันและยังต้องการเข้ารับการอบรมจากทางสถาบันต่อไป

วิธีการทำให้ผู้เข้ารับการอบรมหรือผู้ปกครองเห็นภาพผลลัพธ์การเข้ารับการอบรมที่ชัดเจน ได้แก่ สถาบันจัดให้ผู้ปกครองเห็นบุตรหลานระหว่างเข้ารับการอบรมการแสดงและสถาบันจัดการ แสดงความสามารถของผู้เรียนหลังจากจบการอบรม

1. สถาบันจัดให้ผู้ปกครองเห็นบุตรหลานระหว่างเข้ารับการอบรมการแสดง

- สถาบันอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าชมระหว่างการอบรมการแสดง

ส่วนใหญ่แล้วสถาบันอบรมการแสดงจะไม่ให้ผู้ปกครองอยู่ในห้องที่มีการอบรมการแสดงเพราะอาจจะทำให้ผู้เรียนไม่กล้าที่จะแสดงออกเนื่องจากกลัวการที่มีผู้ปกครองจับจ้อง รวมถึงในการอบรมการแสดงบางครั้งเป็นเรื่องที่เป็นความลับระหว่างนักแสดงและครู จึงให้ผู้ปกครองรออยู่ด้านนอก

อย่างไรก็ตามสถาบันบ้านดาราเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองเข้าชมขณะทำการอบรมด้วย เนื่องจากบางครั้งผู้เรียนเป็นเด็กเล็กและในห้องอบรมดังกล่าวมีหลากหลายช่วงอายุและมีคนจำนวนมากจึงไม่สามารถดูแลผู้เข้าอบรมที่เป็นเด็กได้ทั่วถึง นอกจากนี้ทางสถาบันยังให้เหตุผลว่าผู้ปกครองสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปฏิบัติงานด้านการแสดงด้วยและยังสามารถกลับไปฝึกฝนบุตรหลานเองที่บ้านได้

“ผู้ปกครองเขาก็รับงาน รับคู่กันเลย เขาก็เรียนไปด้วยเลย เทรนลูกเขาเอง สองหัวเรียนรู้ ด้วยกัน ดิวกัน เล่นบทกัน” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

- สถาบันมีห้องเรียนที่เป็นกระจก

สถาบันจัดห้องเรียนที่เป็นกระจกทำให้ผู้ปกครองสามารถมองเห็นการเรียนการสอนจากนอกห้องเรียนได้ ขณะที่ครูทำการสอนและเห็นว่าบุตรหลานของตนมีความสุขสนุกสนาน เห็นถึงพัฒนาการด้านความกล้าแสดงออก นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนเองเพราะจะทำให้ชินกับการแสดงต่อหน้าคนอื่น

ตัวอย่างเช่น โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ ซึ่งแรกเริ่มให้ผู้เข้ารับการอบรมที่เป็นเด็กไปเรียนอีกห้องหนึ่งซึ่งผู้ปกครองไม่สามารถมองเห็นได้แต่ภายหลังก็ย้ายห้องเรียนมาห้องกระจกซึ่งติดกับที่นั่งรอของผู้ปกครองเพื่อเป็นประโยชน์ในเรื่องความกล้าแสดงออกต่อหน้าคนอื่น

“แรกๆ เราให้ไปเรียนอีกห้อง เพราะกลัวเด็กจะอาย แต่หลังๆมีความรู้สึกที่เปิดดีกว่า เด็กก็จะมีความรู้สึกว่ามีคนมองอยู่และเหมือนเขาก็กำลังแสดงอยู่ พอเวลาที่ออกไปแสดงข้างนอก ก็จะชินกับการที่คนนั่งมอง เป็นการฝึกตั้งแต่ตอนนี่” (อมตา ปิยะวานิชย์, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

- **สถาบันมีห้องเรียนที่เป็นกระจกด้านเดียว**

สถาบันมีห้องเรียนที่เป็นกระจกด้านเดียวซึ่งเป็นกระจกที่คนจากนอกห้องที่สามารถมองเห็นคนข้างในในห้อง ในขณะที่คนในห้องไม่สามารถมองเห็นคนข้างนอกได้ ทำให้ผู้ปกครองสามารถเห็นการเรียนการสอนและเห็นพัฒนาการของบุตรหลานได้โดยที่ผู้เรียนไม่เห็นผู้ปกครอง เช่น สถาบันบ้านสร้างดาว

“คนนอกจะเห็นข้างใน แต่คนในไม่เห็น เด็กจะได้ไม่เกร็ง ผู้ปกครองก็อยากเห็นคุณสอนอะไรลูกฉัน” (ปรียาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

- **สถาบันติดตั้งกล้องวงจรปิด (CCTV) ในห้องเรียน**

สถาบันติดตั้งกล้องวงจรปิดจากในห้องเรียนและถ่ายทอดสดจากในห้องเรียนสู่โทรทัศน์และคอมพิวเตอร์บริเวณที่นั่งรอของผู้ปกครอง เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นการเรียนการสอนและเห็นพัฒนาการของบุตรหลาน

“เดิมทีเมื่อก่อนไม่มีกล้องทุกห้องนะ โดยเฉพาะกล้องที่อัดเด็ก แต่ครูขอว่าต้องมีพ่อแม่บางคนอยากเห็นว่าลูกตัวเองเรียนอะไร” (กุลสุมา เทพรัักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

“นั่นคือสิ่งที่อยากให้ผู้ปกครองได้เห็น บางคลาสการเข้ามาดูในห้องก็รบกวน แต่บางที่ผู้ปกครองก็อยากดูเด็ก ก็เลยให้ดูจากข้างนอกก็ได้” (ไอรินทร์ ดิวิชัยพันธ์ , สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

- **สถาบันจัดทัศนศึกษาที่กองถ่ายทำละครโทรทัศน์และภาพยนตร์**

สถาบันกันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ พาผู้เรียนไปเยี่ยมชมกองถ่ายทำละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ให้ผู้เข้ารับการอบรมและผู้ปกครองเห็นบรรยากาศการทำงานจริง ให้ความเป็นอยู่ของนักแสดงในกองถ่ายและเห็นกระบวนการทำงานจริง เนื่องจากบางคนไม่ทราบว่าเบื้องหลังของการทำงานเป็นไปอย่างไรและมีบางกรณีให้เห็นภาพการทำงานเบื้องหลังแล้วก็ไม่อยากที่จะเป็นนักแสดง (บุญยงค์ เปรี๊ยะจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

2. สถาบันจัดการแสดงความสามารถของผู้เรียนหลังจากจบการอบรม

สถาบันจัดการแสดงของผู้เรียนหลังจากจบการอบรมนิยมเรียกว่า Showcase โดยมีทั้งแบบเป็นการแสดงสดหรือการแสดงแบบบันทึกเทป สำหรับการแสดงสดจะแสดงใน

ห้องเรียนหรือบนเวที โดยครูมักเลือกตามความสามารถหรือตามความถนัดของผู้เรียน ในขณะที่การแสดงแบบบันทึกเทป จะทำการบันทึกเทประหว่างการแสดงแล้วให้ผู้ปกครองกลับไปชมที่บ้าน ทั้งนี้แล้วแต่ให้ผู้ปกครองเห็นถึงการพัฒนาด้านความกล้าแสดงออกและทักษะการแสดง

อย่างไรก็ตาม The Drama academy ในห้องเรียนระดับอายุ 7-12 ปี จัดการสอบเพื่อวัดระดับในครั้งสุดท้ายของการอบรมและอนุญาตให้ผู้ปกครองเข้าชมการสอบ ทั้งนี้เป็นไป เพื่อให้ผู้ปกครองเห็นถึงพัฒนาการของผู้เรียนเช่นกัน

นอกจากนี้การให้ผู้ปกครองเห็นพัฒนาการของเด็กจากการบันทึกเทปก็มีข้อดี เช่นเดียวกับหลักการของละครโทรทัศน์ นั่นคือสามารถเลือกเทคนิคที่ดีที่สุดสู่สายตาผู้ชมได้ ทั้งนี้นอกจากจะทำให้ผู้ปกครองเห็นภาพว่าผลงานที่ออกมาผ่านหน้ากล้องจะเป็นในลักษณะนี้ แล้วยังเป็นการทบทวนจิตใจของผู้เรียนด้วย

“ผู้ปกครองแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเด็กทำไม่ได้ตั้งใจก็จะเกิดการเปรียบเทียบ และต่อว่า ละครมันขึ้นอยู่กับภาวะมากกว่า บางคนอาจจะต้องใช้เวลาในการเตรียมตัว แต่บางคนอาจจะปรับตัวได้เร็วกว่า มันจะทำให้เด็กรู้สึกสนุกมากกว่า เพราะฉะนั้นอย่าไปตัดสินลูกของตัวเองว่าทำได้หรือไม่ได้” (บุญยงค์ เปรี๊ยะจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

จากเหตุผลข้างต้นถึงแม้ว่าการอบรมการแสดงจะเป็นการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยครูจิตอาสาก็ตาม หากแต่ต้องทำให้ผู้ปกครองเห็นภาพผลลัพธ์ที่ชัดเจนเช่นกัน เนื่องจากเป็นการสร้างความไว้วางใจในตัวสถาบันว่าได้อบรมให้ความรู้แก่บุตรหลานจริงๆ

“ทำงานกับเยาวชนมาก่อนข้างจะซีเรียสเรื่องนี้ เราก็ต้องมีเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้ปกครอง ดังนั้นการที่ผู้เรียนเขาถนัดบทเรียน มีสิ่งนี้ไปให้พ่อแม่เห็นว่า ลูกเขาไม่ได้มาเที่ยวหรือไม่ได้มาทำอะไรก็ไม่รู้ เช่นเดียวกับโชว์เคสด้วย เวลาทำงานให้ผู้ปกครองดู เราก็เอางานที่มีประเด็นขึ้นเพื่อให้เขาได้รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่เค้าได้เรียนรู้ไป อย่างงานวิทยาศาสตร์ ผู้ปกครองมาก็ต้องเห็นว่าลูกเรียนรู้พวกทฤษฎีทางฟิสิกส์ ทางเคมี” (นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557)

อย่างไรก็ตามการที่ทางสถาบันจัดเวทีให้เด็กได้แสดงความสามารถต่อหน้าคนอื่นยังมีประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเองในการมีพื้นที่สำหรับฝึกฝนพัฒนาความสามารถของตนอย่างต่อเนื่อง ยกตัวอย่างเช่น Superstar Academy ที่ลงทุนสร้างเวทีภายในสถาบันขึ้นมาโดยมีจุดประสงค์เป็นพื้นที่สำหรับการฝึกฝนของผู้เรียน

“โรงเรียนอื่นเด็กต้องเก่งแล้วเท่านั้นถึงจะมีเวที แต่ที่นี้เขาเชื่อว่าคนที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่เป็นเด็กกิจกรรม แล้วเด็กกิจกรรมพวกนี้มักมีเวทีเป็นของตัวเอง เขาเลยสร้างเวทีนี้ขึ้นมา เป็นเวทีที่ยกสตั๊ปไม่ถึง 2 ฟุตด้วยซ้ำ แต่เป็นเวทีที่เด็กในโรงเรียนจะได้โชว์อย่างสม่ำเสมอ แล้วมันเห็นผล” (กฤษณา เทพรักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

3).สถาบันเป็นสื่อกลางในการกระจายข่าวงานแสดงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

สถาบันเป็นสื่อกลางในการกระจายข่าวงานแสดงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมสถาบันโดยวิธีการจัดทำรูปโปรไฟล์สำหรับส่งงานการแสดงให้และสถาบันกระจายข่าวการรับสมัครนักแสดงผ่านสื่อออนไลน์ของสถาบัน

- สถาบันจัดทำรูปโปรไฟล์สำหรับส่งงานการแสดงให้

สถาบันจัดทำรูปโปรไฟล์สำหรับส่งงานการแสดงให้รวมไปถึง DVD Port การแสดงที่บันทึกเทปเอาไว้หรือทำการอัปโหลดขึ้นใน YouTube เพื่อเป็นประโยชน์ในการสมัครงานแสดงของผู้เข้ารับการอบรม โดยในการคัดเลือกนักแสดงรูปโปรไฟล์หรือ Port เหล่านี้ถือเป็นสิ่งสำคัญมากในการประกอบการตัดสินใจของฝ่ายคัดเลือกนักแสดง

สถาบัน Supermodel Network ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของสื่อออนไลน์จึงจัดทำ Facebook Fanpage ให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมด้วย ทั้งนี้ถือเป็นช่องทางการติดต่อที่ง่ายขึ้นระหว่างผู้กำกับกับนักแสดง (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

นอกจากนี้ทาง Spark ทำการถ่ายรูปโปรไฟล์ตั้งแต่วันแรกของการอบรมเพื่อสามารถ ส่งรูปโปรไฟล์เหล่านั้นให้แก่ครูผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขาที่กำลังจะมาอบรมในครั้งต่อไปซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นผู้กำกับรวมถึงฝ่ายคัดเลือกนักแสดง ทั้งยังฝากรูปโปรไฟล์ของผู้เข้ารับการอบรมให้แก่ผู้จัดละครค่ายต่างๆด้วย ในขณะที่สถาบันบ้านสร้างดาวได้แนบเบอร์โทรศัพท์และช่องทางการติดต่อผู้จัดหานักแสดงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรมด้วยเพื่อติดต่อรับงานตามความสมัครใจ (กิริติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

-สถาบันกระจายข่าวการรับสมัครนักแสดงผ่านสื่อออนไลน์ของสถาบัน

ในปัจจุบันสื่อออนไลน์มีความสำคัญมากในการเป็นศูนย์กลางของการกระจายข่าวงานแสดงซึ่งสถาบันต่างๆก็เข้ามาใช้สื่อดังกล่าวไม่ว่าจะเป็น Facebook และ Line สำหรับ Line ก็จัดตั้งขึ้นมาเป็นการสนทนาแบบกลุ่ม เพื่อโพสต์ข้อความเกี่ยวกับการรับสมัคร

นักแสดงต่างๆโดยไม่ค่าแนะนำงานแสดง ตัวอย่างเช่น สถาบันบ้านดารา, สถาบันบ้านสร้างดาว, Spark และ The Drama Academy

4).สถาบันมีผู้สนับสนุนสถาบัน (Sponsored)

การหาผู้สนับสนุนสถาบันเป็นการลดค่าใช้จ่ายของสถาบันทางหนึ่ง สำหรับ Arts on location ซึ่งเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการดำเนินการสถาบัน เนื่องจากเป็นการเชิญครุอบรมการแสดงผู้เชี่ยวชาญเฉพาะสาขามาจากต่างประเทศ นอกจากค่าธรรมเนียมในการสอนแล้ว ยังมีค่าใช้จ่ายในเรื่องของค่าโดยสารเครื่องบินและค่าที่พัก ในกรณีที่ครุอบรมการแสดงได้รับเชิญมาเมืองไทยหรือประเทศใกล้เคียงก็สามารถติดต่อขอความสนับสนุนจากองค์กรดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีกรณีที่ครุอบรมการแสดงหาทุนสนับสนุนเพื่อมาประเทศไทยเอง

“สำหรับควินน์ที่มาสอน device and collaborative process หาทุนเอง คือ pig iron theatre นี้อยู่ที่ฟิลาเดลเฟีย และที่ฟิลาเดลเฟียมันมีแหล่งทุนเยอะ เขาก็ไปหาในส่วนนั้นมาให้ เพราะฉะนั้นค่าเครื่องบินกับค่าที่พัก Arts on location ไม่ต้องจ่าย” (อัจจิมา ฦ พัทลุง, สัมภาษณ์ 4 ก.พ. 2557)

นอกจากการสนับสนุนในเรื่องค่าโดยสารเครื่องบินและค่าที่พักแล้ว Arts on location ยังได้รับการสนับสนุนสถานที่อบรมจากทางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒที่ให้ความอนุเคราะห์ในด้านสถานที่โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยทาง Arts on location ก็ตอบแทนโดยให้สิทธิพิเศษแก่นักศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒในการเข้าร่วมรับการอบรม

นอกจากการหาผู้สนับสนุนสถาบันในกรณีข้างต้นแล้ว ยังมีการร่วมลงทุนกันระหว่างสถาบันและผู้สนับสนุนสถาบันในการผลิตรายการด้วย เช่น สถาบัน Character Club ที่ร่วมทำโครงการพิเศษกับผู้เข้าอบรมหรือผู้ปกครอง เมื่อผู้ปกครองอยากให้ทำรายการก็มาระดมทุน ซึ่งหน้าที่ของสถาบันคือพยายามมีพื้นที่ให้เด็กได้ฝึกฝนฝีมือ ได้เห็นตัวเองจากผลงานและพัฒนาความสามารถของตนต่อไป (วิฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

เนื่องจากสถาบัน Supermodel Network ทำธุรกิจหลายอย่างไปพร้อมๆกันไม่เพียงแต่เปิดอบรมการแสดงแก่บุคคลทั่วไปเท่านั้น ฉะนั้นรูปแบบการดำเนินงานของสถาบันจะเชื่อมโยงกัน เช่น เมื่อมีผู้สนับสนุนรายการติดต่อให้ทางสถาบันผลิตรายการและติดต่อให้ดูแลในเรื่องของสื่อออนไลน์ ทางสถาบันก็สามารถเสนอทางผู้สนับสนุนรายการถึงพิธีกรดำเนินรายการ ซึ่งก็คือผู้เรียนของ Supermodel Network นั่นเอง ในขณะที่เดียวกันหากผู้เรียนเป็นผู้แนะนำผู้สนับสนุนรายการมาให้กับทางสถาบันก็จะมีค่าแนะนำดังกล่าวให้ด้วย

“ผมขายต่อเลย เอาพิธีกรใหม่ ผมขายห้าพัน เด็กคนนี้เก่งมากครับ เด็กก็ได้งานต่อ GMM Grammy ก็ขายแบบนี้ ทุนที่ที่คุณจ้าง GMM Grammy ไม่ว่าจะ index หรือฝ่ายโปรดักชั่นเข้าสัของเขา เขาจะขายพีเบิร์ด หลักการขายเหมือนกันเป๊ะ” (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

5).สถาบัน কিনกำไรให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

นอกจากสถาบันอบรมการแสดงทำรายได้จากค่าอบรมแล้ว ยังมีการคืนกำไรสู่ผู้เข้ารับการอบรมหรือคืนกำไรสู่สังคมด้วย

การคืนกำไรสู่สังคมเห็นได้จากการให้ทุนการศึกษาแก่ผู้เรียนที่สนใจและตั้งใจแต่ไม่มีความพร้อมด้านสถานะทางการเงิน เช่น V Can Dance, การแสดงครูได้ และ สถาบันเลอบอส เลอเดรรม

“เราให้ทุนเยอะมาก แต่ว่าสิ่งที่เราได้กลับมามันเป็นเรื่องของความรู้สึก”
(นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

“มีเด็กที่เรียนฟรี เด็กที่เก่งแล้วอยู่ในต่างจังหวัด เราจะไปค้นหาเด็กพวกนั้นที่มีความฉลาดทางศิลปะการแสดง คุณเชื่อไหม ถ้าพีร์สมัครคอร์ส Action Bitch เปิด 10 คน จะเป็นเด็กกรุงเทพฯหมดเลย 10 คน แต่เราไม่ยอมให้เป็นแบบนี้ สำหรับช่วงปิดเทอมตัด 40% ไปดึงเด็กจากต่างจังหวัดเลยมาเรียนฟรี นี่คือนี่ที่เราภูมิใจ เรากำลังทำงานให้กับคนที่เขาไม่มีโอกาสแต่มีอัจฉริยะภาพทางการแสดงด้วย” (ภูวนภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

ในขณะที่ Supermodel Network เมื่อผู้เข้ารับการอบรมและผู้ปกครองชวนเพื่อนมาเข้าสู่สถาบัน ทางสถาบันจะทำการตอบแทนค่าแนะนำเป็นจำนวนเงิน 500 บาท เป็นเสมือนน้ำใจที่มอบให้แก่กัน โดยที่สถาบันก็ได้ประโยชน์จากการลดหน้าที่ในการหาผู้เรียนใหม่ ซึ่งโครงข่ายดังกล่าวของสถาบันเป็นผู้ที่ทำงานแทน (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

4.แหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาเอกสารและสัมภาษณ์ผู้บริหารของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่าแหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงมีหลากหลายที่มา โดยส่วนใหญ่แล้วรายได้หลักของสถาบันมาจากค่าอบรม นอกจากนี้แหล่งรายได้ของสถาบันยังมาจาก รายได้จากการว่าจ้างฝึกอบรม รายได้จากการ

ผลิตรายการหรืออีเว้นท์ รายได้จากการจัดหนักแสดง รายได้จากการรับถ่ายรูปรูปโปรไฟล์ และรายได้จากการเช่าสถานที่ เป็นต้น

1. รายได้จากค่าอบรม

สถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่มีรายได้หลักมาจากการเปิดอบรมด้านการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไป โดยค่าอบรมมีอัตราที่แตกต่างกันออกไปทั้งยังมีชั่วโมงการอบรมที่แตกต่างกันตามแผนนโยบายของสถาบันด้วย สำหรับการอบรมแบ่งออกเป็นลักษณะของการอบรมคนเดียวและการอบรมเป็นกลุ่ม

สำหรับในลักษณะของการอบรมคนเดียว ส่วนใหญ่มีอัตราค่าอบรม 1,000 บาท ถึง 4,800 บาท ต่อชั่วโมง ในขณะที่การอบรมการแสดงแบบกลุ่มมีอัตราค่าอบรมที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

ไม่เสียค่าใช้จ่ายในการอบรม

สถาบันอบรมการแสดงที่เปิดให้อบรมการแสดงโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเกิดจากผู้บริหารสถาบันต้องการ ถ่ายทอดความรู้ด้านการแสดงที่ตนเคยสั่งสมมาด้วยประสบการณ์จากการทำงานจริง

สำหรับสถาบันบ้านดารา พื้นที่ที่ใช้ในการอบรมคือห้องอาหารที่เป็นห้องแอร์ซึ่งอยู่ภายในร้านอาหารบ้านดาราของ ทรงพร ณ บางช้าง โดยผู้เข้ารับการอบรมจ่ายเพียงค่าสถานที่และค่าแอร์เป็นจำนวนเงิน 20 บาท เท่ากับลูกค้าที่ใช้บริการในห้องแอร์ของทางร้านอาหาร

“เราเคยมีความฝันว่าจะเป็นดาราตั้งแต่เด็ก แล้วในที่สุดเราก็ได้เป็นนักแสดงอาชีพ อยากรับการสอนแบบจิตอาสา ไม่ได้เก็บสตางค์ ที่เก็บค่าสถานที่ก็คือให้ทางร้านไปยืมสิบบาทต่อคน เท่ากับที่เราสอนฟรี” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

ในขณะเดียวกัน การแสดงครู่ได้ โดย ฐะชัย นิจรัตน์ เปิดอบรมการแสดงที่บ้านของตนเอง อบรมการแสดง ให้แก่ผู้ที่สนใจโดยส่วนมากผู้เข้ารับการอบรมจะช่วยเหลือด้านค่าน้ำค่าไฟเดือนละ 1,000-1,500 บาท ในกรณีที่ผู้เข้าอบรมไม่มีความพร้อมด้านการเงินก็ทำการอบรมให้แก่เด็กที่ตั้งใจ โดยที่ไม่เสียค่าใช้จ่าย (ฐะชัย นิจรัตน์, สัมภาษณ์ 25 ก.พ. 2557)

เช่นเดียวกับ นินาท บุญโพธิ์ทอง ผู้บริหารโครงการ Young Pack Action เปิดอบรมการแสดงโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายแก่เยาวชนระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาโดยใช้สถานที่ศูนย์ชุมชนสร้างสรรค์ใต้ทางด่วนเพลินจิต ซึ่งได้รับความสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) โดยในบางกรณีในการอบรมจะได้รับทุนจากผู้สนับสนุนซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นในลักษณะของจิตอาสาเพราะไม่สามารถชะลอโครงการเพื่อรอผู้สนับสนุนได้ (นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557)

เสียค่าใช้จ่ายในการอบรม

จากการศึกษาข้อมูลทางเอกสารที่เกี่ยวข้องกับทางสถาบันและจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารพบว่าสถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่จะไม่นิยมเปิดเผยค่าใช้จ่ายในการอบรมในเอกสารของทางสถาบันเพราะต้องการให้ผู้สนใจติดต่อและสอบถามกับทางสถาบันด้วยตนเอง ประกอบกับจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารไม่สะดวกใจที่จะเปิดเผยข้อมูลสู่สาธารณะ

จากเหตุผลข้างต้นผู้วิจัยจึงวิเคราะห์ค่าอบรมการแสดงเป็นตัวเลขคร่าวๆจากการเก็บข้อมูลทางเอกสารและจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบัน ซึ่งพบว่ามีค่าอบรมตั้งแต่ 2,500 บาท จนถึง 50,000 บาท

อย่างไรก็ตามแต่ละสถาบันมีชั่วโมงการอบรมที่แตกต่างกันในแต่ละหลักสูตร ตั้งแต่ 8 ชั่วโมง 10 ชั่วโมง 12 ชม. 24 ชั่วโมง 30 ชั่วโมง เป็นต้น จึงไม่สามารถเปรียบเทียบอัตราค่าอบรมโดยดูจากอัตราค่าอบรม ต่อหนึ่งคอร์สเพียงอย่างเดียว เพราะในบางครั้งถึงแม้ว่าอัตราค่าอบรมจะอยู่ในอัตราที่ต่ำแต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นค่าอบรมรายชั่วโมงกลับเป็นราคาที่สูง ด้วยเหตุนี้ทางผู้วิจัยจึงได้ทำการเปรียบเทียบอัตราค่าอบรมเป็นรายชั่วโมง

อัตราค่าอบรมรายชั่วโมง

จากการศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จำนวน 29 สถาบัน และพบหลักสูตรอบรมการแสดงจำนวน 52 หลักสูตร เมื่อผู้วิจัยนำมาเปรียบเทียบอัตราค่าอบรมเป็นรายชั่วโมงสามารถแบ่งช่วงของอัตราค่าอบรมรายชั่วโมง ดังนี้ คือ 80- 300 บาท, 301-600 บาท, 601-900 บาท และ 901 บาท ขึ้นไป

ตาราง 6 แสดงอัตราค่าอบรมรายชั่วโมงจำแนกเป็นช่วงราคาของหลักสูตรของการเรียนการแสดง

ช่วงราคาของหลักสูตร การเรียนการแสดง (บาท)	จำนวนหลักสูตรที่เปิด สอน	ราคาเฉลี่ย (ต่อชั่วโมง)	ร้อยละของจำนวน หลักสูตรที่เปิดสอน
80 - 300	24	196.17	46.2
300 - 600	27	484.9	51.9
600 - 900	9	551.04	17.3
900 ขึ้นไป	2	2,856.25	3.9
	รวม 52		

จากตารางที่แสดงอัตราค่าอบรมรายชั่วโมงจำแนกเป็นช่วงราคาของหลักสูตรของการเรียน การแสดงพบว่า อัตราค่าอบรมรายชั่วโมงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่อยู่ในช่วง 301-600 บาท คิดเป็นร้อยละ 51.9 รองลงมาคือ อัตราค่าอบรมรายชั่วโมงช่วง 80 – 300 บาท คิดเป็นร้อยละ 46.2 และ อัตราค่าอบรมรายชั่วโมงช่วง 900 ขึ้นไปมีจำนวนน้อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 3.9 สามารถสรุปรายละเอียดในแต่ละช่วงอัตราค่าอบรมรายชั่วโมง ได้ดังนี้

1. ช่วงราคา 80- 300 บาท

สถาบันอบรมการแสดงที่มีอัตราค่าอบรมอยู่ในช่วง 80- 300 บาท เป็นสถาบันที่ต้องการเปิดโอกาสด้านการแสดงให้แก่บุคคลที่สนใจโดยไม่ต้องกรำหิมีค่าใช้จ่ายที่สูงเกินไปเพราะเท่ากับว่าจะลดโอกาสของผู้สนใจลง

นอกจากนี้สถาบันอบรมการแสดงที่ดำเนินธุรกิจผู้จัดหานักแสดงก็จะมีอัตราค่าอบรมอยู่ในช่วงนี้เพราะต้องการจะพัฒนาบุคลากรเพื่อส่งต่อสู่การหางานแสดง

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสนใจว่าสถาบันอบรมการแสดงที่เปิดอบรมในลักษณะเฉพาะกิจ โดยเชิญศิลปินผู้เชี่ยวชาญเฉพาะศาสตร์การแสดง จะมีอัตราค่าอบรมอยู่ในช่วงนี้เช่นกัน และยังไปกว่านั้นจากการสัมภาษณ์ทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนพบว่าผู้ที่เข้ารับการอบรมในสถาบันเหล่านี้เป็นผู้ที่ทำงานด้านการแสดงอยู่แล้วและต้องการหาความรู้ในศาสตร์การแสดงอื่นเพิ่มเติม

2. ช่วงราคา 301-600 บาท

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่มีอัตราค่าอบรมต่อชั่วโมงอยู่ในช่วง 301-600 บาท โดยส่วนใหญ่เป็นสถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก หลักสูตรหรือเนื้อหาการอบรมคือหลักสูตรพื้นฐานการแสดงและการแสดงขั้นสูง

3. ช่วงราคา 601-900 บาท

จากการศึกษาเอกสารของและการสัมภาษณ์ผู้บริหารพบว่า หลักสูตรหรือเนื้อหาการอบรมจะมีความแตกต่างหลากหลายไม่ว่าจะเป็น การแสดงบนเวที การกวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อในสาขา การแสดงในระดับอุดมศึกษา และการคัดเลือกนักแสดง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการสาขากการแสดงที่เจาะจงมากขึ้น ไม่ใช่เพียงแต่เป็นพื้นฐานการแสดง

4. ช่วงราคา 901 บาทขึ้นไป

สถาบันอบรมการแสดงที่มีอัตราค่าอบรม 901 บาทขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด ส่วนหนึ่งเป็นหลักสูตรหรือเนื้อหาที่นำการแสดงไปประยุกต์ใช้ เช่น การนำเสนอผลงาน ทั้งนี้มีสถาบันที่เปิดอบรมพื้นฐานการแสดงในอัตราค่าอบรมต่อชั่วโมงที่สูงสุดอยู่ที่ 4,800 บาท

หลักสูตรการเปิดอบรมส่งผลต่อราคาค่าอบรม เช่น พื้นฐานการอบรมการแสดงสำหรับเด็กมีค่าอบรมที่สูงกว่าผู้ใหญ่หากแต่มีชั่วโมงในการเรียนที่น้อยกว่า โดยเปรียบเทียบจากค่าอบรมรายชั่วโมง กล่าวคือ เมื่อนำราคาค่าอบรมมาหารกับชั่วโมงที่อบรมจะเป็นตัวเลขที่สูงกว่าวัยผู้ใหญ่

นอกจากนี้หลักสูตรที่เป็นในลักษณะเร่งรัด หรือ เน้นที่การฝึกฝนจากประสบการณ์การจริง เช่น การแสดงละครเวที ละครโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์จะมีราคาค่าอบรมที่สูงกว่าพื้นฐานการแสดงปกติ เพราะมีค่าใช้จ่ายในส่วนของการอุปกรณ์และทีมงานเข้ามาเกี่ยวข้อง

นอกจากนี้ สถาบันเลอบอส เลอเดรม ยังมีการอบรมออนไลน์ (OnlineEducation) โดยเป็นการสร้างกลุ่มใน Facebook เพื่อติวข้อสอบสำหรับสอบเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา โดยผู้ที่สามารถเข้าถึงข้อมูลได้จะต้องจ่ายค่าธรรมเนียมเพื่อเป็นสมาชิกเท่านั้น

2.รายได้จากการรับเชิญไปฝึกอบรม

มีทั้งในรูปแบบของการฝึกอบรมให้แก่นักแสดงที่ได้รับบทบาทในละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และโฆษณา ซึ่งทางต้นสังกัดจะส่งนักแสดงเหล่านั้นมาเตรียมพร้อมเรื่องการแสดงก่อนถ่ายทำจริง

นอกจากนี้ยังมีการไปฝึกอบรมให้แก่องค์กรต่างๆ ซึ่งจะเป็นในลักษณะเชิงอบรม ในทักษะด้านพิธีกร การพูดนำเสนอผลงานและบุคลิกภาพ รวมไปถึงการเขียนบทเพื่อปรับใช้ในการทำงาน รวมไปถึงประโยชน์ด้านการเชื่อมความสัมพันธ์อันดีระหว่างพนักงานอีกด้วย

“ให้มาเรียนเพื่อไปฟรีเซนต์งานให้ผู้บริหารดู เหมือนพอทำสำเร็จเขา ก็กลับมาเรียนอีก” (ชรินทร์ ลิมรังกี, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

“บริษัทหนึ่งมีคนอยู่ประมาณ 50 คน แบ่งออกเป็น 5 แผนก แต่ 5 แผนกไม่คุยกัน เพราะต่างคนต่างทำงาน เขาให้เราช่วยละลายพฤติกรรม มาปลูกฝังการทำงานร่วมกัน” (อมตา ปิยะวานิชย์, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

3.รายได้จากการผลิตรายการหรือผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์

เนื่องจากสถาบันอบรมการแสดงรับผลิตรายการ ทั้งรายการโทรทัศน์และละคร รวมถึงรับผลิตการแสดงในงานอีเว้นท์ เหตุผลหนึ่งคือเพื่อรองรับผู้เข้าอบรมให้มีพื้นที่ในการฝึกซ้อมฝีมือการแสดงของตน ถือเป็นกรณีบุคลากรอยู่ในมือจึงสามารถต่อยอดงานทั้งด้านการอบรมการแสดงและการผลิตรายการไปพร้อมๆกัน โดยส่วนมากจะเป็นรายการที่ออกอากาศทางช่องเคเบิลและเป็นรายการออนไลน์ นอกจากนี้ในอนาคตก็มีแผนการที่จะออกอากาศทางทีวีดิจิทัลด้วย

อย่างไรก็ตามรายได้จากการผลิตรายการหรือรับผลิตการแสดงในงานอีเว้นท์ยังถือเป็นรายได้หลักของบางสถาบันอีกด้วย เช่น การบริหารจัดการแสดงในงานอีเว้นท์ถือเป็นรายได้หลักของ V can Dance

“สตูดิโอเนี่ยอยู่เพราะเด็กมาเรียนไม่ได้หรอก เพราะเราให้ทุนเยอะมาก แต่ว่าสิ่งที่เราได้กลับมา มันเป็นเรื่องของความรู้สึก ที่นี้เราต้องมีรายได้ที่จะมาดูแลสตูดิโอ ก็จะมีออกไปรับออร์แกนไนซ์ข้างนอก เราก็เสนอว่าเรามีน้องๆเยาวชนช่วยแสดงด้วย เมื่อได้ค่าชมมามากก็ให้เด็กๆ แล้วส่วนหนึ่งนำเข้ามาในสตูดิโอเป็นค่าส่วนกลาง ให้ดูแลเรื่องค่าน้ำค่าไฟ” (นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

นอกจากนี้ในปัจจุบันการรับผลิตรายการโดยอาศัยผู้สนับสนุนรายการ (Sponsored) ถือเป็นรายได้หลักของ Supermodel Network เช่นกัน โดยเมื่อมีการจ้างให้ผลิตรายการทางสถาบันสามารถเสนอผู้เข้าอบรมการแสดงของตนที่มีความสามารถเป็นพิธีกรของรายการนั้นๆ ถือเป็นการทำงานรายได้ให้กับนักเรียนและรายได้จากค่าจัดหานักแสดงอีกด้วย

4. รายได้จากงานจัดหานักแสดง

โดยทั่วไปแล้วผู้จัดหานักแสดงมีค่าดำเนินการในส่วนงานจัดหานักแสดงร้อยละ 25-30 ของค่าตอบแทนนักแสดง อย่างไรก็ตามบางสถาบันค่าจัดหานักแสดงไม่แน่นอนเพราะขึ้นอยู่กับการตกลงกันกับนักแสดง

สำหรับ Super Model Networks นอกจากเก็บค่าอบรมการแสดงเป็นรายปียังถ่ายรูปโปรไฟล์ให้เพื่อใช้สำหรับงานส่งงานคัดเลือกตัวแสดง (Casting) และยังผลิตเฟซบุ๊กแฟนเพจให้เพื่อเป็นช่องทางให้ผู้กำกับเห็นถึงคาแร็คเตอร์ของผู้เรียน โดยที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม นอกจากนี้ยังทำหน้าที่ส่งรูปนักแสดงให้แก่บริษัทผลิตงาน หากแต่เวลานักแสดงได้รับงานดังกล่าวจะคิดค่าจัดหานักแสดงร้อยละ 50

“เราทำหน้าที่เอเจนซี่ เราต้องทำงานให้คุณ โดยที่คุณยังไม่รู้เลย เราส่งรูปให้คุณ เราทำงานอยู่เบื้องหลัง เพื่อที่จะให้คุณก้าวไปถึงข้างหน้า ต่อหน้ากล้อง” (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

อย่างไรก็ตามสถาบัน เลอเบส เลอ เดรม โดยภายใต้การบริหารงานของ บริษัท การฟัง ศิลปสถาน จำกัด มีหน่วยงาน ม่วน company ซึ่งทำหน้าที่เป็น Head hunter ซึ่งมีกระบวนการทำงานโดยเริ่มจากพัฒนาบุคลากรจากสถาบัน เลอเบส เลอ เดรม อย่างต่อเนื่อง แล้วม่วน company

จะนำเสนอบุคลากรแก่บริษัทที่ต้องการ โดยบริษัทต้องจ่ายค่าจัดหาพนักงาน สำหรับอัตราค่าจัดหาบุคลากร คือ 2 เท่าของเงินเดือนบุคคลนั้น

5. รายได้จากการรับถ่ายรูปโปรไฟล์

รูปโปรไฟล์สำหรับนักแสดงถือเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพราะเป็นด่านแรกที่คุณผลิตรายการจะเห็นและตัดสินว่าจะเรียกมาทดสอบการแสดงหรือไม่ เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วรูปที่ถ่ายด้วยตนเองมักใช้สำหรับการส่งงานไม่ได้ จึงต้องอาศัยการถ่ายภาพโดยมืออาชีพ ซึ่งถ่ายภาพโปรไฟล์จะเป็นการถ่ายทำนอกสตูดิโอและต้องเป็นภาพที่สามารถแสดงออกถึงคาแร็คเตอร์ของตนเอง รวมไปถึงมีเสื้อผ้าหลากหลายแนว แต่ต้องมีภาพที่เห็นสัดส่วนร่างกายที่ชัดเจนด้วย ที่สำคัญที่สุดในรูปจะต้องมีชื่อ เบอร์โทรศัพท์และอีเมลสำหรับติดต่อกลับ สำหรับอัตราค่าถ่ายรูปโปรไฟล์จะอยู่ที่ 2,000 -3,500 บาท ต่อหนึ่งคน

“รูปคือด่านแรกที่เราจะเอาเราหรือไม่ ในฐานะผู้จัดหานักแสดง ต้องการดึงวัตถุดิบของเขาออกมาว่าเด็กคนนี้สามารถโพสได้ ฉะนั้นเขาก็น่าจะทำอย่างอื่นได้ด้วย” (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ Mailbox ยังขยายจากถ่ายรูปโปรไฟล์เป็นการถ่ายภาพ Photobook ซึ่งไม่เฉพาะเพียงแต่นักแสดงที่ใช้รูปเพื่อส่งงานเท่านั้น แต่สำหรับบุคคลทั่วไปที่ต้องการมีรูปของตัวเองเก็บไว้หรือผู้ปกครองที่ต้องการเก็บรูปบุตรหลานของตนเอาไว้ด้วย และขยายไปถึงการให้นักแสดงมาเป็นนายแบบหรือนางแบบให้ และจัดกิจกรรมการถ่ายภาพ Photo Trip เพื่อให้เหล่าช่างภาพมาฝึกฝนฝีมือการถ่ายภาพของตนด้วย

6. รายได้จากการเช่าสถานที่

สถาบันที่มีสถานที่ถาวร เมื่อห้องอบรมว่างจะมีการเปิดให้บุคคลทั่วไปเช่าสตูดิโอด้วย โดยเหตุผลคือดีกว่าปล่อยให้สตูดิโอว่าง เพราะบางสถาบันเช่าสถานที่เป็นรายเดือนหรือรายปี รวมไปถึงบางสถาบันทำการซื้อสถานที่และยังผ่อนกับธนาคารอยู่

5. สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนสามารถแบ่งสถานที่ตั้งออกเป็นมีที่ตั้งแบบถาวร และมีที่ตั้งแบบชั่วคราว

1. มีสถานที่ตั้งแบบถาวร

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแบบมีสถานที่ตั้งแบบถาวรสามารถแบ่งออกเป็นลักษณะชื่อขาดและลักษณะเช่าเป็นรายเดือนหรือรายปี

1.1 สถานที่ตั้งแบบถาวรในลักษณะชื่อขาด

สำหรับสำนักงานของสถาบัน ยกตัวอย่างเช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ โดยตั้งอยู่ในบริเวณบริษัทกันตนา กล่าวคือใช้พื้นที่เดิมอยู่แล้ว ในขณะที่ Actitem และ Supermodel Network ลงทุนซื้อสำนักงานใหม่

นอกจากนี้สถาบันอบรมการแสดงก็ใช้บริเวณบ้านที่พักอาศัยของผู้บริหารสถาบัน เช่น Rhythm of arts และ การแสดงครูโต้ นอกจากนี้ยังมีการใช้สถานที่ซึ่งเป็นของผู้ก่อตั้งหากแต่ทำกิจการอื่นไปด้วย เช่น สถาบันบ้านดาราดังอยู่ในร้านอาหารบ้านดารา และ V Can Dance ตั้งอยู่ในบริเวณบ้านเช่าซึ่งมีผู้ก่อตั้งเป็นเจ้าของ

อย่างไรก็ตามสังเกตได้ว่าไม่มีสถาบันใดที่สถานที่ตั้งใช้เพื่ออบรมการแสดงเพียงอย่างเดียว หากแต่ใช้เพื่อเป็นที่พักอาศัยหรือประกอบกิจการอย่างอื่นร่วมด้วย

1.2 สถานที่ตั้งแบบถาวรในลักษณะเช่า

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ที่มีสถานที่ตั้งสถาบันแบบเช่ารายเดือนหรือรายปี สำหรับที่เช่าเพื่อประกอบกิจการสถาบันอบรมการแสดงโดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น Acting Mania , Drama Cube, Playact, The Drama Academy, บ้านสร้างดาว, Character Club, Superstar Academy, On air Academy, Spark และ โรงเรียนศิลปการละคร สายศิลป์

นอกจากนี้มีการเช่าเพื่อทำกิจการอย่างอื่นเป็นหลัก หากแต่ใช้พื้นที่นั้นเปิดอบรมการแสดงด้วย ได้แก่ Dreambox Acting Studio

2. มีสถานที่ตั้งแบบชั่วคราว

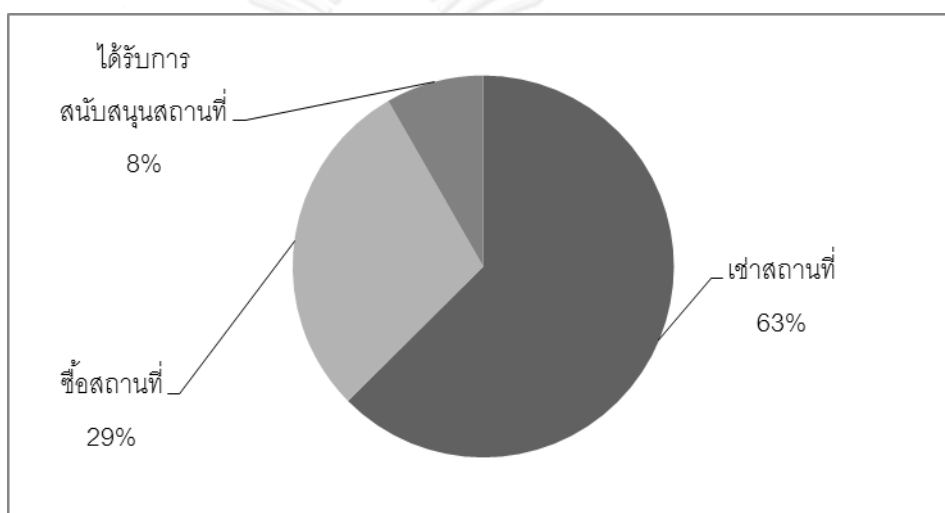
สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแบบมีที่ตั้งชั่วคราว เป็นลักษณะของการเช่าสตูดิโอเป็นรายชั่วโมงและได้รับการสนับสนุนสถานที่ สำหรับสถาบันที่เช่าสตูดิโอเป็นรายชั่วโมงยกตัวอย่างเช่น Kizta Academy, Workshop การแสดงโดยครูด้า, เลอเบส เลอเดนม และสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม ในขณะที่สถาบันที่ได้รับการสนับสนุนสถานที่ เช่น Art on location และ Young Pack Action

เหตุผลสถาบันที่มีสถานที่ตั้งแบบชั่วคราวให้เหตุผลว่าเนื่องจากทำการอบรมการแสดงเพียงแค่วันละไม่กี่ชั่วโมงและไม่ได้ทำการอบรมทุกวันจึงไม่คุ้มกับการมีสถานที่เป็นของตนเอง

นอกจากนี้สถาบันเลอเบส เลอเดนม หลังจากไม่ประสบความสำเร็จจากสถาบันเองแต่ ซึ่งมีสถานที่ตั้งถาวรจึงทำการปรับเปลี่ยนสถาบันใหม่เป็นการเช่า Co-working space แทน

“เรามีประสบการณ์การเช่าและมี Fix cost กับ เออูเต้ สตูดิโอแล้วเราเจ็บปวดมาก เราพยายามหาว่าจะมีวิธีการทำธุรกิจแบบไหนที่ไม่ต้องเช่าสถานที่ แล้วก็เอาบริษัทจดทะเบียนอยู่ที่บ้านอย่างเดียว แล้วใช้ co-working space คือ TCDC และสตูดิโออยู่ที่สยามสแควร์” (ภูณภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

จากการศึกษาสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จำนวน 24 สถาบัน สามารถนำเสนอรูปแบบของ สถานที่ตั้งสถาบันเป็นแผนภาพดังต่อไปนี้

รูป 8 แสดงรูปแบบของสถานที่ตั้งสถาบัน

จากแผนภาพแสดงรูปแบบของสถานที่ตั้งสถาบันจากจำนวน 24 สถาบัน พบว่าเกือบ 2 ใน 3 คิดเป็นร้อยละ 63 เป็นการเช่าสถานที่ ในขณะที่ลักษณะของการซื้อขาดคิดเป็นร้อยละ 29 อย่างไรก็ตามการซื้ออาคารสถานที่ตั้ง ไม่มีสถาบันใดที่ซื้อสถานที่เพื่อประกอบกิจการอบรมการแสดงเท่านั้น หากแต่ต้องประกอบกิจการอื่นร่วมด้วยหรือใช้เพื่อเป็นที่พักอาศัย

ปัจจัยการเลือกสถานที่ตั้ง

ปัจจัยการเลือกสถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ปัจจัยหลักคือ ค่าใช้จ่ายด้านสถานที่ และทำเลที่ตั้งที่เดินทางสะดวกในการเดินทาง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่นอีก เช่น ที่จอดรถ ลักษณะโครงสร้างอาคาร บริเวณใกล้กับบริษัทผลิตรายการเพื่อความน่าเชื่อถือของสถาบัน อัตราการแข่งขันกับสถาบันอื่น มีรายละเอียดดังนี้

● ค่าใช้จ่ายด้านสถานที่

ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายของสถานที่ถือเป็นปัจจัยสำคัญของผู้บริหารสถาบันในการตัดสินใจเลือกสถานที่ตั้ง สำหรับ Spark เนื่องจากมีความตั้งใจจะกำหนดราคาค่าอบรมที่ต่ำเพื่อเปิดโอกาสกับคนที่หลากหลาย จึงทำให้ค่าใช้จ่ายด้านสถานที่เป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจ ในขณะที่กลุ่มศิลปะ Rhythm of arts แรกเริ่มเปิดการอบรมโดยเช่าสตูดิโอของภัทราวดีเธียเตอร์ครั้งละ 5,000 บาท ซึ่งรู้สึกว่าเป็นราคาที่สูง ในการอบรมครั้งต่อไปจึงหันมาใช้บ้านพักของตนเป็นสถานที่อบรมแทน

นอกจากนี้ก็มีสถาบันที่มีสถานที่ที่เป็นของตัวเองอยู่แล้วทั้งในรูปแบบของการประกอบกิจการอื่น ยกตัวอย่างเช่น กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์, Dreambox Acting Studio, บ้านดารา และทั้งในรูปแบบของบ้านพักอาศัยของผู้บริหารสถาบัน ซึ่งการมีสถานที่ที่เป็นของตัวเองอยู่แล้วก็ทำให้ลดต้นทุนในเรื่องของราคาเช่าสถานที่ลงไป

● ความสะดวกในการเดินทาง

สถานที่ตั้งที่อยู่ใจกลางเมืองหรือสามารถเดินทางมาสถาบันได้จากหลากหลายเส้นทางรวมไปถึงสถานที่ใกล้กับรถไฟฟ้าหรือรถไฟฟ้าใต้ดินทำให้สะดวกต่อการเดินทางของผู้เข้ารับการอบรม สำหรับ On Air Academy สำรวจสถานที่ตั้งจากสถานที่ที่ใกล้กับรถไฟฟ้าเป็นหลักและตัดสินใจเลือกสถานที่ตั้งย่านทองหล่อ ในขณะที่บ้านสร้างดาวเลือกจากบริเวณที่เป็นศูนย์กลางเพราะผู้เข้ารับการอบรมมาจากทั่วทุกสารทิศและตัดสินใจเลือกบริเวณใกล้กับห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลลาดพร้าว

● มีบริเวณสำหรับจอดรถ

การเลือกสถานที่จากการมีบริเวณสำหรับจอดรถ และมีสถานที่ให้ผู้ปกครองนั่งรอ ถือเป็นบริการความสะดวกสบายให้แก่ลูกค้าอย่างหนึ่งโดยเฉพาะสถาบันอบรมการแสดงที่เน้นอบรมเด็กเยาวชนเพราะจะต้องสถานที่ให้ผู้ปกครองนั่งรอบุตรหลาน เช่น Kizta Academy ที่ถือปัจจัยนี้เป็นปัจจัยสำคัญ

นอกจากนี้ยังเลือกสถานที่ในห้างสรรพสินค้าหรือใกล้ห้างสรรพสินค้าเพื่อสามารถมีที่ให้ให้ผู้ปกครองเดินเล่นระหว่างรอรับบุตรหลาน เช่น โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลปิ่นเกล้า

อย่างไรก็ตามการเลือกสถานที่ที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าถึงแม้ว่าจะเดินทางสะดวกและสะดวกสบายในเรื่องที่จอดรถแล้ว แต่ในห้างสรรพสินค้าก็มีพื้นที่จำกัดทั้งยังมีราคาเช่าที่สูงและมีกฎเกณฑ์การเช่าที่ยุ่งยาก ทำให้เป็นเหตุผลสำคัญที่หลายสถาบันไม่เลือกเช่าที่ในห้างสรรพสินค้าหรือเลือกที่จะย้ายออกจากห้างสรรพสินค้า เช่น The Drama Academy ตัดสินใจย้ายออกจากห้างสรรพสินค้าเอสพลานาดแล้วย้ายไปอยู่บริเวณสี่แยกเหม่งจ๋าย ถนนเทียมร่วมมิตรแทน

- **ลักษณะโครงสร้างของอาคาร**

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เลือกสถานที่ตั้งจากลักษณะโครงสร้างจะเป็นในลักษณะของการซื้อขาดเพื่อต้องการดัดแปลงสถานที่ในการทำเป็นสตูดิโอที่ทำกิจการนอกเหนือจากการอบรมการแสดง โดยเลือกจากลักษณะของโครงสร้างห้องที่กว้างและเพดานสูงสามารถสร้างเป็นสตูดิโอได้ เช่น Actitem ที่นอกจากจะเปิดอบรมการแสดงแล้วยังเปิดให้เช่าสตูดิโออีกด้วย

- **ใกล้กับบริษัทผลิตรายการเพื่อความน่าเชื่อถือของสถาบัน**

สถานที่ตั้งสามารถบ่งบอกได้ถึงความน่าเชื่อถือของสถาบัน โดยสถาบันคนบนแผ่นฟิล์มเลือกสถานที่ตั้งที่ใกล้กับผู้ผลิตรายการต่างๆ ในบริเวณทาว์นอินทาว์นและเลือกเช่าสตูดิโอที่อยู่ตรงข้ามบริษัททีวีซีน เนื่องจากเป็นสถาบันที่จัดหานักแสดงให้กับบริษัททีวีซีนอยู่แล้ว ทั้งนี้สามารถเพิ่มความน่าเชื่อถือให้แก่สถาบันได้

- **อัตราการแข่งขันกับสถาบันอื่น**

อัตราการแข่งขันสูงก็จะก่อให้เกิดความเสี่ยงของสถาบัน ฉะนั้นจึงมีหลายสถาบันที่บุกเบิกในสถานที่ตั้งใหม่ๆ ที่ยังมีอัตราการแข่งขันที่ต่ำอยู่ เช่น สตูดิโอ โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ นอกจากนี้จะเลือกสถานที่ที่ใกล้กับภัตตาคารดีเรียเตอร์เดิมเพราะความผูกพันแล้ว อัตราการแข่งขันของสถาบันอบรมการแสดงในบริเวณนั้นยังต่ำอยู่

“ไม่เคยเข้าไปในเมืองเลย โรงเรียนแบบนี้เยอะและค่าเช่าก็แพงด้วย คนที่จะเรียนเยอะจริง แต่สถานที่แบบนี้คนก็สร้างเยอะเหมือนกัน เราไปฝ่าฝืนเค้าไม่ไหว” (อมตาศิษยาภิธานีย, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

อย่างไรก็ตาม V Can Dance ให้เหตุผลสนับสนุนว่าแรกเริ่มก็อยากตั้งที่ทำเลใจกลางเมือง และมีที่จอดรถสะดวกสบาย หากแต่ได้ปรึกษากับเจ้าของสถาบันเดิมที่ตั้งเคยอยู่ใจกลางเมืองสแควร์ หากแต่อัตราการแข่งขันสูงจึงทำให้ไม่ประสบความสำเร็จ ฉะนั้นสถาบันไม่ได้ขึ้นอยู่กับทำเลที่ตั้งเพียงอย่างเดียว หากแต่ขึ้นอยู่กับตัวครูผู้อบรมเป็นหลัก (นิโกลล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

นอกจากนี้หากวิเคราะห์จากทำเลที่ตั้งของสถาบันพบว่าบริเวณที่มีความหนาแน่นของสถาบันอบรมการแสดงคือทำเลอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้าและสถานีรถไฟฟ้าใต้ดิน รวมไปถึงถนนลาดพร้าวและบริเวณศูนย์รวมบริษัทผลิตรายการทางโทรทัศน์และภาพยนตร์โฆษณาตั้งเช่น ทาวน์ อิน ทาวน์ เขตวังทองหลาง เพราะฉะนั้นบริเวณดังกล่าวจึงมีอัตราการแข่งขันที่ถือว่าสูงมาก

6. การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาพบว่า การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งจดทะเบียนในรูปแบบบริษัท จดทะเบียนเป็นรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ และเปิดอบรมการแสดงในลักษณะของบุคคลหรือกลุ่มคนไม่ได้มีการจดทะเบียน

1. บุคคลหรือกลุ่มคน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีลักษณะองค์กรแบบคนเดียว กล่าวคือผู้บริหารเป็นทั้งผู้อบรมการแสดงและผู้ดำเนินการสถาบัน จะไม่มีการจดทะเบียนแต่จะดำเนินการสถาบันในลักษณะของบุคคลหรือกลุ่มคน

สถาบันที่มีลักษณะการดำเนินการเป็นบุคคลหรือกลุ่มคน ได้แก่ V can dance, Workshop การแสดงโดยครูต้า, Kizta Academy, SPARK, สถาบันบ้านดารา, กลุ่มศิลปะ Rhythm of art, Mailbox, การแสดงครูโต้ และ Arts on location

อย่างไรก็ตาม Arts on location ถือเป็นการดำเนินการเป็นบุคคลที่ประเทศไทยหากแต่จดทะเบียนในประเทศอังกฤษเป็นองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร (non-profit organization) โดย อัจฉิมา ณ พัทลุง (สัมภาษณ์ 4 ก.พ. 2557) ผู้บริหาร Arts on location ให้เหตุผลว่า โครงการในประเทศไทยสามารถดำเนินการได้ด้วยตัวผู้บริหารเพียงคนเดียวจึงยังไม่มีคามจำเป็นในการจดทะเบียนในประเทศไทย

2. จดทะเบียนในรูปแบบบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่จดทะเบียนในรูปแบบบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนจำกัด ทั้งนี้ นอกเหนือจากการเปิดอบรมการแสดงแล้ว ทั้งนี้หากสถาบันทำงานผลิตรายการหรือผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์จำเป็นต้องใช้ชื่อบริษัทในการรับงาน จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่จำเป็นต้องจดทะเบียนบริษัท สถาบันที่จดทะเบียนในรูปแบบบริษัท มีดังต่อไปนี้คือ

กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ ภายใต้การบริหารงานโดย บริษัท กันตนา เอ็ดดูเทนเมนท์ (อินเตอร์เนชั่นแนล) จำกัด

เลยดูดี สคูล ออฟ อาร์ต ภายใต้การบริหารงานโดย บริษัท เลยดูดี สตูดิโอ จำกัด

Drama Cube ภายใต้การบริหารของ บริษัท Yellow Octopus จำกัด

The Drama Academy by ครูเงาะ ภายใต้การบริหารของ บริษัท มีเดีย เรฟโวลูชั่น จำกัด

LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม ดำเนินการภายใต้ บริษัท การฟัง ศิลปสถาน จำกัด

Plus Basic Academy ภายใต้การบริหารของ Plus Basic Artists Co., Ltd.

Dreambox Acting Studio ภายใต้การดูแลของ Dreambox Co., Ltd.

On Air Academy ภายใต้การบริหารของ JIN CORPORATION (THAILAND) CO., LTD นอกจากนี้ยังมีสถาบันอบรมการแสดงที่จดทะเบียนในรูปแบบบริษัทอีก ยกตัวอย่างเช่น Character club, Supermodel Network, Actiem Studio, สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม และ สถาบัน Acting2Stars (A2S)

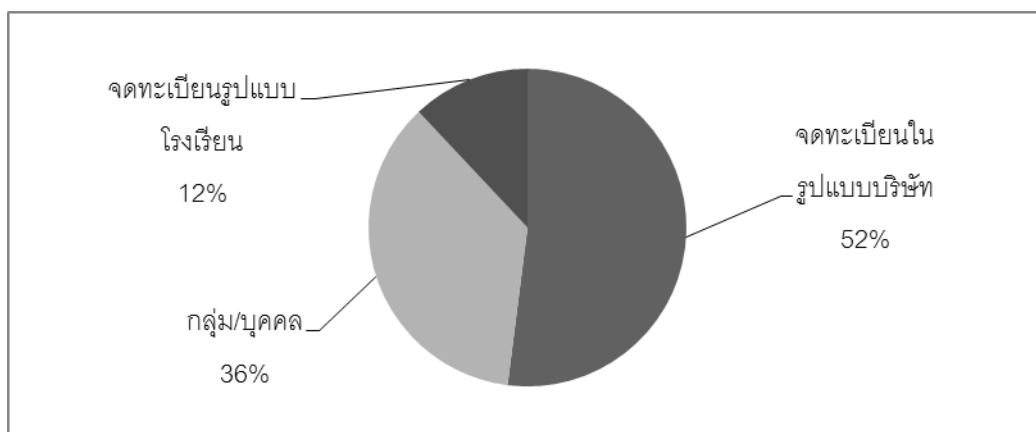
3.จดทะเบียนในรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ

มีสถาบันอบรมการแสดงเอกชนไม่กี่แห่งในกรุงเทพมหานครที่จดทะเบียนในรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ได้แก่ Superstar Academy, สถาบันบ้านสร้างดาว และ Play Act Academy

จะเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นรูปแบบบริษัท โดยส่วนมากจะเป็นสถาบันที่รับผลิตงานโทรทัศน์หรือรับผลิตงานแสดง รวมไปถึงเป็นผู้จัดหานักแสดงด้วยไม่ได้ประกอบกิจการอบรมการแสดงเพียงอย่างเดียว นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าสถาบันที่จดทะเบียนเป็นรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ มีผู้ก่อตั้งเป็นนักธุรกิจที่สนใจลงทุนด้านธุรกิจการศึกษาถึง 2 สถาบัน นั่นคือ Superstar Academy และ Play Act Academy ในขณะที่ Superstar Academy และ สถาบันบ้านสร้างดาว นอกจากจะเปิดดำเนินการเป็นสถาบันอบรมการแสดงแล้วยังมีบริษัทในเครือรับผลิตงานด้านโทรทัศน์ด้วย

อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่ามีเพียงสถาบันบ้านสร้างดาวเท่านั้นที่จดทะเบียนเป็นรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งผู้ก่อตั้งสำเร็จการศึกษาในสาขาที่เกี่ยวข้องกับการแสดง และมีประสบการณ์ทำงานด้านการแสดง โดยจุดเด่นที่การมีพื้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจริงจากการผลิตงานแสดงของบริษัท ไม่ได้จุดเด่นด้านชื่อเสียงของครูผู้สอน ในขณะที่สถาบันที่จุดเด่นด้านชื่อเสียงของครูผู้สอนเลือกที่จะเป็นองค์กรในลักษณะของบุคคลหรือจดทะเบียนในรูปแบบของบริษัท

จากการศึกษาสามารถสรุปรูปแบบการจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นแผนภาพได้ดังต่อไปนี้

รูป 9 แสดงรูปแบบการจัดระเบียบของสถาบันอบรมการสดงเอกชน

จากแผนภาพแสดงรูปแบบการจัดระเบียบของสถาบันอบรมการสดงเอกชนกว่าครึ่งจัดระเบียบในรูปแบบบริษัท คิดเป็นร้อยละ 52 รองลงมาคือการไม่ได้จัดระเบียบหากแต่เปิดในนามของบุคคลและกลุ่มคน คิดเป็นร้อยละ 36 และจัดระเบียบในรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการคิดเป็นร้อยละ 12

บทที่ 5

ผลการวิจัย

มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน และทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การนำเสนอผลการวิจัยในบทนี้เป็นไปเพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 2 “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” และเพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 3 “ทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร”

ในการตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 2 “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” ประชากรคือสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) ซึ่งจากการสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ พบจำนวน 44 สถาบัน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูสอนการแสดงของสถาบันประกอบการสังเกตการณ์ รวมทั้งสิ้น 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ของประชากรสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่สืบค้นได้

การตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 3 “ทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการสำรวจความคิดเห็นผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 66 คน (แบ่งเป็น 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป) โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระจายตามประเภทของสถาบัน

คำถามนำวิจัยข้อที่ 2 มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) ซึ่งจากการสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ พบจำนวน 44 สถาบัน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้อง รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกประกอบการสังเกตการณ์ผู้บริหารและครูสอนการแสดงของสถาบัน รวมทั้งสิ้น 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ของประชากรที่ผู้วิจัยสืบค้นได้

ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลโดยการผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการรวบรวมเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูสอนการแสดงจำนวนทั้งสิ้น 24 สถาบัน ประกอบการสังเกตการณ์ เพื่อให้ทราบถึงมิติทัศน์ทางศิลปะการแสดงของสถาบัน สามารถนำเสนอข้อมูลโดยเริ่มจากหลักสูตรที่เปิดอบรมเพื่อให้เห็นภาพรวมของการอบรมการแสดงและสาขาที่เกี่ยวข้อง หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการจัดกลุ่มสถาบันตามแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอบรมการแสดง

หลักสูตรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาข้อมูลทางเอกสารและการสัมภาษณ์พบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชน มีการเปิดอบรมในส่วนของพื้นฐานการแสดง การแสดงขั้นสูง การแสดงสำหรับสื่อต่างๆ รวมไปถึงการแสดงเพื่อเตรียมพร้อมในการคัดเลือกนักแสดง

อย่างไรก็ตามยังแตกแขนงออกไปโดยใช้พื้นฐานความรู้การแสดงเพื่อต่อยอดความสามารถด้านอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นปรับใช้ทักษะด้านการแสดงสำหรับการแสดงบนเวทีของศิลปินและพัฒนาด้านการเดินแบบ รวมไปถึงเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพและความฉลาดทางอารมณ์ของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็น การอบรมด้านการพูด การนำเสนอผลงานและการเป็นพิธีกร กล่าวคือสามารถนำความรู้ไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันได้

นอกจากนี้ในแต่ละสถาบันมักจัดอบรมพิเศษในช่วงปิดเทอมโดยเป็นการรวมสาขาวิชาต่างๆ หรือเรียกว่า “ค่ายการแสดง” ไม่ว่าจะเป็น การแสดง การร้อง การเต้น หรือการเดินแบบ รวมไปถึงมีการกวดวิชาเพื่อเข้าสอบเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาด้วย

อย่างไรก็ตามสถาบันอบรมการแสดงเอกชนยังเปิดอบรมในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง ยกตัวอย่าง เช่น ศิลปะป้องกันตัวในการแสดง การร้องเพลง การเต้น และนาฏศิลป์ รวมถึงวิชาที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายเบื้องหลัง เช่น การเขียนบท การผลิตรายการโทรทัศน์ และพื้นฐานการแสดงสำหรับนักแอนิเมชัน

สามารถสรุปหลักสูตรของแต่ละสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้ดังต่อไปนี้

1. การแสดง
2. การนำเสนอผลงาน (Presentation) และพิธีกร
3. การแสดงบนเวทีสำหรับนักร้อง-นักเต้น (Stage Performance)
4. เดินแบบ
5. ค่ายการแสดง (Camp)
6. กวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงระดับอุดมศึกษา
7. พัฒนาบุคลิกภาพและความฉลาดทางอารมณ์

8. หลักสูตรการอบรมอื่นๆ

1. การแสดง

การเปิดอบรมการแสดง ประกอบไปด้วยการอบรมพื้นฐานการแสดงและการแสดงขั้นสูง รวมถึง การแสดงสำหรับสื่อประเภทต่างๆ สรุปรายละเอียดได้ดังนี้

1.1 พื้นฐานการแสดงและการแสดงขั้นสูง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่ทำการอบรมพื้นฐานการแสดงและการแสดงขั้นสูง ในที่นี้หมายความว่าการทำงานกับบทละคร โดยมีแนวทางการอบรมที่หลากหลายซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป ในหัวข้อแนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

นอกจากนี้เป็นที่น่าสนใจว่ามีการอบรมการแสดงโดยถ่ายทำเป็นรายการโทรทัศน์ ยกตัวอย่าง เช่น หลักสูตร ACTING ON AIR ของสถาบัน Diamond Acting Studio โดย อบรมการแสดง 16 ชั่วโมง พร้อมถ่ายทำรายการออกโทรทัศน์ 10 เทป โดยชื่อรายการว่า “แอ็คติ้งสไตล์ บาย ครูเบิ้ม”

1.2 การแสดงสำหรับสื่อประเภทต่างๆ

หลายสถาบันอบรมการแสดงแยกการอบรมออกเป็นการแสดงสำหรับสื่อต่างๆ ได้แก่ ละครเวที ละครเพลง ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ การแสดงสำหรับการคัดเลือกนักแสดง (Casting) สามารถสรุปได้ดังนี้

1.2.1 การแสดงละครเวที

สถาบันอบรมการแสดงเปิดการอบรมการแสดงละครเวทีขึ้นมา เช่น สถาบัน Actademy แบ่งการอบรมเป็นภาคทฤษฎีเกี่ยวกับการแสดงละครเวทีและภาคปฏิบัติ โดยมีการจัดการแสดงขึ้นจริง ให้ผู้เข้ารับการอบรมฝึกฝนจากประสบการณ์จริง ได้เรียนรู้เทคนิคการแสดงละครเวที การตีความบท และกระบวนการซ้อมละครเวที

นอกจากนี้ยังมีสถาบันอื่นที่เปิดอบรมการแสดงละครเวทีขึ้นมาอีก เช่น สถาบัน Diamond Acting Studio, Character Club และ Actiem เป็นต้น

1.2.2 การแสดงละครเพลง (Musical)

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการแสดงสำหรับละครเพลง ซึ่งต้องอบรมทั้งการร้อง การเต้น และการแสดง ควบคู่กัน

จากการสัมภาษณ์ เอื้ออาทร วงศ์ศิริ ผู้จัดการโครงการและ ชรินทร์ ลิ้มรังษี ผู้จัดการโรงเรียนของ Dreambox Acting Studio พบว่าเนื่องจาก Dreambox เป็นบริษัทที่ผลิตละครเพลงอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงสามารถเชิญวิทยากรผู้เชี่ยวชาญในวงการมาเป็นผู้อบรมได้ รวมไปถึงใช้บทละครของทางบริษัทเพื่อให้นักแสดงได้ฝึกฝน

“มิวสิคัลเรียนทั้งเต้น แอคติ้ง ร้องเพลงแล้วก็มีสอบซึ่งสอบจริงจัง สมมติมี 20 คน ก็ต้องมารวมกัน อย่างเรื่อง Fame เดอะมิวสิคัล ก็จะเอาซินนิ่งมาให้เล่น เหมือนโชว์เคส” (เอ้ออาทร วงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

อย่างไรก็ตามการอบรมการแสดงละครเวทีกับ Dreambox Acting Studio หากผู้เข้าอบรมมีความสามารถก็มีโอกาสที่จะเป็นนักแสดงละครเวทีของ Dreambox เนื่องจาก ชรินทร์ ลิ่มรังษี ผู้จัดการโรงเรียนจะเป็นผู้ที่เห็นพัฒนาการและความสามารถของผู้เข้าอบรมทุกคน ฉะนั้นถ้าหากว่ามีความสามารถก็อาจจะได้รับการเรียกมาคัดเลือกเป็นนักแสดงของบริษัทได้

นอกจากนี้จากการศึกษาเอกสารพบว่ายังมีสถาบันอื่นที่เปิดอบรมการแสดงละครเวทีด้วย เช่น Playact Musical Theatre เป็นต้น

1.2.3 การแสดงในสื่อภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการแสดงสำหรับภาพยนตร์โดยเฉพาะ ยกตัวอย่างเช่น Acting mania เปิดหลักสูตรอบรมการแสดง Acting on camera เพื่อเป็นการเตรียมตัวกับผู้เรียนในการทำงานจริงและได้ถ่ายโฆษณาจริงเพื่อฝึกฝนประสบการณ์ด้วย (แหล่งที่มา

<http://www.actingmania.com/> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 2 ก.พ. 2557)

1.2.4 การแสดงในสื่อละครโทรทัศน์

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์ เช่น สถาบัน Actademy และบ้านสร้างดาว เนื้อหาการสอนมีการกล่าวถึงความแตกต่างของการแสดงในภาพยนตร์และละครเวที นอกจากนี้ยังร่วมกันแต่งบทละครขึ้นมาใหม่และถ่ายทำเป็นละครโทรทัศน์ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเรียนรู้จากกระบวนการทำงานจริง

นอกจากนี้ กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ ได้เปิดอบรมการแสดงสำหรับภาพยนตร์และละครโทรทัศน์รวมไว้เป็นหลักสูตรเดียวกัน หากแต่ด้วยความถนัดของบริษัทกันตนาจึงเน้นไปที่การแสดงในละครโทรทัศน์มากกว่า และเมื่ออบรมขึ้นระดับสูงก็จะแต่งบทละครขึ้นมาใหม่และถ่ายทำจริงเช่นกัน

1.2.5 การแสดงที่ใช้สำหรับการคัดเลือกตัวแสดง (casting)

การคัดเลือกนักแสดง (Casting) เป็นประตูสำคัญสู่การทำงานในวงการบันเทิง มีหลายสถาบันเปิดอบรมการคัดเลือกนักแสดงขึ้นโดยเฉพาะ เช่น Acting mania เปิดอบรม Star Mania โดยเน้นการเพิ่มความมั่นใจในการแสดงออกต่อหน้ากล้อง การแสดงตามสคริปต์ที่ได้รับหรือแสดงโดยไม่มีสคริปต์ ทั้งการคัดเลือกโฆษณา ภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ โดยเรียนรู้จาก Acting Coach และ Casting ในวงการละครโทรทัศน์และภาพยนตร์โฆษณา นอกจากนี้ Actademy ยังเปิดอบรมวิธีการคัดเลือกตัวแสดงแบบเร่งรัด มีระยะเวลาการอบรมเพียง 1 วันเท่านั้น

1.3 การแสดงศาสตร์อื่นๆ

นอกจากนี้ยังมีการแสดงศาสตร์อื่นๆ จะเป็นในลักษณะการอบรมการแสดงเฉพาะกิจซึ่งเป็นเนื้อหาการอบรมการแสดงที่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทย เช่น Arts on location เชิญศิลปินมาจากต่างประเทศเพื่อทำการอบรมแนวทางการแสดง Michael Chekhov Acting Technique, Devise and Collaborative Process Workshop, The Body Alphabet และ Viewpoint นอกจากนี้ Last Sunday Workshop ซึ่งจัดขึ้นโดยกลุ่มละคร B-floor ทำการอบรมโดยศิลปินในกลุ่มละครและศิลปินผู้เชี่ยวชาญ รวมไปถึง Actitem เปิดอบรมการแสดงละครใบ้

2. การนำเสนอผลงาน (Presentation) และพิธีกร

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนเปิดอบรม การพูด การนำเสนอผลงาน รวมไปถึงพิธีกร ยกตัวอย่างเช่น The Drama Academy เปิดอบรมการนำเสนอผลงานโดยการประยุกต์ใช้พื้นฐานการแสดง สำหรับ Acting Mania เปิดอบรมการพูดโดยสามารถประยุกต์ให้กับการพูดต่อหน้าชุมชน การนำเสนอผลงาน รวมไปถึงพิธีกร

ในขณะที่ บ้านสร้างดาว, Actcademy, กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ และ Superstar Academy เปิดอบรมการเป็นพิธีกร

นอกจากนี้การอบรมการแสดงของ Kizta Academy จะอบรมการแสดงควบคู่ไปกับอบรมพิธีกร โดยแบ่งสัดส่วนของเนื้อหาอย่างละครึ่ง โดยให้เหตุผลว่าทั้งการแสดงและพิธีกรต้องใช้ทักษะเดียวกัน หากแต่ต่างกันที่พิธีกรเป็นตัวของตัวเองแต่การแสดงต้องสวมบทบาทของตัวเองละคร (ศราวุธ พุ่มจำเนียร และ รวิพล พุ่มเรือง, สัมภาษณ์ 18 ม.ค. 2557)

3. การแสดงบนเวทีสำหรับนักร้อง-นักเต้น (Stage Performance)

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการแสดงบนเวทีสำหรับศิลปิน ซึ่งนำทักษะการแสดงไปปรับใช้และส่งเสริมในด้านการร้องและการเต้นของศิลปิน เช่น สถาบัน Mozarz, On Air Academy และ V can dance ซึ่งจะมีแนวทางการอบรมที่แตกต่างจากการแสดงปกติเพราะมีเป้าหมายการอบรมที่ต่างกันซึ่งจะกล่าวถึงต่อไปในหัวข้อแนวทางการอบรมของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

4. เดินแบบ

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมการเดินแบบ โดยประยุกต์ใช้การแสดงปรับใช้ในการเดินแบบหรือเพื่อดึงดูดเด่นของตนเองออกมาในขณะที่เดินแบบ มุ่งเน้นที่จะพัฒนา บุคลิกภาพทั้งภายนอกและภายใน วิธีการโพสท่าต่างๆบนเวที รวมถึงการโพสในการถ่ายภาพนิ่ง ยกตัวอย่างเช่น Centerstage และ Acting Mania

5. ค่ายการแสดง (Camp)

ในช่วงปิดภาคการศึกษามีสถาบันอบรมการแสดงจำนวนมากจัดการอบรมแบบ “ค่ายการแสดง (Camp)” ทั้งนี้เพื่อรองรับการปิดภาคเรียนของเยาวชนและรองรับกลุ่มผู้เรียนจากต่างจังหวัดซึ่งเดินทางเข้ามาเรียนในกรุงเทพมหานคร

นอกเหนือจากการเปิดอบรมการแสดงเพียงอย่างเดียวแล้ว สถาบันมักเปิดอบรมควบคู่กับการร้องและการเต้น หรือ การเดินแบบและพิธีกร เช่น บ้านสร้างดาว รวมไปถึงการแสดงคิวบู๊ต่างๆ เช่น SML Acting Academy ซึ่งเปิดค่ายการแสดงรวมถึง เรียนรู้ทักษะการขี่ม้า ฟันดาบ ยิงปืน เพื่อใช้ในการแสดงคิวบู๊

นอกจากนี้มีการจัดค่ายการแสดง (Camp) ที่ต่างจังหวัดถือเป็นการพักผ่อนพร้อมกับ การเรียน เช่น Aim to dream และ Character Club และมีการเปิดอบรมการแสดงให้กับกลุ่มต่างจังหวัด เช่น สถาบันบ้านสร้างดาว

6. กวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงระดับอุดมศึกษา

สถาบันอบรมการแสดงส่วนหนึ่งเปิดอบรมการแสดงเพื่อเตรียมสอบเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงระดับอุดมศึกษา โดยจะอบรมทั้งในด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติ มีการเตรียมความพร้อมผู้เรียนในวันสอบสัมภาษณ์ซึ่งส่วนมากครูผู้อบรมจะซ้อมการแสดงเพื่อใช้ในการสอบสัมภาษณ์ให้สำหรับสถาบันที่มีการเปิดอบรมกวดวิชาเพื่อเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงเป็นหลัก ได้แก่ Rhythm of Arts และ สถาบันเลอบีส เลอเดรม

7. พัฒนาบุคลิกภาพและความฉลาดทางอารมณ์

สถาบันอบรมการแสดงเปิดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพโดยใช้การแสดงเป็นเครื่องมือ เน้นการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน เช่น Superstar academy, Play act Academy, Drama Cube และ Aim to dream

8. หลักสูตรการอบรมอื่นๆ

- หลักสูตรเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยเรียนรู้ผ่านการแสดง สำหรับสถาบันที่เปิดอบรม ยกตัวอย่างเช่น AIM TO DREAM และ กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์
- หลักสูตรศิลปะการป้องกันตัวเพื่อใช้ในการแสดง เช่น บ้านสร้างดาว
- หลักสูตรการแสดงสำหรับ นักแอนิเมชัน เช่น Drama Cube

- หลักสูตรการผลิตรายการโทรทัศน์ เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ และ Rhythm of Arts
- หลักสูตรเขียนบท เช่น Dreambox Acting Studio, Plus Basic Academy และ บ้านฉันทน์

แนวคิดเกี่ยวกับการแสดงและแนวทางการอบรมของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาผู้วิจัยสามารถแบ่งกลุ่มแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนได้ออกเป็น 4 แนวคิด ประกอบไปด้วย การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ, การแสดงเพื่อความบันเทิง-นักร้อง-นักเต้น, การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล และ การแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. **การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ** หมายถึง สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มุ่งเน้นผลิตนักแสดงอาชีพสู่การทำงานในละครเวที ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์โฆษณา
2. **การแสดงเพื่อความบันเทิง-นักร้อง-นักเต้น** หมายถึง สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มุ่งเน้นผลิตนักร้องและนักเต้น โดยใช้การแสดงเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน
3. **การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล** หมายถึง สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มุ่งเน้นการพัฒนาตัวตนของผู้เข้ารับการอบรม โดยใช้การแสดงเป็นเครื่องมือในการพัฒนา
4. **การแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา** หมายถึง สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มุ่งเน้นการกวดวิชาเกี่ยวกับการแสดงเพื่อนำความรู้ที่ได้ทั้งในด้านทฤษฎีและการปฏิบัติไปใช้เพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

1. การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่อบรมการแสดงเพื่อไปสู่การเป็นนักแสดงอาชีพ ทั้งนักแสดงในอุตสาหกรรมบันเทิง สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ และสื่อโฆษณาหรือการแสดงในละครเวที ทั้งนี้บางสถาบันมีช่องทางในการเข้าสู่การทำงานในวงการบันเทิงและฝึกฝนผู้เรียนจากประสบการณ์ทำงานจริงที่สถาบันได้เตรียมไว้ให้

แนวความคิดหลักของสถาบันอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักแสดงอาชีพคือการที่นักแสดงเป็นเสมือนอุปกรณ์ของผู้กำกับการแสดง สามารถกล่าวได้ว่า หน้าที่ของนักแสดงคือสามารถแสดงตามที่ผู้กำกับต้องการให้ได้และรู้หน้าที่ของตนโดยเฉพาะในเวลาทำงานจริง

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูอบรมการแสดงประกอบการสังเกตการณ์ทำให้สามารถสรุปสถาบันอบรมการแสดงที่มีแนวคิดอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักแสดงอาชีพได้ดังนี้

1. กันทนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ (Kantana Training Center)
2. สถาบัน A2S
3. Character Club
4. Supermodel network
5. บ้านสร้างดาว
6. ACTIEM
7. โรงเรียน SPARK ชื่อเต็มว่า School Of Dramatic Arts
8. บ้านดารา
9. สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม
10. Mailbox
11. การแสดงครูโต๋
12. Workshopการแสดงโดยครูต้า
13. Kizta Academy
14. Drama Academy
15. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์
16. Dreambox Acting Studio
17. Arts on location
18. Superstar Academy

1.กันทนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ (Kantana Training Center)

กันทนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ มีหลักสูตรการอบรมการแสดงสำหรับเด็กเล็ก 3-6 ปี, เยาวชนอายุ 7-12 ปี และบุคคลทั่วไป จากการศึกษาเอกสารของสถาบันและจากการสัมภาษณ์ บุญยงค์ เป็รียวจำเริญ ผู้ช่วยผู้จัดการสถาบัน ประกอบการสังเกตการณ์ในห้องเรียน สามารถสรุปการอบรมการแสดงของทางสถาบันได้ดังนี้

การอบรมการแสดงสำหรับเด็กเล็ก

การอบรมการแสดงสำหรับเด็กเล็กเรียกว่า DRAMA CLUB FOR KIDS จะเน้นไปที่กระบวนการเรียนรู้เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-Esteems) และเสริมสร้างความมั่นใจในตนเอง (Self-Confidence) ให้กับผู้เข้าอบรม โดยผ่านกิจกรรมการแสดงต่างๆ (Workshop) เพื่อให้

เด็กได้เรียนรู้อุปกรณ์ของนักแสดง คือ ร่างกาย เสียง และจิตใจ ได้รู้จักสังเกตตนเองและผู้อื่น รวมถึงการทำกิจกรรมกลุ่ม

หลังจากผ่านการอบรม DRAMA CLUB FOR KIDS หลักสูตรต่อมาคือ KIDS CAST CLUB เหมาะสำหรับเด็กเล็กที่มุ่งไปสู่วงการบันเทิงโดยเนื้อหาจะอบรมเกี่ยวกับการคัดเลือกตัวแสดง

“การเล่นก็จะลดลงเหลือ 30เปอร์เซ็นต์ อีก70เปอร์เซ็นต์ก็จะเป็นเนื้อหาส่วนๆ ว่า การแคสโซซิชันเป็นอย่างไร ต้องทำอะไร” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้ยังมี English drama club เน้นการอบรมด้านภาษาโดยเอากิจกรรมการละคร ส่งเสริมผลักดันให้เกิดการเรียนรู้

การอบรมการแสดงสำหรับเยาวชนอายุ 7-12 ปี

การอบรมการแสดงสำหรับเยาวชนแบ่งออกเป็น 3 ระดับได้แก่ STAR STEPPERS 1, STAR STEPPERS 2 และ STAR STEPPERS 3 ในแต่ละระดับมีเนื้อหาการอบรมที่แตกต่างกันออกไปดังนี้

STAR STEPPERS 1

หลักสูตรนี้ทำการอบรมเกี่ยวกับองค์ประกอบของการแสดง อุปกรณ์ของนักแสดงได้แก่ ร่างกาย เสียงและจิตใจ เรียนรู้ศัพท์เทคนิคในการถ่ายทำเบื้องต้น วิธีการจำบทละครอย่างรวดเร็ว การตีความบทละครสำหรับเยาวชน เรียนรู้การแสดงหลากหลายคาแรคเตอร์ ธรรมชาติของการแสดง ละครโทรทัศน์ การแสดงผ่านกล้องและการ Blocking

STAR STEPPERS 2

ในระดับ STAR STEPPERS ผู้เข้าอบรมต้องรู้จักแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าผ่านการแสดง บทบาทสมมติ (Role Play) ในกิจกรรมต้นสด (Improvisation) และการแสดงฉากสั้นๆ (Scene Work) อบรมเกี่ยวกับอารมณ์ทางการแสดงละครโทรทัศน์ วิธีคิดเพื่อช่วยในการแสดง การแสดงบท ร้องให้ด้วยเทคนิคต่างๆ สำหรับเยาวชน รวมไปถึงเรื่องมุกกล้อง

“แต่เวลาเราคัดเลือกนักแสดงไปใช้ เด็กที่ร้องให้ได้แสดงอารมณ์ได้ก็จะมีภาวี่ มากกว่า ก็เหมือนเวลาเราคัดเลือกนักแสดง ทำไมเราถึงเลือกคุณนง สินจัย หรือนักแสดงคน นี้ ทั้งๆที่ค่าตัวก็สูง แต่มันเหมือนเขาทำให้เราทำงานได้ง่ายขึ้น เกรดของเด็กมันก็จะแตกต่างกันไป” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมพิเศษ คือ บริษัท กันตนา กรุ๊ป จำกัด (มหาชน) อนุญาตให้ผู้เข้าอบรม สามารถเข้าไปเยี่ยมชมกองถ่ายทำละครโทรทัศน์ ได้เพื่อเป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง

STAR STEPPERS 3

ในระดับ STAR STEPPERS 3 ซึ่งเป็นระดับสูงสุด เน้นที่การฝึกฝนกับ SCENE STUDY โดยฝึกฝนจากการถ่ายทำจริง ผู้เข้าอบรมจะมีโอกาสเรียนรู้ขั้นตอนการถ่ายทำละครโทรทัศน์และได้แสดงละครโทรทัศน์ร่วมกับนักแสดงมืออาชีพ โดยใช้บทละครโทรทัศน์ที่แต่งขึ้นใหม่จากคาแร็คเตอร์ของผู้เข้ารับการอบรม ทั้งนี้ผลงานจะได้รับการบรรจุเป็น DVD และได้รับใบรับรองจาก Kantana Training Center

การอบรมการแสดงสำหรับบุคคลทั่วไป

หลักสูตรสำหรับการแสดงภาพยนตร์และการแสดงทางโทรทัศน์สำหรับบุคคลทั่วไป มีความคล้ายคลึงกับ STAR STEPPERS หากแต่ด้วยความที่ผู้เข้ารับการอบรมเป็นผู้ใหญ่จึงสามารถอบรมความแตกต่างในการแสดงละครเวที การแสดงละครโทรทัศน์ การแสดงภาพยนตร์ และการแสดงในภาพยนตร์โฆษณาได้ รวมถึงปลูกฝังวินัยทางการแสดงและมารยาทสำหรับนักแสดงที่ดีในกองถ่ายทำจริง

สำหรับเนื้อหาการอบรมประกอบไปด้วย วิธีการตีความบทละครเบื้องต้น การวิเคราะห์ตัวละคร อารมณ์ทางการแสดง วิธีคิดเพื่อช่วยในการแสดงโดยใช้ทฤษฎีแบบ Stanislavsky ใช้ Magic If และใช้ Memory Recall การใช้ร่างกายและเสียง (ลมหายใจ) รวมไปถึงการร้องไห้กลางฉากและตันฉาก การแสดงซ่อนอารมณ์ ทั้งนี้ด้วยความที่ผู้เข้าอบรมเป็นผู้ใหญ่จึงสอนการแสดงในฉากเลิฟซีนด้วย

“สอนเทคนิคความแตกต่างระหว่างศาสตร์การแสดงละครโทรทัศน์ให้ผู้ใหญ่ ถ้าถ่ายซ้ำก็ต้องเล่นให้เหมือนเดิม เพราะภาพยนตร์ใช้กล้องเดียว เวลาเราไปคัดเลือกตัวแสดงงานต่างๆต้องรู้เกี่ยวกับช่องทางออกอากาศด้วย อย่างภาพยนตร์ถ้าเล่น Over Acting เกินไปก็ไม่ได้ ซึ่งเทคนิคตรงนี้ผู้ใหญ่จะนำไปใช้ได้มากกว่าเด็ก” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเรียม, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้ Kantana Training Center ยังฝึกอบรมให้ผู้เข้าเรียนสามารถจัดทำ Profile นักแสดง เพื่อการคัดเลือกนักแสดงงานการแสดงต่างๆ และการทำ Actor Resume ให้อบรมอีกด้วย

2. สถาบัน A2S

สถาบัน A2S เปิดอบรมการแสดงสำหรับเด็ก อายุ 4-12 ปีและอายุ 13 ปีขึ้นไป โดยหลักสูตรพื้นฐานการแสดงแบ่งออกเป็น 5 ระดับ อบรมระดับละ 4 ครั้ง และการแสดงขั้นสูง ซึ่งจะได้อบรมกับภัทรกฤต ดวงสนิท (ครูแมกซ์) ผู้บริหารสถาบัน

สำหรับพื้นฐานการแสดงจะเน้นที่เรียนรู้เครื่องมือของนักแสดงการใช้เสียง การใช้ร่างกาย การเคลื่อนไหว การมีสมาธิ การจดจ่อ การผ่อนคลาย การสร้างประสบการณ์ ความต้องการของตัวละคร (Objective) และละลายความเป็นตัวตนของผู้เข้ารับการอบรม ทั้งนี้พื้นฐานการแสดงต้องเรียนรู้ในเรื่องการเทียบเคียงความรู้สึกสำหรับการแสดง เพื่อต่อยอดในการอบรมการแสดงขั้นสูงซึ่งจะเน้นที่การแสดงละครจากบทละคร

ภัทรกฤต ดวงสนิท (สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556) ได้กล่าวถึงทฤษฎีทางการแสดงว่าแบ่งออกเป็น 2 ส่วนใหญ่ๆ คือ ทฤษฎี Stanislavsky และทฤษฎีการแสดงจากอังกฤษ โดย ทฤษฎี Stanislavsky เป็นทฤษฎีที่ได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกา ซึ่งพูดถึงเรื่องภายในหรือที่เรียกว่าอินเนอร์ แล้วถึงจะแสดงออกมา (Out) ในขณะที่ทฤษฎีการแสดงจากอังกฤษ คือแสดงออกมา (Out) แล้วค่อยรู้สึกภายใน ซึ่งทางสถาบันจะทฤษฎีของ Stanislavsky แล้วบวกกับทางอังกฤษเล็กน้อย เนื่องจากทางอังกฤษส่วนใหญ่จะใช้กับงานแสดงในโฆษณา นอกจากนี้ยังมีการใช้ละครบำบัดเพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาเครื่องมือของนักแสดงด้วย

การใช้ละครบำบัดคือการลงแบบฝึกหัดเพื่อให้นักแสดงอยู่ในภาวะที่มีความพร้อมทางจิตใจ เช่น แบบฝึกหัดการ Recall กลับไปยังความรู้สึกที่เศร้าที่สุดและการพูดคุยกับครูผู้สอน

“ทุกอย่างในตัวนักแสดงคือเครื่องมือในการแสดง ถ้าเครื่องมือไม่สมบูรณ์ สภาพจิตใจไม่สมบูรณ์ ร่างกายไม่สมบูรณ์ แม้แต่เป็นหวัดเป็นไข้ แปลว่าการแสดงมันเสีย มันชำรุด” (ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

3. Character Club

สถาบันอบรมการแสดงเด็ก Character Club เปิดการอบรมการแสดงสำหรับเด็กเล็กอายุ 3-6 ปีและเด็กโต 7-14 ปี ในลักษณะหลักสูตรวงกลม ผู้เข้าอบรมสามารถเข้ามาเริ่มเรียนเมื่อใดก็ได้ เนื้อหาพื้นฐานการแสดงแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ สมาธิ จินตนาการ ความเชื่อ และการใช้ร่างกาย ในแต่ละส่วนใช้เวลาเรียนเป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์ นอกจากนี้ยังมีโครงการพิเศษเช่น ละครเวทีซึ่งผู้เข้าอบรมต้องสอบเข้าถึงจะเข้าร่วมโครงการได้ และมีโครงการพิเศษที่ทำร่วมกับผู้ปกครองซึ่งจะผลิตผลงานลง YouTube โดยอยู่บนพื้นฐานของการเน้นที่การฝึกฝน

“นี่คือคอนเซ็ปต์ เรียนแล้วต้องได้เล่น ไม่ได้หมายความว่าเรียนแล้วต้องไปได้เป็นดารา แต่หมายถึง ต้องได้เล่นจริง ที่นี้ไม่ได้เรียนเน้นทฤษฎี แต่เน้นปฏิบัติ” (วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

4. Supermodel network

จุดเริ่มต้นของ Supermodel network มาจากงานจัดหานักแสดงซึ่งเป็นการบริหารบุคคล มีกระบวนการทำงานคือ หาบุคลากรเข้าสู่องค์กรและพัฒนาบุคลากรเหล่านั้นเพื่อสามารถทำงานได้จริง ทั้งนี้การอบรมการแสดงของ Supermodel Network สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 หลักสูตร

1. คลาสจี้

การอบรมการแสดงจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ ชั่วโมงแรกเป็นการเรียนเต้น ซึ่งเป็นพื้นฐานที่ทำให้นักแสดงควบคุมร่างกายของตนได้ เป็นการเปิดจินตนาการ เรียนรู้การหัดฟังดนตรี การเคลื่อนไหวไปกับเพลง ส่วนชั่วโมงที่สองคือการอบรมการแสดง ฝึกแนะนำตัวเอง ดึงจุดเด่นของตน ออกมาให้คนดูจดจำและเริ่มเข้าสู่ความเข้าใจในการเป็นมนุษย์ เรียนรู้เรื่องอารมณ์และการสื่อสารอารมณ์ รวมไปถึงการแสดงแบบด้นสด (Improvise) โดยยังไม่เข้าสู่ทละคร

2. การแสดงระดับสูง

การแสดงระดับสูงแบ่งออกเป็น 4 ระดับย่อย โดยผู้เรียนจะต้องผ่านการเห็นชอบจากครูผู้สอนว่าสามารถเรียนได้ โดยการอบรมเน้นไปที่การร้องเพลง การเต้นและการแสดงซึ่งลงรายละเอียดในการวิเคราะห์จิตวิทยาและเรียนรู้ความเป็นมนุษย์

5. บ้านสร้างดาว

การอบรมการแสดงของบ้านสร้างดาวสามารถแบ่งการอบรมการแสดงได้เป็น 3 ระดับ คือ การแสดงขั้นพื้นฐาน การแสดงกับครูผู้กำกับ และหลักสูตรซูเปอร์สตาร์

การแสดงขั้นพื้นฐาน

การแสดงขั้นพื้นฐานมี 4 ส่วน แบ่งออกเป็น การพูด การโพสท่าหรือเดินแบบ ความรู้สึกจากภายใน และการคัดเลือกนักแสดง (Casting) สืบเนื่องมาจากการแสดงคือการพูด เพราะฉะนั้นการพูดแนะนำตัวเป็นเรื่องสำคัญ ในขณะที่การโพสท่าหรือการเดินแบบเป็นเรื่องของบุคลิกภาพ สำหรับความรู้สึกจากภายในสำคัญเพราะส่งผลต่อการแสดงออก นอกจากนี้การคัดเลือกตัวแสดงถือเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดเพราะถือเป็นแรงบันดาลใจในการก่อตั้งสถาบัน

การแสดงกับครูผู้กำกับ

การอบรมการแสดงโดยผู้กำกับในการเรียนจะมีการถ่ายทำจริงในแบบฝึกหัดต่างๆแล้วมีการฉายให้ดูเพื่อแก้ไขตนเอง โดยฝึกฝนจากการใช้บทละครจริงและการแสดงแบบด้นสด ซึ่งจะทำให้เวลาผู้เข้ารับการอบรมเมื่อออกไปทำงานแสดงแล้วจะไม่ตื่นเต้นเมื่ออยู่ต่อหน้ากล้องเนื่องจากชินกับกล้องตั้งแต่ในห้องเรียนแล้ว

หลักสูตรซูปเปอร์สตาร์

หลักสูตรซูปเปอร์สตาร์คือการอบรมการแสดงโดยฝึกฝนจากการถ่ายทำจริง ซึ่งเนื้อหาการอบรมเริ่มต้นจากการปรับภาพลักษณ์และสร้างคาแร็คเตอร์ให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม หลังจากนั้นจึงทำการแต่งบทร้องขึ้นมาใหม่เพื่อใช้ในการถ่ายทำ ทั้งนี้ผู้เข้ารับการอบรมต้องถ่ายทำละครโทรทัศน์ 4 ตอน เพื่อออกอากาศในช่องของงานดำไทยวิชั่นส์ อย่างไรก็ตามทางสถาบันกำลังติดต่อกับทางช่องดิจิทัลทีวีเพื่อออกอากาศในอนาคต

“ครูจะบอกเสมอว่าทุกคนจะต้องขายคาแร็คเตอร์ตัวเอง จะสร้างคาแร็คเตอร์ให้เลย ต้องไปทำผมทรงนั้นะ ต้องแต่งตัวแบบนี้ สไตลิ่งนี้” (ปรียาพร ศรีหะริฎู, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

หลักสูตรปิดเทอม

เนื่องจากมีผู้เข้ารับการอบรมที่มาจากต่างจังหวัดไม่ว่าจะเป็น นครสวรรค์ บุรีรัมย์ ภูเก็ต และเชียงใหม่ หลักสูตรปิดเทอมถือเป็นหลักสูตรเร่งรัดภายใน 7 วัน โดยอบรมทั้งในภาคทฤษฎีและการปฏิบัติ โดยมีการถ่ายทำรายการโทรทัศน์ออกอากาศทาง ทราเวลแซแนล และเนชั่นแซแนล

6. ACTIEM

ACTIEM มีการอบรมในลักษณะที่ยืดหยุ่นโดยไม่ได้มีการระบุระดับที่ชัดเจน แต่โดยส่วนมากจะเรียนเดียวกับผู้อบรมก่อน หลังจากนั้นจึงจะจัดเข้ากลุ่มตามความเหมาะสม

อย่างไรก็ตามจะไม่มี การแบ่งระดับอายุที่ชัดเจนโดยให้เหตุผลว่าในความเป็นจริงของการทำงานแสดงต้องเจอกับนักแสดงหลายวัยซึ่งจะทำให้เข้าใจการแสดงของคนอีกวัยหนึ่งมากขึ้น เป็นประโยชน์ต่อการรับส่งในการแสดง โดยการอบรมของสถาบันจะเน้นไปที่สื่อภาพยนตร์มากกว่า โดยแนวคิดหลักของ ACTIEM ปรากฏอยู่ที่ชื่อของสถาบัน คือ เป็นภาษาจีนไบนึงที่พร้อมจะรับในสิ่งที่ผู้กำกับบอก

“เหมือนนักแสดงมีแก้วน้ำอยู่แก้วหนึ่ง ในแก้วมีน้ำเต็มเลย น้ำนั้นคือนิสัยของเราทุกอย่างที่เป็นตัวตน ก่อนที่เราจะแสดงต้องเทน้ำทิ้งทั้งหมด เหลือแต่แก้วเปล่า ผู้กำกับจะใส่อะไรเข้ามาก็ได้ พร้อมที่จะรับอะไรเต็มๆ พร้อมจะเป็นตัวละคร” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

7. SPARK

สถาบัน SPARK มีความตั้งใจจะผนวกความรู้ทางสายวิชาการและสายวิชาชีพเข้าด้วยกัน โดยหลักสูตรการแสดงจะเริ่มด้วยการสร้างพื้นฐานทางการแสดงที่ดี เสริมทักษะ และพัฒนาศักยภาพของ

ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ในการทำงานจริง สำหรับการอบรมแบ่งออกเป็นสองช่วง เข้า-บ่าย

สำหรับช่วงเช้าเป็นการแสดงชั้นพื้นฐาน (20 ชั่วโมง) อบรมในเรื่องของอุปกรณ์ของนักแสดง การใช้ร่างกาย การใช้จินตนาการ การใช้เสียง ถือเป็นเชิงวิชาการ เพื่อเสริมสร้างพื้นฐาน ทักษะ และความเข้าใจอันดีทางการแสดง เพื่อให้เกิดความพร้อม และพัฒนาให้สามารถทำงานกับบทได้

สำหรับช่วงบ่าย จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนจากบุคลากรในวงการบันเทิง (20 ชั่วโมง) ถือเป็นเชิงวิชาชีพ คือได้เรียนจากผู้กำกับ คนเขียนบทละคร ผู้คัดเลือกนักแสดง และผู้กำกับภาพ ซึ่งมุ่งเน้นที่การนำไปใช้ปฏิบัติจริงและรับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญในอาชีพ โดยเรียนรู้ความแตกต่างของการแสดงให้เหมาะสมกับสื่อแต่ละชนิด ทั้งละครเวที โฆษณา ภาพยนตร์ไทย ภาพยนตร์ต่างประเทศ และละครโทรทัศน์ พร้อมจัดทำ Headshot และ Resume ให้ผู้เข้ารับการอบรม เพื่อต่อยอดในการทำงาน

“พูดตรงๆเลยว่า สอนว่าไปคัดเลือกนักแสดงอย่างไรให้ได้งาน ทำการบ้านอย่างไร ก่อนไปคัดเลือก สอนว่าโฆษณาต่างจากการแสดงภาพยนตร์อย่างไร หลายๆครั้งคนมาเรียนการแสดงสายวิชาการพอไปใช้งานจริงมีเสียงหลายเสียงว่าแสดงไม่เห็นได้เรื่อง จึงคิดว่า อยากจะให้สายวิชาการได้พบกับคำวิจารณ์จากผู้กำกับจริงๆ” (กิริติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

8. บ้านดารา

สถาบันอบรมการแสดงบ้านดาราเปิดอบรมการแสดงทุกสัปดาห์ โดยสามารถเข้าอบรมได้เรื่อยๆและเริ่มเข้ารับการอบรมเมื่อใดก็ได้ โดยยึดหลักการฝึกฝนอย่างต่อเนื่องเพื่อความสามารถด้านการแสดงที่เก่งขึ้น ทั้งนี้ในการอบรมจะเน้นไปที่การฝึกฝนอารมณ์ต่างๆและฝึกฝนการแสดงจากบทละคร โดยใช้อุปกรณ์ในการแสดงจริง

นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสด้านการทำงานให้ ไม่ว่าจะเป็นละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ รวมไปถึงนายแบบนางแบบ

“เป็นการสอนแบบจับมือทำงาน จะไม่เหมือนทั่วไป ทั่วไปจะเป็น ก.ไก่ ข.ไข่ เสียเวลา ลงบทเลย เชิงลึกเลย เล่นละครแบบเป็นตัวเมนเลย” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

9. สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม เปิดอบรมการแสดง “หลักสูตรจูโจม” อบรมการแสดง 8 ครั้ง โดยไม่มีระดับที่สูงขึ้นไปอีก ทั้งยังมีการเปิดอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายเป็นการทดลองเรียนเพื่อให้ได้กลุ่ม

ใหม่เข้าใจการทำงาน โดยการอบรมจะเน้นไปที่การแสดงในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ทั้งยังถ่ายทอดประสบการณ์การทำงานในการถ่ายทำ ไม่ว่าจะเป็นเทคนิคด้านมุมกล้อง เทคนิคการใช้ อารมณ์ เทคนิคการกดอารมณ์ และบรรยากาศในการถ่ายทำ

10. Mailbox

สถาบัน Mailbox รับผิดชอบนักแสดงเป็นหลัก โดยการเปิดอบรมการแสดงเป็นการส่งเสริมงานในฐานะผู้จัดหานักแสดง มีการเปิดอบรม 3 ระดับ คือ ACTING1, ACTING2 และ ADVANCE ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ (2557) ผู้ก่อตั้ง Mailbox สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขา ศิลปะการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ กล่าวว่า การเปิดอบรมการแสดงของตน แตกต่างจากการสอนการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากนักแสดงในวงการโฆษณาไม่ได้มี พื้นฐานด้านการแสดงจึงสอนตามแนวทางของมหาวิทยาลัยไม่ได้ ประกอบกับระยะเวลาในการเรียน มหาวิทยาลัยมีมากกว่า ทั้งนี้เป้าหมายหลักของการเปิดอบรมคือเพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถนำ ความรู้ที่ได้ไปใช้ในการคัดเลือกนักแสดง

“เวลาเราสอนไม่ได้สอนแบบที่เรียนมาในมหาลัย การที่เราเรียนละคร เราจะมี วัตถุประสงค์บางส่วนนึง พอครูพูดแล้วเราจะเข้าใจ แต่เด็กที่เรียนที่นี้เป็นเด็กที่ไม่รู้อะไรเลย แต่ อยากรับเป็นนักแสดงกับแค่อยากหาเงินแต่ไม่ได้รักในการแสดง” (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

11. การแสดงครูได้

การแสดงครูได้ เปิดอบรมโดย ชุระชัย นิจรัตน์ (ครูได้) เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไป ที่สนใจทุกวันเสาร์ ครั้งละ 4 ชั่วโมง โดยต้องผ่านการทดสอบก่อนถึงจะเข้าเรียนได้และสามารถเข้า เรียนได้ทุกสัปดาห์ เพราะเชื่อว่าการเรียนการแสดงเป็นการเรียนที่ไม่มีที่สิ้นสุด

ในการอบรมจะแบ่งเป็น 2 ช่วง ช่วงเช้าจะอบรมเกี่ยวกับพื้นฐานอารมณ์ต่างๆ และช่วงบ่าย จะทดลองแสดงจริงจากบทที่ ชุระชัย นิจรัตน์ แต่งขึ้นเพื่อใช้สำหรับฝึกฝนหลากหลายอารมณ์ทั้ง แอ็คชั่น ดราม่าคอมมาดี้ แนววิทยาศาสตร์ และไม่ได้เน้นไปที่การแสดงสำหรับสื่อใดเป็นพิเศษหากแต่ เน้นไปที่วิธีการคัดเลือกตัวแสดงเป็นหลัก

“การแสดงมันไม่มีวันสิ้นสุด แม้แต่ดาราก็เปิดกล้อง เขาก็ต้องเรียนก่อน การเรียน การแสดงไม่ใช่เป็นแล้วไม่เรียนต้องต่อเนื่องไปเรื่อยๆ” (ชุระชัย นิจรัตน์, สัมภาษณ์ 25 ก.พ. 2557)

12. Workshop การแสดงโดยครูต้า

วิทวัส สังสะกิจ ปัจจุบันทำงานฝ่ายพัฒนาศิลปินที่บริษัท อาร์เอสและเป็นอาจารย์พิเศษ สาขาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งนี้เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไป โดยเปิดอบรมการแสดง 4 ครั้ง รวม 12 ชั่วโมง โดยส่วนมากแล้วผู้เข้ารับการอบรมคือผู้ที่มุ่งไปเป็นอาชีพนักแสดง โดยส่วนหนึ่งกำลังจะมีผลงานละครอยู่แล้ว หรือว่าเป็นนักแสดงของบริษัท อาร์เอส หรือ บ้านพี่เอ ศุภชัย แต่เนื่องจากผู้เรียนที่บริษัทดังกล่าวมีหลายคนทำให้ไม่สามารถดูแลได้ทั่วถึงจึงต้องการอบรมการแสดงเพิ่มเติม

การแสดงในทัศนะของ วิทวัส สังสะกิจ (สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556) คือการแสดงออก แสดงออกในสิ่งที่รู้สึก ถ้าไม่รู้สึกก็ไม่ต้องแสดงออก ทั้งนี้มีแนวคิดสำคัญคือหน้าที่ของนักแสดงเป็นเครื่องมือของผู้กำกับที่ต้องสามารถแสดงในสิ่งที่ผู้กำกับต้องการให้ได้

แนวทางในการอบรมการแสดงมีการใช้วิธีการเข้าถึงการแสดงแบบเริ่มต้นจากภายในและนำเอาวิธีการแสดงแบบเริ่มต้นจากภายนอกก่อนมาผสมผสานกัน ทั้งนี้เป็นผลพวงสำคัญมาจากประสบการณ์ทำงานในธุรกิจบันเทิงและในสายการแสดงกว่า 10 ปี ทำให้เห็นว่ามีหลากหลายวิธีที่จะสามารถทำให้การแสดงตรงตามความต้องการของผู้กำกับ

อย่างไรก็ตามยังคงต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการแสดงอยู่ตลอดเวลาจาก การ Workshop การแสดงต่างๆรวมถึงต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติม เนื่องจากผู้เรียนการแสดงในปัจจุบันไม่ได้เรียนการแสดงจากสถาบันเดียว ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรู้กว้างเพื่อที่จะสามารถอธิบายกับนักเรียนได้ว่าแต่ละแนวทางเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยการอบรมจะเน้นความเป็นกันเองและเน้นให้ผู้เข้ารับการอบรมลองลงมือทำ

13. Kizta Academy

สถาบัน Kizta academy เปิดการอบรมการแสดงสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี อบรม 5 สัปดาห์ ครั้งละ 3 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็นการอบรมการแสดงและการอบรมพิธีกร อย่างละ 1 ชั่วโมงครึ่ง ทั้งนี้สามารถเปิดอบรมได้ครั้งละ 1 คอร์สเท่านั้น ด้วยข้อจำกัดของคณะทำงานซึ่งประกอบอาชีพงานประจำไปด้วย

ความคิดพื้นฐานของสถาบัน คือ ทั้งพิธีกรและการแสดงมีพื้นฐานทักษะเดียวกัน หากแต่ต่างกันที่การแสดงคือการเอาตัวเองไปสวมกับบทตัวละครตัวอื่น แต่พิธีกรคือการเป็นตัวของตัวเอง แต่ต้องอาศัยปัจจัยที่เหมือนกันทั้งด้านความกล้าแสดงออกและการพูดที่ชัดเจน ซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเด็ก

14. The Drama Academy

สถาบันอบรมการแสดง The Drama Academy by ครูเงาะ เปิดอบรมการแสดงสำหรับเด็กอายุ 6-12 ปี และ 13 ปีขึ้นไป โดยแบ่งการอบรมออกเป็น การปรับพื้นฐานการแสดง (Pre-actor) และ อบรมการแสดง 3 ระดับ คือ Beginner, Intermediate และ Advance รวมไปถึงโครงการพิเศษ Advance for scene

สำหรับเนื้อหาการอบรมการแสดงของสถาบันจะประยุกต์จากทฤษฎีการแสดงของ Lee Strasberg Stella alder และ Sanford Meisner รวมไปถึงอบรมเรื่องการเคลื่อนไหวร่างกาย (movement) และการฝึกเสียง (Vocal Training)

นอกจากอบรมเรื่องการแสดงแล้วยังอบรมเกี่ยวกับแนวความคิดและการใช้ชีวิตการมองโลก โดยประยุกต์ศาสตร์ของ Hipnodrama หรือการใช้สะกดจิตบำบัดกับการแสดง ซึ่งเป็นการจินตนาการในภาวะของจิตใต้สำนึก ซึ่งจะทำให้นักแสดงมั่นใจในตัวเอง กล้าแสดงออก เห็นภาพตัวเองอย่างชัดเจน ถือเป็น การเตรียมความพร้อมในเรื่องของอุปกรณ์ของนักแสดง โดยมีเป้าหมายสำคัญคือ เพื่อให้ให้นักแสดงเป็นนักแสดงที่ดี

15. โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์

โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ เปิดอบรมการแสดงให้แก่เด็กเล็ก เด็กโตและผู้ใหญ่ โดย อบรมการแสดง 6 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง และจะมีระดับสูงขึ้นตามการพัฒนาของผู้เข้าอบรม โดยเน้นที่อุปกรณ์ของนักแสดงในเรื่องของลมหายใจและเรื่องการใช้ร่างกายก่อน โดยเน้นพื้นฐานการแสดงละครเวที เนื่องจากถือเป็นพื้นฐานการแสดง หากสามารถเข้าใจละครเวทีได้ก็จะสามารถนำไปปรับใช้กับสื่ออื่นได้

“ที่นี่จะเน้นเรื่องของลมหายใจ เรื่องของ Physical ร่างกายก่อน ทั้งหมด คือให้เรียนรู้อุปกรณ์ของเขา ก่อน ถ้าเข้าใจเรื่องอุปกรณ์และใช้ถูกแล้ว แล้วตอนนี้จะหยิบอะไรมาใช้กับอุปกรณ์ก็ได้” (อมตา ปิยะวานิชย์, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

16. Dreambox Acting Studio

Dreambox Acting Studio เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปอายุ 18 ปีขึ้นไป รวมถึงการแสดงละครเพลง (Musical Theatre) และการเขียนบทละคร สำหรับการอบรมการแสดงทำการอบรมโดย พันพัสสา ฐูปเทียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ พื้นฐานการแสดงซึ่งเน้นไปที่ การมีสติ สมาธิ ผ่อนคลาย และจินตนาการ สำหรับการแสดงขั้นสูงเน้นไปที่การเข้าใจบทละครและเข้าใจบทบาทสมมติที่แท้จริง

สำหรับการแสดงละครเพลงจะแบ่งเป็นการอบรมการร้องโดย ใจรัตน์ พิทักษ์เจริญ การเต้น โดย พจน์ ครอบศิริวัฒน์ และการแสดง โดย ดุริยทัศน์ วศินะจินดาแก้ว ซึ่งตอนจบของทุกการอบรม จะมีการถ่ายทำวิดีโอการแสดงของผู้เข้าอบรมไว้ โดยเน้นการแสดงสำหรับสื่อละครเวทีเป็นหลัก เนื่องจาก Dreambox มีชื่อเสียงทางด้านนี้ แต่ในอนาคตอาจจะมีการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์ เพราะทางบริษัทกำลังผลิตงานด้านโทรทัศน์อยู่

17. Arts on location

Arts on location จัดโครงการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างนักการละครไทยและนักการละครต่างประเทศ ทั้งยังจัดอบรมศิลปะการแสดงโขงแก่ชาวต่างชาติซึ่งอบรมโดยวิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพฯ

ในขณะที่มีการอบรมจากนักแสดงต่างประเทศ คือ Body Alphabet, View Point และ Chekhov ซึ่งอบรมโดยนักแสดงที่ใช้วิธีการเข้าถึงการแสดงเหล่านี้โดยตรงในการทำงาน นอกจากนี้ นักแสดงต่างประเทศยังมีความสนใจในประเทศไทยเพราะชาติตะวันตกยังไม่รู้จักประเทศไทยในด้านของการละคร ฉะนั้นสำหรับนักแสดงผู้อบรมจึงรู้สึกว่าเป็นสิ่งใหม่และถือว่าได้มาเรียนรู้ด้วยเช่นกัน สำหรับการเลือกศาสตร์ด้านการแสดง อัจจิมา ณ พัทลุง ผู้ดำเนินโครงการ เลือกจากศาสตร์ที่ตนเคยผ่านการอบรมมาแล้วและรู้สึกว่าเป็นการอบรมทางด้านการละครที่มีประโยชน์จึงคิดว่าน่าจะมีประโยชน์ต่อผู้อื่น

19. Superstar Academy

สถาบัน Superstar Academy มีการอบรมศิลปะรอบด้านไม่ว่าจะเป็น การเต้น การร้อง การเล่นดนตรี รวมไปถึงการแสดง โดยครูอบรมการแสดงของสถาบันจะรับผิดชอบอบรมการแสดง พิธีกร และการพัฒนาบุคลิกภาพ

สำหรับการอบรมการแสดงมีหลายรูปแบบ ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเลือกที่จะเข้าอบรมเดี่ยว อบรมคู่ และอบรมเป็นกลุ่มตั้งแต่ 3 – 10 คน โดยเนื้อหาการอบรมจะปรับเปลี่ยนตามวัตถุประสงค์ของผู้เข้ารับการอบรม เนื่องจากเป็น Customized Education เน้นที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้จะมีการทดลอง Workshop จากครูเพื่อดูศักยภาพและชี้แจงแนวทางในการพัฒนาผู้เข้ารับการอบรม

การอบรมการแสดงกับทางสถาบัน คือ อบรม 12 ชั่วโมง และจะมีการแสดงความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้การแสดงความสามารถถือเป็นกระบวนการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างหนึ่งและเมื่อเรียนครบ 48 ชั่วโมง จะได้รับใบประกาศนียบัตรจากทางสถาบัน ทั้งนี้ทางสถาบันมีการแบ่งระดับ

ครูเป็น 3 ระดับ คือ *ระดับซีเนียร์* บัณฑิตที่เพิ่งจบใหม่ *ระดับโปรเฟสชันแนล* ครูที่มีผลงานในวงการบันเทิง และ *ระดับมาสเตอร์* ครูที่มีผลงานในระดับนานาชาติ

สำหรับเนื้อหาการอบรมในการอบรมเป็นกลุ่มต้องอบรมตั้งแต่พื้นฐานการแสดงถึงความจริงเป็นธรรมชาติ (Realism) จากนั้นถึงค่อยเข้าสู่เนื้อหาการแสดงในสื่อภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ

ในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพอบรมการแสดงด้วยแนวทางการแสดงที่หลากหลายเพื่อให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทและก้าวไปสู่ความเป็นนักแสดงอาชีพได้ ทั้งนี้สามารถแบ่งหัวข้อในการอบรมการแสดงออกเป็น พื้นฐานการแสดง การทำงานกับบทละคร การแสดงในสื่อต่างๆ และการเรียนรู้การแสดงผ่านประสบการณ์จริง

จากการศึกษาด้วยการสัมภาษณ์ผู้บริหารหรือครูอบรมการแสดง รวมไปถึงการสังเกตการณ์สามารถประมวลวิธีการเข้าถึงการแสดง โดยสามารถแบ่งออกเป็นการอบรมในส่วนของ พื้นฐานการแสดง การทำงานกับบทละคร การแสดงในสื่อประเภทต่างๆ และการฝึกฝนผ่านประสบการณ์จริง ได้ดังนี้

1. พื้นฐานการแสดง

สำหรับการเป็นนักแสดงมืออาชีพ วิทวัส สังสะกิจ (2556) ทศพล ธนันทาทพร (2556) และ กุสุมา เทพรักษ์ (2557) ให้ทัศนะตรงกันว่า นักแสดงเป็นเสมือนเครื่องมือของผู้กำกับการแสดง โดยเป็นเสมือนภาชนะเปล่าที่สามารถปรับไปตามที่ผู้กำกับการแสดงต้องการได้

“วันนึงครูเคยสอนในมหาวิทยาลัยแล้วครูเคยบอกเด็กว่า นักแสดงไม่ใช่เครื่องมือของผู้กำกับ เราต้องมีหน้าที่ในการสร้างสรรค์ แต่พอออกมาเป็นระบบธุรกิจบันเทิง ต้องเป็นเครื่องมือให้ผู้กำกับ เขาอยากได้อะไรทำให้เขาให้ได้ พอสุดท้ายเขาให้แก้มไม่แก้ม แปลว่าคุณไม่เหมาะที่จะเป็นนักแสดงในธุรกิจทุกวันนี้” (วิทวัส สังสะกิจ, สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556)

“จบใหม่ๆ เราจะยึดติดกับความเป็น Pure Art แต่ตอนนี้โตเป็นผู้ใหญ่ รู้สึกว่าหน้าที่ของนักแสดงคือ ผู้กำกับคุณเป็นสไตลิ่งไหน ถ้าคุณอยากเล่นให้เข้าตาผู้กำกับคุณต้องปรับไปตามเขา ไม่มีอะไรผิด แค่เป็นวิถีแบบไหน” (กุสุมา เทพรักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

สำหรับการอบรมในส่วนของพื้นฐานการแสดงสามารถแยกออกเป็น 2 ส่วน ส่วนแรก คือ ส่วนประกอบของนักแสดงหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคืออุปกรณ์ของนักแสดง สำหรับส่วนที่สองคือความต้องการของตัวละคร โดยสามารถประมวลการอบรมพื้นฐานการแสดงของแต่ละสถาบันได้ดังนี้

1.1 ส่วนประกอบของนักแสดง

จากเหตุผลข้างต้นจึงเป็นหน้าที่ของนักแสดงที่ต้องเตรียมพร้อมอุปกรณ์ของนักแสดง เพื่อให้สามารถสร้างสรรค์งานแสดงออกมาให้ได้ดีได้ นักแสดงประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ ด้านเทคนิค (ร่างกาย) ด้านสมอง (ความคิด) และ ด้านอารมณ์ (วิญญาณ) โดย *ด้านเทคนิค* เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้เสียงและเคลื่อนไหวบนเวที *ด้านสมอง* การวิเคราะห์ตัวละคร เข้าใจทั้งความคิด ความรู้สึกและการกระทำของตัวละคร *ด้านอารมณ์* คือนักแสดงสามารถปรับตนเองให้เป็นตัวละคร มอบวิญญาณของตนให้แก่ตัวละครได้ (ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ., 2525: 194-204)

1.การฝึกฝนด้านเทคนิค

การฝึกฝนด้านเทคนิคในที่นี้คือการฝึกฝนด้านร่างกายและการฝึกฝนเสียง มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

- การฝึกฝนด้านร่างกาย

การฝึกฝนด้านร่างกายในแต่ละสถาบันมีวิธีการที่หลากหลาย โดยส่วนมากจะใช้เป็นลักษณะของเกมละลายพฤติกรรม เพื่อให้ใช้ร่างกายและกล้าแสดงออกมากขึ้น

นอกจากนี้มีการใช้การเต้นเพื่อพัฒนาการใช้ร่างกายของผู้เข้ารับการอบรม เนื่องจากการเต้นเป็นพื้นฐานของการควบคุมร่างกาย ทั้งนี้การเคลื่อนไหวไปกับดนตรี ถือเป็นเปิดจินตนาการอย่างหนึ่ง (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

การอบรมเรื่องการเดินแบบหรือการโพสท่า เป็นอีกหนึ่งวิธีการที่ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ร่างกายได้ ทั้งยังส่งผลดีต่อบุคลิกภาพของนักแสดง นอกจากนี้ในการฝึกเดินแบบยังเพิ่มเติมเรื่องการนำเสนอเสื้อผ้าหรือสินค้าในฐานะของนางแบบนางขายแบบ

“การโพสท่าและการเดินแบบเป็นเรื่องของ Personality ที่ต้องอยู่ในคอร์สการแสดงอยู่แล้ว” (ปรียาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้เมื่อวิเคราะห์จากเอกสารของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่าสถาบันอบรมการแสดงจำนวนหนึ่งที่เปิดสอนการเดินแบบควบคู่กับการแสดง เพราะต่างส่งเสริมซึ่งกันและกัน ทั้งนี้ก็สามารถต่อยอดเป็นอาชีพของนางแบบนางขายแบบได้ด้วย เช่น Center Stage และ Aim to dream อย่างไรก็ตามจากการสังเกตการณ์สถาบันคนบนแผ่นฟิล์มใช้ห้องอบรมที่เป็นกระจก โดยชี้แนะให้นักแสดงมองตัวเองจากกระจกได้ ซึ่งเป็นวิธีหนึ่งที่จะทำให้นักแสดงรูปร่างกายตนเอง สามารถดูสีหน้าของตนผ่านกระจกและปรับการแสดงออกได้

- การฝึกฝนด้านการใช้เสียง

นักแสดงต้องเริ่มตั้งแต่การฝึกฝนเรื่องลมหายใจ การหายใจที่ถูกต้องจะนำไปสู่การใช้เสียงที่ถูกต้อง และการออกเสียงที่ถูกต้อง ทั้งนี้การหายใจยังส่งผลต่ออารมณ์ความรู้สึกได้อีกด้วย

การอบรมการแสดงของ โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ ให้ความสำคัญในเรื่องลมหายใจเป็นอย่างมากโดยถือเป็นพื้นฐานการแสดงที่ต้องเรียนรู้ในครั้งแรกของการอบรมการแสดง

หลังจากเรียนรู้เรื่องลมหายใจแล้วจึงไปสู่การเรียนการออกเสียงให้ชัดเจน จากการศึกษาสังเกตการณ์สถาบันบ้านดารา ให้ความสำคัญกับการออกเสียงภาษาไทยที่ชัดเจนโดยเฉพาะการออกเสียง ร.เรื่อ โดยต้องเอาลิ้นแตะเพดานไว้ด้านบนและฝึกออกเสียงว่า “โรงเรียนของเรารุ่งโรจน์ร่ำรวยเงินทอง” และมีการฝึกการใช้รูปปากออกเสียงสระ นั่นคือฝึกออกเสียงว่า “อา อุ อี เอ โอ”

นอกจากนี้การฝึกในด้านการพูดถือเป็นส่วนหนึ่งในการฝึกทักษะการเป็นนักแสดง จากการศึกษาสังเกตการณ์ สถาบัน Kizta Academy เปิดอบรมพิธีกรควบคู่ไปกับการแสดง โดยอยู่บนพื้นฐานความคิดที่ว่าทั้งสองอย่างต่างต้องอาศัยทักษะด้านความกล้าแสดงออกจึงเป็นการส่งเสริมกันและกัน

2.การฝึกฝนด้านสมอง

ส่วนประกอบของนักแสดงด้านสมอง กล่าวคือนักแสดงต้องวิเคราะห์ตัวละคร เข้าใจทั้งความคิด ความรู้สึก และการกระทำของตัวละคร ซึ่งถือเป็นอุปกรณ์ของนักแสดง จึงต้องฝึกฝนด้านความคิดสร้างสรรค์ การสร้างสมาธิ การโฟกัส การสร้างจินตนาการ และสติ

อย่างไรก็ตามนอกจากสถาบันอบรมการแสดงจะให้ความสำคัญกับการฝึกฝนด้านสมอง ยิ่งไปกว่านั้นจากการสัมภาษณ์และจากการสังเกตการณ์พบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนยังให้ความสำคัญในส่วนของ “จิตใจ” ในฐานะอุปกรณ์ของนักแสดงด้วย

จิตใจของนักแสดง

สถาบันอบรมการแสดงต่างให้ความสำคัญกับเรื่อง “จิตใจ” โดยมีวิธีการเตรียมพร้อมทางด้านจิตใจที่แตกต่างกันออกไป จากการศึกษาสังเกตการณ์การอบรมการแสดงสามารถสรุปแนวทางได้ดังนี้

สถาบัน Mailbox เริ่มจากการให้ผู้เข้าอบรมแนะนำตัวเองเล่าถึงชีวิตเพื่อค้นหาถึงศักยภาพที่ตนไม่เคยรู้ และหลังจากนั้นให้แต่งบทละครสั้นจากรื่องราวของตนเพื่อเป็นการเริ่มเล่นจากบทที่ใกล้เคียงตัวเองมากที่สุด จากนั้นถึงจะพัฒนาไปสู่บทที่ห่างไกลกับตนเอง

“เวลาเรียนให้เด็กแนะนำตัวว่าชีวิตเป็นอย่างไร จะสอนเป็นลื่นช้กว่าลื่นช้กับบนสุดคืออะไรที่เขาใช้บ่อยๆ และลื่นช้กลางสุดคืออะไร ที่เขาไม่เคยเอาออกมาใช้เลย” (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

สำหรับสถาบัน A2S มีการนำละครบำบัดมาใช้เพื่อให้นักแสดงมีสภาพจิตใจที่สมบูรณ์ซึ่ง
หมายความว่าอุปกรณ์ของนักแสดงก็จะสมบูรณ์ไปด้วย

“ต้องเยียวยา ก่อน เพื่อที่จะทำให้เขาเป็นตัวละครที่สมบูรณ์แบบ เช่น แบบฝึกหัด
การทวนระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต (Recall) กลับไปยังความรู้สึกที่เศร้าที่สุด คุยกับครู
แล้วครูเยียวยา จนลองเล่นให้เกิดปฏิกิริยาที่มันยอมรับกับความเป็นจริงได้” (ภัทรกฤต
ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

สำหรับ The Drama Academy เริ่มต้นอบรมการแสดงจากการวิเคราะห์ตัวนักแสดงเอง
ก่อนเพื่อทำความรู้จักตนเองซึ่งจะต่อยอดไปสู่การเข้าใจมนุษย์และเข้าใจตัวละครในที่สุด ประกอบกับ
จากการที่ รสสุคนธ์ กองเกตุ ผู้บริหารสถาบัน เรียนการแสดงในศาสตร์ Meisnor แล้วพบว่าการแสดง
เหมือนเป็นการฝังบางอย่างลงไปจิตใจ จึงเรียนการสะกดจิตและการบำบัดจิตเพิ่ม ฉะนั้นจึง
ประยุกต์ใช้ศาสตร์ Neuro-Linguistic Programming (NLP) ในการเตรียมความพร้อมให้นักแสดง
พยายามให้นักแสดงเห็นถึงข้อดีของตนเองและเคารพตนเองซึ่งส่งผลต่อการแสดงออกในที่สุดและ
พัฒนาศาสตร์ Hipnodrama หรือการใช้สะกดจิตบำบัดกับการแสดง ซึ่งเป็นการจินตนาการในภาวะ
ของจิตใต้สำนึก ซึ่งจะให้นักแสดงมั่นใจในตนเอง กล้าแสดงออก และเห็นภาพตัวเองอย่างชัดเจน

“สำหรับการเรียนการสะกดจิตเรียนมาเพื่อพัฒนาสายงานของเรา ว่ามันจะมีวิธีไหน
ที่จะทำให้นักแสดงเข้าถึงได้เร็วขึ้น ง่ายขึ้น ลดความซับซ้อนแล้วหันมาเข้าใจตัวเองได้มาก
ยิ่งขึ้น เมื่อไหร่ก็ตามที่คุณยอมรับตัวเองในทุกเรื่อง วันนั้นจะเป็นวันที่เรามั่นใจในตัวเอง เป็น
วันที่คุณจะไม่ลังเลตรงหน้า ถ้าเราไปสอนให้เขิดหน้าอย่างเดียว แต่ข้างในเขายังไม่รู้สึกรู้สึกรู้
ใจจะตั้งไหล่เขาเอง” (รสสุคนธ์ กองเกตุ, สัมภาษณ์ 9 ก.ย. 2556)

3. การฝึกฝนด้านอารมณ์

สถาบันอบรมการแสดงให้ความสำคัญกับการฝึกฝนด้านอารมณ์ ซึ่งเป็นพื้นฐานจำเป็นที่ต้อง
เรียนรู้ก่อนที่จะไปสู่การเรียนรู้บทละคร โดยจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูอบรมการแสดง
ประกอบการสังเกตการณ์สถาบันต่างๆ สามารถจำแนกอารมณ์พื้นฐานของมนุษย์ ได้ตรงกัน 4
อารมณ์ คือ โกรธ กลัว เสียใจ ดีใจ ในขณะที่ทศพล ธนันทาทพร (สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556) ผู้บริหาร
สถาบัน Actiem เพิ่มเติมอารมณ์รัก โดยอารมณ์ที่นอกเหนือจากนี้ถือเป็นการผสมอารมณ์

“อารมณ์พื้นฐานของมนุษย์ โกรธ กลัว เสียใจ ดีใจ รัก อารมณ์อื่นคือการผสม
อารมณ์ อารมณ์ก็มีการไล่ระดับ 1-8 เรียนรู้ 5 อารมณ์ก่อนถึงจะมาเข้าบทได้ เพราะถ้าเข้า

บทเลขนักแสดงรุ่นใหม่จะเครียด การแสดงเริ่มไม่ฟรี” (ทศพล ธนันทาพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

“ต้องทวนเรื่องอารมณ์ทุกวันภาคเช้าอยู่แล้ว ถ้าเรียนอารมณ์ไม่ได้ ก็พูดบทลำบาก” (ธรรชัย นิจรัตน์, สัมภาษณ์ 25 ก.พ. 2557)

สำหรับการฝึกฝนด้านอารมณ์สามารถแบ่งออกเป็น ฝึกฝนจากการระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต ฝึกฝนจากจินตนาการ และฝึกฝนการสร้างอารมณ์จากภายนอกก่อน สามารถสรุปรายละเอียดได้ดังนี้

- ฝึกฝนจากการระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต

การสร้างอารมณ์ในการแสดงสามารถเริ่มต้นฝึกฝนจากการระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต The Drama Academy เริ่มฝึกฝนจากการระลึกถึงประสาทสัมผัสต่างๆ แล้วพัฒนาไปสู่การทวนระลึกถึงอารมณ์ที่มีต่อสิ่งที่ตนรัก เช่น Sensory Work รสชาติของมะนาวหรือเครื่องดื่ม

ในขณะเดียวกันสถาบัน A2S ใช้การทวนระลึกถึงประสบการณ์ในอดีต (Memory Recall) เพื่อช่วยในการแสดงของนักแสดง โดยใช้การเทียบเคียงความรู้สึกซึ่งจำเป็นต้องเรียนตั้งแต่ระดับการแสดงขั้นพื้นฐาน

“สมมติฉันนี่จะต้องเล่นชิ้นที่สุนัขตาย ต้องร้องไห้ แต่ที่ผ่านไม่เคยเสียใจกับการที่สุนัขตาย คุณอาจจะเทียบเคียงความรู้สึกว่าคุณเคยเสียใจในเรื่องที่เคยเสียใจมากที่สุด สมมติพ่อเคยตายตอนห้าขวบ รู้สึกเสียใจมาก เอาความรู้สึกนั้นมาเทียบเคียงทำให้คนดูรู้สึกถึงความรู้สึกภายในของตัวละครตัวนี้ที่กำลังเกิดความโศกเศร้าจากการสูญเสีย ซึ่งความโศกเศร้าจากการสูญเสีย หรือความโศกเศร้าจากการถูกทอดทิ้ง มันต่างกัน” (ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

วิธีการดังกล่าวสามารถเปรียบเทียบวิธีการเข้าถึงการแสดงนี้ได้กับ Method Acting แบบเน้นจิตวิทยาที่พัฒนาขึ้นโดย Lee Strasberg ซึ่งมีแนวคิดสำคัญ คือ ในการแสดงนั้นนักแสดงพึงใช้ประสบการณ์ในอดีตของตนมาเทียบเคียงกับความรู้สึกของตัวละคร (Strasberg, 1964 as cited in Hodge (ed.), 2000:136)

- ฝึกฝนจากจินตนาการ

นอกจากการสร้างความรู้สึกภายในตัวละครหรืออารมณ์ของตัวละครจากการทวนระลึกถึงประสบการณ์ในอดีตแล้ว ยังสามารถใช้การจินตนาการเพื่อสร้างอารมณ์ของตัวละครได้ เช่น กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ ใช้ทฤษฎีแบบ Stanislavsky ในการใช้ Magic If

จากการสังเกตการณ์ที่สถาบัน The Drama Academy พบว่าเน้นการจินตนาการต่อยอดจากเรื่องจริงของนักแสดงเพื่อสร้างการเข้าถึงความรู้สึกของตัวละครในระดับจิตใจไม่ใช่เพียงแต่ในระดับสมอง เนื่องจากมีนักแสดงจำนวนหนึ่งที่เข้าใจในตัวละครแต่ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกมาได้ เป็นเพราะเข้าใจในระดับสมองหรือในระดับความคิดเท่านั้น ฉะนั้นการจินตนาการต่อยอดจากเรื่องจริงจะทำให้นักแสดงถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกมาได้ โดยการจินตนาการดังกล่าว ถือเป็นแบบฝึกหัดที่ต้องฝึกฝนทุกครั้ง เพื่อให้สามารถจินตนาการได้หลากหลายความรู้สึก

อย่างไรก็ตาม วิทวัส สังสะกิจ (สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556) ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการแสดงไว้ว่าเมื่อเข้าสู่ธุรกิจบันเทิง การแสดงที่เริ่มต้นจากทางจิตวิทยาอาจไม่ใช่คำตอบเดียวของการแสดง เพราะจากประสบการณ์ทำงานในธุรกิจบันเทิงพบว่าใช้วิธีการใดก็ได้ที่สามารถแสดงออกมาได้ตรงตามผู้กำกับต้องการ

“ตอนจบมาเขากำลังฮิต พวกอินเนอร์จิตวิทยา พอเห็นธุรกิจที่เป็นบันเทิง เป็นเอ็นเตอร์เทนเมนต์ ก็รู้สึกทำไมใช้วิธีการเดียวหรือจะทำได้ สุดท้ายทำงานผ่านก็จบ ไม่ว่าจะใช้วิธีไหนก็ได้” (วิทวัส สังสะกิจ, สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556)

- ฝึกฝนการสร้างอารมณ์จากภายนอกก่อน

การสร้างอารมณ์ของตัวละคร นอกจากจะใช้การทวนระลึกถึงประสบการณ์ในอดีตและการจินตนาการซึ่งถือเป็นวิธีการเข้าถึงการแสดงที่เริ่มต้นจากภายในก่อน ยังมีวิธีการเข้าถึงการแสดงจากภายนอกซึ่งมีหลากหลายวิธี บางกรณีใช้การกระทำจากร่างกายเพื่อส่งผลต่อความรู้สึกภายใน ในขณะที่บางกรณีใช้เพียงแต่การแสดงออกจากภายนอกเท่านั้น สามารถสรุปได้ดังนี้

การแสดงในฉากร้องไห้

สำหรับโรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ มีรากฐานมากจากภัทราวดีเธียเตอร์ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องลมหายใจเป็นสิ่งสำคัญ สามารถสร้างความรู้สึกโดยเริ่มต้นจากการหายใจ

“เน้นเรื่องลมหายใจ ทำอย่างไรให้เราารู้สึก พอลมหายใจมันมาถึงซีตระดับหนึ่งที่เรา รู้สึกเต็มที่แล้วให้เอาเรื่องราวที่เรา กำลังจะแสดงไปใส่เลยทันที แล้วมันจะมาเองอัตโนมัติ เวลาที่เล่นจะไม่ขุดคุ้ยเอาเรื่องเดิมมาใช้” (อมตา ปิยะวานิชย์, สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557)

จากการสังเกตการณ์การแสดงฉากร้องไห้ของสถาบันคนบนแผ่นฟิล์มใช้การหายใจที่ เปลี่ยนไปเช่นกัน หากแต่แตกต่างจากโรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ที่ไม่ต้องนำเรื่องราวที่กำลัง แสดงมาคิดก็ได้ โดยให้นักแสดงสุดลมหายใจเป็นท่อนๆ ให้รู้สึกบริเวณท้ายทอย ให้ทำตาเหม่อลอย และถ้ามีน้ำตาออกมาให้เล่นใบหน้าโดยทำปากเบะ

จากการสังเกตการณ์สถาบันบ้านดาราพบว่าเทคนิคการร้องไห้ คือให้นักแสดงลืมตาค้างไว้ เมื่อตาแห้งน้ำตาก็จะไหลออกมาเอง แต่ถ้าแสบตาก็หรีตาได้ โดย ทรงพร ณ บางช้าง (สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557) กล่าวว่า เป็นเทคนิคที่ดารานักแสดงใช้จริงในการถ่ายทำ

การแสดงฉากโกรธ

สำหรับเทคนิคการแสดงฉากโกรธ จากการสังเกตการณ์สถาบันบ้านดาราใช้การหายใจที่ เปลี่ยนไปเพื่อสร้างอารมณ์โกรธ โดยแนะนำว่า เวลาโกรธคือเหมือนคนที่วิ่งเหนื่อยๆ รวมไปถึงการ หัวเราะแบบตัวร้ายในละครมีเทคนิคการหัวเราะคือต้องหัวเราะออกมาจากกะเพาะ

ในขณะที่สถาบันคนบนแผ่นฟิล์มแบ่งใบหน้าออกเป็น 2 อารมณ์ คือจะเรียกว่า “อารมณ์ แข็ง” หรืออารมณ์โกรธ สามารถทำได้โดยปรับรูปคิ้ว กดมุมปาก และกดตาให้แข็ง และ “อารมณ์ สว่าง” หรืออารมณ์ดี สามารถทำได้โดยไม่กดคิ้วและเปิดคิ้วขึ้น ทั้งนี้นักแสดงสามารถส่องกระจก ระหว่างแสดงเพื่อสังเกตตนเองและปรับการแสดงของตนได้

การแสดงฉากตกใจ

จากการสังเกตการณ์สถาบันบ้านดาราทำการอบรมเทคนิคการตกใจ ซึ่งสามารถทำได้โดยให้ หายใจเข้าอย่างรวดเร็ว แล้วค้างไว้ โดยต้องมีจังหวะที่เห็นก่อนถึงจะตกใจได้ และแนะนำว่าต้องแสดงออก ให้ใหญ่ โดยให้เหตุผลว่าถ้าตกใจให้ใหญ่ (Overacting) จะดึงดูดคนดู ทั้งนี้พื้นฐานการแสดงเหล่านี้ผู้ เข้าอบรมสามารถฝึกซ้อมได้ด้วยตนเองที่บ้านจากการสังเกตการแสดงจากละครโทรทัศน์

“เรียนรู้จากการสังเกต ให้ดูละครแล้วฝึกให้ลูกสังเกต ดูว่าเขาทำหน้าอย่างไร ทำเสียงแบบเขาได้หรือไม่ ให้พ่อแม่ช่วยชี้ให้เด็กสังเกตอารมณ์ของตัวเองละคร” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

1.2 ความต้องการของตัวละคร

องค์ประกอบของละครมี 6 ส่วน คือ โครงเรื่อง (Plot) ตัวละคร (Character) ความคิด (Thought) ภาษา (Diction) เพลง (Song) และ ภาพ (Spectacle) สำหรับโครงเรื่องเกิดมาจากความต้องการของตัวละครซึ่งมีก่อให้เกิดความขัดแย้งทั้ง ความขัดแย้งระหว่างตัวละครหรือความขัดแย้งระหว่างตัวละครกับสังคม และความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร (นพมาส แวหงส์, 2550:1-13, มัทนี รัตติน, 2546: 35-54 และ นพมาส ศิริกาเยะ, 2525: 22-24)

ภัทรกฤต ดวงสนิท มีความเห็นว่าความสนุกของละครอยู่ที่ความพยายามของตัวละครในการบรรลุซึ่งความต้องการของตน เช่น เดินไปแล้วเห็นคนจมน้ำ เกิดความต้องการที่จะช่วยชีวิตเขา (Objective) แต่ความขัดแย้ง (Conflict) คือ วายน้ำไม่เป็น ตัวละครเริ่มมีความพยายามมากขึ้นโดยหากิ่งไม้มาช่วย สิ่งที่คุณดูอยากจะทำคือความพยายามของตัวละคร แต่ตัวละครอีกตัวนั้นจะตายหรือจะรอดมีค่าเท่ากัน เพราะตัวละครตัวนั้นได้ทำความต้องการของตัวเองโดยบรรลุจุดประสงค์เรียบร้อยแล้ว นี่คือศิลปะการแสดง (ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

แบบฝึกหัดการแสดงแบบด้นสด (Improvise)

ความต้องการของตัวละครเป็นอีกหนึ่งพื้นฐานสำคัญของการแสดงที่หลายสถาบันให้ความสำคัญ โดยอบรมเรื่องความต้องการของตัวละครผ่านแบบฝึกหัดการแสดงแบบด้นสด (Improvise)

สถาบัน Actiem ให้ความสำคัญกับโจทย์การแสดงแบบด้นสดตั้งแต่ครั้งแรกที่อบรมการแสดง เนื่องจากผู้เข้าอบรมการแสดงต้องการจะเป็นนักแสดงให้ได้ภายในเวลาที่เร็วที่สุด จึงเริ่มจากการอบรมโดยการให้แสดงแบบด้นสด

“โจทย์ที่ทำวันแรกตั้งแต่ 5 ปีที่แล้วคือ ทะเลทราย ให้รู้สึกว่ายู่กลางทะเลทราย เครื่องบินตกมา ไม่มีน้ำไม่มีข้าว อยู่มา 7 วัน แล้วเจอขวิดน้ำ ตัวละครจะทำยังไง เด็กๆทำแล้วมันไม่ใช่ เด็กให้ลองทำให้ดู แล้วนั่นคือครั้งแรกในการแสดงของผม เริ่มจากทำสมาธิแล้วมันดึงลงไปเอง พอแสดงเสร็จทุกคนอึ้ง”(ทศพล ธนนันทาพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

สำหรับสถาบัน Supermodel Network ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนแบบฝึกหัดการแสดงแบบด้นสด (Improvise) เช่นเดียวกัน

“โจทย์เพื่อนรักกันมาเจอกันจะเกิดอะไรขึ้น เป็นสิ่งที่ง่าย ๆ เขาสามารถตีความบทแบบนี้ ซึ่งกระบวนการตรงนี้ได้ก็มาเรียนใหม่ๆ บางครั้งก็เดินออกไปเฉยๆ ไม่ทำอะไร เราต้องฝึกให้เขาว่า หนูคิดอะไร ถ้าเจอเพื่อน คิดแล้วสื่อสาร สื่อสารก็คือต้องมีการกระทำเกิดขึ้น แต่เราจะไม่ทำให้เขาดู เพราะเขาจะเลียนแบบเรา” (กิริติ อนันต์สุวรรณชัย, สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556)

อย่างไรก็ตามความต้องการของตัวละครยังขึ้นอยู่กับบุคลิกลักษณะของตัวละครหรือพื้นฐานของตัวละครด้วย ในส่วนนี้เองที่ทำให้คนดูสามารถรับรู้ได้ถึงความจริงของละคร

“เรานั่งกันอยู่สองคน มีคนเดินมาด่าพ่อครู ครูอาจจะลุกขึ้นต่อยเขาก็ได้ แต่ถ้ามันมาด่าเรา เราอาจจะเฉยเพราะรู้สึกว่ามันไม่เห็นรู้จักคุณเลย เหตุการณ์เดียวกัน แต่ตัวละครมีการกระทำ (Action) แตกต่างกัน มันคือความรู้สึกภายในใจแต่ละคน” (ภัทรกฤต ดวงสนิท, สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556)

2.การทำงานกับบทละคร

สถาบันอบรมการแสดงมีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องการทำงานกับบทละคร ส่วนหนึ่งยืนยันว่าต้องเรียนรู้พื้นฐานการแสดงเสียก่อนถึงสามารถทำงานกับบทละครได้ เช่น ทศพล ชนนันทาพร (สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556) ผู้บริหารและครูอบรมการแสดงสถาบัน Actiem ให้เหตุผลว่าการที่เริ่มอบรมการแสดงจากบทละครจะทำให้นักแสดงกังวลอยู่กับบทละครและการท่องจำบท จนไม่สามารถแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้

จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์พบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะทำงานกับบทละครเริ่มโดยจากบทละครเดี่ยวและบทละครสั้น จากนั้นถึงพัฒนาเป็นบทละครที่ยาวขึ้นและยากขึ้นตามลำดับ

สถาบัน Mailbox เริ่มจากการแต่งบทละครจากเรื่องราวของนักแสดงเพื่อให้นักแสดงได้แสดงเป็นตัวละครที่ใกล้เคียงกับตนเองก่อนค่อยพัฒนาเป็นตัวละครที่ไกลตัว

“หลังจากการรู้จักตัวเองแล้ว ก็จะทำให้เล่นละครสั้นๆ ที่เขียนบทขึ้นมาเองก่อน เพื่อที่จะได้รู้ว่า ACT หรือ REACT อย่างไร และบทโมนอล็อกก็ยิ่งฝึกสมาธิ ฝึก eye contact ซึ่งทั้งหมดสามารถนำมาปรับใช้กับการแสดงโฆษณาได้” (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

การทำงานกับบทละครเริ่มต้นจากการวิเคราะห์ลักษณะของตัวละคร ทศพล ธนันทาทพร (สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556) ผู้บริหาร Actiem กล่าวว่า การแสดงมีสิ่งที่จะต้องวิเคราะห์คือ ตัวละคร การกระทำของตัวละคร และความรู้สึกของตัวละคร ทั้งนี้ประเด็นสำคัญที่ควรคำนึงถึงของตัวละครคือความจริง เพราะเรากำลังเล่นเป็นมนุษย์

“เขาคือใคร เช่น ขอทาน ต้องเข้าใจความจริงของเขาทาน ซึ่งเขาคือใครสำคัญ ความจริงทั้งภายนอก ต้องเห็นตัวละครที่เราจะเป็น ไปถึงความจริงภายใน เพื่อให้เห็นความจริงที่ถ่องแท้” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

จากการสังเกตการณ์สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม มีการนำประสบการณ์ในการถ่ายทำมาถ่ายทอดสู่ผู้เข้าอบรมการแสดง ซึ่งการถ่ายทำจริงนักแสดงสามารถดัดทอนและเสริมเติมบทละครได้ ซึ่งนักแสดงมีอาชีพในวงการหลายคนก็จะมีเสริมเติมแต่งบท โดยแสดงแต่ละเทศไม่ซ้ำกันซึ่งนักแสดงที่เข้าฉากด้วยต้องมีไหวพริบในการแสดง โดยเฉพาะการเล่นในฉากตลก (Comedy)

“อยากเก่งต้องเล่น comedy ถ้าเล่น comedy ได้ก็จะเล่นตลกรามาได้” (ภฤชนสิริ จิตทิพย์ศิระสิริ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

3. การแสดงในสื่อประเภทต่างๆ

สถาบันอบรมการแสดงบางแห่งเปิดอบรมการแสดงในสื่อประเภทต่างๆโดยเฉพาะ ในขณะที่บางแห่งอบรมการแสดงในสื่อไปพร้อมกับพื้นฐานการแสดงหรือการแสดงขั้นสูง ทั้งนี้การเน้นการแสดงในสื่อต่างๆแตกต่างกันออกไปตามแต่ความถนัดของครูผู้อบรม

สำหรับการแสดงในสื่อประเภทต่างๆ สถาบันอบรมเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างการแสดงในละครเวที กับ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ซึ่งรวมไปถึงเทคนิคในการแสดงฉากต่างๆในการถ่ายทำจริง นอกจากนี้การเข้าไปสู่การเป็นนักแสดงในธุรกิจบันเทิงได้ต้องผ่านการคัดเลือกนักแสดง (Casting) จึงมีอบรมเกี่ยวกับวิธีการคัดเลือกนักแสดงด้วย

1. ความแตกต่างระหว่างการแสดงในละครเวที กับ ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

ภัทรภฤต ดวงสนิท (สัมภาษณ์ 16 ธ.ค. 2556) กล่าวว่า การแสดงในแต่ละสื่อมีจุดร่วมเดียวกันคือต้องมีความรู้สึกของตัวละคร เพียงแต่วิธีการเล่นหรือเทคนิคการแสดงที่แตกต่างกันเท่านั้น ซึ่งละครเวทีเน้นความสด ความใหม่ และการเผชิญหน้าของคนดูที่อยู่กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงต่อหน้า ณ ขณะนั้น

จุดร่วมระหว่างการแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

ภาพยนตร์และละครโทรทัศน์คือการแสดงที่ถ่ายทอดการแสดงผ่านกล้อง เพราะฉะนั้นเรื่องของมุมกล้องจึงสำคัญมาก เพราะเป็นการส่งอารมณ์ผ่านไปให้ผู้ชมผ่านสื่อ

จากการสังเกตการณ์ที่สถาบันคนบนแผ่นฟิล์มเน้นว่าในการแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ต้อง "สื่อ" หรือกล่าวโดยง่ายว่าเล่นรอกกล้อง เช่น ในเรื่องต้องหยิบมิดขึ้นมาแขงคนต้องต้องเล่นการหยิบมิดเพื่อให้กล้องจับภาพและให้คนดูเห็นว่าตัวละครกำลังจะทำอะไร

จุดต่างระหว่างการแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์

การแสดงในภาพยนตร์

มีความใกล้เคียงกับชีวิตมนุษย์มาก เนื่องด้วยจอภาพยนตร์มีขนาดใหญ่และมีความจดจ่อของคนดูมากกว่า ฉะนั้นจึงติดตามตัวละครมาก

“รู้สึกเหมือนที่ตัวละครรู้สึก เพราะว่าจอมันใหญ่ ไม่ต้องทำอะไรมากก็เห็นแล้วว่าตัวละครเศร้า” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

การแสดงในละครโทรทัศน์

สมาธิของคนดูจะน้อยกว่าเมื่อเทียบกับคนดูภาพยนตร์ การแสดงในละครโทรทัศน์จึงมีลักษณะที่ “เล่นใหญ่” ทั้งการกระทำและเสียง และมีตัวละครที่คอยเล่นใหญ่เพื่อให้นักดูหันไปมองโทรทัศน์ได้แก่ ตัวร้ายและคนรับใช้ หากการแสดงเหมือนในชีวิตจริงคนดูก็จะไม่ให้ความสนใจ ทั้งนี้การแสดงจำเป็นต้องใส่เทคนิคให้เหมาะสมแก่สื่อด้วย ซึ่งจะทำให้คนดูรู้ว่านักแสดงเล่นละครเป็นหรือไม่เป็น

“ละครโทรทัศน์จะต้องร้องไห้สวย ทำให้การแสดงที่ตืออยู่แล้วเขยิบไปสู่คำว่าเล่นเป็นแล้วนี่จะเรียกว่าศิลปะการแสดง” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

สำหรับการอบรมการแสดงโทรทัศน์สำหรับเด็ก กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ เน้นไปที่การแสดงในโทรทัศน์เนื่องจาก นักแสดงเด็กยังไม่รู้ว่ากระบวนการละครโทรทัศน์แตกต่างกับภาพยนตร์อย่างไร เพราะสามารถใช้หลักการการแสดงที่เหมือนกันได้ จึงเป็นเรื่องของฝ่ายเทคนิคมากกว่า สำหรับการอบรมเรื่องความแตกต่างของสื่อจึงจะไปอบรมให้แก่บุคคลทั่วไปมากกว่า (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

อย่างไรก็ตาม ทศพล ธนันทาทพร (13 ธันวาคม 2556) ได้ให้ทัศนะว่า ในการทำงานถ่ายทำจริงไม่ได้ใช้สิ่งที่เรียกว่า “อินเนอร์” ในทุกฉากเนื่องด้วยระยะเวลาการถ่ายทำและงบประมาณที่จำกัด ในบางฉากหากนักแสดงสามารถทำให้ผู้กำกับการแสดงเชื่อก็สามารถปล่อยผ่านได้

“ต้องเข้าใจสภาพความเป็นจริงเป็นโลกของการทำงานจริง ก็โดยเฉพาะในส่วนที่ควรจะอิน เช่น ในเรื่องนั่งกินข้าวและกำลังกังวลเรื่องสอบ แต่จริงๆแค่กินข้าวแล้วทำตาเหม่อก็ได้ ถ้านักแสดงสามารถหลอกผู้กำกับได้ แล้วผู้กำกับรู้สึก ถึงแม้ตัวนักแสดงจะไม่อินก็ตาม” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

การแสดงในภาพยนตร์โฆษณา

สำหรับการแสดงในภาพยนตร์โฆษณาจะแตกต่างออกไปจากการแสดงภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ ในการ React โดยการแสดงโฆษณาจะเป็นการขยายการแสดงให้ใหญ่ขึ้นเนื่องด้วยระยะเวลาการออกอากาศมีจำนวนจำกัดจึงต้องสื่ออารมณ์ให้ผู้ชมเข้าใจอย่างรวดเร็ว และที่สำคัญการถ่ายทำภาพยนตร์โฆษณาใช้เงินลงทุนสูงมาก ผู้กำกับจึงต้องการเทคนิคที่ดีที่สุด ทำให้ถ่ายทำต่อหนึ่งเทคหลายครั้งกว่าเมื่อเทียบกับละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์

“ปกติการ ACT มาแรงแล้วเราก็ต้อง REACT กลับไปแรง แต่ในงานโฆษณาเราขอไม่ได้ ไม่งั้นจะกลายเป็นว่าเรา REACT เบาทไป ฉะนั้นเราต้องไปให้ถูกทางก่อน ถ้าไม่ใช่ผู้กำกับก็จะบอกเราเองว่าไม่ใช่ เป้าหมายคือโฆษณาออกมา 30 วินาที ทำอย่างไรให้คนดูจำสินค้าให้ได้ ฉะนั้นต้องเข้มกว่าละครเยอะ” (ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ, สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557)

อย่างไรก็ตาม ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ (สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557) เน้นย้ำว่าสินค้าคือสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นอย่างมากในการแสดงภาพยนตร์โฆษณา เพราะเป็นการขายสินค้า นักแสดงต้องสามารถจับประเด็นได้ว่าสินค้านั้นมีความเด่นอย่างไรและเจ้าของสินค้าต้องการขายอะไร เพราะส่งผลต่อคาแร็คเตอร์และการแสดงออกของตัวแสดงด้วย

2.เทคนิคในการถ่ายทำจริง

นักแสดงจำเป็นต้องรู้ศัพท์เทคนิคในการถ่ายทำเบื้องต้น รวมไปถึงขนาดภาพเบื้องต้นเพราะเป็นสิ่งที่นำไปใช้จริงในการเป็นนักแสดงอาชีพ เรียนรู้รัศมีกล้อง เรียนรู้เทคนิคการยืน การเดิน การรับมุมกล้อง และคิวบู๊ นอกจากนี้จากการสังเกตการณ์สถาบันคนบนแผ่นฟิล์มเน้นย้ำว่า นักแสดงต้องรู้เทคนิคของคนทำงานเบื้องหลัง เพราะนักแสดงต้องแสดงเพื่อการดำเนินงานของฝ่ายเทคนิคด้วย

“ตัวเราต้องไปคลุกคลีกับกองถ่าย ต้องไปเรียนรู้ ว่าผู้กำกับต้องการอะไร มุมกล้อง แสงจัดแบบไหน แม้กระทั่งการปล่อยคิว ต้องรู้จากกองให้ได้มากที่สุด แล้วเอาเทคนิคตรงนั้น มาบอกกับเด็ก ถ้าเด็กเข้าใจไวเป็นไว ใช้งานได้ถูก ดีกว่าเด็กที่ไม่รู้อะไรเลยเข้าไปแล้วไปโดน เขาตำ” (กฤษณสิริ จิตทิพย์ศิวะสิริ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

นอกจากการเข้าใจการทำงานของเบื้องหลังการถ่ายทำแล้ว สถาบันบ้านสร้างดาวยังอบรม เกี่ยวกับมุมกล้องซึ่งเป็นเทคนิคเฉพาะตัวของนักแสดงเพื่อการทำงานจริงด้วย

“มุมกล้องต้องรู้ มุมเกิด มุมสวย คือมุมไหน เพราะฉะนั้นเราจะต้องฝึกว่ามุมนี้กล้อง มาทางไหนก็หันทันทีเลย เหมือนดารารเลย เพราะฉะนั้นตรงนี้เนี่ยสำคัญ ต้องมุมเพียวหรือมุม ที่หน้าเราเล็ก” (ปริยาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

การแสดงในฉากต่างๆ กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ มีการอบรมเกี่ยวกับเทคนิคการแสดงใน ฉากบู๊ และฉากเลิฟซีน เพราะล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยเทคนิคการแสดงเพื่อให้ภาพออกมาสมจริง โดยที่ เคารพเพื่อนนักแสดงด้วยกัน นอกจากนี้สถาบันคนบนแผ่นฟิล์มก็อบรมเกี่ยวกับคิวบู๊เช่นกัน

“สำหรับการเล่นคิวบู๊กับนักแสดงหลักต้องไม่เล่นถึงตัวจริงๆ เพราะเขาจะบาดเจ็บได้ ต้องอาศัยการเกร็งมือตัวเองหรือต้องผลักเขาก็อาศัยการแตะนิดนึงแล้วดันมือกลับ” (กฤษณสิริ จิตทิพย์ศิวะสิริ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

3. การคัดเลือกนักแสดง

การเข้าสู่การเป็นนักแสดงในธุรกิจบันเทิงต้องผ่านการคัดเลือกนักแสดงเสียก่อน ซึ่งหลาย สถาบันก็มีการอบรมวิธีการคัดเลือกนักแสดงเพื่อเป็นแนวทางให้แก่ผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพ นักแสดง ไม่ว่าจะเป็น สถาบันบ้านสร้างดาว, Spark, ชูระชัย นิจรัตน์, Supermodel network และ Mailbox

การแนะนำตัวต่อหน้ากล้องถือเป็นด่านแรกของนักแสดงที่จะทำให้ผู้กำกับการแสดงจดจำ โดย กิรติ อนันต์สุวรรณชัย (สัมภาษณ์ 18 ธ.ค. 2556) ผู้บริหารสถาบัน Supermodel network กล่าวว่า ต้องสามารถดึงจุดเด่นของตนออกมาให้ผู้กำกับการแสดงเห็นให้ได้ ยิ่งเป็นงานที่ค่าตัวแสดง สูงก็จะมีคู่แข่งมาก ฉะนั้นจึงต้องรู้ถึงจุดเด่นของตน “ทำอย่างไรเขาถึงจะจำเราได้และเลือกเราไป เริ่มจากการแนะนำตัวต้องเปิดตัวให้ได้เยอะที่สุด”

จากการสังเกตการณ์สถาบันบ้านดารา ฝึกให้ผู้เข้าอบรมแนะนำตัวต่อหน้ากล้องรวมไปถึงการไหว้ที่ถูกวิธี โดยแนะนำว่าการไหว้ต่อหน้ากล้องไม่ต้องย่อขา และมิกลวิธีในการคัดเลือกนักแสดงคือ แสดงให้ใหญ่ไว้ก่อนแล้วถ้าผู้คัดเลือกการแสดงไม่ชอบจะบอกให้ลดลงเอง

นอกจากนี้ SPARK อบรมวิธีการคัดเลือกตัวแสดงจากการจำลองสถานการณ์โดยเชิญผู้เชี่ยวชาญหรือผู้คัดเลือกนักแสดง (Casting) มาทดลองคัดเลือกตัวแสดง

“สมมติอาทิตย์นี้เป็นการแสดงสำหรับภาพยนตร์โฆษณา ก็เรียนกันตอนบ่าย ครูที่มาสอนเป็นผู้คัดเลือกนักแสดงภาพยนตร์โฆษณา ก็จะเอาบทมาเลยแล้วให้ลองคัดเลือกนักแสดง ลองให้แสดงดู แล้วก็วิจารณ์ว่าทำไมถึงดี แล้วสุดท้าย ใน 10 คน คนไหนน่าจะทำงาน” (กิริติ ศิวะเกื้อ, สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557)

3. การฝึกฝนผ่านประสบการณ์จริง

การแสดงต้องอาศัยการฝึกฝนจึงมีสถาบันอบรมการแสดงที่เน้นที่การฝึกฝนซ้ำๆ ให้ผู้เข้ารับการอบรมมีพื้นที่ในการฝึกฝนเพื่อพัฒนาตนเอง รวมไปถึงร่วมแสดงในภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ที่สถาบันได้จัดทำขึ้น

“ที่นี่ไม่ได้เรียนเน้นทฤษฎี แต่เน้นปฏิบัติ จับขึ้นเวทีมีคนดูเยอะๆ เขาจะได้ผลตอบรับกลับมา แล้วเชื่อไหมว่า พอนั่งรถกลับบ้าน จะนึกแล้วว่า ไม่น่าพลาดตรงนี้เลย ควรจะทำตรงนี้ เด็กจะพัฒนาตัวเองขึ้นจากการได้ทำ” (วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

หลากหลายสถาบันมีการถ่ายทำละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกฝน เช่น บ้านสร้างดาว, A2S, Spark และ กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ หลังจากอบรมการแสดงผู้เข้าอบรมก็จะมีผลงานเป็นของตนเองซึ่งสามารถเก็บเป็นผลงานเพื่อต่อยอดในการเข้าสู่อาชีพนักแสดงได้

นอกเหนือจากการฝึกฝนในด้านทักษะการแสดงแล้ว การเข้าใจถึงบรรยากาศการทำงานในการถ่ายทำถือเป็นอีกส่วนสำคัญที่สถาบันอบรมการแสดงถ่ายทอดสู่ผู้เข้ารับการอบรม โดยสถาบันอบรมการแสดงมีการจัดเยี่ยมชมกองถ่ายทำ เช่น สถาบันกันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์

“จะพาไปเห็นของจริง กองถ่ายเป็นแบบนี้แหละ กองถ่ายมันร้อนมาก นักแสดงเขาอยู่กินกันอย่างนี้ บางคนเขาเห็นก็ไม่อยากไปต่อ เขาไม่รู้ว่าเบื้องหลังว่าทำไมมีถ่ายฉากเดียว ต้องรอ ไม่รู้ว่ามันต้องมีฉากก่อนถึงจะมาถึงเขา” (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้สถาบันอบรมการแสดงมีการถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมารยาทการทำงานในการถ่ายทำ นอกจากนี้ทักษะด้านการแสดงที่ถือว่าสำคัญแล้วหากแต่มารยาทและการวางตัวในกองถ่ายก็ถือเป็นเรื่องที่สำคัญเช่นกัน

“ในกองถ่ายถ้าแสดงไม่ได้ คือโดนตำแล้วไล่กลับบ้านไม่มีค่าตัวให้ เพราะในกองถ่ายใครก็แสดงได้ ช่างไฟก็แสดงได้” (กฤษณศิริ จิตทิพย์ศิระสิริ, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

“นักแสดงที่ดีต้องกินง่าย อยู่ง่าย อดทน แล้วเขาจะเห็นเอง ฝึกตัวเองจากตัวประกอบเป็นนักแสดงหลักให้ได้ จากเด็กก๊วยของในกอง ฝึกซ้ำจนได้เป็นดารา” (ทรงพร ณ บางช้าง, สัมภาษณ์ 19 ม.ค. 2557)

“นักแสดงที่ดีคือมีศักยภาพ สามารถเล่นได้ รู้หน้าที่ของการเป็นนักแสดง เวลาได้งานต้องรู้หน้าที่ของตัวเองไปไม่สาย จะสอนให้เด็กช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อตอบโจทย์คำว่านักแสดงที่ดี” (วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ, สัมภาษณ์ 18 ก.ย. 2556)

นอกจากนี้ Diamond Acting Studio มีการเผยแพร่แนวความคิดการเป็นนักแสดงที่ดีสามารถสรุปได้ว่า การอยู่รอดในวงการบันเทิงจะต้อง รักตัวเอง ทะเยอทะยาน ใฝ่สูง กตัญญู ต่อผู้มีพระคุณ และอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ จริงใจและเห็นคุณค่าของตัวเองและอาชีพของตัวเอง นอกจากนี้ยังต้องมีการพัฒนาอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นบุคลิกภาพ รูปร่างหน้าตา รวมถึงความรู้ความสามารถต่างๆ โดยเฉพาะทางด้านแสดง (แหล่งที่มา

<https://www.facebook.com/TheDiamondActingStudio> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 15 มี.ค. 2557)

นอกเหนือไปจากการเป็นนักแสดงที่ดีแล้ว ทศพล ธนันทาทพร(2556)ผู้บริหารสถาบัน Actiem ยังกล่าวถึงเส้นทางสู่การเป็นซูเปอร์สตาร์ไว้ดังนี้

“คำว่า SUPER STAR มีคำ 3 คำ มาเกี่ยวข้องคือ ชม ชอบ เขียร์ ก้าวแรกคือแสดงให้คนชม แล้วมาสู่คำว่าชอบและให้ไปถึงคำว่าเขียร์ มีแฟนคลับ เราเรียนการแสดงเพื่อ 3 คำนี้ ซึ่งผู้ใหญ่เขาจะรับรู้กระแสได้ ตัวเองเก่งคนเดียวไม่พอแต่ต้องให้คนอื่นเห็นว่าเราเก่ง” (ทศพล ธนันทาทพร, สัมภาษณ์ 13 ธ.ค. 2556)

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารและการสังเกตการณ์สามารถแบ่งแนวทางการแสดงของสถาบัน
 อบรมการแสดงต่างๆได้ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงแนวทางการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อเป็น
 นักแสดงอาชีพ

สถาบัน	พื้นฐานการแสดง			ทำงานกับบทละคร		การแสดงผ่านสื่อ					ฝึกฝนจริง	
	เริ่มต้น จาก ภายใน	เริ่มต้นจาก ภายนอก		ผ่านการเรียนระดับพื้นฐานการ แสดงก่อน	ฝึกฝนจากบทละครจริง	เวที	ฟิล์ม	ทีวี	โซเชียล มีเดีย	แคส	เวที	ถ่าย ทำ
		เทคนิคการแสดง อารมณ์	ฝึกฝนจากร่างกาย									
1. ก้านตนา	✓	✓			✓		✓	✓	✓	✓		✓
2. Supermodel Network	✓		✓	✓						✓		✓
3. บ้านสร้างดาว	✓		✓		✓		✓	✓		✓		✓
4. SPARK	✓				✓	✓	✓	✓	✓	✓		✓
5. Actiem	✓	✓		✓			✓					
6.บ้านดารา		✓			✓			✓	✓	✓		
7. รุระชัย นิจรัตน์	✓				✓		✓	✓		✓		
8. คนบนแผ่นฟิล์ม		✓			✓		✓	✓		✓		
9 .Mailbox	✓				✓	✓			✓	✓		
10.วิหวัธ สังกะกิจ	✓		✓		✓	✓	✓	✓				
11. Character Club	✓			✓		✓					✓	
12. A2S	✓			✓		✓	✓	✓	✓		✓	✓

สถาบัน	พื้นฐานการแสดง			ทำงานกับบทละคร		การแสดงผ่านสื่อ					ฝึกฝนจริง	
	เริ่มต้นจากภายใน	เริ่มต้นจากภายนอก		ผ่านการเรียนระดับพื้นฐานการแสดงก่อน	ฝึกฝนจากบทละครจริง	เวที	ฟิล์ม	ทีวี	โฆษณา	แคส	เวที	ถ่ายทำ
		เทคนิคการแสดงอารมณ์	ฝึกฝนจากร่างกาย									
13. KIZTA Academy	✓			✓			✓	✓	✓			
14. Drama Academy	✓			✓			✓					
15. Dreambox	✓			✓		✓					✓	
16. สายศิลป์	✓			✓		✓						
17. Arts on location			✓			✓						
18. Superstar Academy	✓		✓			✓						

จากตารางข้างต้นสามารถอธิบายได้เป็นประเด็นที่น่าสนใจดังนี้ คือ การอบรมพื้นฐานการแสดงเน้นการแสดงที่เริ่มจากภายในก่อน การอบรมเทคนิคการแสดงในฉากต่างๆ การอบรมพื้นฐานการแสดงก่อนเข้าบทจริง แนวทางการแสดงในสื่อต่างๆ ขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้บริหารสถาบัน

1.การอบรมพื้นฐานการแสดงเน้นการแสดงที่เริ่มจากภายในก่อน

กว่า 3 ใน 4 ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน คิดเป็นร้อยละ 83.3 อบรมพื้นฐานการแสดงโดยเน้นการแสดงที่เริ่มจากภายในก่อนเป็นหลัก ในขณะที่มีเกือบ 1 ใน 4 ใช้แนวทางการแสดงเริ่มต้นจากภายนอกก่อนควบคู่ไปกับการแสดงจากภายใน โดยการแสดงจากภายนอกในที่นี้หมายถึงเทคนิคการแสดงอารมณ์และการฝึกฝนการแสดงจากร่างกายด้วย จะสังเกตได้ว่าสถาบันเหล่านี้มักเน้นอบรมการแสดงประเภทผ่านกล้อง หรือ ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์โฆษณาและการคัดเลือกนักแสดง จึงต้องอาศัยวิธีการเข้าถึงการแสดงทั้ง 2 วิธี เพื่อมุ่งสู่แนวความคิดที่ว่านักแสดงเป็นเครื่องมือให้ผู้กำกับ

สำหรับ Arts on location เน้นการอบรมการแสดงที่เริ่มต้นจากร่างกายภายนอกก่อน โดยเชิญนักแสดงจากต่างประเทศมาเป็นผู้อบรมซึ่งศาสตร์ดังกล่าวจะเป็นวิธีการเข้าถึงการแสดงที่ยังไม่ได้แพร่หลายในเมืองไทย โดยการแสดงจะเน้นไปที่การแสดงบนเวที

2. การอบรมเทคนิคการแสดงในฉากต่างๆ

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนเกือบ 1 ใน 4 คิดเป็นร้อยละ 22.2 สังเกตความรู้และประสบการณ์จากการทำงานจริงในกองถ่าย จนกระทั่งสามารถสรุปกลวิธีในการแสดงหรือเทคนิคในการแสดงฉากต่างๆ เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, บ้านดารา และสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม โดยสถาบันเหล่านี้ก็เน้นการแสดงผ่านหน้ากล้องเช่นกัน

3. การอบรมพื้นฐานการแสดงก่อนเข้าบทจริง

จากตารางข้างต้นเป็นที่น่าสนใจว่าสัดส่วนของการเริ่มอบรมพื้นฐานการแสดงก่อน กับการอบรมการแสดงโดยเริ่มจากการใช้บทจริงมีสัดส่วนที่เท่ากัน

ในที่นี้สถาบันที่เริ่มอบรมพื้นฐานการแสดงก่อนหมายถึง สถาบันแบ่งการอบรมเป็นระดับชั้น (Level) โดยต้องผ่านระดับการพื้นฐานการแสดงของสถาบันเสียก่อนถึงจะเรียนรู้การทำงานกับบทละครในระดับชั้นต่อไป โดยสถาบันเหล่านี้ให้เหตุผลว่า ต้องมีพื้นฐานการแสดงที่แน่นเสียก่อนถึงจะเข้าสู่การทำงานกับบทละครได้ เพราะหากเข้าบททันทีจะทำให้นักแสดงกังวลอยู่แต่กับตัวบท

ในขณะที่สถาบันที่อบรมการแสดงโดยใช้ตัวบทจริง คือ สถาบันที่มีการปูพื้นฐานการแสดงไปพร้อมกับทำงานกับบทละครในคอร์สเดียวกัน สถาบันเหล่านี้ให้ความเห็นว่า การทำงานกับบทคือการได้ลองฝึกจากการทำงานจริง ทั้งนี้นักแสดงสามารถพัฒนาพื้นฐานการแสดงไปพร้อมกันจากการฝึกฝนจริงและพัฒนาฝีมือการแสดงโดยเรียนรู้จากความผิดพลาดและจากคำแนะนำของผู้สอน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ให้ผู้เข้าอบรมฝึกฝนจากบทจริงเน้นไปที่การแสดงผ่านกล้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์สามารถนำไปใช้ในการทำงานหรือการคัดเลือกนักแสดง เช่น กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, บ้านสร้างดาว, บ้านดารา, สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, การแสดงครูได้, Mailbox และ Workshop การแสดงโดยครูต้า

4. แนวทางการแสดงในสื่อต่างๆขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้บริหารสถาบัน

สำหรับการแสดงในสื่อต่างๆเป็นที่น่าสนใจว่าการอบรมการแสดงที่มุ่งเน้นการแสดงละครเวที และมุ่งเน้นการแสดงผ่านกล้อง ซึ่งได้แก่ ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์โฆษณาและการคัดเลือกนักแสดงมีสัดส่วนที่เท่าๆกัน

อย่างไรก็ตามการแสดงสำหรับสื่อต่างๆขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้ก่อตั้งหรือผู้บริหารเป็นหลัก โดยสามารถดูได้จากภูมิหลังและประสบการณ์การทำงานของผู้ก่อตั้ง

กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์ เน้นการแสดงสำหรับละครโทรทัศน์เนื่องจากเป็นบริษัทผู้ผลิต ละครโทรทัศน์และคุ้นเคยกับการทำงานด้านนี้ ในขณะที่จากการสังเกตการณ์ที่ The Drama Academy ซึ่งก่อตั้งโดย รสสุคนธ์ กองเกตุ (ครูเงาะ) พบว่าจะเน้นการแสดงสำหรับภาพยนตร์ เนื่องจาก รสสุคนธ์ กองเกตุ ทำงานในวงการภาพยนตร์ไทยเป็นหลัก รวมไปถึง Dreambox Acting Studio ที่เน้นการแสดงสำหรับละครเวที ด้วยความเชี่ยวชาญและชำนาญด้านนี้เป็นพิเศษ

ในขณะที่น่าสนใจว่ามีสัดส่วนของสถาบันครึ่งหนึ่งที่อบรมการแสดงละครเวที เช่นเดียวกับมี สัดส่วนของสถาบันครึ่งหนึ่งที่มีการอบรมการแสดงในสื่อภาพยนตร์ก็อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า สถาบันอบรมการแสดงที่เน้นการแสดงสำหรับละครเวทีอย่างเดียวนั้นมีสัดส่วนที่น้อยกว่า กล่าวคือ มี สถาบันไม่ถึง 1 ใน 4 ที่อบรมการแสดงละครเวทีอย่างเดียว หรือคิดเป็นร้อยละ 22.2 เท่านั้น

เมื่อเทียบกับการแสดงในสื่ออื่น ประกอบกับการฝึกฝนโดยการทำงานจริง มีสถาบันที่เน้น การฝึกฝนโดยการถ่ายทำภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์จริง มากกว่าการแสดงละครเวที โดยสถาบันที่ เน้นการฝึกฝนผ่านการถ่ายทำภาพยนตร์หรือละครโทรทัศน์ เช่น กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์, Supermodel Network, บ้านสร้างดาว, SPARK และ A2S

2. การแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น

การอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น คือการใช้การ แสดงเป็นเครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาในด้านการร้องหรือการเต้น และการแสดงออกบนเวที ไม่ได้ มุ่งหวังอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงแต่อย่างใด จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์สามารถ ยกตัวอย่างสถาบันอบรมการแสดงที่อบรมการแสดงเพื่อความเป็นศิลปินได้ดังนี้คือ On Air Academy และ V can Dance

1. On Air Academy

สำหรับ On Air Academy เปิดอบรมการแสดง ไม่เหมือนสถาบันอบรมการแสดงทั่วไป เพราะ จุดมุ่งหมายของสถาบันคือมุ่งไปสู่ความเป็นนักร้อง ฉะนั้นการอบรมการแสดงจึงแตกต่างจาก การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ หรือเพื่อใช้ในการแสดงละคร เช่นเดียวกับประเทศเกาหลีที่มีการ แบ่งแยกอย่างชัดเจนว่าเป็นการแสดงสำหรับนักร้อง

อย่างไรก็ตามมีหลายสถาบันเปิดอบรมการแสดงสำหรับนักร้องในประเทศไทย หากแต่ครูผู้สอนเป็นครูสอนการแสดงจึงสอนในเชิงสำหรับการแสดงละคร ซึ่งแตกต่างจาก On Air Academy ที่ครูผู้อบรมเป็นครูสอนเต้น

นอกจากการอบรมการแสดงให้แก่ นักร้อง-นักเต้น ยังมีคอร์สสอนดีซ์สำหรับนักเรียนที่ต้องการเป็นนักร้องที่ประเทศเกาหลีหรือในประเทศไทย ซึ่งทางสถาบันจะช่วยแนะนำเรื่องการเตรียมตัว การเลือกเพลง การเตรียมเพลง รวมไปถึงการปรับบุคลิกภาพ สำหรับการจะเป็นศิลปินเกาหลีต้องเรียนรู้ศาสตร์ 3 ด้าน ไปพร้อมกันคือ การเต้น การร้อง และการแสดงบนเวที

“ในประเทศไทย สมมติเจมส์ จิรายุ เขาก็ร้องเพลงได้ด้วย เต้นได้ด้วย มันเลยมีภาษีกว่าคนอื่น เขามีโอกาสมากกว่าคนอื่นที่แค่เล่นละครได้อย่างเดียวมันก็ไม่น่าสนใจ” (ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์, สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

2. V Can Dance

สถาบัน V Can Dance เปิดอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักร้อง-นักเต้น โดย นิโบล วงศ์ภัทรนนท์ (สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556) ให้ความเห็นว่านักร้องหรือนักเต้น บางคนมีกำแพงในการแสดงความรู้สึกออกมาซึ่งในส่วนนี้การแสดงสามารถช่วยได้

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อการเป็นนักร้อง-นักเต้น

เนื่องจากการแสดงธรรมดามุ่งเน้นที่เรียนเพื่อให้เกิดความมั่นใจ กล้าแสดงออก และแสดงละครได้ ในขณะที่การแสดงสำหรับนักร้อง-นักเต้น คือ ต้องแสดงท่าทางและสีหน้าควบคู่ไปกับการร้องและการเต้น โดยแนวทางการอบรมการแสดงสำหรับนักร้อง-นักเต้นมีความคล้ายคลึงกับการเปิดอบรมการแสดงให้แก่นักแสดงในแง่ของการทำให้รู้สึกมั่นใจในตนเอง แต่ความแตกต่างอยู่ที่ต้องพัฒนาเรื่องร้องและเต้นควบคู่ไปด้วย

“บางคนพอเต้นหรือร้องเพลงหน้าไม่ออก หน้านิ่งมาก แต่บางคนเต้นแล้วหน้าเป๊ะ” (ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์, สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

ความแตกต่างของการแสดงสำหรับนักร้อง-นักเต้นและการแสดงสำหรับนักแสดงอาชีพ

ในการแสดงบนเวทีของนักร้อง-นักเต้นจะต้องฝึกฝนการโฟกัสสายตา หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นการเล่นหน้าเล่นตาให้เข้ากับอารมณ์เพลง ไม่ว่าจะเป็นเพลงเศร้า เพลงเท่ หรือเพลงที่ต้องอาศัย

ความรัก และที่สำคัญในเพลงหนึ่งเพลงไม่ใช้การแสดงออกเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้เพื่อให้ผู้ชมไม่เบื่อ จะต้องเปลี่ยนจังหวะการแสดงออกไปตามเพลง

“บางทีเพลงเนื้อหาอาจจะเศร้า แต่บางทีสมมติเราเต้น on stage ไม่จำเป็นต้องเศร้าตลอดเวลา บางทีเล่นกับคนดู สนุกบ้างแล้วกลับมาเศร้า บางทีอยู่กับตัวเอง ต้องเลือกใช้ ก็เลยเป็นเรื่องที่ละเอียด ไม่เหมือนการแสดงธรรมดาเลย” (ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์, สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

Acting for singing

สำหรับ acting for singing มีการฝึกตีความอารมณ์จากเนื้อเพลงและแสดงอารมณ์ของเนื้อเพลงนั้น

“สมมติว่าเป็นเพลงเจ้าพ่อเซียงไฮ้ ให้เขาฮัมเพลงเป็นภาษาอื่น อย่างเช่น หลอง บิ่ง ก็เป็น อ่า โอ้ อี้ อู้อะไรอย่างนี้ แล้วก็ยังให้เขาแสดงอารมณ์ของเพลงนั้นออกมาได้อยู่” (นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

หรืออีกอย่างหนึ่งคือให้เป็นชุดคำพูดที่มันไม่ความหมายแล้วให้แสดงอารมณ์ความรู้สึกที่แตกต่างกัน

“เช่น มาลาวิยูฟาฟา ให้น้องเอา ไปร้องเป็นเพลงแล้วแสดง ใ้มมาลาวิยูฟาฟาที่ร้องเป็นเพลงเนี่ย เป็นเพลงของคนทีรู้สึกอย่างไร คนอกหักหรือคนมีความสุข” (นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

Acting for dancing

สำหรับ Acting for dancing เริ่มให้ผู้เข้าอบรมฟังเพลงหลากหลายสไตล์ก่อน แล้วทำการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับเพลง ฟังเพลงแนวนี้รู้สึกอย่างไร ทำให้รู้สึกอยากจะทำแบบไหน

ในทางตรงกันข้ามก็จะมีทำเต้นให้หากแต่เปลี่ยนเพลงให้เป็นหลากหลายสไตล์ เช่น เป็นเพลงเศร้าแต่ต้องเต้นท่าเดิม ก็จะต้องมีการเปลี่ยนอารมณ์ความรู้สึกในการเต้นให้เข้ากับเพลง

อย่างไรก็ตามสถาบัน V Can Dance จะเน้นในด้านของการเต้นเพราะอย่างน้อยทุกคนต้องมีการเคลื่อนไหวที่นำมาชมในขณะที่อยู่บนเวที ไม่ใช่เพลงแต่การยืนร้องเพลงเฉยๆ นอกจากนี้ในการเต้นก็จะเริ่มมีการสร้างเรื่องราวด้วย

“สมมติว่าต้นเพลงนี้ คือผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งยืนถือร่มมารอแฟน แล้วก็แฟนไม่มา แล้วคุณก็ต้นเพลงนี้ ความรู้สึกที่ว่าทำไมเขาไม่มา จะเป็นท่าเต้นที่สื่ออารมณ์ด้วย” (นิโบล วงศ์ภัทรนนท์, สัมภาษณ์ 23 ก.ย. 2556)

อย่างไรก็ตาม ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์ (15 มกราคม 2557) ครูผู้อบรมการแสดงและครูสอนเต้นของ On Air Academy กล่าวว่า สำหรับการอบรมการแสดงสำหรับนักร้อง-นักเต้น ไม่ต้องใช้การเรียนที่ยาวนาน หากผู้เข้าอบรมสามารถเข้าใจอารมณ์แล้ว เปรียบเสมือนการขี่จักรยาน ถ้ารู้แล้วก็จบเลย

นอกจากนี้สิ่งที่สถาบัน On Air Academy เน้นย้ำกับผู้เข้ารับการอบรมโดยเฉพาะผู้เข้าอบรมในคอร์สอดิชั่น คือ เรื่องของการประพฤติปฏิบัติตัวโดยเฉพาะครูสอนเต้นจากประเทศเกาหลี ที่จะเข้มงวดเรื่องความสุภาพ เพื่อปลูกฝังในการไปทำงานในอนาคต

“ถ้าเขาทำตัวฉันไม่แคร์ ถึงจุดหนึ่งเขาต้องร่วงแน่นอน เลยต้องปลูกฝัง” (ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์, สัมภาษณ์ 15 ม.ค. 2557)

จากการศึกษาเอกสารพบว่ายังมีสถาบันอื่นที่มีแนวคิดอบรมการแสดงเพื่อการเป็นศิลปินอีก เช่น Mozar Academy เปิดอบรมการแสดงสำหรับศิลปินบนเวที โดยประยุกต์ใช้เครื่องมือทางการแสดงเช่นกัน รวมไปถึง Monkey Town Artist Academy ซึ่งเป็นสถาบันพัฒนาศิลปินครบวงจร โดยพัฒนาหลักสูตรมาจากการพัฒนาศิลปินของ GMM Grammy ทั้งการเต้น การร้องเพลง การแสดง เป็นกระบวนการพัฒนาศิลปินแบบครบวงจร (แหล่งที่มา <http://www.monkeytowndance.com> เข้าถึงข้อมูลวันที่ 12 มี.ค. 2557)

จะสังเกตได้ว่าการอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักร้อง-นักเต้นจะเกิดจากการประยุกต์ศาสตร์ต่างๆเข้าด้วยกัน และไม่มีทฤษฎีที่ตายตัว สามารถยืดหยุ่น และปรับเปลี่ยน ให้เหมาะกับตัวผู้เข้ารับการอบรมได้ ฉะนั้นการแสดงถือเป็นเครื่องมือหนึ่ง ที่ใช้ในการปรับปรุงและส่งเสริมการแสดงออก ในด้านการร้องหรือการเต้น

3. การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล

สถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งเน้นการอบรมการแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล ประกอบไปด้วย The Drama Cube, Young Pack Action โดย นินาท สตูดิโอ, หลักสูตรพัฒนาบุคลิกภาพ (Personality Development) โดย Superstar Academy และหลักสูตรการพูดเพื่อนำเสนอผลงาน

ของ The Drama Academy by ครูเงาะ ซึ่งใช้ละครเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนและพัฒนาบุคคลโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. The Drama Cube

สถาบันอบรมการแสดง The Drama Cube เกิดขึ้นมาจากแรงบันดาลใจของ ญาณี เหล่าวิริยะรัตน์ ผู้บริหารสถาบัน จากการเรียนวิชา Creative Drama เมื่อครั้งยังศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมองว่าเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เด็กและเยาวชนควรได้รับตั้งแต่ยังเล็ก

เป้าหมายของ The Drama Cube คือ การใช้การแสดงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เพราะกระบวนการละครสามารถเพิ่มศักยภาพในแง่มุมต่างๆ ฉะนั้นจุดมุ่งหมายในการอบรมการแสดงคือมุ่งหวังให้ผู้เข้าอบรมการแสดงค้นพบศักยภาพของตนเอง ค้นพบในสิ่งที่เขาอยากจะเป็น และมีความสุขในการใช้ชีวิต โดยสามารถปรับตัวในสังคมและปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

“เป็นเหมือนห้องที่สร้างสังคมจำลองในการมาเล่นละครด้วยกัน เป็นฐานที่เขาเอาไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ปรับตัวที่จะอยู่ร่วมกันกับคนอื่นในสังคม อยู่ในสังคมได้สบายขึ้น มันก็ไม่ง่ายหรอก แต่ว่าพอปรับตัวได้แล้วมันก็น่าจะใช้ชีวิตได้สบายขึ้น มองอะไรยืดหยุ่น”
(ญาณี เหล่าวิริยะรัตน์, สัมภาษณ์ 22 ก.ย. 2556)

ผู้บริหารสถาบัน The Drama Cube มีความเห็นตรงกันว่าวิธีการเรียนการสอนของประเทศไทยเป็นในลักษณะที่กรอบความคิดของเด็ก มีภาวะการแข่งขันสูงและทำให้เด็กไม่กล้าแสดงความคิดเห็นของตน ฉะนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องอาศัยศิลปะการละครมาใช้เพื่อจรรโลงจิตใจและการใช้ชีวิตของเยาวชน

2. Young Pack Action โดย นินาตสตุติโอ

จากหน้าฉากเปลือยแผนเยาวชน มาสู่โครงการ Youth Drama Plus และ Young Pack Action ขึ้นจัดขึ้นโดยนินาต สตุติโอ บริหารงานโดย นินาต บุญโพธิ์ทอง

สำหรับ Youth Drama Plus คือ กิจกรรมละครภายในโรงเรียนซึ่งเป็นลักษณะชุมนุมละครหรือละครบูรณาการ ได้รับความร่วมมือจาก โรงเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา แผนกมัธยม โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย และโรงเรียนศรีอยุธยา ในขณะที่โครงการ Young Pack Action เป็นโครงการที่เปิดขึ้นเพื่อเยาวชน ตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับอุดมศึกษา โดยมีเยาวชนจากโครงการ Youth Drama Plus ของโรงเรียนให้ความสนใจมาเข้ารับการอบรมด้วย

สำหรับ Young Pack Action แบ่งการอบรมเป็น 3 กลุ่ม ต่อหนึ่งรุ่น ในปี พ.ศ. 2557 กลุ่มแรกจะเป็นกลุ่มที่ต่อเนื่องมาจาก Youth Drama Plus ซึ่งจะต้องทำละครที่แต่งขึ้นมาใหม่ สำหรับปีนี้ จะร่วมแสดงละครเรื่อง ฝนปลายร้อน กลุ่มที่สองจะร่วมกันทำละครแนววิทยาศาสตร์เนื่องจากเป็นการทำงานร่วมกับชมรมนิยายวิทยาศาสตร์ไทย สำหรับกลุ่มสุดท้ายทำละครเพลงซึ่งดัดแปลงมาจากสังข์ทอง โดยมีระยะเวลาในการอบรม 5 วัน ต่อหนึ่งกลุ่มซึ่งภายหลังการอบรมจะมีการแสดงละครร่วมกันโดยแบ่งเวลาซ้อมต่างหาก

Young Pack Action แบ่งการอบรมออกเป็น 3 ส่วนใหญ่ คือ ด้านการแสดง ด้านกำกับการแสดง และด้านการเขียนบท โดยปรับเครื่องมือให้เหมาะสมกับเยาวชน ซึ่งมุ่งเน้นที่ความสนุกและการสร้างพลังร่วมกัน โดยมีเป้าหมายในการอบรมคือ การแสดงเพื่อการสื่อสาร การเขียนบทเพื่อการเรียนรู้ทั้งตัวเองและสังคม รวมไปถึงการกำกับสร้างงานเพื่อเพิ่มพลังและแรงบันดาลใจ

“เป้าหมายหลักของเราในการสร้างตัวคนที่มีศักยภาพทางความคิดและการให้”
(นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2557)

สิ่งที่ผู้อบรมประเมินผู้เรียนคือ ด้านการสื่อสารความคิด การเรียนรู้ชีวิตผ่านบทละครต่างๆ รวมถึงการเปลี่ยนแปลงในตนเอง

“การวัดผลคือคุณมีประสิทธิภาพในการสื่อความคิดของคุณได้ขนาดไหน สามารถที่จะเรียนรู้ผ่านบทละครและมีแรงบันดาลใจถ่ายทอดสิ่งที่คุณเรียนรู้แล้วก็สื่อสารได้อย่างมีพลังหรือไม่ รวมถึงเกิดการเปลี่ยนแปลงหรือไม่” (นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เมษายน 2557)

3. หลักสูตรพัฒนาบุคลิกภาพ (Personality Development) โดย Superstar Academy

หลักสูตรพัฒนาบุคลิกภาพ (Personality Development) โดย Superstar Academy อบรมโดยครูอบรมการแสดงซึ่งใช้การแสดงเป็นเครื่องมือในการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาบุคลิกภาพทั้งภายในและภายนอก รวมไปถึง วิธีการเดิน การยืน การนั่ง และการพูด ทั้งนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนเวทีต่อหน้าผู้ชม เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจและเพื่อให้เป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี โดยรูปแบบการเรียนการสอนจะเป็นแบบ Customized Education โดยจะเรียนตามวัตถุประสงค์ของนักเรียนเป็นหลัก

4. หลักสูตรการพูดเพื่อนำเสนอผลงานของ The Drama Academy by ครูเงาะ

หลักสูตรการพูดเพื่อนำเสนอผลงานของ The Drama Academy by ครูเงาะ เปิดอบรมให้แก่บุคคลทั่วไปโดยมีความตั้งใจในเรื่องของการทำลายกรอบของการพูดในเรื่องของรูปแบบและขั้นตอน โดยหันมาเน้นที่เป้าหมายของการสื่อสารคือต้องการให้ผู้ฟัง ได้เกิดอะไรบางอย่าง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและเปลี่ยนแปลงความคิด

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อการพัฒนาบุคคล

สำหรับการพัฒนาบุคคลสำหรับเด็กเป็นไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา รวมถึงรู้จักวิธีการดำเนินชีวิต ในขณะที่การพัฒนาบุคคลสำหรับผู้ใหญ่เป็นไปเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคม รู้จักวิธีการดำเนินชีวิต และปรับใช้เป็นที่ทักษะพื้นฐานสำหรับการทำงาน เช่นการปรับใช้กับการนำเสนอผลงาน

แนวทางการอบรมการแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคลมีเครื่องมือทางการแสดงที่หลากหลาย ไม่ว่าจะเป็น Creative Drama , กระบวนการสร้างละครกลุ่มจากประเด็นสังคมหรือจากประเด็นของตนเอง รวมไปถึงการถอดบทเรียนและการพูดคุยหลังจบกระบวนการก็ถือเป็นการเรียนรู้ทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีการเรียนรู้แบบบูรณาการกับสาขาวิชาอื่น

Creative Drama

ญาณี เหล่าวิริยะรัตน์ ผู้บริหารสถาบัน The Drama Cube มองว่า Creative Drama เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เด็กและเยาวชนควรได้รับตั้งแต่ยังเล็กซึ่งจะส่งผลให้เด็กและเยาวชนเกิดเรียนรู้ที่ต่อยอด

“ทำไมเราไม่ได้เรียนอะไรแบบนี้ตั้งแต่เด็กๆ เราารู้สึกว่าแบบนี้มันควรจะเจอมาตั้งแต่เด็กๆแล้ว ไม่งั้นวิธีการเรียนของเรามันคงไปได้ไกลกว่านี้ มันเป็น process ที่เบาสมองกว่าการแสดง แล้วเป็นกระบวนการที่เด็กก็เล่นได้สนุกสนาน แต่ก็ได้ทักษะทางการแสดงเหมือนกัน ได้ทักษะจินตนาการ ใช้ความคิดสร้างสรรค์” (ญาณี เหล่าวิริยะรัตน์, สัมภาษณ์ 22 ก.ย. 2556)

นอกจากนี้กระบวนการละครจะผลักดันให้กล้าลงทำในสิ่งต่างๆ หรือสร้างแรงบันดาลใจ ให้ผู้เข้ารับการอบรมหาสิ่งที่ตนเองอยากทำ เนื่องจากแบบฝึกหัดในห้องอบรมจะเป็นเสมือนตัวอย่างให้ลองทำหรือลองเล่น ไม่ว่าจะเป็น ให้ลองเป็นปลา ให้ลองเป็นคุณหมอ ให้ลองเป็นหมาป่า ทั้งนี้มุ่งสู่การผลักดันให้เด็กและเยาวชนกล้าคิดและกล้าลงมือทำนั่นเอง

“กระบวนการละครมันชวนให้เขาลองคิดลองทำ ทำแล้วคิดตามว่าเหตุการณ์แบบนี้ เรื่องแบบนี้หรือสิ่งที่เขาเป็นแบบนี้ มันเกิดอะไรขึ้น แล้วเขาก็จะได้ผลสรุปในแบบที่ตัวเขาได้ ลองทำ เราเชื่อว่าเมื่อกระบวนการละครมันถูกนำไปใช้ในชีวิตเขาแล้ว เขาก็จะลองกล้าที่จะ ลองทำอย่างอื่นๆ” (ญาณี เหล่าวิริยะรัตน์, สัมภาษณ์ 22 ก.ย. 2556)

กระบวนการสร้างละครกลุ่ม

จากการสังเกตการณ์ในการอบรมโครงการ Young Pack Action พบว่า เนื่องจากผู้เข้ารับการอบรมในครั้งนี้มีพื้นฐานมาจากโครงการ Youth Drama Plus ซึ่งมาจาก โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยและโรงเรียนศรีอยุธยา การเริ่มต้นการอบรมจึงเป็นการอบอุ่นร่างกายซึ่งผู้เข้ารับการอบรมต้องอบอุ่นร่างกายพร้อมกันและดูแลกันเอง หลังจากนั้น นินาท บุญโพธิ์ทอง จึงเข้ามาเป็นเล่นเกมเพื่อฝึกประสาทสัมผัสและฝึกฝนเรื่องเสียง โดยสังเกตว่าจะเน้นที่การทำงานร่วมกันของเยาวชน

อย่างไรก็ตามเมื่อสอบถามถึงการอบรมสำหรับกลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานด้านการแสดงพบว่า นินาท บุญโพธิ์ทอง จำเป็นต้องอบรมเกี่ยวกับพื้นฐานการแสดงและเครื่องมือในการแสดงเสียก่อน

จากการสังเกตการณ์พบว่าหลังจากการอบอุ่นร่างกายเสร็จสิ้นจึงเข้าสู่ “ประเด็น” โดยมีการมอบหมายให้เยาวชนในกลุ่มเป็นผู้กำกับการแสดงไว้ก่อนแล้ว สำหรับวันนั้นให้หาประเด็นจากข่าวแล้วถ่ายทอดเรื่องราวของข่าวนั้นผ่านละครซึ่งต้องใส่ทัศนคติต่อข่าวนั้นไปด้วย โดยใช้เวลา 1 ชั่วโมงในการสร้างสรรค์งานดังกล่าว โดยลักษณะการสร้างงานของเยาวชนกลุ่มนี้จะใช้เครื่องมือที่นิยมใช้ในละครเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนคาแร็คเตอร์ของตัวละครหรือเทคนิคการถ่ายภาพ

เมื่อการแสดงจบจะมีรุ่นพี่ที่อบรมกับโครงการรุ่นก่อนๆมาให้คำแนะนำในด้านบท ด้านกำกับการแสดง และด้านการแสดง เพื่อให้รุ่นน้องได้นำไปปรับใช้ โดยสังเกตว่าเยาวชนจะแสดงในลักษณะการเล่าข่าว หากแต่ยังไม่มีการสอดแทรกทัศนคติของตน หลังจากได้รับคำแนะนำจากรุ่นพี่ที่มีการสรุปความเห็นของกลุ่มตนเองและสรุปรวมทั้งหมดอีกครั้งหนึ่งซึ่งเรียกว่า “การถอดบทเรียน”

นินาท บุญโพธิ์ทอง (1 เมษายน 2557) ได้อธิบายว่าเนื่องจากเยาวชนกลุ่มนี้ถนัดในการทำละครเร็วซึ่งเป็นกิจกรรมของโรงเรียน ซึ่งต้องการการฝึกฝนด้านความลึกของจิตใจตัวละครเพิ่มเติมในโอกาสต่อไป จากการสังเกตการณ์พบว่ามีกรให้การบ้านเยาวชนให้วาดภาพแล้วนำภาพดังกล่าวมาสร้างสรรค์เป็นละครเดี่ยวสั้นๆ โดยนำมาแสดงและร้อยเป็นเรื่องราวเดียวกันในการอบรมครั้งต่อไป โดยแต่งตั้งผู้กำกับการแสดงคนใหม่ทำหน้าที่ร้อยเรียงการแสดงของเพื่อนในกลุ่ม

การเรียนรู้แบบบูรณาการ

การแสดงละครของเยาวชนจะมีการชูประเด็นให้เห็นเด่นชัดเพื่อให้ผู้ปกครองเห็นภาพ นอกจากนี้ยังมีประโยชน์กับตัวเยาวชนในการเรียนรู้สาขาวิชาอื่นผ่านการแสดงละครด้วย ตัวอย่างเช่น

งานละครแนววิทยาศาสตร์ที่กำลังจะเกิดขึ้น ตัวผู้เข้ารับการอบรมจะต้องได้เรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีทางฟิสิกส์หรือทางเคมี ซึ่งส่งผลพลอยได้ให้ตัวเด็กในการปรับใช้กับการเรียนในโรงเรียน

“หลายคนจะเรียนเก่งขึ้น เพราะว่าเขามีวิธีในการถอดบทเรียนจากสิ่งที่เรียนรู้
ดังนั้น พอเขากลับไป ความหวาดกลัวทางวิชาที่มันเป็นตัวอะไรดูซับซ้อนจะลดลง เพราะจะ
เริ่มรู้สึกชิน ผลก็คือ น้องๆส่วนใหญ่จะเข้าไปในมหาลัยหรือคณะที่ดีๆ” (นินาท
บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557)

หลังการอบรมจะมีการแสดงละครให้ผู้ปกครองชม ซึ่งต้องมีประเด็นในงานที่เด่นชัด เพราะจะทำให้ผู้ปกครองเห็นภาพว่าสิ่งที่บุตรหลานของตนได้เรียนรู้คืออะไร เช่น งานละครแนววิทยาศาสตร์ ผู้ปกครองมาต้องเห็นว่าบุตรหลานได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์

การถอดบทเรียน

นินาท บุญโพธิ์ทอง (1 เมษายน 2557) กล่าวว่า การถอดบทเรียนเป็นวัตถุประสงค์หลังอบรม โดยใช้การพูดคุยสรุปกัน ใช้เครื่องมือแผนผังความคิด (My Map) รวมไปถึง การชั่งน้ำหนักในกิจกรรม

“เน้นการเปลี่ยนแปลงตัวเยาวชนเป็นหลัก แต่เขาจะเปลี่ยนแปลงในแง่ไหนแล้ว
เรียนรู้อะไรก็อยู่ที่เขา ทุกครั้งที่เราทำโปรเจกต์ขั้นเสร็จ เราจะทำ After Action Review แล้วก็
ถอดบทเรียนทุกครั้ง สุดท้ายแล้วเขาต้องได้รู้ว่าทำอะไรไป แล้วเรียนรู้อะไร วาด my map
เลย บางทีทำ weighting activity ไว้สำหรับวัดว่าทำอะไรไปเท่าไร น้ำหนักเท่าไรแล้ว
ผลลัพธ์มันมาเท่าไร” (นินาท บุญโพธิ์ทอง, สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557)

สอดคล้องกับทัศนะของ สมชาย ลีลาภิรักษ์สกุล ผู้บริหารสถาบัน Drama Cube ว่า
กระบวนการละครจะผลักดันให้เกิดกระบวนการคิดวิเคราะห์เพราะจะมีการพูดคุยหลังจบ
กระบวนการเสมอ ซึ่งจะเป็นประโยชน์กับเยาวชน โดยจากประสบการณ์การสอนในมหาวิทยาลัยของ
สมชาย ลีลาภิรักษ์สกุล พบว่า นักศึกษายังขาดทักษะในการคิดวิเคราะห์และการเคารพในความคิดเห็น
ของตนเอง

“เด็กมหาวิทยาลัยขาดเรื่องการวิเคราะห์ เด็กที่เรียนกระบวนการละคร ทุกครั้งเรา
จะมีการพูดคุยกันเสมอ ทำอะไรกัน รู้สึกอย่างไร นี่แหละคือการวิเคราะห์ ซึ่งเชื่อว่าเมื่อเขา
เติบโตไปเขาจะรู้จักการวิเคราะห์ รู้จักแสดงความคิดของตัวเอง แล้วก็เชื่อมโยงกับทัศนคติของ
ตัวเอง” (สมชาย ลีลาภิรักษ์สกุล, สัมภาษณ์ 22 ก.ย. 2556)

อย่างไรก็ตามในปัจจุบันถึงแม้ว่าสถาบันจะไม่ได้มุ่งเน้นในการพัฒนาบุคคลเป็นหลัก หากแต่เริ่มมีการเปิดอบรมหลักสูตรที่ใช้การแสดงเป็นเครื่องมือสำหรับการพัฒนาบุคคล หรือนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันด้วย ไม่ว่าจะเป็นการเปิดอบรมพัฒนาบุคลิกภาพของ Superstar Academy และ หลักสูตรการพูดเพื่อนำเสนอผลงานของ The Drama Academy by ครูเงาะ

สำหรับการเปิดอบรมพัฒนาบุคลิกภาพของ Superstar Academy (Personality) โดยครูผู้อบรมเป็นครูอบรมการแสดงด้วย ฉะนั้นจึงนำกระบวนการทางการแสดงมาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียน โดยเมื่อการอบรมเสร็จสิ้นจะมีการแสดงความสามารถของผู้เรียน

“Personality มันพัฒนาที่การแสดงออก บางทีก็โชว์เล่านิทาน โชว์เดินแบบ โชว์พูด ขึ้นอยู่กับว่าเขาแบบไหน คนบางคนขี้อายมากก็ให้พูดบนเวที คนบางคนมีความสามารถในเชิง Acting ได้ก็ให้ Acting เลย พ่อแม่จะค่อนข้างมีปัญหาเยอะเพราะมันไม่มีมาตรวัดที่แน่นอน จับต้องไม่ได้ Personality มันเป็นเรื่องที่ค่อยๆ เปลี่ยนจากภายในสู่ภายนอก” (กุสุมา เทพรักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

ในบางกรณีในการพัฒนาบุคลิกภาพจำเป็นต้องใช้การประยุกต์ใช้การแสดงที่เริ่มต้นจากภายนอกสู่ภายในก่อน โดยใช้การปรับเปลี่ยนการแต่งตัวก่อน หลังจากนั้นจึงใช้การแสดงจากภายในสู่ภายนอกในการปรับบุคลิกภาพอีกครั้ง

“มีเคสหนึ่งเด็กม.ปลายมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน อยากปรับลุคตัวเองก่อน มาถึงบอกเลยให้สอนแต่งตัวหน่อย คุยไปคุยมาน้องคนนี้ต้อง Outside in พอ Outside แล้วเขาก็มีความสุข คราวนี้เราค่อยเอา Acting เข้าไปจับ Personality” (กุสุมา เทพรักษ์, สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557)

หลักสูตรการพูดเพื่อนำเสนอผลงานของ The Drama Academy by ครูเงาะ เน้นการสร้าง ความมั่นใจมาจากภายใน โดยใช้การสะกดจิตบำบัดเพื่อสร้างความมั่นใจจากภายในดังกล่าว รวมถึงใช้การเป็นเครื่องมือในการฝึกฝน ทั้งการสังเกตคู่สนทนา การใช้ร่างกายและน้ำเสียง รวมไปถึงฝึกฝน ร่างกายจากภายนอกควบคู่ทั้งการโพส การยืนและการเดิน รวมไปถึงการแต่งกาย

นอกจากนี้จากการศึกษาเอกสารพบว่ามีสถาบันที่มีการอบรมการแสดงเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพอีก ได้แก่ Aim to Dream และ Play act Academy

สถาบัน Aim to Dream เปิดการอบรมหลักสูตรพัฒนาบุคลิกภาพและการแสดงหุ่นโต และหลักสูตรระบบสมอง IQ และ EQ เพื่อชีวิตประจำวันและแสดงเต็มรูปแบบ โดยปรับใช้เครื่องมือทางการแสดงในการพัฒนาผู้เรียน

ในหลักสูตรพัฒนาบุคลิกภาพและการแสดงหุ่นโต โดยเนื้อหาการอบรมจะหาความโดดเด่นและสร้างคาแร็คเตอร์ที่เป็นของตัวเองและใช้แบบฝึกหัดในการแสดงเน้นการพัฒนาบุคลิกภาพเพื่อใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ในขณะที่หลักสูตรระบบสมอง IQ และ EQ เพื่อชีวิตประจำวัน เน้นฝึกความกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมกับวัย พัฒนาจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์และรู้จักสร้างความโดดเด่นให้กับตัวเอง (แหล่งที่มา http://www.aimtodream.com/about_us.html เข้าถึงข้อมูลวันที่ 9 มี.ค. 2557)

Play act Academy เป็นสถาบันอบรมการแสดงเพื่อจุดมุ่งหมายของการพัฒนาบุคคล เช่นกัน กันต์ลักษณ์ หงส์ลดาธรรม์ กรรมการผู้จัดการกล่าวว่า เป้าหมายหลักคือทำให้ผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อเปิดโอกาสในการเรียนรู้นอกห้องเรียนให้แก่ผู้เรียน

“แนวคิดของ Play act Academy ไม่ใช่เทรนด์ธุรกิจที่ตอบสนองป็นเด็กป้อนส่งเข้าวงการบันเทิงนะคะ เราไม่ได้เป็นเทรนเซตเตอร์คะ แต่เราเป็นโพรไวเดอร์ให้เด็กแต่ละคนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน นำเสนอโอกาสทางการเรียนนอกห้องให้เด็กๆไทย” (แหล่งที่มา http://m.posttoday.com/article.php?id=78144&channel_id=3000 เข้าถึงข้อมูลวันที่ 9 มี.ค. 2557)

4. การแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

สถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งเน้นการอบรมการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาประกอบไปด้วย สถาบัน LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) และ กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม)

LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) เป็นสถาบันสอน ศิลปะการแสดง การกำกับ และ ทักษะทางความคิดสร้างสรรค์ สำหรับการเปิดอบรมการแสดงสำหรับนักเรียนระดับมัธยมปลายเพื่อสอบเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา โดยมีหลักสูตรการเปิดสอนดังนี้คือ Action Bitch และ winter play space นอกจากนี้ยังมีการอัปเดตการติวข้อสอบแบบออนไลน์ด้วย

อย่างไรก็ตามการเปิดอบรมของ LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) ยังมีการเปิดอบรมในส่วนของความคิดสร้างสรรค์และการจัดการให้แก่นักศึกษาและบุคคลทั่วไป ได้แก่ หลักสูตรคนหัวข่าว เป็นการอบรมการทำข่าว หลักสูตรคิดเทห์ ทำเทห์ เป็นการอบรมการเป็น Creative หลักสูตรคิดเป็นเส้นด้าย เป็นการอบรมสำหรับการเป็น Account Executive (AE) หลักสูตรคุมแก๊งค์นเป็น คิดได้ เป็นการอบรมการเป็น Producer

เปิดอบรมการแสดงสำหรับนักเรียนระดับมัธยมปลายจะเป็นไปเพื่อสอบเข้าสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

1. Action Bitch

Action Bitch เป็นการอบรมการแสดงเพื่อสอบเข้าสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจะเน้นการอบรมเป็น 2 ส่วน คือทฤษฎีและการปฏิบัติ ฤนภ โอลาร์แปง ให้ความเห็นว่า กระแสของละครโรงเล็ก เช่น มะขามป้อม พระจันทร์เสี้ยว และ Democrazy ส่งผลต่อการสอบตรงเข้าสาขาการแสดงของมหาวิทยาลัยของรัฐ เนื่องจากคนในมหาวิทยาลัยของรัฐมีเครือข่ายเดียวกับกลุ่มละครโรงเล็ก ฉะนั้นในการอบรมการแสดง หลักสูตรนี้จึงอาศัยครูผู้อบรมที่ทำงานอยู่ในวงการละครโรงเล็กเป็นหลัก

2. Winter play space

Winter play space เป็นการอบรมการแสดงสำหรับสอบตรงเข้าสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัยหลักสูตรเร่งรัดภายใน 10 วัน ซึ่งจะใช้การอบรมการแสดงวิถีพุทธ เนื่องจากทฤษฎีการละครมีนักทฤษฎีพูดกันหลายแบบ รวมถึงนักวิจัย แต่ในที่นี้ ฤนภ โอลาร์แปง หยิบการอบรมการแสดงในวิถีพุทธขึ้นมาพูดโดยวิถีพุทธมีความยืดหยุ่นสูงมาก “ความเป็นวิถีพุทธไม่ได้สอนให้มนุษย์ยึดติดกับอะไรทั้งสิ้น ไม่ได้สอนมนุษย์ว่าจะต้องวอร์มเข้า production ก่อนนะ” (ฤนภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

ในแง่ของผู้เข้ารับการอบรมของ Action Bitch และ winter play space มีความแตกต่างกันในแง่ของบุคลิกภาพ ผู้เข้าอบรม winter play space จะมีลักษณะเก็บตัวและมีทัศนคติในแง่ลบต่อทางสังคม หรือทัศนคติทางลบต่อการใช้ชีวิต ฉะนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องนำศาสนาพุทธมาแก้ไขในทัศนคติบางอย่าง เพื่อช่วยในเรื่องการทำงานเป็นกลุ่มซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการเรียนสาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย

3. Online Education

Online Education เกิดจากการวิเคราะห์ข้อสอบเก่าของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร โดยจากการผ่านข้อสอบมากกว่าหมื่นๆข้อและอัฟโหลดขึ้นใน Facebook ซึ่งต้องจ่ายค่าสมัครถึงจะสามารถเปิดดูได้

2.กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art

กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art เปิดอบรมการแสดงโดยใช้ชื่อว่า “ค่ายติสแตก” ถือเป็นงานแนะแนวสู่คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผู้อบรมจะเป็นศิษย์ปัจจุบันหรือศิษย์เก่าของแต่ละคณะ โดยจะเน้นไปทางสาขาการแสดงหรือสาขาการละครเป็นหลัก

ทั้งนี้กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art มองว่าการทำงานในระบบนี้สามารถป้องกันการลาออกจากมหาวิทยาลัยในขณะที่เรียนเพื่อเข้าเรียนคณะใหม่หรือที่เรียกกันว่า “การซิว” เพราะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าอบรมเห็นแนวทางในการเรียนการสอนของในมหาวิทยาลัยและค้นหาตัวตนจากการอบรมแล้ว นอกจากนี้ยังได้รับการถ่ายทอดวิถีชีวิตจริงในมหาวิทยาลัยจากรุ่นพี่และยังสามารถเห็นความแตกต่างของแต่ละสถาบันเพื่อประกอบการตัดสินใจเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา

นอกจากการสอบเข้าสาขาการแสดงหรือสาขาละครในมหาวิทยาลัยแล้ว ยังมีการแนะแนวสู่คณะอื่นด้วย เช่น คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะด้านแฟชั่น รวมไปถึงอบรมการสร้างภาพยนตร์สั้นจากผู้มีประสบการณ์

ทั้งนี้กลุ่มผู้เรียนของ LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม) เนื่องจากมีราคาค่าอบรมสูง จึงเป็นนักเรียนมัธยมปลายโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ผู้เข้ารับการอบรมของกลุ่มศิลปะ Rhythm of Art จะมีความหลากหลายของกลุ่มผู้เรียนมากกว่าโดยมีกลุ่มผู้เรียนจากต่างจังหวัดที่เดินทางมาเรียนจากจังหวัดไกลๆเช่น ลำปาง ภูเก็ต เชียงใหม่ พิษณุโลก นครปฐม และกาญจนบุรี เป็นต้น

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาเน้นหนักในสองส่วนคือ การอบรมเชิงทฤษฎีและการอบรมเชิงปฏิบัติ มีรายละเอียดดังนี้

การอบรมทฤษฎีการละคร

สำหรับการอบรมเกี่ยวกับทฤษฎีการละครจะรวมกับปฏิบัติโดยใช้วิธีให้ผู้เข้าอบรมทฤษฎีจากการสอดแทรกในกิจกรรม

“มีความเชื่ออย่างหนักว่าเด็กเป็่ทฤษฎีมากๆ เราก็จะแทรกทฤษฎีไปโดยไม่รู้ตัว เช่น พื้นฐานการแสดงมี Out to In และ In to Out นี่คือหลักง่ายๆ แต่ว่าพี่จะให้ปฏิบัติก่อน แล้วจะได้รู้ Out to In และ In to Out ที่นี้การละครว่าคืออะไร” (ประภัสสร กาญจนสูตร, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 2557)

ในขณะที่ สถาบัน เลอเบส เลอเดรรม มีการอบรมหลักสูตร Action Bitch เป็นการอบรมการแสดงเพื่อสอบเข้าสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัยของรัฐ ได้แก่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยจะเน้นการอบรมเป็น 2 ส่วน คือทฤษฎีและการปฏิบัติ ฎุณภ โอลาร์แปง ให้ความเห็นว่า กระแสของละครโรงเล็ก เช่น มะขามป้อม พระจันทร์เสี้ยว และ Democrazy ส่งผลต่อการสอบตรงเข้าสาขาการแสดงของมหาวิทยาลัยของรัฐ เนื่องจากคนในมหาวิทยาลัยของรัฐมีเครือข่ายเดียวกับกลุ่มละครโรงเล็ก ฉะนั้นในการอบรมการแสดงหลักสูตรนี้จึงอาศัยครูผู้อบรมที่ทำงานอยู่ในวงการละครโรงเล็กเป็นหลัก

นอกจากนี้ สถาบัน เลอเบส เลอเดรรม มี Online Education ซึ่งเกิดจากการวิเคราะห์ข้อสอบเก่าของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร โดยจากการผ่านข้อสอบมากกว่าหมื่นข้อและอัฟโพลดขึ้นใน Facebook ซึ่งต้องจ่ายค่าสมัครถึงจะสามารถเปิดดูได้

การอบรมเชิงปฏิบัติ

สำหรับการอบรมในเชิงปฏิบัติของ สถาบัน เลอเบส เลอเดรรม ไม่ได้อบรมตั้งแต่พื้นฐานการแสดงแต่ใช้การวัดระดับและทดสอบเพื่อดูระดับความสามารถของเด็กโดยการให้ลองทำแบบฝึกหัดอย่างไรก็ตามต้องเพิ่มเติมในด้านความสามารถในการวิเคราะห์เรื่องราว หาความต้องการของตัวละคร และความขัดแย้งของตัวละคร

“การเรียนแอคติ้งไม่จำเป็นต้องเรียนเบสิคแอคติ้งนะ โยน Exercise ไปให้แล้วเด็กอยู่ในระดับไหน แล้วธรรมศาสตร์ต้องการระดับไหน ทิศทางนี้ใช่หรือไม่ บางทีเด็กเก่งมากนะ แต่คนละทิศทางกับธรรมศาสตร์ ก็ต้องเริ่มใหม่เหมือนกัน” (ฎุณภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

สำหรับสิ่งที่นักเรียนเตรียมไปในการสอบปฏิบัติทางสถาบันจะช่วยคิดให้ ซึ่งต้องดูจากตัวนักเรียนเป็นหลัก

“เราต้องคุยกับเด็กนานพอสมควรนานถึงจะรู้ว่าอะไรที่มันจะจัดตัวเองได้ สิ่งที่เป็นแก่นของศิลปะการแสดงคือ message ที่เขาต้องการแสดงออกมา (need to express)” (ภูณภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557)

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับสถาบันอบรมการแสดงเพื่อปั้นนักแสดงอาชีพจะพบว่ามีการปรับสมดุลทางจิตใจซึ่งถือเป็นอุปกรณ์สำคัญของนักแสดง ทั้งนี้ต่างมีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือเตรียมจิตใจของนักแสดงให้พร้อม หากแต่ใช้วิธีการที่แตกต่างกัน โดยสถาบัน LeBasse Le Drame (เลอเบส เลอ เดรม) ใช้กระบวนการทางพุทธศาสนาผสมผสานกับกระบวนการทางจิตวิทยาซึ่งเป็นศาสตร์ที่ ภูณภ โอลาร์แปง ถนัดเนื่องจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจาก จิตวิทยา วิชาโททางการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

แนะแนวคณะจากรุ่นพี่สู่น้อง

ในขณะที่การอบรมเชิงปฏิบัติของ กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art มีลักษณะเป็นการแนะแนวจากรุ่นพี่สู่น้อง โดยใช้ชื่อว่า “ค่ายติสแตก” ถือเป็น การแนะแนวสู่ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยผู้อบรมจะเป็นศิษย์ปัจจุบันหรือศิษย์เก่าของแต่ละคณะ โดยจะเน้นไปทางสาขาการแสดงหรือสาขาการละครเป็นหลัก

“เราไม่เน้นข้อเขียน เราไม่เน้นตีว เราเน้นประสบการณ์ คือเหมือนให้เด็กมาใช้ชีวิตว่าเข้าไปเรียนในมหาวิทยาลัย จะเจอวิชาอะไรบ้างและเจอการเรียนแบบไหน ให้เขาได้ค้นหาตัวเอง เช่น นิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีก็อก น้องจะได้เรียนอะไรบ้าง มีการให้โจทย์เวิร์คช็อปให้สร้างผลิตภัณฑ์ ออกแบบโลโก้เอง ออกแบบชื่อผลิตภัณฑ์ ออกแบบวิธีการนำเสนอ จัดอีเว้นท์ขึ้นมา ให้เด็กได้ลองทำจริงๆ” (ประภัสสร กาญจนสูตร, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 2557)

ความแตกต่างของแต่ละมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนสาขาการแสดง

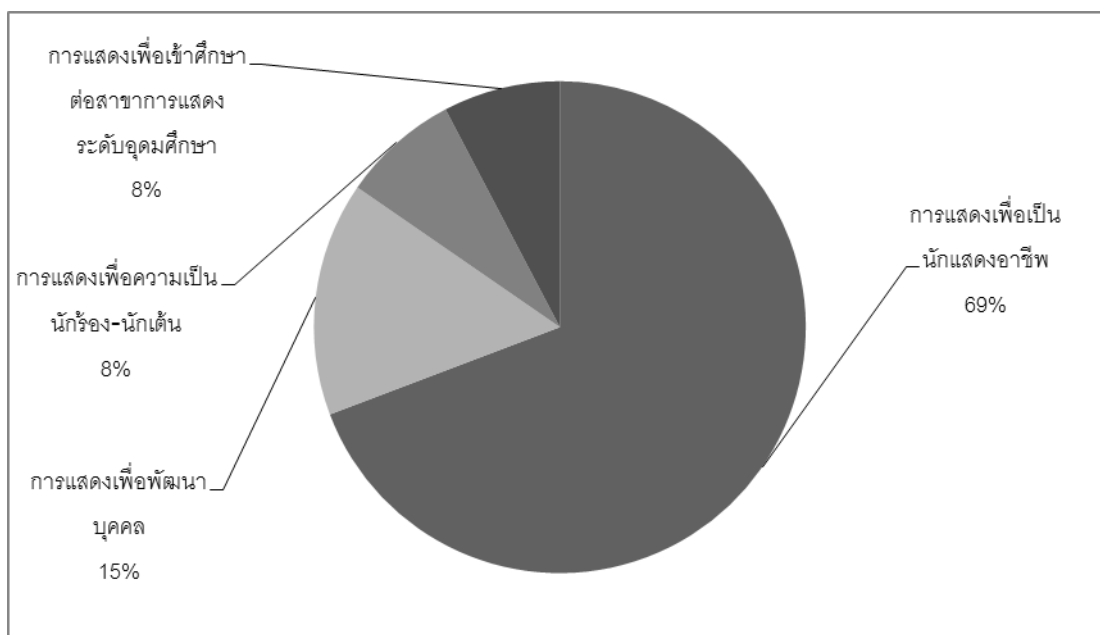
กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art มองความแตกต่างของสาขาการแสดงหรือละครในแต่ละมหาวิทยาลัยว่า สำหรับคณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่เหมือนคณะไหนเพราะจะเน้นไปที่สื่อและเน้นที่การขาย ในขณะที่คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เน้นที่ศิลปะเพื่อศิลปะ ซึ่งมีรายละเอียดวิธีการเรียนการสอนที่แตกต่างกันออกไปอีก (ประภัสสร กาญจนสูตร, สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 2557)

การสอบตรงเข้าศึกษาต่อ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มีความแตกต่างกันคือว่าการสอบตรง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของโรงละครเล็ก โดยห้ามเล่นละคร ห้ามเดินแบบ ห้าม เซียร์ลีดเดอร์ โดยเทคนิคของสถาบันที่ใช้สอบของรุ่นที่ผ่านมา คือ การให้อ่านข่าวพระราชสำนักหรือ อ่านข่าวพยากรณ์อากาศ เพราะไม่ใช่การแสดง หากแต่เป็นการเอาความจริงมาพูด ด้วยเทคนิคของผู้ประกาศ และทักษะการประกาศข่าวเป็นทักษะที่เชื่อมโยงทักษะการพูดของศิลปะการแสดงได้ (ภุณภ โอลาร์แปง, สัมภาษณ์ 16 มีนาคม 2557)

ในแง่ทฤษฎีของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จะใช้ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ เป็นทฤษฎีทาง ศิลปกรรมศาสตร์พื้นฐาน ไม่ใช่ทฤษฎีทางการละครโดยการสร้างละครของเด็กธรรมศาสตร์ในยุคนี้จะเป็นการสร้างละครที่เข้าใจความเป็นวิทยาศาสตร์สูงมาก ในขณะที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สอบโดยการให้ทดสอบความสามารถทางการแสดง เหมือนการคัดเลือกนักแสดง มีลักษณะเป็น วิชาชีวิมากกว่าเป็นวิชาการ

เมื่อเปรียบเทียบการอบรมการแสดงเพื่อการเรียนต่อสาขาการแสดงหรือละครในระดับอุดมศึกษาของ 2 สถาบัน จะพบว่า ต่างมีจุดเด่นที่แตกต่างกัน โดย LeBasse Le Drame (เลอ เบส เลอ เดรม) จะมีการอบรมที่เป็นทฤษฎีสำหรับการสอบข้อเขียนและการสอบปฏิบัติ ในขณะที่ กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art จะเป็นการอบรมในลักษณะการแนะนำจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง เพื่อให้เห็น วิถีชีวิตของแต่ละมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงและแนวทางการอบรมของสถาบันอบรมการแสดง เอกชน ของสถาบันอบรมการแสดงจำนวน 24 สถาบัน พบว่ามีสถาบันที่มีแนวคิดเกี่ยวกับการแสดง มากกว่า 2 แนวคิด จำนวน 2 สถาบัน ฉะนั้นจึงถือว่ามีแนวคิดเกี่ยวกับการแสดง 26 แนวคิด สามารถสรุปเป็นแผนภาพเพื่อให้เห็นสัดส่วนของแนวคิดการแสดงได้ดังนี้

รูป 10 แสดงสัดส่วนของแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอوبرมการแสดงเอกชน

จากแผนภาพแสดงสัดส่วนของแนวคิดเกี่ยวกับการแสดงของสถาบันอوبرมการแสดงเอกชน เห็นได้ว่ามากกว่า 2 ใน 3 คือแนวคิดการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ โดยอันดับ 2 คือ การแสดงผลเพื่อการพัฒนาบุคคล และอันดับสุดท้ายคือ แนวคิดการแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น และแนวคิดการแสดงเพื่อเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากัน

คำถามนำวิจัยข้อที่ 3 ทักษะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอوبرมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

การศึกษาทักษะของผู้อوبرมการแสดงต่อการอوبرมการแสดงผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของผู้อوبرมการแสดงจำนวน 66 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป โดยกระจายตามประเภทสถาบันอوبرมการแสดง เพื่อศึกษาถึงทักษะต่อการอوبرมการแสดงและสาเหตุของการเลือกสถาบันอوبرมการแสดง

ทักษะต่อการอบรมการแสดง

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลทักษะต่อการอบรมการแสดงโดยแบ่งออกเป็นช่วงอายุ คือ 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป ดังนี้

1. ทักษะต่อการอบรมการแสดงของผู้อบรมการแสดงวัย 3-12 ปี

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้เข้ารับการอบรมการแสดงวัย 3-12 ปี จำนวน 20 คน พบว่าสาเหตุของการเข้าอบรมการแสดงมี 2 สาเหตุหลัก คือ เพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวันและต้องการเป็นนักแสดง สามารถสรุปได้ดังนี้

1. อบรมการแสดงเพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายของผู้อบรมการแสดงส่วนหนึ่งต้องการฝึกฝนความมั่นใจในตนเอง เนื่องจากเป็นคนไม่กล้าแสดงออกต่อหน้าคนอื่น

“ตอนก่อนมาเรียนอายุมาก ไม่กล้าพูดกับใครเลยเวลาไปธุระที่ไหนก็จะยืนหลังพ่อตลอด หลังจากมาเรียนก็ดีขึ้น” (พัชรพล ช่วงช่วย อายุ 10 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 16 ก.ย. 2556)

“ตอนเด็กแม่ไม่ค่อยพาไปเที่ยวไหน พอแม่มีน้องก็พาน้องออกไปเที่ยวตลอด ส่วนผมอยู่บ้านตลอดเลยทำให้ผมเป็นคนขี้อาย เวลาเดินห้างก็เดินข้างหลังแม่เหมือนกันแต่เรียนมา 6 ปีก็ไม่อายแล้วครับ” (สิริชัย ภูญิธโรชิต อายุ 12 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 16 ก.ย. 2556)

2. อบรมการแสดงเพราะต้องการเป็นนักแสดง

อาชีพนักแสดงเป็นอาชีพที่เด็กจำนวนหนึ่งใฝ่ฝันและต้องการฝึกฝนตนเองจนสามารถประกอบอาชีพได้ สามารถปรับใช้ความรู้กับการคัดเลือกนักแสดงได้

“เรียนการแสดงเพราะ ใฝ่ใช้ในการคัดเลือกนักแสดงค่ะ เล่นโฆษณาและละครอยู่ อยากรู้วิธีการร้องให้ อยากรู้วิธีที่เขาทำยากๆ” (อรตินันท์ กรุดนึ่ง อายุ 10 ปี นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ.2557)

“อยากเป็นนักแสดงค่ะ อยากรู้ว่ากว่าจะเป็นนักแสดงจริงๆเขาต้องทำอะไรบ้าง อยากรู้ทักษะว่าการแสดงต้องทำอะไรก่อน อยากรู้ว่าตอนแสดงต้องใช้ความคิดอะไรตอนนั้น

“ต้องคิดอะไรถึงได้แสดงออกมาได้ เวลาจำบทมีทักษะยังไง” (อริสรากรณ์ อุณหเทพารักษ์ อายุ 12 ปี นักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้นักเรียนการแสดงส่วนหนึ่งเป็นผู้ที่ทำงานในวงการบันเทิงอยู่แล้วจึงเรียนการแสดงเพื่อพัฒนาทักษะการแสดงโดยเฉพาะ

“ก็ถ่ายโฆษณาเยอะ เคยถ่ายภาพยนตร์ครั้งนึง ตอนแรกผมก็เขินๆเพราะมันต้องออกทีวี พอมาเรียนตอนแรกก็อายเพราะยังไม่รู้จักเพื่อน เรียนนานๆก็ไม่อาย” (ดณิษร วรกาญญกฤต อายุ 9 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 16 ก.ย. 2556)

อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการสัมภาษณ์จะมีผู้อบรมการแสดงวัย 3-12 ปี มีผู้เรียนจำนวนมากที่ไม่ทราบสาเหตุของการมาเรียนการแสดง

“แม่อยากให้เรียนและหนูก็ชอบเรียนการแสดงค่ะ แม่พาไปดูแล้วรู้สึกอยากเรียนค่ะ” (ยี่หว่า สุขมณี อายุ 7 ปี นักเรียนการแสดงบ้านสร้างดาว, สัมภาษณ์ 7 มี.ค. 2557)

อีกหนึ่งปัจจัยสำคัญของการเรียนการแสดงของเด็กวัย 3-12 ปี คือ ผู้ปกครองซึ่งเป็นแรงผลักดันสำคัญ ฉะนั้นผู้วิจัยจึงทำการสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองด้วย

ทัศนะของผู้ปกครองต่อการอบรมการแสดง

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองพบว่ามี 2 สาเหตุหลักเช่นกันคือต้องการให้บุตรหลานนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน และต้องการให้บุตรหลานเป็นนักแสดง

1.อบรมการแสดงเพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน

จุดมุ่งหมายของผู้ปกครองต้องการฝึกฝนความกล้าแสดงออกให้กับบุตรหลานเนื่องจากเหตุผลส่วนใหญ่คือบุตรหลานมักไม่กล้าแสดงออกเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัว ทั้งที่เมื่ออยู่ในบ้านก็กล้าแสดงออกทุกอย่างจึงต้องการให้เรียนการแสดงเพื่อให้บุตรหลานมีความกล้าแสดงออกต่อหน้าคนอื่น รวมไปถึงผู้ปกครองเล็งเห็นว่าบุตรหลานมีความกล้าแสดงออกที่ดีอยู่แล้วจึงอยากส่งเสริม

“หลักๆอยากให้กล้าแสดงออก พออยู่บ้านกล้าพูด แต่กับคนนอกบ้านไม่กล้าพูดจะอาย” (อนุสรณ์ สวัสดิ์สุนีย์ ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“คุณพ่อเป็นนักแสดงมาก่อน แล้วมองว่าน้องอยู่บ้านแล้วชอบแสดงออก แต่ไปโรงเรียนแล้วไม่มั่นใจ ต้องได้รับการกระตุ้น มาเจออาจารย์เก่งๆ เขามีของนะ คือเขาทำได้แต่ว่าเขาไม่มั่นใจ” (จุฑานัช มณีกาญจน์ ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้ผู้ปกครองยังมีความเห็นว่าการแสดงสามารถนำไปปรับใช้กับทักษะในชีวิตประจำวันได้ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อไปในอนาคตสำหรับบุตรหลาน

“จริงๆ วัตถุประสงค์หลักเลยคืออยากให้เขากล้าแสดงออก สามารถเอาไปใช้ประโยชน์ในอนาคตได้ ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องการแสดงอย่างเดียว อย่างพ่อแม่มีประสบการณ์คือการนำเสนองานต่างๆบางทีคนนั่งดูกันเต็มห้องประชุมเลย คือเราต้องมีความคิด ต้องกล้าแสดงออก ไม่ตื่น การทำงาน ในชีวิตประจำวันมันก็เหมือนการแสดงต่างๆ เป็นสิ่งที่อยากปูพื้นฐานให้เขา กล้าที่จะแสดงออกในสิ่งที่ไม่ได้ไปส่งผลกระทบต่อหรือทำให้คนอื่น” (พิสิฏฐ์ สุภัทรรัตน์ ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 ก.ย. 2556)

การปรับใช้ในชีวิตประจำวันยังรวมไปถึงด้านทักษะทางสังคม กล่าวคือ การเรียนการแสดงสามารถพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคมและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้

“อยากให้เขาเข้าใจเรื่องการรับรู้ความรู้สึกและอารมณ์ของคนอื่น เข้าใจว่าการเรียนการแสดงจะเป็นการที่ทำให้เขาเข้าใจหลายๆบทบาทให้เขาได้ลองฝึก คิดว่าการแสดงเป็นเรื่องสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกจริงๆของมนุษย์ คิดว่าถ้าเกิดว่าได้ลองบทบาทสมมติบ่อยครั้ง เขาก็จะสังเกตเห็น เขาจะรู้วิธีที่จะจัดการกับอารมณ์ความรู้สึกเหล่านั้นของคนแวดล้อม” (พิชชาภา สุตะบุตร ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 ก.ย. 2556)

2.อบรมการแสดงเพราะต้องการให้บุตรหลานเป็นนักแสดง

ผู้เรียนการแสดงส่วนหนึ่งมีผลงานการแสดงมาบ้างแล้วรวมถึงมีผู้จัดหานักแสดงคอยหางานให้ ไม่ว่าจะเป็นงานเดินแบบ งานละครโทรทัศน์ งานภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา ซึ่งการมาเรียนการแสดงเพิ่มก็จะทำให้บุตรหลานแสดงได้ดีขึ้นและมีโอกาสได้งานสูงขึ้น

“อยากให้น้องมีความกล้าแสดงออกเพราะปกติที่โรงเรียนน้องจะทำกิจกรรมอยู่ แล้วพอติเราอยากให้เวลามีอะไรที่โรงเรียนก็เอาความรู้ไปใช้ที่โรงเรียน ซึ่งน้องก็มีงานเดินแบบบ้าง แล้วก็มีละครอยู่แล้ว แล้วก็มาเรียนเพิ่ม” (ศศิณา ทำดี ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง กันทนา เทรนนิง เซ็นเตอร์, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“มีหลักการเอาไปใช้ในงาน ให้มีแอกติ้งให้ถูกหลัก ถ้าเรียนก็จะเป็นหลัก เอาไปคัดเลือกตัวแสดง ถ้าไม่รู้หลักไปก็จะเสียเวลากว่า เพราะการแสดงของน้องยังไม่มีอินเนอร์ เพราะว่าเป็นเด็ก” (ธัญพร กรุดนัม ผู้ปกครองนักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

อย่างไรก็ตามมีความเห็นอีกส่วนหนึ่งที่ต้องการจะให้ใช้การแสดงเป็นอาชีพ ทั้งนี้เป็นไปเพื่อให้ตัวเด็กมีระเบียบวินัย และรู้หน้าที่ของตนเอง

“แต่ใจจริงๆเลยอยากให้เป็นกิจกรรม แต่ก็เผื่อที่จะเอาไปเป็นอาชีพได้ ในความคิดคือในช่วงเวลาของวัยรุ่นเขาจะได้มีหน้าที่การงาน ช่วงเวลาวัยรุ่นอาจจะโดนสังคมบังคับตัวเขา อาจจะทำให้เขาเกเร การมีหน้าที่จะทำให้เขารู้ว่าต้องอยู่ในกรอบแล้วสมัยนี้เราเอาเขาไม่อยู่ อยากให้กิจกรรมบังคับตัวไว้” (สมชาย แม้นศรี ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 1 ก.ย. 2556)

อย่างไรก็ตามผู้ปกครองในกลุ่มที่ต้องการให้บุตรหลานเรียนเพื่อฝึกฝนความกล้าแสดงออกกล่าวว่านอกจากฝึกฝนเรื่องดังกล่าวแล้วแต่ถ้าหากบุตรหลานของตนมีความสามารถและใจรักในงานวงการบันเทิงก็พร้อมจะสนับสนุน

“เรื่องอาชีพไม่ได้มองแบบนั้น แต่ถ้าเป็นความสุขของเขาก็ให้เขาเลือก” (จุฑานัช มณีกาญจน์ ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“ถ้าเขาทำอะไรแล้วสนุกก็อยู่กับเขา เขาชอบร้องเพลงเต้น แต่ก็ไม่รู้ว่าเขาชอบจริงๆ หรือเปล่า” (อนุสรณ์ สวัสดิ์วินัย ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

ทัศนคติต่อการทำอาชีพนักแสดงของเด็กวัย 3-12 ปี

จากสาเหตุของการเรียนการแสดงมาจากอยากเป็นนักแสดง ผู้วิจัยจึงสอบถามความเห็นต่ออาชีพนักแสดงและสาเหตุการอยากเป็นนักแสดง ซึ่งเด็กวัย 3-12 ปี มีทัศนคติดังนี้ คือ นักแสดงเป็นอาชีพทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก นักแสดงเป็นอาชีพที่มีการทำงานที่สนุก ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจของพ่อแม่ และค่าตอบแทนของนักแสดงสูง

- **นักแสดงเป็นอาชีพทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก**

“อยากเป็นนักแสดงมันเป็นเรื่องที่จริงจัง แล้วมันทำให้เรากล้าแสดงออกพอเรากล้าแล้วเราก็จะกล้าในอย่างอื่นด้วย เช่นที่บ้านผมขายของ เราก็กล้าคุยกับคนที่ซื้อของ”

(พัชรพล ช่วงช่วย อายุ 10 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 16 ก.ย. 2556)

- **นักแสดงเป็นอาชีพที่มีการทำงานที่สนุก**

นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการทำงานของนักแสดงเนื่องจากวิธีการทำงานดูสนุก

“อยากเป็นนักแสดงค่ะ แสดง ร้องเพลง เล่นกีตาร์ นั่นแหละชีวิตหนู นักแสดงต่างกับดารารหรือเปล่าไม่รู้ มันสนุก มันไม่เครียด มันไม่ต้องมาเรียนเยอะ” (ภคพร พิทักษานนท์กุล อายุ 12 ปี นักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 1 ก.ย. 2556)

“มันเหมือนมันไม่ได้ไปทำงาน เหมือนไปเล่นมากกว่า เหมือนไปปาร์ตี้ แต่ว่าไปทำงานแทน” (กัณตพัฒน์ เกษมสันต์ ณ อยุธยา อายุ 9 ปี นักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 1 ก.ย. 2556)

นักเรียนการแสดงเด็กส่วนหนึ่งมีผู้จัดหานักแสดงและเคยผ่านการทำงานมาบ้าง รวมถึงบางคนเคยเป็นนักแสดงประกอบและต้องการเป็นนักแสดงตัวหลักเพราะเห็นคนอื่นแสดงแล้วจึงอยากแสดงบ้าง

“เคยไปเป็นตัวประกอบ เขาให้เดินผ่านๆ ชอบการทำงาน สนุกครับ ดูสนุกมากกว่าเหนื่อย” (ไซมอน ยัง อายุ 7 ปี นักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

ถึงแม้ว่าการทำงานของนักแสดงจะสนุกแต่นักเรียนการแสดงที่เคยมีผลงานทางการแสดงก็ยอมรับว่าเป็นการทำงานที่สนุกแต่ว่าไม่ง่าย

“โดนดุเพราะว่าร้องไห้ไม่ได้ แต่พอโดนดุก็ยังไม่ร้อง” (จิรตา สมใจประสงค์ อายุ 7 ปี นักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

- **การเป็นนักแสดงจะทำให้ผู้ปกครองภูมิใจ**

นอกจากนี้ยังมีความคิดว่าการเป็นดาราหรือนักแสดงจะทำให้พ่อแม่ของตนภูมิใจในตนเอง

“อยากเป็นครับเพราะว่าจะได้รู้จักกับการแสดง พ่อแม่ก็จะภูมิใจ” (ดณิษร วรกาญญกฤต นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 16 ก.ย. 2556)

- **นักแสดงได้ค่าตอบแทนสูง**

ปัจจัยด้านค่าตอบแทนในการทำงานของอาชีพนักแสดงก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กอยากเป็นนักแสดง

“ตอนแรกแม่ให้เรียน ไม่รู้ว่าให้เรียนทำไม ให้เรียนการแสดงหลายที่ แล้วผมอยากดัง อยากมีเงิน อยากเป็นอาชีพ เมื่อก่อนพ่อแม่บอก แต่ตอนนี้ผมอยากทำเอง” (มานะชัย วงษ์สุติน อายุ 12 ปี นักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 1 ก.ย. 2556)

“อยากเป็นนักแสดง อยากเป็นดาราอะ พ่อได้ไปแคสแล้วเอาเงินมาช่วยพ่อแม่ ก็แบ่งของเราและให้พ่อแม่ เงินได้มาไม่่ง่ายนะ เพราะบางทีอาจจะมึงงานวันเป็นเดือนเป็นปีก็ได้” (ณัฐดา รัตนภิรมย์ อายุ 10 ปี นักเรียนการแสดง Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

ทัศนคติต่ออาชีพนักแสดงของผู้ปกครอง

ทัศนคติต่ออาชีพนักแสดงของผู้ปกครองซึ่งบุตรหลานเคยผ่านงานแสดงมาบ้างแล้วมีความเห็นตรงกันว่าอาชีพนักแสดงต้องอดทนสูง ไม่ได้เป็นอาชีพที่ง่ายเมื่อมาสัมผัสจริง รวมทั้งการอยู่ในวงการบันเทิงต้องอยู่ในสายตาของผู้ปกครองเพราะว่ามีทั้งคนดีและไม่ดี

“ถือว่านักแสดงต้องมีความอดทนเยอะๆ ความอดทนนี้มาอันดับแรก เพราะบางทีต้องตื่นเช้า เลิกดึก น้อยยังเด็กอยู่ ต้องพร้อม ทั้งร่างกาย จิตใจ ไปเจอของจริง มันไม่ได้ง่าย” (ศศิญา ทำดี ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“การเป็นดาราจะได้เจอคนเยอะมาก โลกจะกว้างขึ้น แต่ต้องอยู่ในสายตาแม่ เพราะวงการก็มีบ้างไม่ดีบ้าง” (ธัญพร กรุดนิม ผู้ปกครองนักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

2. ทักษะต่อการอบรมการแสดงของผู้อบรมการแสดงวัย 13-18 ปี

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้เข้ารับการอบรมการแสดงวัย 13-18 ปี จำนวน 24 คน พบว่าสาเหตุของการเรียนการแสดงในทักษะของผู้เรียนที่เป็นเด็กวัย 13-18 ปี ผู้ที่สามารถมีส่วนร่วมการตัดสินใจที่จะเลือกเรียนได้ด้วยตนเองได้แล้ว มี 3 สาเหตุหลัก คือ เพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา และต้องการเป็นนักแสดง สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. อบรมการแสดงเพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน

สาเหตุของการอบรมการแสดงในผู้อบรมการแสดงวัย 13-18 ปี ยังคงมีเรื่องของการเพิ่มเติมทักษะความกล้าแสดงออก รวมไปถึงปรับบุคลิกภาพเพื่อใช้ในชีวิตรประจำวัน

“มาเรียน เพราะพี่ให้มา พี่อยากให้กล้าแสดงออก ไม่กล้ามาคนเดียวพี่เลยมาเรียนเป็นเพื่อน” (เขมจิรา อนันตภากรณ์ อายุ 14 ปี นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

“แม่เป็นคนพาไปเหมือนอยากจะทำกล้าแสดงออก จะรู้หลักที่ถูกเลยให้ไปเรียนพอไปลอง ก็ชอบมันสนุกเพราะได้เจอเพื่อนได้ทำกิจกรรม” (ปาริชา วิมลธนาชัย อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

นอกจากนี้ยังมีผู้เรียนการแสดงเพื่อปรับบุคลิกภาพ ยกตัวอย่างเช่น ธนภฤต สดาวรรณีย์ ซึ่งมาเรียนการแสดงเนื่องจากไปสัมภาษณ์สอบเข้าคณะแพทย์ หากแต่ตอนสอบสัมภาษณ์ ผู้สัมภาษณ์บอกว่าตนดูเครียดเกินไปจึงตัดสินใจมาเรียน

“เพิ่มบุคลิกภาพเวลาไปสอบสัมภาษณ์พวกหมอมเวลาไปสัมภาษณ์แล้วเราดูเป็นคน เครียดไป อยากจะฝึกให้พูดแบบไม่เครียด เน้นที่ปรับปรุงบุคลิกภาพมากกว่าครับ” (ธนภุต สถาวรณีย์ อายุ 17 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“การแสดงก็เรียนไว้ให้เราคิดได้เร็วๆ มีความคิดสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก มันปรับ ใช้ได้ เหมือนเราเรียนการแสดง เราจะมองคนออกว่าควรจะทำปฏิสัมพันธ์กับเขาอย่างไร” (วริศรา มนัสวานิช อายุ 17 ปี นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

2.อบรมการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

ผู้เข้าอบรมการแสดงต้องการศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา โดยให้เหตุผลว่า การอบรมการแสดงกับสถาบันอบรมการแสดงจะทำให้ตนเองทราบว่าชอบในด้านนี้จริงหรือไม่ ถือเป็น การทดลองเรียนก่อนเข้าสู่การเรียนในมหาวิทยาลัย

“เพราะอยากเพิ่มความกล้าแสดงออกในตัวเอง คือ ตอนนี้อยู่ ม.5 กำลังจะขึ้น ม.6 จะต้องเข้ามหาวิทยาลัย คราวนี้ก็เลยคิดว่าจะเข้านิเทศศาสตร์ จุฬาฯ สาขาการแสดงค่ะ เลย คิดว่าเราจะชอบไหม เลยลองมาเรียนดูก่อน ถ้าเราชอบ เราก็จะได้เลือกสาขานี้เข้าไป” (สุภาวดี พิทักษ์วรรัตน์ อายุ 17 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

“ไปแลกเปลี่ยนที่อเมริกามา แล้วได้ไปเข้าชมรมการแสดง กลับมาหนูก็รู้สึกหนูชอบ หนูอยากจะทำเรียนทางด้านนิเทศศาสตร์ แต่พอมาเรียนไม่ได้อยากเข้าเรียนทางด้านนิเทศศาสตร์ เลย เพราะเหมือนเรียนทางด้านสื่อสารมากกว่า แต่หนูอยากเรียนการแสดง ได้แสดง ละครเวที เช่น คณะศิลปกรรมศาสตร์ มีอักษรศาสตร์ การเรียนที่นี้เหมือนเปิดโลกเข้าไปอีก ว่าที่จริงเราต้องการเรียนอะไร” (อณัญญา น้ำดอกไม้ อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

โดยมีทั้งผู้ที่เรียนเพราะต้องการทำงานเบื้องหลังและตัดสินใจเลือกเรียนเพราะต้องการทำ อาชีพนักแสดง สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาด้านการแสดงเพื่อทำงานเบื้องหลังให้ทัศนะดังนี้

“บางคนคิดว่าเรียนนิเทศต้องไปเป็นดารา แต่ส่วนตัวคิดว่าไม่จำเป็น เรียนเพื่อไป สอนก็ได้ ทำได้ตั้งหลายอย่าง ทำฉากก็ได้ กำกับก็ได้ ส่วนตัวการแสดงเพื่อการศึกษาค่ะ” (ชญานา มุสิกษณ์ อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

3. อบรมการแสดงเพื่อเป็นศิลปินและนักแสดง

จากการสัมภาษณ์พบว่าเหตุผลหลักของผู้เข้าอบรมการแสดงวัย 13-18 ปี คือ ต้องการที่จะทำตามความฝันของตนในการเป็นนักแสดงและถือเป็นการเปิดโอกาสให้กับตนเอง

“มาเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเอง ถ้าเรามีความสามารถเพิ่มขึ้นเราก็จะมีโอกาสมากขึ้น” (นนทพร อนันตภากรณ์ อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

“การอยากเป็นนักแสดงเป็นส่วนหนึ่งของการมาเรียน โดยการทำงานอาชีพนักแสดงเหมือนจะง่ายแต่จริงๆแล้วมันก็ยาก เคยไปคัดเลือกตัวแสดงฮอว์โมน ซีซั่น 2 แต่ก็ไม่ผ่าน พอเราทดสอบแล้ว เราไม่ผ่าน เราอยากรู้ว่าทำไม เราเลยมาลองดูดีกว่า” (สุภาวดี พิทักษ์วรรตน์ อายุ 17 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 8 มี.ค. 2557)

นอกจากอาชีพนักแสดงแล้วยังมีผู้อบรมการแสดงส่วนหนึ่งที่ใช้การแสดงเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนความเป็นนักร้อง-นักเต้น โดยที่มีความฝันคือการเป็นศิลปินนักร้อง

“เกิดจากความฝันที่อยากทำตามสิ่งที่ฝันไว้แล้วลองดูพอได้มาทำก็ความฝันก็ทำมาเป็นความเป็นจริงได้ ไม่ได้ฝันว่าเป็นนักร้องคนนึงแต่อย่างเราจะมีเพลงเป็นเพื่อน ซึ่งเราก็อยากให้เพลงของเราเป็นเพื่อนคนอื่นเหมือนกัน” (ชุตินันต์ ต้นแสนทวี อายุ 14 ปี นักเรียน V Can Dance, สัมภาษณ์ 24 ก.ย. 2556)

“ฝันอยากเป็นนักร้องอยู่บนเวที เห็นนักร้องในทีวีแล้วเขามีแฟนคลับเยอะ มีคนเยอะๆปรบมือให้ เลยรู้สึกถ้าเราไม่ยืนตรงนั้นเราคงมีกำลังใจ ได้อะไรจากที่นี่เยอะมาก ได้ความผูกพันกับเพื่อนกับรุ่นน้องเป็น พอมาเจอคนที่มีความฝันเดียวกันแล้วอยากจะร่วมทางไปกับเรา เราสบายใจกว่า” (ดวงพร เหลืองสำราญ อายุ 14 ปี นักเรียน V Can Dance, สัมภาษณ์ 24 ก.ย. 2556)

ทัศนคติต่อการทำอาชีพนักแสดงของวัย 13-18 ปี

ในทัศนะของผู้อบรมการแสดงวัย 13-18 ปี มองว่าอาชีพนักแสดงจะต้องมีทั้งความสามารถและนิสัยที่ดีถึงจะทำงานในวงการบันเทิงได้นาน

“นักแสดงเป็นอาชีพที่ดีค่ะ หนูชอบอาชีพนี้นะคะ เพราะมันต้องทั้งเก่งและนิสัยดีถึงจะอยู่ได้นาน หนูยังอยากเป็นเลย” (นันทน์ภัส คล้ายพุ่ม อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ “นักแสดง” ยังมีความแตกต่างกับ “ดารา” ตรงที่นักแสดงได้ทำอะไรเพื่อสังคม และทำให้สังคมได้รู้จัก

“พี่เขาบอกว่า ดาราก็คือดารา นักแสดงก็คือนักแสดง นักแสดงสามารถทำอะไรให้คนไปคิดต่อได้อะไรประมาณนี้ ได้ทำอะไรเพื่อสังคม แต่ว่าดาราพวกมีข่าวพวกนี้หรือเปล่า หนูไม่แน่ใจ แต่ในความคิดหนูคือเหมือนดาราที่อยู่ตามทีวี ก็คือดาราซึ่งทุกคนมีแฟนคลับ แต่หนูว่ามันต่างกับนักแสดงนะ” (อณัศญา น้ำดอกไม้ อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

อย่างไรก็ตามปัจจัยด้านค่าตอบแทนและชื่อเสียงก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนอยากเป็นนักแสดง

“ผมว่าถ้ามีโอกาสมันก็น่าทำ มันก็ได้เงินดีด้วย ได้ทั้งชื่อเสียง คนรู้จัก ที่คนเรานั้นก็ต้องการกันอยู่แล้ว” (วัชรพล กิตติพจน์พงศ์ อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

“อยากเป็นดารา อยากช่วยแม่หาเงิน” (ศิลา รามัญอุดม อายุ 15 ปี นักเรียนการแสดง ก้านตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

“ได้มีหน้าที่การงานที่ดี มีคนรู้จัก ทำงานในสิ่งที่ชอบ เป็นนักแสดงเหนื่อยหน่อยแต่ถ้าเทียบกับอาชีพอื่นผลตอบแทนต่างกันเยอะ แต่เสียตรงที่เราจะไม่มีความเป็นส่วนตัวเท่าไร ทำผิดนิดเดียวก็เป็นเรื่องใหญ่” (ปาริชา วิมลธนาชัย อายุ 18 ปี นักเรียนการแสดง Character Club, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

ทั้งนี้ผู้เรียนวัย 13-18 ปี ยังคงอยู่ภายใต้ความดูแลและการตัดสินใจของผู้ปกครองซึ่งจุดเริ่มต้นของการเรียนการแสดงก็มีส่วนหนึ่งมาจากผู้ปกครอง ทั้งนี้ สิริลักษณ์ ศิริรินทร์นเวช ผู้ปกครองของลูก 2 คน ซึ่งส่งทั้งคู่เรียนการแสดงมาไม่ต่ำกว่า 3 สถาบัน เช่น ก้านตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, Character Club และอบรมกับผู้จัดหานักแสดง กล่าวว่า แรกเริ่มลูกเป็นคนขี้อายแต่ก็มีความหวังเพื่อได้เข้าวงการบันเทิง นอกจากนี้ในทัศนะของผู้ปกครองแล้วการอบรมการแสดงของทั้งสามที่ข้างต้นไม่แตกต่างกัน “ตอนแรกเริ่มแม่อยากให้น้องๆกล้าแสดงออกแล้วก็มีหวังเล็กๆเพื่อ

ได้เข้าวงการซึ่งการเข้าวงการต้องมีโชคหรือดวงค่ะ ถ้าเราไม่มีคนรู้จักในวงการหรือญาติก็ยากค่ะ แต่ถ้าเข้าไปได้ก็เจ๋งดีค่ะ” (สิริลักษณ์ ศิริรินทร์ธนะเวช, สัมภาษณ์ 9 มี.ค. 2557)

3.ทัศนคติต่อการอบรมการแสดงของผู้อบรมการแสดงวัยอายุ 19 ปีขึ้นไป

จากการสอบถามความคิดเห็นของผู้เข้ารับการอบรมการแสดงวัย 19 ปีขึ้นไป จำนวน 22 คน สาเหตุการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงของผู้เข้าอบรมวัย 19 ปีขึ้นไป เหตุผลหลักของการอบรมการแสดงคือ เพื่อปรับใช้กับชีวิตประจำวัน ต้องการเป็นนักแสดง และเพื่อปรับใช้กับงานที่เกี่ยวข้องกับงานแสดงด้วย

1.อบรมการแสดงเพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน

ผู้เข้าอบรมการแสดงบางคนทำงานประจำวันจันทร์ถึงศุกร์และมาเรียนการแสดงเพื่อมาเป็นงานอดิเรกและได้ปรับใช้ในชีวิตประจำวันแต่ถือเป็นส่วนน้อย

“เริ่มแรกคืออยากเรียนรู้สิ่งใหม่ๆอยากรู้ว่าการแสดงคืออะไร อยากรู้จักตนเองมากขึ้น” (สัคดินท์ สุขกิจ อายุ 27 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 11 ก.พ. 2557)

2.อบรมการแสดงเพราะต้องการเป็นนักแสดง

สาเหตุของการอบรมการแสดงสำหรับผู้เข้าอบรมการแสดงวัย 19 ปีขึ้นไป เนื่องมาจากความรักในการแสดงและต้องการประกอบอาชีพนักแสดง

“เคยอบรมแสดงกับกันตนาเมื่อนานมาแล้วครับ และเรียนการแสดงเพราะอยากเป็นนักแสดงเวลาได้แสดงแล้วมันสนุกดีครับ เหมือนหลุดไปอยู่อีกโลกหนึ่ง เปรียบง่ายก็เหมือนคนชอบอ่านหนังสือที่ได้อ่านนิยายครับ อยากเป็นนักแสดงละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ครับ” (วัฒน์ชานนท์ สมบัติเจริญสุข อายุ 24 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 11 ก.พ. 2557)

“ส่วนตัวชอบและมีความสามารถในการแสดงอยู่แล้วครับ เป็นสิ่งที่เรารัก” (วรวิจ ชมภู อายุ 24 ปี นักเรียนการแสดงบ้านดารา, สัมภาษณ์ 19 มี.ค. 2557)

“ชอบเรียนการแสดงเอาไปเป็นความสามารถพิเศษ ลองมาเรียนที่นี้ดูเพราะปกติเรียนอยู่แล้วกับคนอื่น ก็เข้าไม่เตลิ่งแต่ไม่ได้เซ็นสัญญา ปกติก็ทำงานประจำ” (กรกรัชต์ ปัญญา อายุ 25 ปี นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม, สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557)

“เรียนที่ mailbox acting และ เคยได้ทุนเรียนที่วิทยาลัย Superstar ค่ะ ได้เข้าไปลองเรียนดูบ้าง เรียนเพื่องานโฆษณา พิธีกรเด็ก และเล่นหนังสั้น” (ภัสราภรณ์ พาง อายุ 19 ปี นักเรียนการแสดง Mailbox Acting, สัมภาษณ์ 11 ก.พ. 2557)

จากการสังเกตการณ์ในสถาบันอบรมการแสดงพบว่าผู้อบรมการแสดงที่กล่าวว่ามีใจรักด้านการแสดงก็จะชวนกันไปคัดเลือกนักแสดงตามงานต่างๆด้วยเพื่อที่จะได้ประกอบอาชีพนักแสดง ยิ่งไปกว่านั้นผู้ที่ต้องการประกอบอาชีพนักแสดงมักเคยอบรมการแสดงมากกว่าหนึ่งสถาบัน ทั้งนี้เป็นไปเพื่อหาสถาบันที่ตอบโจทย์หรือเลือกจากแนวทางการอบรมของสถาบัน จะเห็นได้ว่า สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม และ Mailbox Acting ประกอบธุรกิจจัดหานักแสดงเป็นหลัก ทั้งนี้สถาบันบ้านดาราก็มีการแนะนำงานให้แก่ผู้เรียนด้วย

สำหรับทัศนคติต่ออาชีพนักแสดงเป็นที่น่าสนใจว่าคำตอบแทนของนักแสดงยังคงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดให้คนอยากเป็นนักแสดง อย่างไรก็ตามมีทัศนะว่าการเป็นดาราก็ว่ามีโอกาสเป็นไปได้ยาก

“ตอนนี้อยากทำเป็นงานไม่ใช่งานอดิเรก เคยคิดว่าอยากเป็นดารา ณ ตอนนี้ก็ยังไม่ชัดแต่ดารามันยาก รู้สึกว่ายากที่จะได้เป็น มีคนที่อยากทำเยอะซึ่งเราถามตัวเองว่าอยากเป็นขนาดนั้นไหม แค่นี้ได้แสดงก็โอเค คือทำอะไรก็ได้ มีส่วนอื่นให้เราไปอยู่ ไม่ได้อยากเป็นดาราแต่อยากเป็นนักแสดง” (นิออน ประภคิตพงศ์ อายุ 20 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ผู้เข้าอบรมการแสดงส่วนหนึ่งประกอบอาชีพนักแสดงเป็นหลักจึงต้องฝึกฝนทั้งทักษะและความสามารถด้านการแสดงเพิ่มเติมเพื่อนำไปใช้กับงานแสดงของตน

“ต้องการพัฒนาการแสดง เพราะกำลังแสดงละครเวทีอยู่ค่ะ” (อภิชญา จันทร์ทอง อายุ 24 ปี, สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557)

อาเธอร์ บุญ เบญจกุล (สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557) นักแสดงจากละครเรื่อง มายาตะวันและไฟในวายุ ของสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 กล่าวว่า ก่อนหน้าที่จะรับงานละครตนถูกส่งไปเรียนการแสดงกับทางครูของค่ายทีวีซีน และหลังจากนั้นเมื่อแสดงจริงพบว่าตนมีปัญหาเกี่ยวกับการแสดงจึงหาสถาบันอบรมการแสดงเรียนเองเพิ่มเติมซึ่งเรียนกับ อรุณา ยุทธวงศ์ และปัจจุบันเรียนที่ The Drama Academy

“มาเรียนการแสดงเพราะว่าทำอาชีพนักแสดง อยากรุ่งขึ้น ไปเรียนกับครูแ้ว เพราะว่าเล่นละครไปแล้วมีปัญหา ครูแ้วช่วยเราในเรื่องเคลียร์ความคิด เช่นการเข้าฉากแล้ว มัวแต่คิดว่าผู้กำกับจะว่ายังไง เขาช่วยให้เราแฮปปี้ขึ้น ซึ่งครูแ้วตอบโจทย์ที่นั่น ครูแ้วช่วยหาตัวตนของเราถึงแม้ว่าจะรู้เทคนิคอะไรต่างๆแต่ไม่รู้จัก ตัวเองก็เป็นนักแสดงไม่ได้” (อาเธอร์ บุญ เบญจกุล อายุ 20 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557)

เช่นเดียวกับ กรกันต์ สุทธิโกเศศ (สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557) นักแสดงละครเพลงเรื่อง “เลือดขัตติยา” ซึ่งอบรมการแสดงกับ The Drama Academy และเคยอบรมการแสดงกับ ม.ล. พันธุ์เทวนพ เทวกุล รวมถึง ธัญญา รัตนมาลากุล (สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557) นักแสดงจากค่ายโพลีพลัส ที่เรียนการแสดงเพิ่มเติมเพื่อปรับใช้ในอาชีพนักแสดง

“อยู่ในวงการบันเทิงจำเป็นต้องพัฒนาต่อยอดความสามารถทางการแสดงต่อไปเรื่อยๆ ทางต้นสังกัดยังส่งไปเรียนกับครูท่านอื่นเพิ่มเพื่อให้แน่ใจว่านักแสดงมีความพร้อมก่อนลงละครเรื่องใหม่ๆ” (ธัญญา รัตนมาลากุล อายุ 25 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557)

นอกจากนี้ในทัศนะของผู้ที่ประกอบอาชีพนักแสดง อาเธอร์ บุญ เบญจกุล (สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557) มองว่านักแสดงคือผู้ที่ต้องฝึกฝนและเรียนรู้ มีความเข้าใจ ในศิลปะ เป็นศิลปิน ในขณะที่ดาราคือคนที่มีชื่อเสียงเป็นอาชีพ ทั้งนี้ ธัญญา รัตนมาลากุล (สัมภาษณ์ 16 ก.พ. 2557) ยังมองว่าดาราคืออาชีพที่ต้องรู้จักตนเองและคนอื่นเพราะต้องอยู่ในแวดวงสังคมอยู่ตลอดเวลา จำเป็นต้องอาศัยทักษะทางสังคมสูง กล่าวคือต้องรู้จักทั้งตัวเองและผู้อื่น

3. อบรมการแสดงเพื่อประกอบอาชีพเกี่ยวกับการแสดง

อบรมการแสดงเพื่อประกอบอาชีพเกี่ยวกับการแสดงเพื่อนำไปปรับใช้กับวิชาชีพของตน ผู้เข้าอบรมการแสดงส่วนหนึ่งยังศึกษาอยู่ระดับปริญญาตรีและต้องการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากที่ตนเรียนอยู่

“สาเหตุที่เรียนเพราะชอบวงการภาพยนตร์ ไม่ใช่แค่การแสดง แต่ชอบการกำกับ ชอบกระบวนการคิด จิตวิทยา การเข้าธรรมชาติของมนุษย์” (ชยุดพล สุขแก้ว อายุ 20 ปี นักเรียน การแสดง Arts on location, สัมภาษณ์ 15 ก.พ. 2557)

“อยู่ภาคอินเตอร์ จึงไม่มีโอกาสได้เรียนการแสดงในมหาวิทยาลัย เลยต้องไปหาเรียนข้างนอกค่ะ ชอบทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลังทั้งหมด โดยเฉพาะ musical” (ปารัช เทพรักษ์ อายุ 20 ปี นักเรียนการแสดง The Drama Academy, สัมภาษณ์ 15 ก.พ. 2557)

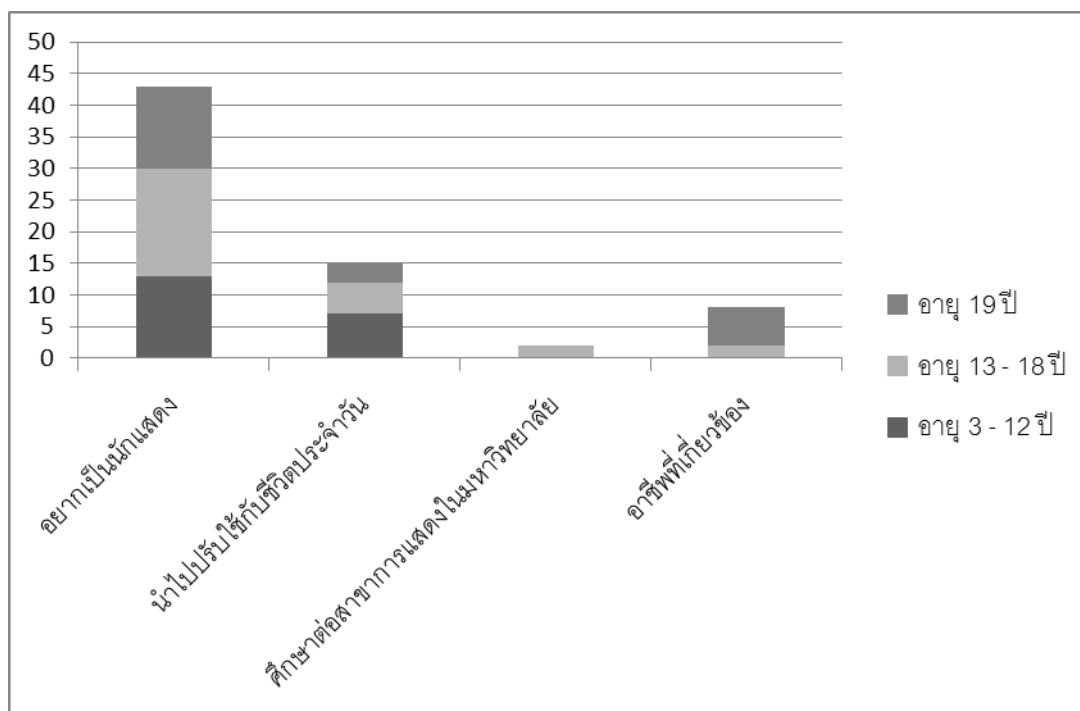
นอกจากนี้ก็มีผู้เข้ารับการอบรมการแสดงส่วนหนึ่งที่ทำงานแล้วและประกอบอาชีพเกี่ยวกับด้านการแสดง การอบรมการแสดงเพิ่มเติมก็เป็นส่วนเสริมความรู้ในการประกอบอาชีพเช่นกัน

“ลงเรียนกับ Last Sunday Workshop เพราะอยากได้ทักษะเพิ่ม เรื่อง connection ไม่ค่อยได้นะ เพราะแป๊บเดียวก็แยกย้าย เน้นไปในทางการใช้ร่างกายเพราะปัญหาของเราคือ ร่างกาย ซึ่งมหาวิทยาลัยไม่เคยแก้ให้เราได้เลย ส่วน Workshop มันเหมือนเรามา Shopping เก็บทักษะ แต่มันสั้น ได้ความรู้และเป็นความรู้ที่ไม่ลืก” (ธนวัต กตาทิกรณ์ อายุ 26 ปี นักเรียนการแสดง Last Sunday Workshop, สัมภาษณ์ 11 ก.พ. 2557)

“ทำงานเป็นทั้ง ผู้คัดเลือกนักแสดง ผู้ฝึกสอนการแสดง และ ครูสอนการแสดง ทำให้รู้สึกว่าการแสดงเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้เพิ่มเติม และศึกษาต่อไปตลอดชีวิต อบรมการแสดงกับ Arts on location ในครั้งนี้ในหัวข้อ Michael Chekov เพราะอยากที่จะหาผู้รู้ในเมืองไทยที่จะสอนในหัวข้อนี้” (ประวีร์ แซ่อึ้ง อายุ 26 ปี นักเรียนการแสดง Arts on location, สัมภาษณ์ 15 ก.พ. 2557)

ผู้วิจัยสามารถสรุปสาเหตุการอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

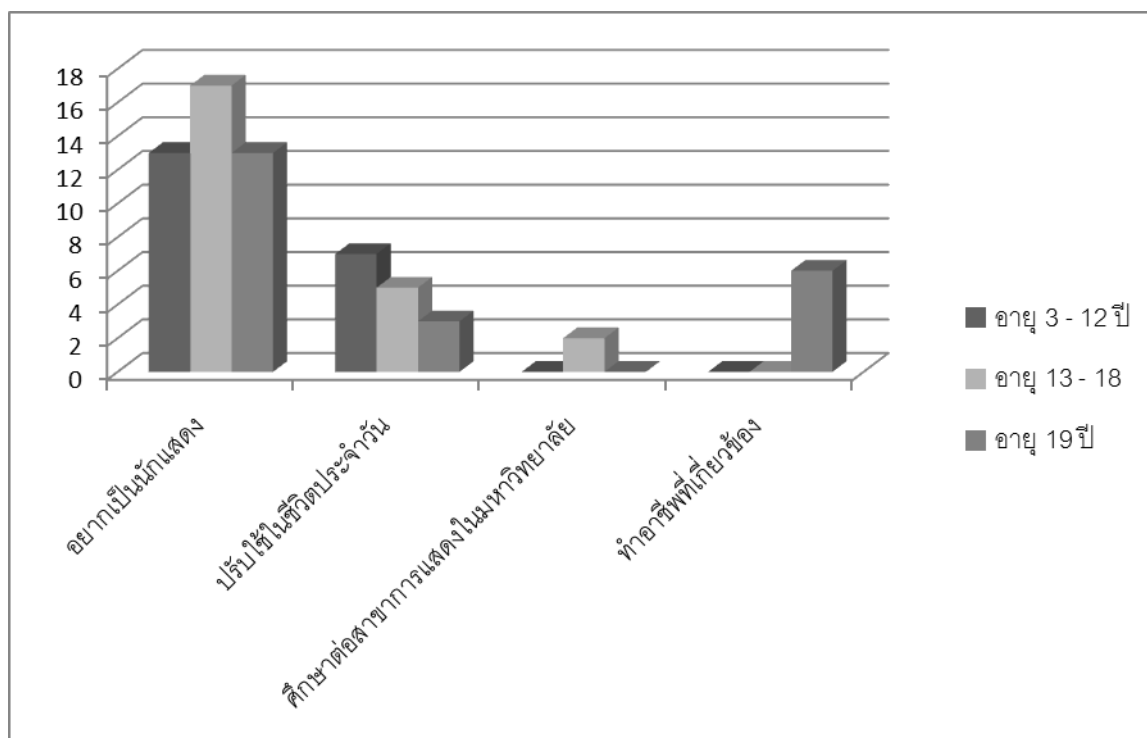

รูป 11 แสดงสาเหตุการอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากแผนภาพแสดงสาเหตุที่มาอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จำนวนทั้งหมด 66 คน พบว่า เกือบ 2 ใน 3 นักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน คิดเป็นร้อยละ 65.2 มีสาเหตุการเรียนการแสดงมาจากความต้องการอยากเป็นนักแสดง ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่ต้องการนำความรู้ไปปรับใช้กับชีวิตประจำวัน คิดเป็นร้อยละ 22.7 ทั้งนี้ยังมีสาเหตุมาจากการนอกจากนี้ยังมีสาเหตุที่มาเรียนการแสดงเพราะต้องการศึกษาต่อในสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาและนำไปปรับใช้ในอาชีพที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมแล้วคิดเป็นร้อยละ 12.1

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาพบว่าแม้ว่าผู้เรียนจะไม่ได้มุ่งไปสู่การเป็นนักแสดง หากแต่ถ้ามีโอกาสเป็นนักแสดงผู้เรียนก็ยินดีที่จะลองประกอบอาชีพดังกล่าวเพราะถือเป็นโอกาสที่ดีของชีวิต

ผู้วิจัยเปรียบเทียบสาเหตุการอบรมการแสดงจำแนกตามกลุ่มอายุดังแผนภาพดังนี้

รูป 12 แสดงสาเหตุที่มาอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนขยายความจำแนกตามกลุ่มอายุ

จากแผนภาพแสดงสาเหตุที่มาอบรมการแสดงของนักเรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนขยายความจำแนกตามกลุ่มอายุ กลุ่มผู้เรียนอายุ 13-18 ปี คือกลุ่มผู้ที่ต้องการเป็นนักแสดงสูงสุด ในขณะที่กลุ่มผู้เรียน 3-12 ปี ต้องการนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน

ในการสอบถามความคิดเห็นของในขณะที่กลุ่มผู้เรียน 3-12 ปี ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของผู้ปกครองร่วมด้วยซึ่งกลุ่มผู้ปกครองตอบคำถาม 11 คน จากการสอบถามเด็ก 20 คน จึงคิดเป็นร้อยละ 55.0 จากการสอบถามความเห็นพบว่า ร้อยละ 54.5 ต้องการให้บุตรหลานนำความรู้ไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน ในขณะที่ร้อยละ 45.5 ต้องการให้บุตรหลานเป็นนักแสดง

เมื่อนำความเห็นของผู้ปกครองและบุตรหลานผู้เป็นนักเรียนการแสดงมาเปรียบเทียบกันพบว่าร้อยละ 72.0 ผู้ปกครองและเด็กต่างมีสาเหตุในการมาเรียนการแสดงที่ตรงกัน มีเพียงร้อยละ 27.3 ที่ผู้ปกครองและเด็กมีความเห็นที่ต่างกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองต้องการให้เด็กเป็นนักแสดงหากแต่ผู้เรียนต้องการความกล้าแสดงออก หรือ ผู้เรียนต้องการเป็นนักแสดง หากแต่ผู้ปกครองต้องการให้บุตรหลานกล้าแสดงออก

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุที่มาเรียนการแสดงเพราะต้องการศึกษาต่อในสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นเหตุผลของกลุ่ม 13-18 ปีเท่านั้น ในขณะที่ สาเหตุปรับใช้ในอาชีพที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นเหตุผลของกลุ่ม 19 ปีขึ้นไปเท่านั้น

สาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การศึกษาสาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป

1.สาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงของผู้เรียนวัย 3-12 ปี

สำหรับสาเหตุของการเลือกเรียนในสถาบันอบรมการแสดงในวัย 3-12 ปี โดยมากผู้ตัดสินใจเลือกสถาบันคือผู้ปกครอง สำหรับปัจจัยที่เลือกเรียนในสถาบันสอนการแสดงในทัศนะของผู้ปกครองมีดังนี้ คือ ปัจจัยจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม และ ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม

- ปัจจัยจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน

ความน่าเชื่อถือของสถาบันดูจากชื่อเสียงของสถาบันหรือครูผู้สอนซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการตัดสินใจเลือกสถาบันอบรมการแสดงให้แก่บุตรหลาน นอกจากนี้แนวทางการสอนของสถาบันก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดความน่าเชื่อถือ ทั้งนี้สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อสำคัญที่ทำให้ผู้ปกครองรู้จักครูผู้สอนซึ่งทำให้เห็นถึงแนวทางการสอนด้วย

อย่างไรก็ตามมีเด็กนักเรียนที่ต้องการเรียนแล้วค้นหาข้อมูลด้วยตนเองจากสื่ออินเทอร์เน็ตซึ่งตัดสินใจจากความมีชื่อเสียงของครูผู้สอน จากนั้นจึงไปขอผู้ปกครองให้ส่งมาเรียน

- ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม

ผู้ปกครองส่วนหนึ่งมองว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทั่วไปมีราคาที่สูง ฉะนั้นเมื่อมีสถาบันที่เปิดอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายหรือเปิดให้ทดลองเรียนก็เป็นโอกาสดีที่จะให้บุตรหลานได้เรียนรู้

- ปัจจัยด้านความสะดวก

ความสะดวกในด้านการเดินทางเป็นเหตุผลรองที่ประกอบการตัดสินใจเท่านั้น เช่น สถานที่เรียนติดกับรถไฟฟ้าหรือรถไฟฟ้าใต้ดิน อย่างไรก็ตามหากสถาบันมีชื่อเสียง ถึงแม้ว่าสถาบันจะไกลจากบ้านผู้ปกครองก็สามารถเดินทางมาได้

จากการสังเกตการณ์ที่สถาบันบ้านดาราพบว่า มีผู้ปกครองพาบุตรหลานมาจากจังหวัดกาญจนบุรีเพื่อมาเรียนในวันเสาร์อาทิตย์ เรียนเสร็จกับขับรถกลับ ประกอบกับการสัมภาษณ์ผู้บริหาร

สถาบันอบรมการแสดงพบว่า มีนักเรียนจากต่างจังหวัดมาเรียนในวันเสาร์และอาทิตย์จำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วงปิดเทอม

ช่องทางการรู้จักสถาบันอบรมการแสดง

ช่องทางการรู้จักสถาบันเนื่องจากเด็กวัย 3- 12 ปี ผู้ปกครองเป็นผู้เลือกสถาบันให้ฉะนั้นมี ส่วนหนึ่งจากผู้ปกครองรู้จักสถาบันอบรมการแสดงจากสื่อโทรทัศน์และมีส่วนน้อยที่หาข้อมูลสถาบันจาก ทางอินเทอร์เน็ต หากแต่ส่วนใหญ่แล้วจะรู้จักจากการแนะนำของคนรู้จัก

การแนะนำจากคนรู้จัก

การแนะนำจากคนรู้จัก หากสถาบันอบรมการแสดงสามารถพัฒนาบุคลากรของ ผู้ปกครอง ได้ ก็จะบอกต่อเพื่อนๆ โดยที่ในวงการสถาบันอบรมการแสดงมักเกี่ยวเนื่องกับสถาบันที่เปิดอบรมด้าน การร้องและการเต้น จากการสอบถามความคิดเห็นพบว่าเด็กกลุ่มใหญ่ที่เรียนหลายอย่างไปพร้อม กัน อย่างไรก็ตามเด็กส่วนหนึ่งอบรมการแสดงจากหลายสถาบัน ฉะนั้นเครือข่ายของผู้ปกครองในการ บอกต่อเป็นปัจจัยสำคัญมาก นั่นคือการพูดปากต่อปากของผู้ปกครอง

นอกจากนี้ความคุ้นเคยกับสถาบันก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญโดยเฉพาะเด็ก ที่ต้องการอบรม การแสดงกับครูที่คุ้นเคยมีผู้อบรมการแสดงส่วนหนึ่งเคยอบรมการแสดงกับทางสถาบันแล้ว และเมื่อ ทางสถาบันเปิดคอร์สอื่นที่ตนสามารถลงได้ ก็สนใจที่จะฝึกฝนเพิ่มเติมกับทางสถาบัน

2.สาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงของผู้เรียนวัย13-18 ปี

ในขณะที่ผู้เข้าอบรมการแสดงวัย 13-18 ปี เริ่มสามารถเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเรียนการ แสดงได้เองแล้ว โดยปัจจัยที่ทำให้เลือกเรียนในสถาบันที่เรียนอยู่มีดังนี้คือ ปัจจัยมาจากความ น่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายการอบรม และปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิงซึ่งเป็น ปัจจัยที่เด่นชัดกว่าผู้เรียนวัย 3-12 ปี

● ปัจจัยจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน

สถาบันอบรมการแสดงที่มีชื่อเสียงมักเป็นสถาบันอบรมการแสดงที่เปิดทำการมานานจนผู้ อบรมการแสดงให้ความไว้วางใจ รวมไปถึงความมีชื่อเสียงของครูผู้อบรมด้วย

● ปัจจัยด้านค่าใช้จ่าย

สำหรับปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในที่นี้รวมไปถึงการให้ทุนหรือให้การทดลองเรียนของสถาบัน สำหรับสถาบัน V Can Dance มีการรับสมัครนักเรียนทุน และประกาศตามโรงเรียน นักเรียนส่วน หนึ่งจึงลองสมัครดูและมีส่วนหนึ่งที่เคยเรียนจากที่สถาบันอื่นแล้วรู้สึกไม่ชอบในวัฒนธรรมของสถาบัน นั้น

ในขณะที่สถาบัน Character Club มีการให้ทดลองเรียนโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนตัดสินใจง่ายขึ้นว่าชอบแนวทางของสถาบันหรือไม่

- **ปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิง**

สถาบันที่มีช่องทางสู่วงการบันเทิงก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญสำหรับผู้ที่ต้องการทำอาชีพนักแสดงในการตัดสินใจเรียนกับสถาบัน เพราะเห็นว่าครูอยู่ในแวดวงบันเทิง หากมีความสามารถมากครูอาจจะสามารถช่วยผลักดันได้

ช่องทางการรู้จักกับสถาบันอบรมการแสดง

นอกจากความมีชื่อเสียงของสถาบันอบรมการแสดงแล้วผู้อบรมการแสดงยังสามารถรู้จักสถาบันได้จากสื่อโทรทัศน์และสำหรับผู้บรมวัย 13-18 ปี สื่ออินเทอร์เน็ตที่ถือว่าเป็นช่องทางสำคัญที่ทำให้รู้จักสถาบันและเป็นส่วนประกอบในการตัดสินใจเรียน ไม่ว่าจะเป็นช่องทาง Facebook Twitter และ Instagram

อย่างไรก็ตามความน่าเชื่อถือของสถาบันยังมาจากการแนะนำจากคนรู้จักซึ่งถือเป็นส่วนสำคัญของสถาบันอบรมการแสดงในการบอกต่อของผู้เรียนและผู้ปกครอง

3.สาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงของผู้เรียนวัย 19 ปีขึ้นไป

ในขณะที่ผู้เรียนวัย 19 ปีขึ้นไป สามารถตัดสินใจเรียนการแสดงได้เองแล้ว โดยปัจจัยที่ทำให้เลือกเรียนในสถาบันที่เรียนอยู่ มีดังนี้คือ ปัจจัยมาจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม และปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิง

- **ปัจจัยมาจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน**

ความน่าเชื่อถือของสถาบันดูจากชื่อเสียงของครูผู้สอนและผลงานที่ผ่านมาของครู รวมไปถึงความเชี่ยวชาญในเนื้อหา กล่าวคือ มีความเชี่ยวชาญในเฉพาะศาสตร์การแสดงนั้นๆ

- **ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม**

เนื่องจากสำหรับผู้เรียนวัย 19 ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเรียนการแสดงด้วยตนเอง ฉะนั้นปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรมจึงเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจเลือกเรียนกับทางสถาบัน

- **ปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิง**

จากการสังเกตการณ์ในขณะที่อยู่ที่ The Drama Academy มีผู้สนใจที่จะอบรมการแสดงกับทางสถาบันมาทดสอบความสามารถเพื่อดูความเหมาะสมในการเรียนว่าควรเรียนระดับปรับพื้นฐานหรือเรียนการแสดงขั้นพื้นฐานได้เลย เมื่อการทดสอบจบลงผู้รับการคัดเลือกก็สอบถามกับทางสถาบันว่า หากลงเรียนกับสถาบันจะได้เป็นนักแสดงเลยทันทีหรือไม่ เนื่องจากตนเคยสอบถามอีกสถาบันหนึ่งแล้วสถาบันนั้นบอกว่าหากลงเรียนกับทางสถาบันจะได้เป็นนักแสดงทันที หากแต่ The Drama Academy ไม่มีนโยบายดังกล่าว ทางผู้ทดสอบความสามารถจึงขอเวลาตัดสินใจและท้ายที่สุดก็ไม่ได้เลือกเรียนกับ The Drama Academy

ช่องทางการรู้จักสถาบันอบรมการแสดง

ช่องทางการรู้จักสถาบันยังคงเป็นช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ตและช่องทางการแนะนำจากคนรู้จัก ซึ่งส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของสถาบัน

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงและสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนและเพื่อศึกษามโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในอดีตที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) จำนวน 8 สถาบัน และสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เปิดอบรมการแสดงในปัจจุบัน (ช่วงเวลาในการดำเนินการวิจัย ต.ค. 2556 ถึง ก.พ. 255) โดยสืบค้นจากเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ 44 สถาบัน และสัมภาษณ์ผู้บริหารและครูอบรมการแสดง ประกอบการสังเกตการณ์ รวม 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 กระจายทุกประเภทของสถาบัน รวมถึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จำนวน 66 คน โดยแบ่งเป็น (แบ่งเป็น 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป) โดยผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างกระจายตามประเภทของสถาบัน

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการหาแบบแผน (Pattern) สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งหมายความถึง การก่อตั้งสถาบัน จุดมุ่งหมายของสถาบัน รูปแบบการเปิดสอนของสถาบัน โครงสร้าง การบริหาร การดำเนินการ สถานที่ตั้ง และแหล่งรายได้ของสถาบัน และจัดกลุ่มข้อมูล (Clustering) มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งหมายถึงแนวคิดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงและแนวทางการแสดง ซึ่งมีผลต่อวิธีการฝึกฝนการแสดง หรือวิธีการเข้าถึงการแสดง

คำถามนำวิจัยข้อที่ 1 สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

ผู้วิจัยเริ่มต้นนำเสนอผลการวิจัยในหัวข้อสถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน โดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 สภาพการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว)

ส่วนที่ 2 สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงผลงานที่เปิดอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึง เดือนก.พ. พ.ศ. 2557) โดยแบ่งเป็น หัวข้อดังนี้

สภาพการณ์สถาบันอบรมการแสดงผลงานที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงผลงานของสถาบันอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน

จากหลักฐานทางเอกสารพบว่าสถาบันอบรมการแสดงผลงานที่มีอิทธิพลต่อแนวคิดศิลปะการแสดงผลงานของสถาบันอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน (แม้ว่าในปัจจุบันไม่ได้เปิดดำเนินการแล้ว) เกิดขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2505 คณะกัณฑ์การละคร ก่อตั้งศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพขึ้นในเขตพื้นที่ศรีอยุธยา เพื่อฝึกอบรมบุคลากรในการแสดงละครวิทยุและการแสดงทั่วไป หลังจากนั้นก็มีสถาบันอีกหลายแห่ง ก่อตั้งขึ้น โดยแต่ละสถาบันมีการก่อตั้งในช่วงปีที่ห่างกันและต่างมุ่งเน้นไปที่การฝึกฝนการแสดงสำหรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ยกเว้นแต่โรงเรียนศิลปะการแสดงผลงานภัทราวดีเธียเตอร์ ที่เน้นไปที่การแสดงสำหรับละครเวที

นอกจากนี้ยังเห็นได้ว่าสถาบันอบรมการแสดงผลงานส่วนใหญ่ยังเป็นผู้ผลิตสื่อละครโทรทัศน์และสื่อภาพยนตร์ รวมไปถึงสื่อละครเวที โดยผู้เรียนสามารถมีโอกาสเป็นนักแสดงในสังกัดของบริษัทดังกล่าวด้วย ตัวอย่างเช่น โรงเรียนการแสดงช่อง 3, โรงเรียนศิลปะการแสดงผลงานภัทราวดีเธียเตอร์, โรงเรียนบางกอกการละคร และบางกอกแอดเดอริส สตูดิโอ

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงผลงานที่เปิดอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย ดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557)

สถานภาพของสถาบันอบรมการแสดงผลงานที่เปิดอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน (ช่วงเวลาดำเนินการวิจัย ดำเนินการวิจัย เดือน ต.ค. 2556 ถึง เดือน ก.พ. 2557) สามารถนำเสนอเป็นประเด็นดังต่อไปนี้

1. การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงผลงานในปัจจุบัน แบ่งการนำเสนอเป็นช่วงปี
 - สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2545-2549
 - สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554
 - สถาบันที่ก่อตั้งระหว่างปี พ.ศ. 2555-2556
2. ลักษณะโครงสร้างและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงผลงาน
3. รูปแบบการดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงผลงาน
4. แหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงผลงาน

5. สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน
6. การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน

สถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปี พ.ศ. 2545-2549 และยังเปิดดำเนินการอบรมการแสดงอยู่ในปัจจุบัน มี 4 แห่ง คือ กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์, Supermodel Network, โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy) และสถาบันสอนการแสดงเด็ก Character club สถาบันที่อยู่มากกว่า 8 ปี ข้างต้นมีจุดร่วมที่น่าสนใจคือเป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ทั้งแบบออกอากาศในช่องฟรีทีวี ช่องเคเบิลหรือทางช่องทางออนไลน์ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สถาบันสามารถตอบโจทย์ความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมการแสดง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นระหว่างปี พ.ศ. 2550-2554 และยังดำเนินการอบรมการแสดงอยู่ในปัจจุบัน มีทั้งหมด 20 แห่ง เป็นสถาบันอบรมการแสดงประเภทมีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลักถึง 10 สถาบัน รวมไปถึงมีการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงที่ไม่มีที่ตั้งถาวร หรือเป็นการอบรมการแสดงแบบจัด Workshop ขึ้น และมีสถาบันที่ดำเนินการธุรกิจผลิตรายการโทรทัศน์หรือผลิตงานแสดงในงานอีเว้นท์ โดยดำเนินการพร้อมทั้งด้านการเปิดอบรมการแสดง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นระหว่างปี พ.ศ. 2555-2556 มีทั้งหมด 20 แห่ง โดยเฉพาะในปี พ.ศ.2555 มีการก่อตั้งมากกว่า 10 สถาบัน มีสถาบันอบรมการแสดงที่ก่อตั้งโดยผู้จัดหนักแสดง เปิดอบรมการแสดงถึง 4 สถาบัน ทั้งนี้สถาบันอบรมการแสดงเน้นการฝึกฝนจากประสบการณ์จริงเพิ่มขึ้นโดยเน้นที่ฝึกฝนจากการถ่ายทำจริงและมีสถาบันอบรมการแสดงกวาดวิชาและแนะแนวด้านการแสดงเพื่อเข้าเรียนสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

ผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดง : ประสบการณ์และการศึกษา

จากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงเอกชน จำนวน 30 พบว่า สถาบันอบรมการแสดงส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นตามความถนัดของผู้ก่อตั้งสถาบัน โดยสามารถแบ่งผู้ก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงออกเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีคิดเป็นร้อยละ 67 ไม่ว่าจะเป็นคณะศิลปกรรมศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะนาฏยศาสตร์และคณะนิเทศศาสตร์ และผู้ที่สั่งสมประสบการณ์การทำงานด้านการแสดงทั้งผู้กำกับการแสดง นักแสดง ผู้จัดหนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 33 หากแต่ภายหลังเริ่มมีสถาบันที่ก่อตั้งจากกลุ่มนักธุรกิจที่สนใจในธุรกิจการศึกษาและธุรกิจอุตสาหกรรมบันเทิงด้วย

ลักษณะโครงสร้างและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงเอกชน พบว่า โครงสร้างของสถาบัน แบ่งออกได้เป็น 3 รูปแบบ คือ โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียว โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ และโครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้ง

โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียว

โครงสร้างองค์กรแบบคนเดียวคือ แบบผู้บริหารดำเนินการสถาบันเอง คือ ผู้บริหารจำนวน 1-2 คน ดำเนินการสถาบันอบรมการแสดงด้วยตนเองทั้งหมดและยังเป็นครูผู้อบรมการแสดงเองด้วย สำหรับสถาบันที่ผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเอง คิดเป็นร้อยละ 50.0

โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ

โครงสร้างองค์กรแบบแนวราบ คือ ผู้บริหารจำนวน 1-2 คน ดำเนินการสถาบันอบรมการแสดงด้วยตนเองทั้งหมดและยังเป็นครูผู้อบรมการแสดงเองด้วย แล้วแบ่งออกเป็นแผนกต่างๆของสถาบัน โดยมักจะแบ่งออกเป็นแผนกครูอบรมการแสดงและแผนกดำเนินการ ประกอบไปด้วยหน้าที่ การตลาดและประชาสัมพันธ์ หน้าที่ธุรการหรือติดต่อประสานงาน หน้าที่บัญชี รวมไปถึง ตำแหน่ง โมเดลลิง ตำแหน่งผลิตรายการ ตำแหน่งฉาก-เสื้อผ้า เป็นต้น สำหรับสถาบันที่เปิดอบรมการแสดงที่ ผู้บริหารกระจายงานให้แผนกต่างๆ สถาบันที่ผู้บริหารดำเนินการสถาบันด้วยตนเองคิดเป็นร้อยละ 37.5

โครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้ง

โครงสร้างองค์กรแบบแนวตั้งจะมีระดับการบัญชาการหลายระดับซึ่งมีธุรกิจอื่นที่อยู่ภายใน เครือเดียวกัน มีลักษณะการทำงานที่แยกกันอย่างชัดเจนและสามารถดำเนินงานได้ด้วยการตัดสินใจของหัวหน้าบริษัทตน มีการทำงานที่เป็นระบบสูง ซึ่งมีความใกล้ชิดระหว่างผู้บริหารและพนักงานน้อย อย่างไรก็ตามโครงสร้างแบบสูงจะมีความมั่นคงมากกว่าโครงสร้างองค์กรแบบราบที่ทุกอย่างต้อง ขึ้นอยู่กับผู้บริหารสถาบันเพียงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 12.5

จากการศึกษาโครงสร้างองค์กรของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่าไม่มีสถาบันใดดำเนิน ธุรกิจเปิดอบรมการแสดงเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องดำเนินธุรกิจรับผลิตรายการ ผลงานแสดงในงานอีเวนต์หรือรับจัดหานักแสดงไปด้วย หรืออย่างน้อยที่สุดผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงมัก ประกอบอาชีพอย่างอื่นร่วมไปกับการเปิดสถาบันอบรมการแสดง

สถานภาพครูอบรมการแสดง

จากการสัมภาษณ์และสังเกตการณ์สถาบันอบรมการแสดงเอกชน 24 สถาบัน ปรากฏว่า สถาบันอบรมการแสดงเอกชนคิดเป็นร้อยละ 62.0 ให้ความสำคัญกับการที่ครูอบรมการแสดงจะต้อง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีจากสาขาการแสดง สำหรับสถานภาพของครูอบรมการแสดง

สามารถแบ่งได้เป็นครูประจำและครูรับจ้างอิสระ ซึ่งประกอบไปด้วย*ครูจิตอาสา*หรือครูที่อบรมการ
แสดงโดยไม่ได้รับค่าจ้าง *ครูที่เพิ่งสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านการแสดง และ ครูผู้มี*
ประสบการณ์ หมายถึง ครูผู้มีประสบการณ์ในด้านการอบรมการแสดงหรือครูที่มีประสบการณ์การ
ทำงานในสายงานการแสดงรวมถึง *ครูพิเศษ หรือ วิทยากรรับเชิญ(Guest)* ปัจจัยที่ส่งผลต่ออัตรา
ค่าตอบแทนคือประสบการณ์ในการอบรมการแสดงและประสบการณ์ในการทำงานในสายงานแสดง

รูปแบบการดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีรูปแบบการดำเนินการที่หลากหลายเพื่อตอบสนองกับความต้องการ
ของผู้เข้ารับการอบรมโดยรูปแบบการเปิดอบรมของสถาบันอบรมการแสดงดังนี้ เปิดอบรม
การแสดงแบ่งเป็นระดับ (Level) เปิดอบรมการแสดงเป็นลักษณะวงกลม (Spiral) เปิดอบรมการ
แสดงต่อเนื่องทุกสัปดาห์ เปิดอบรมการแสดงแบบเฉพาะกิจ และเปิดอบรมการแสดงแบบยืดหยุ่นตาม
สะดวก

นอกจากนี้มีวิธีการดำเนินงานของแต่ละสถาบันที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการ
ของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นการให้ทดลองเข้ารับการอบรมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ผู้เข้ารับการอบรมหรือ
ผู้ปกครองต้องเห็นภาพผลลัพธ์การเข้ารับการอบรมที่ชัดเจน สถาบันจัดการแสดงความสามารถของ
ผู้เรียนหลังจากจบการอบรม สถาบันเป็นสื่อกลางในการกระจายข่าวงานแสดงให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม
สถาบันมีผู้สนับสนุนสถาบัน (Sponsored) และสถาบันคืนกำไรให้แก่ผู้เข้ารับการอบรม

แหล่งรายได้ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

รายได้หลักของสถาบันมาจากค่าอบรม ทั้งนี้ยังมีรายได้จากการว่าจ้างฝึกอบรม รายได้จาก
การผลิตรายการหรืออีเว้นท์ รายได้จากการจัดหานักแสดง รายได้จากการรับถ่ายรูปรูปโปรไฟล์ และ
รายได้จากการเช่าสถานที่ เป็นต้น

สถานที่ตั้งของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแบบมีสถานที่ตั้งแบบถาวรสามารถแบ่งออกเป็นลักษณะซื้อ
ขาดและลักษณะเช่าเป็นรายเดือนหรือรายปี ในขณะที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแบบมีที่ตั้ง
ชั่วคราว เป็นลักษณะของการเช่าสตูดิโอเป็นรายชั่วโมงและได้รับการสนับสนุนสถานที่

สำหรับปัจจัยหลักการเลือกสถานที่ตั้งคือ ราคา และทำเลที่ตั้งที่เดินทางสะดวกในการ
เดินทาง รวมไปถึงความสะดวกในด้านที่จอดรถ ลักษณะโครงสร้างอาคาร สถานที่ตั้งใกล้กับบริษัท
ผลิตรายการเพื่อความน่าเชื่อถือของสถาบัน และอัตราการแข่งขันกับสถาบันอื่นซึ่งทำเลที่อยู่ใกล้กับ
สถานีรถไฟฟ้าและสถานที่รถไฟฟ้าใต้ดิน รวมไปถึงถนนลาดพร้าวและบริเวณศูนย์รวมบริษัทผลิตรายการ

ทางโทรทัศน์และภาพยนตร์โฆษณาดังเช่น ทาวน์ อิน ทาวน์ ถือเป็นสถานที่ที่มีความหนาแน่นของสถาบันอบรมการแสดงจึงถือว่ามีอัตราการแข่งขันสูง

การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การจดทะเบียนของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีหลากหลายรูปแบบทั้งจดทะเบียนในรูปแบบบริษัท จดทะเบียนเป็นรูปแบบโรงเรียนอยู่ภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ และเปิดอบรมการแสดงในลักษณะของบุคคลหรือกลุ่มคนโดยไม่ได้มีการจดทะเบียน โดยพบว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนกว่าครึ่งจดทะเบียนในรูปแบบบริษัท คิดเป็นร้อยละ 52.0

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีเพียง 3 สถาบันเท่านั้นที่จดทะเบียนเป็นโรงเรียนคือ สถาบันบ้านสร้างดาว โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ (Superstar Academy) และ โรงเรียนสอนศิลปะการแสดงเพลย์แอ็กต์ (PlayAct Academy of Performing Arts) ส่วนสถาบันอบรมการแสดงเอกชนอื่น (Private acting studio) จะจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทซึ่งดำเนินธุรกิจหลายอย่าง หรือดำเนินการในลักษณะกลุ่มหรือบุคคลเหตุเพราะเป็นการเปิดการอบรมในลักษณะเฉพาะกิจ

การเปิดสถาบันในฐานะโรงเรียนนอกระบบต้องเสนอหลักสูตรให้แก่กระทรวงศึกษาธิการ และผู้บริหารหรือครูใหญ่ของโรงเรียนต้องจบการศึกษาคณะครุศาสตร์ จึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้อำนวยการสถาบันบ้านสร้างดาวต้องศึกษาต่อในคณะครุศาสตร์เพิ่มเติม (ปริยาพร ศรีหะริณู, สัมภาษณ์ 7 ก.พ. 2557)

นอกจากปัจจัยด้านการสำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์แล้ว ยังมีกฎเกณฑ์ในเรื่องสถานที่ กล่าวคือ ห้องเรียนที่ต้องมีขนาด 100 ตารางเมตรขึ้นไป ต้องมีห้องน้ำแยกชายและหญิง รวมไปถึงในวิชาปฏิบัติการนักเรียนต้องมีพื้นที่ 1.5 ตารางเมตรต่อคน (กฎกระทรวงการขอรับใบอนุญาตให้จัดการศึกษานอกระบบ, 2555) ด้วยสาเหตุข้อบังคับด้านสถานที่ก็เป็นหนึ่งปัจจัยที่ทำให้มีบางสถาบันตัดสินใจจดทะเบียนในรูปแบบบริษัทแทน เนื่องด้วยของจำกัดด้านสถานที่ซึ่งในปัจจุบันการเช่าสถานที่ที่สะดวกในการเดินทางก็มีปัจจัยด้านราคาที่สูง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชน (Private acting studio) ส่วนใหญ่ก่อตั้งขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในสาขาการแสดงหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง ฉะนั้นการที่ครูใหญ่ของโรงเรียนต้องสำเร็จการศึกษาจากคณะครุศาสตร์ถือเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการจดทะเบียน รวมไปถึงข้อกำหนดการยื่นหลักสูตรให้กระทรวงศึกษาธิการตรวจสอบและกฎเกณฑ์ด้านอื่นๆ จึงทำให้มีสถาบันอบรมการแสดงเอกชน (Private acting studio) สนใจที่จะจดทะเบียนในรูปแบบโรงเรียนนอกระบบน้อย และหันมาจด

ทะเบียนในรูปแบบบริษัทมากกว่าเพราะสามารถดำเนินธุรกิจอื่นควบคู่รวมทั้งทำให้สถาบันคล่องตัวกว่า

คำถามนำวิจัยข้อที่ 2 มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 2 “มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากเอกสารของสถาบันและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสถาบัน รวมถึงสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารและครูสอนการแสดงจำนวนทั้งสิ้น 24 สถาบัน คิดเป็นร้อยละ 54.5 ของประชากรที่เกี่ยวข้องกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่ผู้วิจัยสืบค้นได้ ประกอบการสังเกตการณ์ หลังจากนั้นผู้วิจัยทำการจัดกลุ่มข้อมูล (Clustering) มโนทัศน์ทางศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 4 แนวคิด ประกอบไปด้วย การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ, การแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น, การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล และ การแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา โดยสามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1.การแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่อบรมการแสดงเพื่อไปสู่การเป็นนักแสดงอาชีพ ทั้งนักแสดงในอุตสาหกรรมบันเทิง สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ และสื่อโฆษณาหรือการแสดงในละครเวทีโดยมีแนวความคิดหลักคือนักแสดงเป็นเสมือนอุปกรณ์ของผู้กำกับการแสดง โดยสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่อยู่ในประเภทนี้

แนวทางการอบรมการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพโดยอบรมในส่วนของ พื้นฐานการแสดง การทำงานกับบทละคร การแสดงในสื่อประเภทต่างๆ และการฝึกฝนผ่านประสบการณ์จริง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่วนใหญ่อบรมพื้นฐานการแสดงโดยเน้นการแสดงที่เริ่มจากภายในก่อนเป็นหลักคิดเป็นร้อยละ 83.3 ในขณะที่สถาบันอบรมการแสดงที่เน้นการแสดงภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์โฆษณาและการคัดเลือกนักแสดง จะใช้แนวทางการแสดงเริ่มต้นจากร่างกายภายนอกก่อนควบคู่ไปด้วย และสถาบันเหล่านี้ประมวลความรู้จากประสบการณ์ทำงานจริงในกองถ่าย จนกลายเป็นกลวิธีในการแสดงหรือเทคนิคในการแสดง ทั้งฉากร้องให้ ฉากโกรธและฉากตกใจ

2.การแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง- นักเต้น

สถาบันอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักร้อง- นักเต้น คือการใช้การแสดงเป็นเครื่องมือหนึ่งในการพัฒนาในด้านการร้องหรือการเต้น โดยแนวทางการอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักร้อง- นักเต้น มีพื้นฐานเพื่อให้เกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออกเช่นเดียวกับพื้นฐานของการอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพ แต่ความแตกต่างอยู่ที่ต้องพัฒนาเรื่องร้องและเต้นควบคู่ไปด้วย และที่สำคัญในเพลงหนึ่งเพลงไม่ใช้การแสดงออกเพียงอย่างเดียวต้องมีการแสดงออกความรู้สึกของเพลงและต้องเป็นเอ็นเตอร์เทนเนอร์ด้วยในเวลาเดียวกัน

การแสดงเพื่อการเป็นนักร้อง- นักเต้น เกิดจากการประยุกต์ศาสตร์ต่างๆเข้าด้วยกันและไม่มีทฤษฎีที่ตายตัว สามารถยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยน ให้เหมาะกับตัวผู้เข้ารับการอบรมได้ ทั้งนี้การแสดงสำหรับนักร้อง- นักเต้น ไม่ต้องใช้การเรียนที่ยาวนาน หากผู้เข้าอบรมสามารถเข้าใจอารมณ์แล้วก็สามารถนำไปปรับใช้กับเพลงอื่นๆได้

3.การแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคล

สถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งเน้นการอบรมการแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคลโดยใช้ละครเป็นเครื่องมือ สำหรับการพัฒนาบุคคลสำหรับเด็กเป็นไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา รวมถึงรู้จักวิธีการดำเนินชีวิต ในขณะที่การพัฒนาบุคคลสำหรับผู้ใหญ่เป็นไปเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพทางสังคม รู้จักวิธีการดำเนินชีวิต และปรับใช้เป็นที่ทักษะพื้นฐานสำหรับการทำงาน เช่นการปรับใช้กับการนำเสนอผลงาน

สำหรับแนวทางการอบรมการแสดงเพื่อการพัฒนาบุคคลใช้เครื่องมือทางการแสดง ไม่ว่าจะเป็น Creative Drama , กระบวนการสร้างละครกลุ่มจากประเด็นสังคมหรือจากประเด็นของตนเอง รวมไปถึงการถอดบทเรียนหลังจบกระบวนการละคร นอกจากนี้ยังมีการบูรณาการละครกับวิชาอื่นๆด้วย

4.การแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

สถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งเน้นการอบรมการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษาประกอบไปด้วย สถาบัน เลอเบส เลอ เดรม และ กลุ่มศิลปะ Rhythm of Art โดยแนวทางการอบรมการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษานั้นหนักในสองส่วนคือการอบรมเชิงทฤษฎีและการอบรมเชิงปฏิบัติ รวมไปถึงการแนะแนวจากรุ่นพี่สู่รุ่นน้อง

คำถามนำวิจัยข้อที่ 3 ทักษะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบัน อบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร

เพื่อตอบคำถามนำวิจัยข้อที่ 3 “ทักษะต่อการเรียนการแสดงของผู้เรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเป็นอย่างไร” ผู้วิจัยสอบถามความคิดเห็นของผู้อบรมการแสดงจำนวน 66 คน โดยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ คือ 3-12 ปี, 13-18 ปี และ 19 ปีขึ้นไป โดยสามารถสรุปทักษะต่อการอบรมการแสดงและสาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงได้ดังนี้

ทักษะต่อการอบรมการแสดง

ทักษะต่อการอบรมการแสดงของผู้อบรมแสดงวัย 3-12 ปี เข้ารับการอบรมการแสดงวัย 3-12 ปี จำนวน 20 คน พบว่าสาเหตุของการเข้าอบรมการแสดงมี 2 สาเหตุหลัก คือ เพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวันและต้องการเป็นนักแสดง โดยผู้อบรมแสดงวัย 3-12 ปี มีทักษะต่ออาชีพนักแสดงดังนี้ นักแสดงเป็นอาชีพทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก นักแสดงเป็นอาชีพที่มีการทำงานที่สูง ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจของพ่อแม่ และค่าตอบแทนของนักแสดงสูง

ทักษะต่อการอบรมการแสดงของผู้เรียนวัย 13-18 ปี ผู้ที่สามารถมีส่วนร่วมในการตัดสินใจที่จะเลือกเรียนได้ด้วยตนเองได้แล้ว มี 3 สาเหตุหลัก คือ เพื่อนำความรู้ที่ได้ปรับใช้กับชีวิตประจำวัน เพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา และต้องการเป็นนักแสดงโดยปัจจัยด้านค่าตอบแทนและชื่อเสียงก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนอยากเป็นนักแสดง

ทักษะต่อการอบรมการแสดงของผู้เรียนของวัย 19 ปีขึ้นไป เหตุผลหลักของการอบรมการแสดงคือต้องการเป็นนักแสดง ทั้งนี้ยังอบรมเพื่อปรับใช้กับงานที่เกี่ยวข้องกับงานแสดงด้วย อย่างไรก็ตามยังมีส่วนหนึ่งที่อบรมการแสดงเพื่อปรับใช้กับชีวิตประจำวัน

สาเหตุในการเลือกสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สาเหตุของการเลือกเรียนของผู้ปกครองผู้เรียนการแสดงวัย 3-12 ปี โดยมีปัจจัยจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม ปัจจัยด้านความสะดวก โดยส่วนใหญ่รู้จักสถาบันจากการแนะนำของคนรู้จัก

ในขณะที่ผู้เข้าอบรมการแสดงวัย 13-18 ปี เลือกสถาบันจากปัจจัยมาจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรมหรือการให้ทุนหรือให้การทดลองเรียนของสถาบัน รวมไปถึงปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิงซึ่งเป็นปัจจัยที่เด่นชัดกว่าผู้เรียนวัย 3-12 ปี โดยรู้จักสถาบันได้จากสื่อโทรทัศน์และสื่ออินเทอร์เน็ตที่ถือว่าเป็นช่องทางสำคัญไม่ว่าจะเป็นช่องทาง Facebook Twitter และ Instagram

ในขณะที่ผู้เรียนวัย 19 ปีขึ้นไป สามารถตัดสินใจเรียนการแสดงได้เองแล้ว โดยปัจจัยที่ทำให้เลือกเรียนในสถาบันที่เรียนอยู่ มีปัจจัยมาจากความน่าเชื่อถือของสถาบัน ปัจจัยด้านค่าใช้จ่ายในการอบรม รวมไปถึงปัจจัยด้านการผลักดันสู่วงการบันเทิง โดยรู้จักสถาบันจากช่องทางสื่ออินเทอร์เน็ต และการแนะนำจากคนรู้จัก

อภิปรายผลการวิจัย

การเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

ในปีพ.ศ. 2555-2556 มีการก่อตั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนถึง 20 สถาบัน ภายในช่วงระยะเวลา 2 ปี ซึ่งถือว่ามียอดการก่อตั้งที่สูงกว่าในช่วงพ.ศ. 2550-2554 มากกว่า 2 เท่า ฉะนั้นจึงเห็นได้ชัดว่าสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีการเติบโตในแง่ปริมาณที่สูงมาก

ในขณะที่เดียวกันแนวคิดด้านการแสดงของสถาบันก็มีความหลากหลายมากขึ้น ทั้งสถาบันอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงอาชีพและสถาบันอบรมการแสดงเพื่อความเป็นนักร้อง-นักเต้น นอกจากนี้ใน พ.ศ. 2555-2556 เกิดสถาบันอบรมการแสดงเอกชนซึ่งมีแนวคิดที่เน้นการพัฒนาบุคคล โดยเฉพาะและมีการอบรมการแสดงเพื่อเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาคด้วย

สาเหตุการเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงมีสาเหตุหลัก 3 ประการคือ ทักษะของผู้เรียนต่อการเรียนการแสดง การเติบโตของอุตสาหกรรมสื่อบันเทิง และการเติบโตขององค์ความรู้ด้านการแสดงของไทย สามารถอธิบายได้ดังนี้

ทักษะของผู้เรียนต่อการเรียนการแสดง

อาชีพดารานักแสดงเป็นอาชีพที่ใครหลายคนใฝ่ฝัน จากการผลการวิจัยพบว่าเกือบ 2 ใน 3 ของผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน เรียนการแสดงเนื่องจากความใฝ่ฝันในอาชีพนักแสดง คิดเป็นร้อยละ 65.2 โดยมองว่าอาชีพนักแสดงเป็นอาชีพที่มีค่าตอบแทนสูงและยังเป็นอาชีพที่สร้างชื่อเสียงถือเป็นโอกาสที่ดีของชีวิต

นอกจากนี้ท่ามกลางกระแสการแข่งขันในสังคมผู้คนต่างมุ่งพัฒนาตนเองเพื่อพร้อมสู่การดำรงอยู่ในภาวะดังกล่าว การอบรมการแสดงเป็นทางเลือกหนึ่งที่จะสามารถพัฒนาทั้งบุคลิกภาพและบุคลิกภาพทางสังคม รวมไปถึงนำไปปรับใช้เป็นพื้นฐานการทำงานทั่วไป เห็นได้ชัดจากการเปิดอบรมการพุดนำเสนอผลงาน ซึ่งจะส่งผลต่อทักษะในการทำงานจริงของผู้เรียน ถือเป็นการพัฒนาความสามารถด้านการสื่อสารซึ่งจะสามารถต่อยอดศักยภาพเดิมที่มีอยู่ให้ดียิ่งขึ้นไป

การเติบโตของอุตสาหกรรมสื่อบันเทิง

ผลการสำรวจอาชีพในฝันของเด็กไทย ประจำปี 2557 โดยกลุ่มบริษัทเดคค็อกประเทศไทย ซึ่งทำงานวิจัยอาชีพในฝันของเด็กไทย อายุระหว่าง 7-14 ปี พบว่า เด็กไทยให้ความสนใจในอาชีพในวงการบันเทิงมากกว่าในอดีต สืบเนื่องมาจากอิทธิพลจากสื่อรายการโทรทัศน์ประเภทประกวดความสามารถ ถือเป็นแรงบันดาลใจสำคัญในการใฝ่ฝันประกอบอาชีพนักแสดง (แหล่งข้อมูล www.manager.co.th/iBizchannel/ViewNews.aspx?NewsID=9570000000906 เข้าถึงข้อมูลวันที่ 13 เม.ย. 2557) ประกอบกับการเปิดทีวีดิจิทัลในประเทศไทย 48 ช่อง ซึ่งถือเป็นการเปิดพื้นที่ในวงการสื่อที่สำคัญ

อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมสื่อบันเทิงยังมีอาชีพที่เกี่ยวข้อง ไม่ว่าจะเป็นอาชีพพิธีกรหรืออาชีพศิลปินนักร้อง ซึ่งล้วนแล้วแต่สามารถใช้ในการแสดงเป็นเครื่องมือในการฝึกฝนพัฒนาทักษะความสามารถเพื่อก้าวเข้าสู่การทำงานในวงการบันเทิงได้

การเติบโตขององค์ความรู้ด้านการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

องค์ความรู้ด้านการแสดงของไทยเติบโตขึ้นจากปัจจัยหลายส่วน ทั้งการรับเอาองค์ความรู้ด้านการแสดงจากประเทศตะวันตกโดยส่วนใหญ่มีการเรียนการสอนในสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัย ซึ่งส่งต่อสู่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนผ่านครูผู้สอน ซึ่งสถาบันอบรมการแสดงเอกชนถึง ร้อยละ 62.0 มีเกณฑ์การคัดเลือกครูผู้สอนว่าต้องสำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย จึงทำให้องค์ความรู้ด้านการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเติบโตควบคู่ไปกับองค์ความรู้ของมหาวิทยาลัยด้วย นอกจากนี้ครูผู้อบรมการแสดงยังเพิ่มเติมความรู้ด้านการแสดงของตนจากการเรียนการสอนในประเทศตะวันตกเพิ่มเติมด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นองค์ความรู้ด้านการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนยังขยายสู่วิชาชีพอื่น กล่าวคือ ไม่เพียงแต่เรียนการแสดงเพื่อไปเป็นนักแสดงเท่านั้น ในปัจจุบันได้กระจายสู่วิชาชีพอื่น เช่น เป็นพื้นฐานความรู้ของนักวาดแอนิเมชัน การเรียนการแสดงจะทำให้ นักวาดแอนิเมชันเข้าใจตัวละครและสามารถสร้างตัวละครที่เลียนแบบสิ่งมีชีวิตได้ จะเห็นได้ว่าองค์ความรู้ดังกล่าวได้ขยายสู่วิชาชีพอื่นๆไม่เฉพาะแต่วิชาชีพนักแสดง

ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีอัตราการเติบโตสูงมากในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา อย่างไรก็ตามหลังจากปี พ.ศ. 2505 ซึ่งเป็นปีที่พบหลักฐานทางเอกสารของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน รวมระยะเวลาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 50 ปี มีหลายสถาบันที่ต้องปิดตัวลงเช่นเดียวกัน จากการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีปัจจัยสำคัญ 3 ประการ คือ ครูอบรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน การดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดง

เอกชนในฐานะธุรกิจการศึกษา และการให้คุณค่าในการเรียนการแสดงของผู้เรียน ซึ่งต่างเป็นปัจจัยที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนควรคำนึงถึงเพื่อการเติบโตของสถาบันต่อไป

1. ครอบอรมการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

แผนกที่ถือเป็นแผนกหลักของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน คือ แผนกครอบอรมการแสดง เพราะถึงแม้ว่าครูผู้อบรมจะต้องสอนตามหลักสูตรที่สถาบันได้วางไว้ แต่ในทางปฏิบัติแล้วครูแต่ละคนจะมีวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป หรือเรียกได้ว่ามีวิธีการสอนเฉพาะบุคคล เพราะฉะนั้นเนื้อหาการอบรมการแสดงจะขึ้นอยู่กับครูเสียส่วนมาก โดยหลักสูตรของทางสถาบันจะเป็นเพียงกรอบกว้างๆในการสอนเท่านั้น

ความเป็นปัจเจกของครอบอรมการแสดง

ความเป็นปัจเจกของครอบอรมการแสดง ในที่นี้หมายถึง การที่ครูมีลักษณะเฉพาะตัวในการสอนและมีวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป ฉะนั้นการที่ครูในสถาบันจะสอนเหมือนหมดจึงเป็นไปได้ยากเพราะครูยังต้องการความเป็นอิสระทั้งในแง่การสอนและการทำงาน

สำหรับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในต่างประเทศยกตัวอย่างเช่น สถาบันการแสดงและภาพยนตร์ Lee Strasberg ก่อตั้งอย่างเป็นทางการ ในปี ค.ศ.1969 จนถึงปัจจุบันมีระยะเวลารวม 44 ปี ซึ่งครูต้องสอนตามหลักสูตรรวมไปถึงมีเนื้อหาในการสอนที่เหมือนกัน ในขณะที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในประเทศไทยในปัจจุบันที่เก่าแก่ที่สุดคือ สถาบันกันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ ก่อตั้งใน พ.ศ. 2545 มีระยะเวลารวม 8 ปี ถึงแม้จะมีการวางหลักสูตรที่ชัดเจนแต่ก็ให้อิสระครูในการสอนทั้งส่วนของเนื้อหาและวิธีการ

วิธีการสอนการแสดงมีการแปรผันตามครูผู้อบรม ฉะนั้นครูผู้อบรมจึงมีผลต่อการเติบโตของสถาบัน ทั้งนี้สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในประเทศไทยขึ้นอยู่กับครูผู้อบรมมากกว่าขึ้นอยู่กับหลักสูตรหรือเนื้อหาของสถาบัน จึงส่งผลให้สถาบันต้องให้ความสำคัญกับบุคลากรครู เพราะเป็นส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนสถาบัน ฉะนั้นจึงมีความพยายามที่จะให้ครูเป็นครูประจำเพื่อการดูแลที่ง่าย แต่เนื่องด้วยความเป็นปัจเจกของครูจึงสามารถทำได้ยาก ทั้งนี้สถาบันบ้านสร้างดาวได้แก้ปัญหาด้วยการการทำสัญญาการสอนกับครู เพื่อที่จะรับประกันค่าตอบแทนและรับประกันการทำงานของครู ซึ่งถือว่าเป็นการให้อิสระ

แก่ครู

กฤษณา เทพรัักษ์ (สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557) ผู้มีประสบการณ์อบรมการแสดงให้หลายสถาบัน และ วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (สัมภาษณ์ 18 กันยายน 2556) ผู้บริหารสถาบัน Character Club มีความเห็นตรงกันว่า ครูมีความเป็นปัจเจกซึ่งต้องการอิสระในการสอนและการทำงาน ถึงแม้สถาบันอบรมการแสดงจะมีความพยายามให้ครูสอนเหมือนกันทุกคนเพื่อสร้างมาตรฐานในการเรียน

การสอนของสถาบัน จึงขัดแย้งกับความรักอิสระของครู จากการสังเกตการณ์ในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนพบว่า เมื่อครูแต่ละคนมีวิธีการสอนเฉพาะตัวและต้องมาสอนตามหลักสูตรของทางสถาบันอย่างเคร่งครัด ส่งผลให้ครูอบรมการแสดงรู้สึกอึดอัดและเป็นเหตุผลนำไปสู่การออกจากสถาบัน

ฉะนั้นความเป็นปัจเจกของครูผู้อบรมการแสดงเป็นปัจจัยสำคัญที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนต้องคำนึงถึง เพื่อสามารถดึงศักยภาพในครูผู้อบรมมาใช้ได้อย่างสูงสุดเพื่อประโยชน์ในการขับเคลื่อนสถาบัน

2.การดำเนินงานสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในฐานะธุรกิจการศึกษา

แผนกที่สำคัญอีกหนึ่งแผนกของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน คือ แผนกการตลาดรวมไปถึง นักขาย โดยสถาบันที่เปิดอบรมการแสดงมากกว่า 8 ปี ได้แก่ Character Club และ Superstar Academy มีตำแหน่งนักขายแยกออกมาอย่างชัดเจน ประกอบกับการที่นักธุรกิจมาลงทุนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทั้ง Superstar Academy และ Playact Academy ส่งผลต่อการทำการตลาดและการแยกแผนกการตลาดออกมาอย่างชัดเจน

การเรียนรู้จากการไม่ประสบความสำเร็จในอดีตจากการเปิดสถาบันเอกุแต่ทำให้ ภูณภ โอลาร์แปง (สัมภาษณ์ 16 มี.ค. 2557) ผู้บริหารสถาบัน เลอเบส เลอเดรม ให้ความสำคัญกับแผนกการตลาดมากและเรียนรู้ว่าระบบที่ต้องให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกคือธุรกิจ ฉะนั้นจึงมีแผนกการตลาดแยกออกมาต่างหากเพื่อดูแลในด้านการตลาดของสถาบันโดยเฉพาะ และทำงานส่งเสริมควบคู่ไปกับแผนกครูอบรมการแสดง

ในการเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน นอกจากขึ้นอยู่กับความรู้จากครูผู้อบรมการแสดงแล้ว ยังต้องอาศัยปัจจัยในเชิงธุรกิจหรือการดำเนินการในฐานะธุรกิจการศึกษาควบคู่ไปด้วย

3.การให้คุณค่าในการเรียนการแสดงของผู้เรียน

สาเหตุการเรียนการแสดงของผู้เรียนมีเหตุผลหลักสองประการ คือ เพื่อการปรับใช้ใน ชีวิตประจำวันและเพื่อมุ่งสู่อาชีพนักแสดงซึ่งคิดเป็นร้อยละ 65.2 สอดคล้องกับการสอบถามผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดง ร้อยละ 33.3 กล่าวถึงความต้องการของผู้เรียนว่ามีกลุ่มที่ต้องการทำอาชีพนักแสดงมากกว่ากลุ่มที่ต้องการปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน

วัฒนชวินท์ กิตติเลิศรัฐ ผู้บริหารสถาบัน Character Club (สัมภาษณ์ 18 กันยายน 2556), อมตา ปิยะวานิชย์ (สัมภาษณ์ 13 ก.พ. 2557) ผู้บริหารโรงเรียนการละคร สายศิลป์, ศิริรัตน์ รัตน์วงศ์ศิริ (สัมภาษณ์ 20 ก.พ. 2557) ผู้บริหาร Mailbox และ กฤษณสิริ จิตพิพิธวิวะสิริ (สัมภาษณ์ 23 ก.พ. 2557) ผู้บริหารสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม ต่างให้ทัศนะที่ตรงกันว่า กลุ่มที่อยากเป็นนักแสดง

อย่างเห็นได้ชัดจะเป็นกลุ่มที่เปลี่ยนสถาบันอบรมการแสดงบ่อย เนื่องจากความต้องการของผู้เรียน คือการเป็นนักแสดง หากแต่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนการแสดง กล่าวคือเรียนเป็นเพียงหนทางไปสู่อาชีพนักแสดงเท่านั้นและคิดว่าสถาบันสามารถผลักดันตนเข้าสู่วงการบันเทิงได้

อย่างไรก็ตามเมื่อสถาบันไม่สามารถตอบโจทย์ดังกล่าวของผู้เรียนจึงทำให้ผู้เรียนเปลี่ยนสถาบัน หรือเข้าสู่กระบวนการคัดเลือกนักแสดงโดยผ่านผู้จัดหานักแสดง กล่าวคือ เข้าสู่กระบวนการหางานแสดงโดยที่ไม่ได้เห็นความสำคัญของการฝึกฝน รวมไปถึงให้ความสำคัญกับการดูแลรูปร่างหน้าตามากกว่าเพราะถือว่าสามารถเป็นหนทางสู่อาชีพนักแสดงได้

นอกจากนี้ เอื้ออาทร วงศ์ศิริ (สัมภาษณ์ 24 ก.พ. 2557) ผู้จัดการโครงการ Dreambox Acting Studio ให้ทัศนะว่าถึงแม้ว่าทางผู้จัดละครจะส่งนักแสดงให้มาเรียนเพิ่มเติม หากแต่นักแสดงก็ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการเรียนดังกล่าว เพราะคิดว่าอย่างไรตนก็สามารถแสดงได้อยู่แล้วโดยที่ไม่จำเป็นต้องมาเรียน

เหตุผลประกอบที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ อาชีพนักแสดงในวงการบันเทิงของประเทศไทย ให้ความสำคัญกับรูปร่างหน้าตา โดยการเข้าสู่อาชีพนักแสดงในวงการบันเทิง เริ่มต้นจากการมีหน้าตาหรือคาแร็คเตอร์ที่เป็นเอกลักษณ์ และเข้าสู่กระบวนการคัดเลือกนักแสดง เมื่อได้งานแสดงก็ส่งต่อไปสู่ขั้นตอนการถ่ายทำ ซึ่งปัจจุบันในการถ่ายทำส่วนหนึ่งมีผู้ฝึกสอนการแสดงคอยดูแลเรื่องการแสดงของนักแสดงอยู่แล้ว ฉะนั้นถึงแม้ว่าจะไม่ได้เรียนการแสดงก็สามารถเป็นนักแสดงได้

ยิ่งไปกว่านั้นในปัจจุบันช่องทางของสื่อที่เพิ่มมากขึ้น ทั้งทีวีดิจิทัล โทรทัศน์ดาวเทียม และโดยเฉพาะสื่อออนไลน์ จึงทำให้มีพื้นที่และมีโอกาสการก้าวสู่อาชีพนักแสดงได้ง่ายขึ้น โดยที่ไม่ต้องทุ่มเทเวลาในการฝึกฝนความสามารถของตน

เมื่อผู้เรียนไม่ได้ให้คุณค่าในการเรียนการแสดงเทียบเท่ากับความต้องการเป็นนักแสดง จึงไม่สามารถอดทนเรียนรู้และฝึกฝนการแสดงของตนได้ ฉะนั้นจึงเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้สถาบันอบรมการแสดงที่มีระยะเวลาในการเรียนที่ยาวนานและต้องทุ่มเทเวลาเพื่อการฝึกฝนต้องปิดตัวลงไป เพราะไม่ตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ จะเห็นได้ว่าการอบรมการแสดงในปัจจุบันมีลักษณะเป็นการอบรมระยะสั้นทั้งหมด ตั้งแต่การอบรมภายในหนึ่งวันและการอบรมทุกสัปดาห์ โดยที่ไม่มีการอบรมการแสดงเอกชนแห่งใดเปิดการอบรมในลักษณะเต็มเวลาเช่นเดียวกับการอบรมการแสดงในอดีต

จากความเห็นข้างต้นจะเห็นได้ว่ากลุ่มผู้เรียนที่ต้องการเป็นนักแสดงหรือมีโอกาสเป็นนักแสดงแล้วก็ตามไม่เห็นความสำคัญของการเรียนการแสดงเพราะต่างมุ่งหวังไปทำงานแสดงที่ตนต้องการ ฉะนั้นการประเมินความสำเร็จของการอบรมการแสดงไม่ได้วัดจากความสามารถด้านการแสดงที่เพิ่มขึ้น หากแต่วัดจากงานแสดงที่ตนได้รับ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของการที่สถาบันอบรมการแสดง

หลายแห่งต้องมีภาพที่ชัดเจนมากขึ้นว่าเรียนการแสดงกับทางสถาบันแล้วจะเป็นอย่างไร นำมาสู่กลวิธีขยายตัวของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งพยายามตอบโจทย์ความต้องการของผู้เรียนดังกล่าว

กลวิธีขยายตัวของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีกลวิธีที่หลากหลายเพื่อการเติบโตของสถาบัน สามารถแบ่งกลวิธีสำคัญต่อการขยายตัวของสถาบันดังนี้ คือ การสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการเรียนการแสดง การดำเนินกิจการงานผลิตหรืองานจัดหานักแสดงควบคู่กับการอบรมการแสดง การกำหนดจุดเด่นที่แตกต่าง และการขยายตัวตามอุตสาหกรรมบันเทิงในต่างจังหวัด สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1.การสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการเรียนการแสดง

เนื่องมาจากคุณค่าของการเรียนการแสดงที่ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้างต้นของกลุ่มผู้เรียนที่มุ่งสู่ออาชีพนักแสดงแล้ว นอกจากนี้กลุ่มผู้ที่ต้องการนำความรู้ไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันก็ยังคงต้องการผลลัพธ์ที่ชัดเจนจากการอบรมเช่นกัน โดยเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่เป็นเยาวชนซึ่งผู้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจในการเรียนคือผู้ปกครอง ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ของทางสถาบันในการทำให้ผู้ปกครองเห็นภาพผลลัพธ์ที่ได้หลังจากการอบรมกับทางสถาบัน

สถาบันมีวิธีสร้างผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมดังนี้ คือ การแสดงความสามารถของผู้เรียนหลังการอบรม การผลิตงานแสดงของผู้เข้ารับการอบรม และการมีช่องทางหรือโอกาสด้านงานแสดง

การแสดงความสามารถของผู้เรียนหลังการอบรม เป็นวิธีการที่สถาบันอบรมการแสดงนิยมใช้เพื่อเป็นการวัดผลก่อนและหลังเรียนโดยเฉพาะกลุ่มผู้เข้าอบรมที่เป็นเยาวชน วิธีนี้จะทำให้ผู้ปกครองสามารถเห็นผลลัพธ์จากการเรียนที่ชัดเจน

การผลิตงานแสดงของผู้เข้ารับการอบรม ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ หรือละครเวที นอกจากจะเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นผลลัพธ์ที่ชัดเจนของการเรียนอีกด้วย ทั้งนี้ผลงานดังกล่าวสามารถใช้ต่อยอดอาชีพด้านการแสดงได้

การมีช่องทางหรือโอกาสด้านงานแสดง เป็นวิธีหนึ่งของสถาบันที่การหางานให้ผู้เข้ารับการอบรมเป็นวิธีสร้างผลลัพธ์ที่ชัดเจนอย่างหนึ่ง โดยสถาบันอบรมการแสดงเป็นผู้กระจายข่าวงานแสดงหรือเป็นผู้จัดหานักแสดง รวมไปถึงผู้ผลิตงานแสดงเสียเอง เพื่อเปิดพื้นที่ทางการแสดงให้กับลูกศิษย์ของตน

นอกจากนี้สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีการเรียนการแสดงซึ่งสอนโดยครูผู้กำกับหรือครูที่เป็นนักแสดงดารา นอกจากเป็นการได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงแล้วยังเปรียบเสมือนช่องทางสำคัญที่ทำให้ได้ใกล้ชิดกับการเข้าสู่วงการบันเทิงมากยิ่งขึ้น

2. การดำเนินกิจการงานผลิตหรืองานจัดหานักแสดงควบคู่กับการอบรมการแสดง

จากการวิเคราะห์ข้อมูลด้านโครงสร้างสถาบันและคณะทำงานของสถาบันอบรมการแสดงพบว่า ไม่มีสถาบันอบรมการแสดงใดที่เปิดอบรมการแสดงเพียงอย่างเดียว หากแต่ต้องดำเนินธุรกิจอย่างอื่นเพื่อส่งเสริมสถาบันไปด้วย ได้แก่ งานผลิตและงานผู้จัดหานักแสดง

งานผลิต การผลิตภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ รายการโทรทัศน์ และละครเวที ซึ่งมีทั้งแบบออกอากาศช่องเคเบิลและทีวีดิจิทัล รวมไปถึงออกอากาศช่องทางออนไลน์เช่น YouTube

งานจัดหานักแสดง เป็นอีกงานหนึ่งที่ส่งเสริมกับสถาบันอบรมการแสดงเช่นเดียวกัน รวมไปถึงจัดหางานให้บุคคล ที่เปิดโอกาสในการทำอาชีพเบื้องหลังของวงการบันเทิง

นอกจากนี้ถึงแม้สถาบันจะไม่ดำเนินกิจการอย่างอื่นควบคู่ไปกับการอบรมการแสดง แต่อย่างน้อยต้องมีพันธมิตรในวงการเพื่อที่จะเกื้อหนุนการทำงานซึ่งกันและกัน รวมไปถึงการที่ผู้บริหารของสถาบันอบรมการแสดงทำงานอย่างอื่นควบคู่ไปกับการอบรมการแสดงก็เป็นไปเพื่อสร้างพันธมิตรในวงการเช่นเดียวกัน

3. การกำหนดจุดเด่นที่แตกต่าง

จากทัศนะของผู้บริหารสถาบันอบรมการแสดงที่ว่ากลุ่มผู้เรียนที่อยากเป็นนักแสดงอย่างเห็นได้ชัดจะเป็นกลุ่มที่เปลี่ยนสถาบันอบรมการแสดงบ่อย ในทางตรงกันข้ามกลุ่มผู้เรียนที่ต้องการนำความรู้ไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันจะเป็นกลุ่มที่เรียนกับสถาบันนานกว่า กล่าวคือ จากผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการเรียนการแสดง การที่ผู้ปกครองของเยาวชนที่มาเรียนได้เห็นการพัฒนาของบุตรหลานก็ก่อให้เกิดความรู้สึกภูมิใจและวางใจในสถาบันในการพัฒนาศักยภาพของบุตรหลานต่อไป

จากประสบการณ์การทำงานในสถาบันอบรมการแสดงของ ญาณิ เหล่าวิริยรัตน์ (สัมภาษณ์ 22 ก.ย. 2556) ผู้บริหารสถาบัน Drama Cube ซึ่งต้องทำความเข้าใจกับผู้ปกครองในเรื่องความต้องการอยากให้บุตรหลานของตนมีผลงานในวงการบันเทิงมาตลอดเวลาในการเป็นครูอบรมการแสดงในสถาบันอื่นๆ เมื่อก่อตั้ง Drama Cube จึงจุดเด่นในด้านละครเพื่อพัฒนาบุคคลซึ่งทำให้ได้พบกับกลุ่มผู้ปกครองกลุ่มใหม่ซึ่งเป็นกลุ่มอาจารย์หรือกลุ่มแพทย์ เป็นกลุ่มผู้ปกครองที่เข้าใจเรื่องประโยชน์ของกระบวนการละครและสนใจกับการพัฒนาบุตรหลานของตนเพื่อให้บุตรหลานต่อยอดศักยภาพในแง่มุมต่างๆ

ประภัสสร กาญจนสูตร (สัมภาษณ์ 18 ก.พ. 2557) ผู้บริหารกลุ่มศิลปะ Rhythm of Arts จำเป็นต้องหาความแตกต่างของสถาบันอบรมการแสดงท่ามกลางการแข่งขันทางการตลาด ซึ่งบาง

สถาบันรายการโทรทัศน์รองรับ จึงก่อตั้งกลุ่มศิลปะ Rhythm of Arts โดยมีเป้าหมายเพื่ออบรมการ แสดงเพื่อเข้าศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา

4. การขยายตัวตามอุตสาหกรรมบันเทิงในต่างจังหวัด

ถึงแม้ว่าอุตสาหกรรมบันเทิงส่วนใหญ่ของประเทศไทยมีศูนย์กลางอยู่ที่กรุงเทพมหานคร หากแต่เริ่มเกิดการขยายตัวของอุตสาหกรรมบันเทิงในต่างจังหวัดโดยเฉพาะจังหวัดใหญ่ๆทั่วภูมิภาค ในประเทศ ไม่ว่าจะเป็น เชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา และชลบุรี และจากการศึกษาพบว่า มีผู้เรียนจาก ต่างจังหวัดที่เดินทางเข้ามาเรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในกรุงเทพมหานครเป็นจำนวนมาก และเดินทางมาจากหลายจังหวัด ทั้งในแบบการอบรมวันเสาร์หรืออาทิตย์ โดยเฉพาะการเปิดอบรม ในช่วงปิดภาคการศึกษา ซึ่งมีทั้งในลักษณะของการไป-กลับและมาค้างคืนที่กรุงเทพมหานคร

ในขณะเดียวกันมีสถาบันอบรมการแสดงเอกชน 4 แห่ง เปิดอบรมเฉพาะกิจตามจังหวัดต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้แก่ผู้ต้องการเรียนการแสดงซึ่งได้รับผลตอบแทนที่ดี กลุ่มผู้สนใจเรียนการแสดงใน ต่างจังหวัดจึงถือเป็นอีกกลุ่มเป้าหมายหนึ่งที่น่าสนใจ

แนวโน้มในอนาคตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

การเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนแปรผันตามการเติบโตของอุตสาหกรรมสื่อ บันเทิง ในที่นี้หมายถึงความถึงละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และโฆษณา รวมไปถึงทีวีดิจิทัลซึ่งถือเป็นการ เปิดพื้นที่ด้านสื่อครั้งสำคัญของประเทศไทย เมื่ออุตสาหกรรมสื่อบันเทิงเติบโตมากขึ้น ผู้คนก็ต่าง แสวงหาพื้นที่ในสื่อเหล่านั้น สถาบันอบรมการแสดงเอกชนถือเป็นหนทางไปสู่การมีพื้นที่ในสื่อดังกล่าว จึงส่งผลต่อการเติบโตและการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

จากการศึกษาพบว่าแนวโน้มในอนาคตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะเป็นสถาบันที่ ครอบงวมมากขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทั้งยังมีแนวทางของสถาบันที่เจาะจงมากขึ้น รวมทั้งจะขยายสู่การศึกษาในระบบ ทั้งระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา สามารถอธิบายรายละเอียดได้ดังนี้

1. สถาบันอบรมการแสดงจะเป็นสถาบันที่ครบวงจร

สถาบันอบรมการแสดงจะมีความครบวงจรมากขึ้นในแง่การดำเนินธุรกิจ เนื่องมาจากต้อง ตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ในการมีผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการเรียน ฉะนั้นการมีพื้นที่สื่อ เป็นของตนเองจึงเป็นทางเลือกของสถาบันอบรมการแสดง

จากผู้ผลิตนักแสดงสู่ผู้ผลิตรายการ

รูปแบบการดำเนินงานของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะครบวงจรมากขึ้น เมื่อพิจารณาจากความพยายามในการทำผลลัพธ์การอบรมให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น นั่นแสดงถึงต้องมีพื้นที่ในการแสดงความสามารถของผู้เรียน โดยในปัจจุบันเริ่มมีการเผยแพร่สู่สื่อออนไลน์ ถือเป็นกระจายพื้นที่การแสดงความสามารถสู่สายตาบุคคลนอกสถาบันมากขึ้น

การที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแปรผันตามอุตสาหกรรมสื่อ จึงเป็นการสนับสนุนให้สถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีความพยายามจะเป็นเจ้าของพื้นที่ในสื่อ เพื่อสามารถจะเปิดโอกาสในการแสดงความสามารถของผู้เรียน ในทางกลับกันยังถือเป็นการผลิตศิลปินด้วยตนเองและป้อนเข้าสู่สื่อของตน ยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นการประชาสัมพันธ์สถาบันเพื่อให้บุคคลที่สนใจเข้ามาอบรมกับสถาบันอีกทางหนึ่ง

การเป็นเจ้าของพื้นที่สื่อ ในที่นี้หมายความถึงการผันตัวมาเป็นผู้ผลิตเนื้อหา ไม่ว่าจะเป็นรายการโทรทัศน์ ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ ประกอบกับการเปิดทีวีดิจิทัลซึ่งเป็นการเพิ่มพื้นที่การเป็นผู้ผลิตเนื้อหาซึ่งมีสถาบันอบรมการแสดงเริ่มเป็นผู้ผลิตรายการในทีวีดิจิทัลแล้ว ตัวอย่างเช่น รายการจับเด็กใส่กระดิ่ง ออกอากาศทางช่องไทยรัฐทีวี ผลิตรายการโดย สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character Club ซึ่งเป็นรายการที่จุดเด่นในความเชี่ยวชาญด้านการอบรมการแสดงแก่เยาวชนของสถาบัน

จะเห็นได้ว่ารูปแบบการดำเนินการที่ผลิตนักแสดงเพื่อป้อนเข้าสู่รายการที่สถาบันเป็นผู้ผลิต มีความคล้ายคลึงกับ สถาบันอบรมการแสดงในอดีต เช่น บางกอกการละคอนและบางกอกแอดเตอร์ส สตูดิโอ รวมไปถึงสถาบันอบรมการแสดงที่ยังดำเนินการอยู่ในปัจจุบันอย่าง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ นั่นคือมีการผลิตบุคลากรเพื่อป้อนเข้าสู่สื่อของตน

นอกจากการผันตัวมาเป็นผู้ผลิตรายการในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิงแล้ว สื่อละครเวที และสื่อออนไลน์ก็ยังคงเป็นสื่อที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนให้ความสำคัญอยู่ เพราะสถาบันไม่ต้องลงทุนมากนักและการผลิตละครเวทีรวมถึงผลิตงานแสดงในสื่อออนไลน์ยังคงตอบสนองความต้องการของผู้เรียนที่จะมีพื้นที่แสดงความสามารถ และการผลิตงานดังกล่าวก็ยังคงเป็นการประชาสัมพันธ์สถาบันอบรมการแสดงที่ดี

อย่างไรก็ตามจากการที่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนแปรผันตามอุตสาหกรรมบันเทิง สามารถขยายความได้ว่า トラบใดที่สื่อของสถาบันยังได้รับการตอบรับที่ดี สถาบันอบรมการแสดงก็จะเติบโตตามไปด้วย ในทางกลับกันหากสื่อของสถาบันไม่ได้รับการตอบรับที่ดีก็จะส่งผลกระทบต่อสถาบันอบรมการแสดงด้วย

จากผู้ผลิตนักแสดงสู่งานจัดหานักแสดง

นอกจากนี้การดำเนินงานจัดหานักแสดงควบคู่ไปกับการอบรมการแสดง ก็เป็นการเปิดโอกาสให้แก่ผู้เรียนทางหนึ่งที่หลายสถาบันยังให้ความสำคัญอยู่เพราะเป็นงานที่เกื้อหนุนกันและกัน นั่นคือมีช่องทางให้แก่ผู้เรียนเพื่อเข้าสู่การทำงานในอุตสาหกรรมบันเทิง อย่างไรก็ตามการผลิตนักแสดงโดยไม่มีช่องทางออกอากาศเป็นของตนเองยังคงต้องอาศัยเจ้าของรายการซึ่งเป็นเจ้าของพื้นที่สื่ออยู่

ฉะนั้นสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในอนาคตจะไม่เพียงแต่ทำหน้าที่อบรมการแสดงให้แก่ผู้สนใจเท่านั้น แต่ต้องสามารถเปิดโอกาสและมีช่องทางในการแสดงความสามารถของผู้เรียน รวมไปถึงตอบสนองความต้องการเป็นนักแสดงของผู้เรียนได้ ซึ่งการเป็นผู้ผลิตรายการด้วยตนเองจะสามารถเปิดโอกาสให้แก่ผู้เรียนของตนได้อย่างเต็มที่

2. สถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะมีแนวทางการอบรมที่เจาะจงมากขึ้น

ท่ามกลางการแข่งขันของธุรกิจสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทำให้ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมในการเรียนเป็นสิ่งจำเป็นและการสร้างความแตกต่างของสถาบันก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเช่นกัน ฉะนั้นในอนาคตสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะมีแนวทางการอบรมที่เจาะจง กล่าวคือ เนื้อหาการอบรมเจาะจงไปถึงความเชี่ยวชาญเฉพาะทางเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพที่ชัดเจนจากการเรียน

การอบรมการแสดงเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของเนื้อหาความเชี่ยวชาญที่เจาะจงของทางสถาบัน และผู้เรียนสามารถเห็นภาพที่ชัดเจนจากการเรียนได้ ว่าเรียนเพื่อเข้าสู่สาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย

ในการอบรมการแสดงเพื่อเป็นนักแสดงก็เช่นเดียวกัน แนวทางการอบรมของสถาบันจะเป็นการอบรมการแสดงที่เจาะจงเฉพาะสื่อมากขึ้น อย่างไรก็ตามการอบรมเจาะจงไปที่สื่อละครเวทีอย่างเดียว มีน้อยที่สุดคือร้อยละ 22.2

จากการเจาะจงเนื้อหาวิชาและผลลัพธ์จากการเรียนที่ชัดเจน ก็จะสอดคล้องกับรูปแบบการดำเนินการที่ครบวงจรของสถาบัน หรือเจาะจงไปในทิศทางเดียวกับสื่อของสถาบันด้วย

3. สถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะขยายสู่การศึกษาในระบบ ทั้งระดับอนุบาล

ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา

ในอนาคตสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะขยายสู่การศึกษาในระบบทั้งระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษา โดยมีแนวคิดทั้งเพื่อพัฒนาบุคคลและแนวคิดเพื่อการเป็นอาชีพนักแสดง

สถาบันอบรมการแสดงเพื่อพัฒนาบุคคลเห็นถึงความสำคัญของการอบรมการแสดงในฐานะเครื่องมือในการพัฒนาบุคคล สอดคล้องกับการวิจัย “นโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนาเยาวชน” ภายใต้การสนับสนุนของ สถาบันคลังสมองแห่งชาติ ซึ่งมองละครในมิติของ “กระบวนการเพื่อการพัฒนา” จากความสำคัญดังกล่าวมี 2 สถาบัน ที่มีความตั้งใจจะเปิดโรงเรียนทั้งระดับอนุบาลและมัธยมศึกษาเพื่อนำกระบวนการละครมาพัฒนานักเรียนในโรงเรียน อย่างไรก็ตาม การเปิดโรงเรียนเพื่อนำกระบวนการละครมาเพื่อพัฒนานักเรียนนั้นยังคงต้องอาศัยเวลา เนื่องด้วยปัจจัยสำคัญคือเรื่องเงินทุน

ในขณะเดียวกันสถาบันอบรมการแสดงเอกชนเพื่อการเป็นนักแสดงอาชีพนั้น มีการร่วมมือกับโรงเรียนมัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัยเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เช่น Superstar Academy ซึ่งก่อตั้งวิทยาลัยศิลปินแห่งเอเชีย (Superstar College of Asia) โดยร่วมกับมหาวิทยาลัยสยาม เปิดหลักสูตรปริญญาตรีและร่วมมือกับโรงเรียนศรีวิกรม์ เพื่อเปิดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายซึ่งถือเป็นหลักสูตรผลิตศิลปินระดับมัธยมศึกษาแห่งแรกในอาเซียน โดยชูจุดเด่นในด้านการผลิตศิลปินที่ตอบสนองความต้องการของตลาดในปัจจุบัน ไม่ใช่ศิลปินคลาสสิกหรือแจ๊ส ทั้งนี้จากทัศนะของผู้อบรมการแสดงจะพบว่าเป็นประเด็นที่ตอบโจทย์ความต้องการในการเป็นศิลปินหรือนักแสดง

อย่างไรก็ตามการเปิดหลักสูตรในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษาถือเป็นนิมิตหมายอันดีของการเติบโตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนรวมถึงสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา หากแต่เมื่อย้อนพิจารณาถึงผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมตามความต้องการของผู้เรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของสถาบันอบรมการแสดงในการตอบสนองความต้องการนั้นแล้ว จึงเป็นสิ่งสำคัญของเรียนการแสดงในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษาต้องพิจารณาประกอบด้วย

บุญยงค์ เป็รียวจำเริญ (สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557) ผู้ช่วยผู้จัดการ สถาบัน กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์ ให้ทัศนะถึงการที่สถาบันกันตนายังไม่เปิดสาขาการแสดงขึ้นโดยเฉพาะว่า นอกจากปัจจัยเรื่องกฎของทบวงมหาวิทยาลัยแล้ว อีกปัจจัยหนึ่งที่ต้องพิจารณาคือการสื่อสารกับบัณฑิตถึงภายหลังการสำเร็จการศึกษาถึงภาพที่ชัดเจนภายหลังสำเร็จการศึกษา นั่นคือต้องตอบให้ได้ว่าผลิตบัณฑิตมาเพื่อประกอบอาชีพในสายงานใดโดยเฉพาะ ถึงแม้ว่าจะเป็นการศึกษาในระบบ หากแต่ผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการศึกษาก็ยังคงต้องเป็นสิ่งสำคัญในการพิจารณา

แนวโน้มในอนาคตของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนจะเติบโตและขยายตัวแปรผันตามอุตสาหกรรมสื่อ โดยเติบโตทั้งในแง่ปริมาณและในแง่ของความหลากหลาย ทั้งยังสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน

องค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน

องค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีที่มาจากประสบการณ์ขององค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงจากตะวันตกและองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงที่เกิดจากภูมิรู้ของวงการสื่อบันเทิงคดีไทย ซึ่งกลายมาเป็นองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในปัจจุบัน

องค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงจากตะวันตก

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนเกือบ 2 ใน 3 คิดเป็นร้อยละ 62 คัดเลือกครูอบรมการแสดงจากบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาสาขาการแสดงในระดับอุดมศึกษา ซึ่งองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงในรั้วมหาวิทยาลัยเป็นความรู้แบบละครสมัยใหม่ของตะวันตก จึงทำให้เกิดการส่งต่อองค์ความรู้ดังกล่าวสู่สถาบันอบรมการแสดงเอกชนด้วย

สถาบันอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักแสดงมีแนวทางการอบรมคล้ายคลึงกับการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย โดยใช้แนวทางการแสดงแบบตะวันตกซึ่งเน้นที่กระแสเริ่มต้นจากจิตวิทยา (Psychological approach)

การเข้าถึงการแสดงเริ่มต้นจากทางจิตวิทยา (Psychological)

แนวความคิดสำคัญของกลุ่มนี้ คือ “System” และ “Method Acting” ซึ่งเป็นพื้นฐานการแสดงที่สำคัญในแนวทางการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเพื่อการเป็นนักแสดงและการแสดงเพื่อศึกษาต่อสาขาการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย

จากการศึกษาพบว่า สถาบันอบรมการแสดงเอกชนถึงกว่า 3 ใน 4 คิดเป็นร้อยละ 83.3 อบรมพื้นฐานการแสดงเน้นการแสดงที่เริ่มจากภายในก่อนหรือเทียบเคียงได้กับแนวทางของ System ซึ่งพัฒนาโดย Stanislavsky ทั้งในส่วนของการฝึกฝนสมาธิ การฝึกฝนจินตนาการ หรือ Magic if และการฝึกฝนการสื่อสารระหว่างคู่เล่น รวมไปถึงมีวิธีการทำงานกับบทละคร กล่าวคือ ต้องวิเคราะห์ความต้องการของตัวละคร เพราะความต้องการดังกล่าวจะผลักดันสู่การกระทำ (Stanislavsky, 1937:12)

ในการทำงานกับบทละครสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีวิธีการเข้าถึงการแสดงโดยใช้การเทียบเคียงกับประสบการณ์ในอดีตเพื่อที่สามารถเข้าใจความรู้สึกของตัวละครได้ สามารถเปรียบเทียบได้กับวิธีการเข้าถึงการแสดงของ Method Acting แบบเน้นเรื่องจิตวิทยาที่พัฒนาขึ้นโดย Lee Strasberg ซึ่งเน้นการใช้ประสบการณ์ในอดีตในการเข้าถึงอารมณ์ของตัวละคร อย่างไรก็ตามสถาบัน

ส่วนใหญ่ก็ใช้การจินตนาการควบคู่กับการใช้ประสบการณ์ในอดีตด้วย กล่าวคือไม่ได้มีแยกกันอย่างชัดเจนว่าใช้วิธีจากประสบการณ์ในอดีตหรือวิธีการจินตนาการเท่านั้น

การเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากร่างกาย (Physical)

การอบรมการแสดงสำหรับสื่อละครเวทีโดยเฉพาะซึ่งคิดเป็นร้อยละ 22.2 ให้ความสำคัญกับการเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากร่างกาย (Physical) เน้นไปที่แนวความคิดการกระทำทางร่างกายก่อให้เกิดความรู้สึก กล่าวคือ เมื่อร่างกายกระทำบางอย่างจิตใจก็จะเกิดความรู้สึกบางอย่างตามมา นอกจากนี้การเข้าถึงการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากร่างกาย (Physical) ยังเป็นรูปแบบของการสร้างงานละครเวทีได้ด้วย เช่น อบรมแนวคิดจินตนาการท่าทางของตัวละคร ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย Michael Chekov

อย่างไรก็ตามผู้เข้าอบรมการแสดงด้วยการเริ่มต้นจากร่างกาย (Physical) จะเป็นกลุ่มคนที่อยู่ในแวดวงละครเวทีหรือแวดวงเบื้องหลังวงการบันเทิง ซึ่งเข้าอบรมเพื่อเรียนรู้ศาสตร์การแสดงด้านอื่นเพิ่มเติม ซึ่งยังถือเป็นกลุ่มคนที่มีจำนวนไม่มาก หากแต่ในอนาคตจากอัตราการเติบโตของการอบรมแสดงด้วยการเริ่มต้นจากร่างกาย (Physical) ผู้วิจัยคาดว่าจะมีผู้ให้ความสนใจมากขึ้นเพราะผู้ต้องการแสวงหาสิ่งใหม่ที่นอกเหนือจากวิธีการเข้าถึงการแสดงกระแสหลัก

แนวทางการอบรมของสถาบันอบรมการแสดงเพื่อพัฒนาบุคคลในสถาบันอบรมการแสดงมีความสอดคล้องกับงานวิจัย “นโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนาเยาวชน” ของพนิดา ฐปนางกูร และคณะ (2549) ในมิติศิลปะการละครด้าน “กระบวนการเรียนรู้และพัฒนา”

สำหรับ The Drama Cube ชูการใช้ Creative Drama หรือละครสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นละครที่เน้นกระบวนการ เป็นจุดเด่นของสถาบันโดยเป็นการใช้องค์ประกอบละครเป็นเครื่องมือในการพัฒนาทักษะต่างๆของผู้เข้าร่วมกิจกรรม โดยเน้นที่กระบวนการ ไม่ได้เน้นที่ผลงาน

ในขณะที่ Young Pack Actions มีการใช้เครื่องมือละครที่หลากหลายมุ่งเน้นที่การเปลี่ยนแปลงของนักแสดง จากการสังเกตการณ์พบว่ามีผู้ใช้ Process Drama ซึ่งเป็นกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ในงานพัฒนาสังคม โดยผู้นำกิจกรรมเป็นผู้กำหนดกรอบกว้างๆและให้ผู้ร่วมกิจกรรมใส่รายละเอียด

นอกจากนี้ Young Pack Actions ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ดวงแข บัวประโคนและคณะ (2547) เรื่อง “การใช้สื่อละครเพื่อการพัฒนาชุมชนของกลุ่มละครมะขามป้อม: กรณีศึกษาจากพื้นที่การทำงานที่มีบริบทต่างกัน 4 พื้นที่” ที่ผลิตละครที่สะท้อนปัญหาของชุมชน รวมถึงใช้กิจกรรมระดมสมอง หากแต่จากการสังเกตการณ์พบว่ากิจกรรมของ Young Pack Actions ปรับเปลี่ยนเป็นการผลิตละครที่สะท้อนทัศนคติต่อข่าวปัจจุบันซึ่งส่งผลต่อด้านความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่นเช่นกัน

ยิ่งไปกว่านั้น Young Pack Actions ยังผลิตละครที่ชูประเด็นที่ชัดเจน และในประเด็นดังกล่าวต้องสอดแทรกการเรียนรู้หรือปรับใช้เป็นการเรียนรู้ในวิชาเรียนได้ โดย Young Pack Actions ปรับใช้ละครเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้วิทยาศาสตร์จากการผลิตละครวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้ สอดคล้องกับ งานวิจัยของ รัชฎาภรณ์ จันทร์อุดม (2552) เรื่อง “การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการเทคนิคการแสดงละครและการใช้คำถามเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักศึกษา” ซึ่งมุ่งสู่การเรียนรู้เชิงบูรณาการเช่นกัน โดย นินาท บุญโพธิ์ทอง (สัมภาษณ์ 1 เม.ย. 2557) อธิบายว่าการเรียนรู้ผ่านละคร ยังส่งผลต่อการศึกษาในระบบโรงเรียนของผู้เข้าร่วมโครงการอีกด้วย เพราะจากการถอดบทเรียนและการสรุปบทเรียนทุกครั้งยังสามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนในโรงเรียนทำให้ไม่กลัวบทเรียนและเรียนได้ดีขึ้น

องค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงที่เกิดจากภูมิรู้ของวงการสื่อบันเทิงคดีไทย

การฝึกฝนการแสดงออกทางอารมณ์ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนสอดคล้องกับการฝึกฝนของ สรพงศ์ ชาตรี จากงานวิจัย *ความสำเร็จของ สรพงศ์ ชาตรี ในฐานะศิลปินแห่งชาติ ปี พ.ศ. 2551* ในส่วนของการฝึกฝนการสร้างอารมณ์จากภายนอกก่อน โดยมีทั้งแบบนำมาผสมผสานจนเกิดเป็นความรู้สึกจากภายในหรือใช้เทคนิคทางการหายใจและทางร่างกายโดยที่ไม่จำเป็นต้องรู้สึกเหมือนตัวละครนั้นจริงๆ ซึ่งวิธีการเข้าถึงการแสดงแบบนี้เกิดจากประสบการณ์และการสังเกตจากการทำงานจริงในการถ่ายทำละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ หรือที่เรียกว่า “ครูพักลักจำ” เช่นเดียวกับการที่ สรพงศ์ ชาตรี ได้ประจักษ์ในอาชีพนักแสดง กล่าวคือ มีการฝึกฝนนักแสดงมีความสมดุลระหว่างนักแสดงมุ่งเทคนิค (Technical Actor) และนักแสดงมุ่งอารมณ์ (Emotional Actor) เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดการแสดงออกมาสู่สายตาผู้ชมได้

ทางลัดการเข้าถึงบทบาทการแสดง

จากการสังสมประสบการณ์ทางการแสดงในอุตสาหกรรมสื่อบันเทิง สถาบันอบรมการแสดงเอกชนถึงเกือบ 1 ใน 4 คิดเป็นร้อยละ 22.2 มีการอบรมทางลัดในการเข้าถึงบทบาทการแสดง กล่าวคือ เทคนิคการแสดงอารมณ์จากภายนอก โดยที่ไม่ต้องรู้สึกตามตัวละครจริงๆ องค์ความรู้เหล่านี้เกิดจากประสบการณ์ทำงานจริงในสื่อบันเทิงของไทย

สถาบันถ่ายทอดเทคนิคการแสดงอารมณ์เพราะเป็นเทคนิคการแสดงที่ใช้จริงในวงการบันเทิง ทั้งเทคนิคการแสดงฉากร้องไห้ ฉากโกรธและฉากตกใจ ซึ่งมีความสอดคล้องกับทฤษฎีศิลปะการแสดงแบบตะวันตก ในการฝึกฝนการแสดงแบบการกระทำทางร่างกายก่อให้เกิดความรู้สึก

(Psychophysical) ซึ่งตั้งอยู่บนแนวคิดที่ว่าเมื่อร่างกายกระทำบางอย่างจิตใจก็จะเกิดความรู้สึกบางอย่างตามมา กล่าวได้ว่ามีแนวคิดที่เหมือนกันหากแต่มีวิธีที่แตกต่างกัน

จากการศึกษาพบว่าการอบรมทางลัดในการเข้าถึงบทบาทการแสดง เป็นการเลียนแบบการแสดงออกทางอารมณ์ของมนุษย์ โดยให้เลียนแบบสีหน้าหรืออาการของอารมณ์ ซึ่งสุดท้ายแล้วก็จะก่อให้เกิดความรู้สึกภายในของตัวนักแสดงที่มีทิศทางเดียวกับการทำสีหน้าดังกล่าว หากแต่การถ่ายทอดของเทคนิคการแสดงอารมณ์เหล่านี้ของผู้สอนจะกล่าวถึงเฉพาะแง่ของการทำงานจริงว่าเป็นวิธีที่รวดเร็ว เพียงแต่ไม่ได้ชี้แจงให้เห็นถึงที่มาของแนวคิดกระทำทางร่างกายก่อให้เกิดความรู้สึกซึ่งเทคนิคการแสดงเหล่านี้ถือเป็นภูมิรู้ของวงการบันเทิงคดีไทย

การแสดงในละครโทรทัศน์ของประเทศไทยมีการใช้วิธีการการแสดงที่ไม่เหมือนจริง หรือ Presentational style ร่วมด้วย เช่น การร้องไห้ในละครโทรทัศน์ต้องร้องให้สวย สอดคล้องกับงานวิจัยของ กนกพันธ์ จินตนาติก (2546) เรื่อง *การสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงในการแสดงละครเวที (พ.ศ. 2486-2496) และละครโทรทัศน์ (พ.ศ. 2498-2519)* ซึ่งผลการวิจัยพบว่าจะต้องมีการแสดงออกให้เหมาะสมและดูสวยงามในฐานะตัวพระตัวนาง

นอกจากนี้การแสดงควร “อินเฉพาะส่วนที่ควรจะอิน” เพราะสภาพการทำงานจริงคือการทำงานที่แข่งกับเวลา ฉะนั้นเมื่อนักแสดงนำความรู้จากเทคนิคการถ่ายทำรวมไปถึงขนาดภาพมาปรับใช้ก็จะสามารถทำงานได้เร็วขึ้น แนวความคิดนี้ถือเป็นเส้นทางลัดสู่การเข้าถึงบทบาทการแสดงทางหนึ่ง

งานวิจัยชิ้นนี้ยังพบว่า สถาบันอบรมการแสดงอบรมเกี่ยวกับมุกตลกซึ่งเป็นเทคนิคเฉพาะตัวของนักแสดงในการรู้มุกสวยหรือมุกหล่อของตนเอง ซึ่งเป็นการทำงานจริงของดาราในวงการบันเทิง (ปรียาพร ศรีหะรัญ, สัมภาษณ์ 7 กุมภาพันธ์ 2557)

ทางลัดการเข้าถึงบทบาทการแสดง สามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียนต้องการเป็นนักแสดง จากที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าผู้เรียนการแสดงไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกฝนความสามารถเทียบเท่ากับความต้องการเป็นนักแสดง และหันไปสู่กระบวนการคัดเลือกนักแสดง ฉะนั้นสถาบันอบรมการแสดงที่สอนทางลัดสู่การเข้าถึงบทบาทการแสดงจึงเป็นที่สนใจของผู้เรียน ประกอบกับสถาบันอบรมการแสดงเอกชนร้อยละ 44.4 มีการอบรมสำหรับการคัดเลือกนักแสดงด้วย ซึ่งจะอบรมเทคนิคการแสดงหรือทางลัดดังกล่าว มุ่งสู่เป้าประสงค์การได้เป็นนักแสดงหรือการได้งานแสดงนั่นเอง

องค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนส่งผลต่อทิศทางของอุตสาหกรรมบันเทิงไทย

ในปัจจุบันวงการสื่อละครเวทีและสื่อละครโทรทัศน์-ภาพยนตร์ มีการเติบโตที่แยกกันไม่ได้มีการส่งผลต่อกันโดยตรงและต่างมีองค์ความรู้ด้านการแสดงเป็นของตนเอง จากผลการวิจัยพบว่า สถาบันอบรมการแสดงเอกชน เกือบ 2 ใน 3 คิดเป็นร้อยละ 62.0 มีครูผู้สอนสำเร็จการศึกษาศาขการแสดงในระดับมหาวิทยาลัย ประกอบกับมีสถาบันอบรมการแสดงเอกชน กว่าครึ่งคิดเป็นร้อยละ 55.5 อบรมพื้นฐานละครเวทีควบคู่ไปกับการแสดงในสื่อโทรทัศน์และภาพยนตร์ด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวส่งผลให้สถาบันอบรมการแสดงเอกชนสามารถเป็นสะพานแห่งความรู้ในการส่งต่อความรู้จากการแสดงละครเวทีสู่การแสดงในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ได้ ซึ่งทำให้การแสดงในสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์จะมีความหลากหลายมากขึ้นในอนาคต และทำให้วงการละครเวทีเติบโตควบคู่กันไปกับวงการละครโทรทัศน์และภาพยนตร์

สถาบันอบรมการแสดงเอกชนในฐานะสะพานความรู้ของโลกาวิชาการและโลกอาชีพ

จากทัศนะของผู้อบรมการแสดงทั้งในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนและในมหาวิทยาลัย พบว่า เป้าหมายการสอน 2 ที่ต่างกัน คือ การเรียนในสถาบันอบรมการแสดงเอกชนกลุ่มผู้เรียนเรียนเพื่อเป็นงานอดิเรกหรือเรียนเพื่อไปทำงานแสดง ในขณะที่การเรียนในมหาวิทยาลัยเรียนเพื่อทำงานได้ อย่างหลากหลายทั้งเบื้องหน้าและงานเบื้องหลัง รวมไปถึงเป็นครูอบรมการแสดงและเป็นผู้กำกับการแสดง อาจกล่าวได้ว่าการเรียนการแสดงในสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัย การเรียนการแสดงไว้เพื่อรู้ และเพื่อทำงานเบื้องหลัง ในขณะที่ผู้เรียนการแสดงในสถาบันอบรมการแสดงเอกชน มีเป้าหมายคือ ต้องสามารถแสดงได้

จากเป้าหมายในการสอนที่แตกต่างกันนำมาสู่วิธีการสอนที่แตกต่างกัน กุสุมา เทพรักษ์ (สัมภาษณ์ 19 ก.พ. 2557) กล่าวว่า การเรียนการสอนการแสดงในมหาวิทยาลัยสามารถลงรายละเอียดได้มากกว่า ในขณะที่สอนในสถาบันอบรมการแสดงเป็นการอบรมในลักษณะเฉพาะหน้า ขึ้นอยู่กับการนำไปใช้งาน ในขณะที่ครูสอนการแสดงอีกราย วิทวัส สังสะกิจ (สัมภาษณ์ 26 ก.ย. 2556) ได้ให้ความเห็นในเรื่องการวัดผลการเรียนว่า การสอนการแสดงในมหาวิทยาลัยไม่สามารถเห็นผลสำเร็จเฉพาะหน้าทันทีเพราะไม่ได้มีงานแสดงไว้รอ ไม่เหมือนกับการวัดผลจากการออกไปทำงานจริง

สถาบันอบรมการแสดงเอกชน ร้อยละ 33.3 มีทัศนะต่อนักเรียนการแสดงที่สำเร็จการศึกษา จากรั้วมหาวิทยาลัยว่าเป็นบัณฑิตที่มีความรู้ในด้านทฤษฎี หากแต่ไม่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ในการทำงานจริงได้ โดยประเมินจากประสบการณ์การทำงานของนักแสดงในการถ่ายทำละครโทรทัศน์หรือ

ภาพยนตร์ นั่นคือ ไม่สามารถแสดงต่อหน้ากล้องได้ทันที รวมไปถึงไม่เข้าใจการแสดงสำหรับสื่อซึ่งมีเรื่องของเทคนิคในการถ่ายทำมาเกี่ยวข้อง

จากทัศนคติต่อการเรียนการแสดงในมหาวิทยาลัยดังกล่าวทำให้เห็นว่าจุดต่างสำคัญคือ ประสบการณ์จากการแสดงในการถ่ายทำละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ซึ่งนักเรียนการแสดงในมหาวิทยาลัยยังไม่ได้สัมผัสและยังไม่สามารถปรับประยุกต์ใช้ทฤษฎีที่เรียนมาได้ อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ร่วมกับเป้าหมายการสอนของการแสดงในมหาวิทยาลัยจะพบว่า การเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยเป็นการเรียนรู้ไว้เพื่อรู้ และนำไปใช้ในงานส่วนอื่นของงานแสดงต่างๆ เช่นงานเบื้องหลังในตำแหน่งต่างๆ

จากเหตุข้างต้นนำมาสู่คำถามสำคัญของผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมจากการเรียนการแสดงที่สถาบันกัณฑ์นาค้ำถึง จึงเป็นสาเหตุหนึ่งของการที่สถาบันกัณฑ์นาค้ำตัดสินใจยังไม่เปิดสาขาการแสดงขึ้น เพราะต้องคำนึงถึงผลลัพธ์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อตอบคำถามบัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาจากสาขานี้ ยิ่งไปกว่านั้นในการเปิดสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัย หากมีเพียงแต่ครูผู้ที่มีประสบการณ์จากการทำงานจริง ก็จะไม่สามารถดำเนินการได้ตามกฎของทบวงมหาวิทยาลัย ซึ่งต้องหาบุคลากรทางด้านวิชาการมาเทียบเคียง ในขณะที่องค์ความรู้เกี่ยวกับการแสดงซึ่งค้นพบโดยครูผู้ที่มีประสบการณ์ในการทำงาน สำหรับในโลกวิชาการเป็นเพียงนามธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่านั้น (บุญยงค์ เปรี้ยวจำเริญ, สัมภาษณ์ 2 มี.ค. 2557)

บทความ การเปิดสอนหลักสูตรศิลปะการแสดงในสถาบันอุดมศึกษาของไทย: ปัญหาเรื่องแนวคิดจินตนิยมในสังคมทุนนิยมบริวาร (พรรณศักดิ์ สุขี, 2554) จำแนกแนวคิดของคณะที่เปิดสอนด้านการแสดงได้เป็น 4 กลุ่มดังนี้ กลุ่มจินตนิยม มีรากฐานมาจากวรรณคดี ซึ่งมุ่งเน้นความลึกซึ้งคุณค่าทางความคิดและการแสดง หากแต่ยากที่จะเข้าสู่ระบบอุตสาหกรรมบันเทิงที่มีรสนิยมความเป็นมวลชน จึงไม่ได้ผลิตบัณฑิตที่มุ่งสู่วิชาชีพ ในขณะที่ กลุ่มบริโภคนิยม ผลิตบัณฑิตที่มองการแสดงเป็นสื่อประเภทหนึ่ง ซึ่งเข้าใจธรรมชาติของผู้รับสาร ซึ่งแท้จริงแล้วมีประโยชน์กับทั้งอุตสาหกรรมบันเทิงและมีประโยชน์กับการพัฒนาสังคม หากแต่ต้องมีพื้นฐานความรู้ในแง่สังคมศาสตร์จนทำให้ไม่สามารถมีความเชี่ยวชาญด้านการแสดงในฐานะศิลปะได้ โดยเฉพาะการแสดงผ่านสื่อที่อาจจะเรียนรู้ได้เพียงเทคนิคในการแสดงหากแต่ไม่ใช่แก่นของศิลปะ ทำให้บัณฑิตรู้กว้างแต่ไม่ชำนาญ นอกจากนี้ยังมี กลุ่มอนุรักษ์นิยม มีรากฐานมาจากนาฏศิลป์ไทยและ กลุ่มผสมผสาน เน้นไปที่การเรียนการสอนศิลปะการที่แต่ละสถาบันมุ่งสู่การผลิตบัณฑิตในแนวทางของตนนั้นทำให้ บัณฑิตกลุ่มจินตนิยมไม่สามารถปรับตัวกับอุตสาหกรรมบันเทิงได้ ในขณะที่กลุ่มบริโภคนิยมก็จะรู้กว้างหากแต่ไม่ชำนาญ ทำให้การปรับตัวของบัณฑิตในการออกสู่อุตสาหกรรมบันเทิงจะเป็นไปได้ยาก โดยเฉพาะหากบัณฑิตมีเป้าประสงค์มุ่งสู่การเป็นนักแสดง การรู้ลึกถึงแก่นศิลปะมากเกินไปอาจจะเป็นอุปสรรคทำให้บัณฑิตไม่เข้าใจสภาพการทำงานจริง หากแต่การรู้กว้างเกินไปก็จะไม่เชี่ยวชาญ

แต่อย่างไรก็ตามแนวคิดของ Spark (สัมภาษณ์ 24 กุมภาพันธ์ 2557) ซึ่งมีความพยายามให้ ผู้เข้ารับการอบรมได้เรียนทฤษฎีกับครูด้านวิชาการและเรียนปฏิบัติกับครูวิชาชีพ เป็นการนำวิชาการ และวิชาชีพมาปรับประยุกต์ใช้ด้วยกัน อาจเป็นทางออกที่ดีให้แก่ทั้งสถาบันอบรมการแสดงเอกชน และสาขาการแสดงในมหาวิทยาลัย ซึ่งสุดท้ายแล้วขึ้นอยู่กับเป้าหมายการสอนของสถาบันว่า “เรียน เพื่อรู้” หรือ “เรียนเพื่อเป็นนักแสดง”

เมื่อย้อนมาที่เป้าประสงค์ของบัณฑิต หากบัณฑิตมีเป้าประสงค์มุ่งสู่การเป็นนักแสดงอาชีพ หรือกระทั่งผู้ทำงานเบื้องหลังการแสดงในอุตสาหกรรมบันเทิง การถ่ายโอนองค์ความรู้ระหว่างสถาบัน อบรมการแสดงเอกชนถือว่าจำเป็น เพราะสถาบันอบรมการแสดงเอกชนทำหน้าที่เสมือนสะพาน ความรู้เชื่อมโลกแห่งวิชาการและวิชาชีพเอาไว้ ซึ่งสามารถตอบโจทย์ของผู้เรียนได้มากกว่าเพราะมีทั้ง องค์ความรู้จากวิชาการและองค์ความรู้จากการปฏิบัติประสบการณ์จริง จึงไม่ได้ฝึกฝนอยู่บนรากฐาน ของอุดมคติ แต่ฝึกฝนจากการปฏิบัติและพร้อมออกสู่โลกการทำงานจริง

ในปัจจุบันเกิดการร่วมมือกันของมหาวิทยาลัยและสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในการเปิด หลักสูตรการแสดง และนอกจากนี้ในอนาคตสถาบันบ้านสร้างดาวยังมีแผนงานร่วมมือกับ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรีเปิดอบรมการแสดงด้วยหลักสูตรของสถาบันบ้านสร้างดาว ซึ่งเน้นที่การ ปฏิบัติงานจริงให้แก่ นักศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งถือเป็นดัชนีหนึ่งในการขับเคลื่อนองค์ความรู้ด้าน ศิลปะการแสดงไปพร้อมกัน ระหว่างองค์ความรู้สาขาการแสดงในมหาวิทยาลัยและองค์ความรู้ของ สถาบันอบรมการแสดงเอกชน เมื่อโลกของวิชาการได้เปิดกว้างขึ้นและพัฒนาองค์ความรู้ไปพร้อมกับ โลกวิชาชีพ

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เนื่องจากสถาบันอบรมการแสดงส่วนหนึ่งไม่ได้มีการบันทึกไว้เป็นเอกสาร จึงไม่สามารถ รวบรวมได้ทั้งหมด หากแต่งานวิจัยชิ้นนี้ได้พยายามประมวลให้เห็นสภาพการณ์โดยรวม ของสถาบันอบรมการแสดงเอกชนในเงื่อนไขอของช่วงเวลา 1 ตุลาคม พ.ศ. 2556 ถึง 28 เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2557
2. เนื่องจากสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีความเป็นธุรกิจการศึกษา ข้อมูลบางส่วน ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องจึงไม่เปิดเผย

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอต่อวงวิชาการ งานวิจัยนี้ได้นำเสนอองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของสถาบันอบรมการแสดงเอกชน ซึ่งมีการผสมผสานระหว่างองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงจากตะวันตกและองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงที่เกิดจากภูมิรัฐของวงการสื่อบันเทิงคดีไทย ทั้งนี้สามารถเป็นฐานข้อมูลสำหรับมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาองค์ความรู้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอบรมการแสดงทั้งในแง่การเรียนการสอนและการวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะต่อวงวิชาชีพ ท่ามกลางสถาบันอบรมการแสดงเอกชนมีทั้งสถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งสู่ความเป็นธุรกิจการศึกษา ในขณะที่เดียวกันก็มีสถาบันที่เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร หากแต่ต้องการถ่ายทอดความรู้สู่บุคคลทั่วไป ซึ่งทั้งแบบมีความแตกต่างกันสูง

สถาบันอบรมการแสดงที่มุ่งสู่ความเป็นธุรกิจการศึกษา ควรให้ความสำคัญกับองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงให้เติบโตควบคู่ไปกับการดำเนินงานในฐานะองค์กรธุรกิจ ยิ่งไปกว่านั้นควรให้ความสำคัญกับจิตวิญญาณทางศิลปะการแสดงในฐานะปัจจัยที่ส่งผลต่อการเติบโตขององค์กรด้วย

สถาบันที่เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร ในปัจจุบันภาครัฐยังไม่ค่อยให้ความสำคัญและสนับสนุนสถาบันอบรมการแสดงเอกชนที่เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร ฉะนั้นภาครัฐควรสนับสนุนองค์กรด้านศิลปะการแสดงในฐานะส่วนหนึ่งของการขับเคลื่อนประเทศ

ข้อเสนอต่อการวิจัยครั้งต่อไป เนื่องด้วยภูมิรัฐเกี่ยวกับศิลปะการแสดงของโลกสื่อบันเทิงคดีไทยมีมานานแล้วหากแต่ยังไม่ได้มีการเก็บข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสร้างเป็นองค์ความรู้ที่เป็นรูปธรรม การศึกษาถึงแนวทางการแสดงหรือวิธีการเข้าถึงการแสดงแบบไทยจากนักแสดงและครูสอนการแสดงที่สั่งสมความรู้จากประสบการณ์การทำงานจริงในขั้นตอนการผลิต จะสามารถรวบรวมแนวทางการแสดงที่นอกเหนือจากทฤษฎีศิลปะการแสดงแบบตะวันตกและสร้างเป็นทฤษฎีศิลปะการแสดงของไทยได้ในอนาคต รวมถึงเป็นองค์ความรู้ด้านศิลปะการแสดงของอาเซียนและเป็นส่วนส่งเสริมการสร้างอัตลักษณ์ของอาเซียน ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาศิลปวัฒนธรรมตามเสาหลักด้านประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียนต่อไป

รายการอ้างอิง

- Academy, โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง Superstar. Retrieved 15 พ.ย. 2556
<http://www.superstar-academy.com/th/index.php>
- Actcademy สถาบันสอนศิลปะการแสดงและโมเดลลิ่ง Retrieved 23 มี.ค. 2557
<http://www.actcademy.com/introduction>
- Actiem Studio Retrieved 23 มี.ค. 2557
<http://www.actiem.com/other%20pages/performance%20class/acting%20class/acting%20class%20main.html>
- Ashton-Hay, S. (2005). Drama: Engaging All Learning Styles *Proceeding 9th International INGED (Turkish English Education Association) Conference*, 1-19.
- Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ. Retrieved 17 ก.พ. 2557
<http://sineenadh.wordpress.com/2013/04/29/%e0%b8%ad%e0%b8%9a%e0%b8%a3%e0%b8%a1%e0%b8%81%e0%b8%b2%e0%b8%a3%e0%b9%81%e0%b8%aa%e0%b8%94%e0%b8%87-2/>
- Barranger, Milly S. (2002). *Theatre : A Way of Seeing* (5 ed.). Belmont, Calif. : Wadsworth/Thomson Learning.
- Barrault, Jean- Louise. (1972). Best and Worst of Professions. *The Uses of Drama : Sources Giving A Background to Acting as A Social and Educational Force*, 18.
- Barton, Robert. (2012). *Acting : Onstage and Off* (6 ed.). United States: Wadsworth Cengage Learning.
- Bernard, I. (1998). *Film and Television Acting from Stage to Screen* (2 ed.). Boston: Focal Press.
- Diamond Acting Studio. Retrieved 23 มี.ค. 2557
<https://www.facebook.com/TheDiamondActingStudio>
- Different acting styles, different approach. Retrieved 2013, Mar 7 <http://www.acting-classes-online-tips.com/acting-styles.html>
- Giannetti, L. (2008). *Understanding Movies* (11 Ed.). Upper Saddle River, New Jersey: Pearson.
- Hodge, A. (ed.). (2000). *Twentieth Century Actor Training*. New York: Routledge.
- Kru Air. Retrieved 12 มี.ค. 2557 http://www.kruair.com/acting_course.html
- Manderino, N. (1985). *All about Method Acting*. Los Angeles: Manderino Books.
- McCaslin, Nellie. (1990). *Creative Drama in the Classroom* (5 ed.). New York: Longman.
- Meisner, S. and Longwell, D. (1987). *Meisner on Acting*. New York: Vintag.
- Merlin, B. (2010). *Acting: The Basic*. New York: Longman.
- Method acting. Retrieved 2013, Mar 7 http://en.wikipedia.org/wiki/Method_acting

- Method acting approach. Retrieved 2013, Mar 7 <http://www.acting-classes-online-tips.com/acting-styles.html>
- Miller, Bruce J. (2000). *The Actor as Storyteller: an Introduction to Acting*. Mountain View, Calif.: Mayfield.
- Monkey Town Artist Academy. Retrieved 12 มี.ค. 2557
<http://www.monkeytowndance.com>
- Mozarz Academy. Retrieved 26 ก.พ. 2557
<https://www.facebook.com/mozarzacademy/info>
- On Air Academy Retrieved 23 มี.ค. 2557 <http://www.jincorporation.com/>
- Orchestra Investor Group Retrieved 26 ก.พ. 2557
<http://www.mbamagazine.net/index.php/entrepreneur/688-superstar-academy-quality-produce>
- Pendzik, Susana. Dramatic Resonances: A Technique of Intervention in Drama Therapy, Supervision, and Training *The Arts In Psychotherapy*, 35, 217-223.
- Play act Academy Retrieved 9 มี.ค. 2557
http://m.posttoday.com/article.php?id=78144&channel_id=3000
- Plus Basic Academy Retrieved 12 มี.ค. 2557 www.plusbasicacademy.com
- Sextou, Persephone, and Trotman, Dave. (2013). Devised Drama, Shakespeare and Creativity: Practical Work on Othello's Pathos. *The International Journal of Arts Education*, 47-56.
- SML Acting Academy. Retrieved 23 มี.ค. 2557 <https://www.facebook.com/smlmodeling>
- Stanislavski, Constantin. (1937). *An Actor Prepares* (E. R. Hapgood, Trans.). London: Methuen.
- Stanislavski Online Acting Classes. Retrieved 2013, Mar 7 <http://www.acting-school-stop.com/method-acting.html>
- Superstar Academy Retrieved 3 มี.ค. 2556
<http://www.manager.co.th/daily/viewnews.aspx?NewsID=9550000060343>
- Thompson, J. (2008). *Applied theatre: Bewildement and Beyond*. Oxford Peter Lang.
- Twentieth Century Actor Training*. (2000). (A. Hodge Ed.). New York: Routledge.
- UCI ACADEMY สถาบันสอนการแสดงและพัฒนาบุคลิกภาพ Retrieved 23 มี.ค. 2557
<https://www.facebook.com/pages/UCIAcademy/420232194733153?id=420232194733153&sk=info>
- World Star Academy. Retrieved 23 มี.ค. 2557 <http://www.worldstar-academy.com/>
- Young Pack Action โดย นินาทสตุติโอ Retrieved 23 มี.ค. 2557
www.facebook.com/youngpackaction

- เขมจิรา อนันต์ภากรณ์ นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม. (23 ก.พ. 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- เพนกวินทร์ แก้ววิจิตร. (2553). ความสำเร็จด้านการแสดงภาพยนตร์ของ สรพงศ์ ชาตรี ในฐานะศิลปินแห่งชาติปี พ.ศ. 2551. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เรวดี สันถวไมตรี. (2554). ผลของการใช้โปรแกรมการพัฒนาความสามารถทางสังคม โดยใช้กระบวนการละครสำหรับนักเรียนออทิสติก. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, สาขาจิตวิทยาการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรียนการแสดง ข่าวประชาสัมพันธ์ “เรียนการแสดง”. Retrieved 15 พ.ย. 2556
<http://www.newswit.com/เรียนการแสดง/>
- เลยคูตี สคูล ออฟ อาร์ต Retrieved 12 มี.ค. 2557 <https://th-th.facebook.com/leaydodeesoa/info>
- เสน่ห์ของการละครในสายตาของครูการแสดง (ครูแอ๋ว อรุณา ยุทธวงศ์). (2549). Retrieved 27 กรกฎาคม 2556:
<http://www.thaiacting.com/modules.php?name=article&file=article&asid=5>
- โรงเรียนศิลปะการแสดงภัทราวดีเธียเตอร์ Retrieved 27 ก.ค. 2556
http://www.artbangkok.com/detail_page.php?sub_id=1502
- โรงเรียนสอนการแสดง The Drama Academy by ครูเงาะ. Retrieved 15 พ.ย. 2556
<http://www.dramaacademy.com>
- โรงเรียนสอนศิลปะการแสดงเพลย์แอ็กต์ (PlayAct Academy of Performing Arts) Retrieved 22 มี.ค. 2557
<http://www.newswit.com/ent/2012-01-27/cb11706386efac9bbaff72b7dbcd8575/>
- ไซมอน ยิง. (8 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิง เซ็นเตอร์. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ไรท์, เอ็ดเวิร์ด เอ. (2525). คู่มือละคร. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไอรินทร์ ติวาไชยพันธ์. (15 มกราคม 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- กนกพันธ์ จินตนาติก. (2546). การสื่อสารระหว่างผู้กำกับการแสดงและนักแสดงในการแสดงละครเวที (พ.ศ.2486-2496) และละครโทรทัศน์ (พ.ศ.2498-2519) วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรกรัชต์ ปัญญา. (23 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- กอบกุล อิงคทานนท์. (2540). ละครเวทีสมัยใหม่ ยุคแรกเริ่ม-รัชกาลที่ 9. กรุงเทพฯ: ษรฉัตร.
- กันตนากรู๊ป. (2539). กันตนา 45 ปี. กรุงเทพมหานคร: กันตนา.
- กันตพัฒน์ เกษมสันต์ ณ อยุธยา. (1 ก.ย. 2556). นักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- กীরติ อนันต์สุวรรณชัย. (2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

- ครบรอบ 27 ปี สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3. (2539). กรุงเทพมหานคร: บางกอกเอ็นเตอร์เทนเมนต์.
- ครูเล็ก ภัทรารัตน์ พูดถึงคนที่อยากเป็นนักแสดง. (2551). Retrieved 29 กรกฎาคม 2556
<http://www.thaiacting.com/modules.php?name=article&file=article&asid=53>
- จิรายุทธ์ สินธุพันธุ์. (2551). สุพรรณ บวรณพิมพ์: ราชนิเวศศิลปิน กรุงเทพมหานคร: โครงการวิจัยนักสื่อสารมวลชนสตรีผู้บุกเบิก และโครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จิรายุทธ์ สินธุพันธุ์. (2554). สานเสียง เสียงสาร : การฝึกฝนเสียงและการอ่านวิจิตร. กรุงเทพมหานคร: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฑานัช มณีกาญจน์. (8 มี.ค. 2557). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ชญาภา มุลักษณ์. (9 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ชนประคัลภ์ จันทร์เรือง. (2544). ละครคือชีวิต ชีวิตคือละคร กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า 2000.
- ชุตินันต์ ดันแสนทวี (24 ก.ย. 2556). นักเรียน V Can Dance. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ณัฐดา รัตนภิรมย์. (8 มี.ค.2557). นักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ดวงแข บัวประโคน และคณะ. (2547). การใช้สื่อละครเพื่อการพัฒนาชุมชนของกลุ่มละครมะขามป้อม : กรณีศึกษาจากพื้นที่ทำงานที่มีบริบทแตกต่างกัน 4 พื้นที่ : รายงานฉบับสมบูรณ์. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ถ้าอยากพัฒนาการแสดง โดย หม่อมน้อย. (2552). Retrieved 27 กรกฎาคม 2556
<http://www.thaiacting.com/modules.php?name=article&file=article&asid=134>
- ถิรนนท์ อนวัชศิริวงศ์. (25 เม.ย. 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ทศพล ธนันทาทพร. (13 ธันวาคม 2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ธนกร พลภักษาติถาวร. (2554). พัฒนาการขององค์กรและผลงานคณะฟิสิกส์เชียร์เตอร์ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาบริหารธุรกิจและสื่อสารการสื่อสาร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ แวงหงส์. (2550). ทัศนศิลป์และการละคร. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพมาศ ศิริกายะ. (2525). ประพันธ์ศิลป์ของอริสโตเติล. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นภาพรณ อัจฉริยกุล. (2548). เอกสารการสอนชุดวิชา 16344 การพูดและการแสดงสำหรับ วิทยุกระจายเสียง. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นันทน์ภัส คล้ายพุด. (23 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง Character Club. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2538). โชน, คาราบาว, น้ำเน่า และหนังไทย: ว่าด้วยเพลง ภาษาและนามานามรสพ. กรุงเทพมหานคร: มติชน.
- นินาท์ บุญโพธิ์ทอง. (1 เมษายน 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- นืออน ประภคิตพงศ์. (16 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- บรรจง โกศลวัฒน์. (2545). ศิลปะการแสดงภาพยนตร์ โทรทัศน์ และละคร. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บางกอกแอกเตอร์ส สตูดิโอ Retrieved 29 ก.ค.2556

<http://www.arip.co.th/businessnews.php?id=400226>

บ้านสร้างดาว. Retrieved 15 พ.ย. 2556 <http://บ้านสร้างดาว.com>

ประเวศน์ มหารัตน์สกุล. (2551). การพัฒนาองค์กรเพื่อการเปลี่ยนแปลง. กรุงเทพมหานคร: พิมพ์ตะวัน.

ประภัสสร กาญจนสูตร. (18 กุมภาพันธ์ 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ประวีร์ แซ่อึ้ง. (15 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง Arts on location. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ปารัช เทพรักษ์. (15 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ปาริชา วิมลธนาชัย. (9 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง Character Club. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

พนิดา ฐปนางกูร และคณะ. (2549). โครงการวิจัยนโยบายการส่งเสริมศิลปะการละครเพื่อการพัฒนาเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

พบจันทร์ สีสาศาสตร์สุนทร. (2555). การนำเสนอแนวทางการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนโดยใช้ละครของบ้านเรียนมรดกใหม่เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ตลอดชีวิต. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการศึกษาอกระบบโรงเรียน ภาควิชาการศึกษาตลอดชีวิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรัตน์ ดำรุง. (2547). การละครสำหรับเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พิชชาภา สุตะบุตร. (8 ก.ย. 2556). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

พิสิฏฐ์ สุภัทรดิฐ. (8 ก.ย. 2556). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ภคพร พิทักษานนท์กุล. (1 ก.ย. 2556). นักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ภัฏฐารินทร์ อิงกุลานนท์. (2550). สถานภาพวิชาชีพและกระบวนการสื่อสารของผู้ฝึกสอนการแสดงกับนักแสดงในงานสื่อละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์และภาพยนตร์โฆษณา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภัทรกฤต ดวงสนิท. (16 ธันวาคม 2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ภัศราภรณ์ ฟาง. (11 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง Mailbox Acting. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

มัทนี รัตนิน. (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับศิลปะการกำกับการแสดงละครเวที. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มัทนี รัตนิน. (2555). ศิลปะการแสดง หลักเบื้องต้น และการฝึกซ้อม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มานะชัย วงษ์สุติน. (1 ก.ย. 2556). นักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ยี่หวา สุขมณี. (7 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดงบ้านสร้างดาว. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

รสสุคนธ์ กองเกตุ. (9 กันยายน 2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2545). นักสร้าง สร้างหนัง หนังสือ. กรุงเทพมหานคร โครงการตำรา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รัชฎาภรณ์ จันทร์อุดม. (2552). การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษโดยการบูรณาการเทคนิคการ แสดงละครและการใช้คำถามเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษและทักษะการคิดอย่าง มีวิจารณญาณของนักศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็น ภาษานานาชาติ (สหวิชาสาขา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรกิจ ชมภู. (19 ม.ค. 2557). นักเรียนการแสดงบ้านดารา. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- วรศรา มั่นสวานิช. (9 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- วัชรพล กิตติพจน์พงศ์. (9 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- วัฒน์ชานนท์ สมบัติเจริญสุข. (11 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- วิทวัส สังสะกิจ. (26 กันยายน 2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ศศินา ทำดี. (8 มี.ค. 2557). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- ศิรินทร์พร ศรีใส. (2545). จินตทัศน์ในกระบวนการสื่อสารการแสดงของคณะละครเวทีสมัยใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิลา รัมย์อุดม. (23 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สดใส พันธุมโกมล. (2537). การวิเคราะห์ปัญหาและวิธีแก้ปัญหาของนักแสดงในการกำกับการแสดง ละครสมัยใหม่แนวต่างๆในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สถาบัน Superstar Academy Retrieved 26 ก.พ. 2557 <http://www.superstar-academy.com/th/index.php>
- สถาบัน Tiger Modeling Academy Retrieved 12 มี.ค. 2557 <https://www.facebook.com/TigerModelingAcademyProject4>
- สถาบันกันตนา. Retrieved 3 มี.ค. 2556 <http://www.kantanainstitute.ac.th/our-institute/about-us/>
- สถาบันบ้านฉันทน์โปรดักชั่น Retrieved 23 มี.ค. 2557 <https://www.facebook.com/baanchanproduction>
- สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees Retrieved 12 มี.ค. 2557 <http://www.thaiacting.com/modules.php?name=article&file=article&asid=358>
- สถาบันสอนศิลปะการเต้นและบุคลิกภาพ Center Stage Retrieved 12 มี.ค. 2557 <http://www.facebook.com/CenterStages>
- สมชาย แม้นศรี. (1 ก.ย. 2556). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สมชาย ลีลารักษ์สกุล. (22 กันยายน 2556). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สมาน งามสนิท. (2532). เอกสารการสอนชุดวิชา 15204 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาพนิ่งและภาพยนตร์. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

- ศักดิ์สินท์ สุขกิจ. (11 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สิขณ์ษณูจ ภิญญโณฐีร์โชติ. (16 ก.ย. 2556). นักเรียนการแสดง Character Club. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สิริลักษณ์ ศิรินนท์ธนเวช. (9 มี.ค. 2557). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- สุพรรณ บูรณพิมพ์. ราชนิแห่งการละคร. (2528). หนังสือที่ระลึกงานฌาปนกิจ.
- สุพล วิเชียรฉาย เมื่อธุรกิจบันเทิงฟูเฟื่อง. (2543). Retrieved 6 สิงหาคม 2556
http://www.marketeer.co.th/inside_detail.php?inside_id=4161
- สุภาวดี พิทักษ์วรรตรัตน์. (8 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อนัศยา น้ำดอกไม้. (9 มี.ค. 2557). นักเรียนการแสดง Rhythm of Arts. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อนุสรณ์ สวัสดิ์สนิย์. (8 มี.ค. 2557). ผู้ปกครองของนักเรียนการแสดง Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ นายประดิษฐ์ กัลย์จากฤก ณ เมรุวัดมกุฏกษัตริยาราม วันจันทร์ที่ 21 กรกฎาคม 2540. (2540).
- อมตา ปิยะวานิชย์. (13 กุมภาพันธ์ 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อรศินันท์ กรุดนั่ม. (23 ก.พ.2557). นักเรียนการแสดงสถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อัจจิมา ณ พัทลุง. (4 กุมภาพันธ์ 2557). In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).
- อาเธอร์ บุญ เบญจกุล. (16 ก.พ. 2557). นักเรียนการแสดง The Drama Academy. In ศศินันท์ พัฒนะ (Ed.).

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

1.สถาบันที่มีจุดประสงค์การเปิดสถาบันเพื่ออบรมการแสดงเป็นหลัก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

A2S

มุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพ ศิลปิน ดารา และนักแสดงหน้าใหม่ สู่วงการบันเทิงไทยอย่างมีคุณภาพ แบบมืออาชีพ โดยมีมืออาชีพ

ผู้บริหาร

ภัทรกฤต ดวงสนิท (ครูแมกซ์)

เกี่ยวกับสถาบัน

จากประสบการณ์การทำงานกว่า 5 ปี ในการพัฒนาเยาวชนผ่านศิลปะ การแสดง ดนตรี และได้สร้างบุคลากรที่มีคุณภาพจำนวนมากให้กับประเทศไทย ภัทรกฤต ดวงสนิท จึงได้รวบรวมผู้ที่มีความรู้ความสามารถระดับมืออาชีพ มากันพัฒนาเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้มีคุณภาพ โดยมีการจัดตั้งองค์กรต่างๆเข้ามาเป็นเครือข่ายเพื่อให้เยาวชนได้เรียนรู้จริง ปฏิบัติจริง ด้วยมืออาชีพ ได้แก่

A2S FILM ค่ายภาพยนตร์/A2S iMUSIC ค่ายเพลง/ A2S TV เป็นผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ออนไลน์ เพื่อเจาะกลุ่มวัยรุ่น/A2S THEATRE ผลิตละครเวที และโชว์ต่างๆ

สถานที่ตั้ง

ถนนท่าดินแดง, คลองสาน กรุงเทพฯ 10600

ติดต่อ

Email acting2star@gmail.com

Website <http://www.acting2star.info>

<https://th-th.facebook.com/a2sent>

ACTCADEMY

จุดเริ่มต้นของดาราดังมากมายคือการเตรียมตัวเองให้พร้อมก่อนเข้าสู่โอกาสทำงานในวงการบันเทิง

เกี่ยวกับสถาบัน

ACTCADEMY สถาบันสอนศิลปะการแสดงและโมเดลลิ่ง สำหรับทุกคนที่มีฝัน โรงเรียนการแสดงโดยครูสอนการแสดงแถวหน้าของไทย จุดเริ่มต้นของดาราดังมากมายคือการเตรียมตัวเองให้พร้อมก่อนเข้าสู่โอกาสทำงานในวงการบันเทิง

สถานที่ตั้ง

เลขที่ 32 ซ. ศูนย์วิจัย.8 แยก 3 ถนนเพชรบุรีตัดใหม่. แขวงบางกะปิ เขตห้วยขวาง กทม.

ติดต่อ

<http://www.actcademy.com/>

<https://www.facebook.com/Actcademyclub>

Tel. 089-109-4545 (คุณหญิง) /081-889-2957 (คุณปุ๋เป้)/081-778-1352 (คุณอ้วน)

Acting mania

สอนการแสดงอย่างสนุกสนานแต่จริงจังในการผลิตศิลปิน ซุป'ตาร์ หน้าใหม่ให้แก่วงการบันเทิง

ผู้บริหาร

เบญญาภา บุญพรคนาวิก (ครูโอ)

เกี่ยวกับสถาบัน

ก่อนหน้านี้อาจารย์เบญญาภา บุญพรคนาวิก (ครูโอ) เปิดสถาบันสอนการแสดง in the character สอนการแสดงให้แก่นักแสดง นักร้องอาชีพ และผู้สนใจทั่วไป ที่บ้านพักในซอยสุขุมวิท 61 หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2551 เปิดสถาบัน Acting mania เซ็นทรัลพลาซ่า และปัจจุบันได้ย้ายมาที่ ชั้น 14 อาคารบีบี บิล딩

สถานที่ตั้ง

ชั้น 14 อาคารบีบี บิล딩 (ติดตึก GMM Grammy) ถ.สุขุมวิท 21 (อโศก)

การเดินทางสามารถมาได้ทั้ง รถไฟฟ้า BTS ลงสถานี อโศก หรือ รถไฟใต้ดิน MRT ลงสถานี สุขุมวิท หรือ เพชรบุรี รถเมล์สายที่ผ่าน เข้าเส้นอโศก : 38 / 98 / 136 / 185

ติดต่อ

<http://www.actingmania.com/>

ACTITEM STUDIO

สอนการแสดงแบบมืออาชีพสอนให้รู้สึกถึงการแสดงของจริงแบบมืออาชีพ เพื่อ เตรียมตัวสู่เส้นทางของนักแสดงของจริง

ผู้บริหาร

ทศพล ธนันทาทพร (ครูโจ)

เกี่ยวกับสถาบัน

จากประสบการณ์การทำงานเบื้องหลังวงการบันเทิงกว่า 20 ปี จึงตัดสินใจเปิด ACTITEM STUDIO โดยคนที่สนใจเรียนการแสดงกับทางสถาบันสามารถลงเรียนได้ทันทีไม่ต้องรอครบจำนวนคน หรือรอบเรียน

สถานที่ตั้ง

187/52 ถ.ลาดพร้าว 122 แยก 13 แขวงพลับพลา เขตวังทองหลาง กรุงเทพฯ 10310

ติดต่อ

Tel / Fax : 02-9341715

Mobile : 089-1230555

Email actitem@hotmail.com

Website <http://www.actitem.com/>

Aim To Dream

ความสำเร็จของลูกศิษย์ ที่เห็นได้เป็นรูปธรรม

ผู้บริหาร

ณัฐฐลีป ทองท้วม (ครูเจี๊ยบ)

ณิชามณีนมณฑ์ หอมกลิ่นแก้ว (ครูณิชชา)

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันพัฒนาและส่งเสริมนักแสดงเพื่อเข้าสู่วงการบันเทิง เป็นสถาบันเพื่อการพัฒนาศักยภาพของเยาวชนและบุคคลทั่วไปให้เข้าถึงคำว่า “นักแสดง” หลักสูตรการสอนแบบสากล หลักสูตรเดียวกันทั่วโลก และยังเน้นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะได้เรียนรู้ถึงพรสวรรค์และความต้องการของตัวเองอย่างแท้จริง เพื่อการพัฒนาจุดเด่นของตัวเองได้ถูกต้อง ถูกทิศทาง กล้าแสดงออกในที่สาธารณะด้วยความมั่นใจ และเป็นตัวของตัวเองอย่างเป็นธรรมชาติ

สถานที่ตั้ง

นวมินทร์ ซอย 10 ถ.นวมินทร์ คลองจั่น บางกะปิ , 10240

ติดต่อ

Website <http://www.aimtodream.com>

Artistic Devotees

ผู้บริหาร

จิรศักดิ์ โย้จิว

พงษ์ศักดิ์ ฉิมเจริญ

เกี่ยวกับสถาบัน

โรงเรียนการแสดงแห่งนี้จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นสถานที่ในการพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ที่ฝึกฝนและเพิ่มศักยภาพทางการแสดง ให้กับนักเรียนทุกท่านที่ให้ความสนใจ ให้เข้าใจว่าการแสดงคือศิลปะทุกคนมีสถานะที่เป็นศิลปินที่สร้างสรรค์ผลงานศิลปะ ทุกรายวิชาที่เราจัดตั้งขึ้นก็เพื่อประโยชน์ เพื่อเปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ให้ทุกคนได้สัมผัสกับศิลปะแห่งการแสดงอย่างแท้จริง

สถานที่ตั้ง

สถาบันสอนการแสดง Artistic Devotees 6/3 หมู่บ้านบ้านสวนราชา ซ.1 ม.3

แขวงจรัลเขี้ยว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร 10230

ติดต่อ

Tel. 02-553-1182-3, 086-351-3529

Fax. 02-553-1183

Character club

ผู้บริหาร

วัฒน์ชวินท์ กิตติเลิศรัฐ (ครูคิน)

เจริญพร อ่อนละม้าย (ครูโก๊ะตี้)

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันสอนการแสดงเด็ก Character club เน้นสอน ฝึกฝน ทักษะทางการแสดง ให้กับเยาวชนที่มีความตั้งใจและต้องการจะพัฒนาตนเองทางการแสดงอย่างจริงจัง

สถานที่ตั้ง

เลขที่ 18 ซ. เสรีไทย 73 ถ.เสรีไทย แขวงคั่นนายาว เขตคั่นนายาว กรุงเทพฯ 10230

ติดต่อ

Tel. 02-919-9028/081675998/0818188632

Dreambox Acting Studio

ผู้บริหาร

ดารกา วงศ์ศิริ

เกี่ยวกับสถาบัน

บริษัทตรีมบ็อกซ์ผู้ผลิตละครเวทีมาเป็นระยะเวลาานาน จึงมีเป้าหมายที่จะเปิดเป็น Dreambox Acting Studio โดยมีคอร์สอบรมให้ความรู้ด้านนี้แก่ประชาชนทั่วไปที่สนใจปัจจุบันศิลปะการแสดงเป็นที่สนใจของคนจำนวนมาก ซึ่งหลายคนก็อาจจะไม่ได้มีพื้นฐานการเรียนมาก่อน แต่ก็ยังอยากรู้จักศาสตร์ด้านนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการแสดง การกำกับการแสดง และการเขียนบทละคร บริษัทตรีมบ็อกซ์ผู้ผลิตละครเวทีมาเป็นระยะเวลาานาน จึงมีเป้าหมายที่จะเปิดเป็น Dreambox Acting Studio โดยมีคอร์สอบรมให้ความรู้ด้านนี้แก่ประชาชนทั่วไปที่สนใจ

สถานที่ตั้ง

BLUEBOX STUDIO โรงละคร M Theatre

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/DreamboxActingStudio>

KIZTA ACADEMY

ผู้บริหาร

ศราวุธ พุ่มจำเนียร

รวีพล พุ่มเรือง

จาตุรนต์ ชูโชติ

เกี่ยวกับสถาบัน

'PLAYTICE' เกิดจากการสนธิคำศัพท์ 2 คำเข้าด้วยกัน คือคำว่า PLAY ที่แปลว่า เล่น และคำว่า PRACTICE ที่แปลว่า ฝึกฝน เกิดเป็นคำใหม่ว่า PLAYTICE ซึ่งมีความหมายว่า 'ฝึกฝนด้วยการเล่น' โดย KIZTA ACADEMY เป็นสถาบันสอนการแสดงและพิธีกรสำหรับเด็กแห่งแรกที่ริเริ่มและใช้แนวคิดนี้ในการสอน

สถานที่ตั้ง

ตรงข้ามซอยประชาอุทิศ 73 สีแยกเหม่งจ๋าย

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/kiztaacademy>

Playact Academy

ผู้บริหาร

กันตลักษณ์ หงส์ลดาธรมภ

เกี่ยวกับสถาบัน

มุ่งค้นหาและพัฒนาทักษะความสามารถในการแสดงทั้งการร้องเพลง การเต้น และการเล่นละคร ด้วยหลักสูตรการเรียนการสอนที่มีมาตรฐาน 2 ภาษาเพียงแห่งเดียวในเมืองไทย ที่ทันสมัยสมบูรณ์แบบครบวงจร

สถานที่ตั้ง

891/1 ตึกสยามมอเตอร์ ชั้น 12 ถนนพระราม1 ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

ติดต่อ

www.playactacademy.com

Tel. 02 216-1119 /0809072711

Fax 02 216-1120

Plus Basic Academy

ผู้บริหาร

พิไลวรรณ บุญถัน (ครูแหม่ม)

เกี่ยวกับสถาบัน

Plus Basic Academy ภายใต้การบริหารของ Plus Basic Artists Co.,Ltd. ให้เป็นหน่วยงานที่ส่งเสริม สร้างเสริม และ สร้างสรรค์บุคลากรคุณภาพในวงการสื่อสารมวลชนและวงการบันเทิง อีกทั้งมุ่งเน้นในการเพิ่มทักษะในการใช้ชีวิตของบุคคลที่ไม่ได้มีอาชีพในวงการบันเทิงด้วยเช่นกัน โดยจัดตั้งในแนวคิดของบ้านครูและศิลปินผู้ให้ และรับและแลกเปลี่ยนความรู้และแนวคิดอย่างมีระบบแบบแผนในทิศทางคิดบวกจากประสบการณ์ในวงการบันเทิงมากกว่า 30 ปีของ และความหลากหลายของคณาจารย์จากหลากหลายวงการและสาขาอาชีพที่พร้อมจะหมุนเวียนกันมาถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมจากการทำงานจริง เพื่อร่วมสร้างและบ่มเพาะคนทำงานหน้าใหม่เข้าสู่วงการที่สนใจ เนื้อหา หลักสูตรมีความยืดหยุ่นสูง สามารถปรับให้ตรงกับความต้องการ เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละรุ่นแต่ละหลักสูตรได้รับประโยชน์สูงสุด

สถานที่ตั้ง

1/3 - 1/4 หมู่บ้านศุภาลัย ออร์คิด พาร์ค ถนนสุขุมวิท 5 ซอย 67

แขวงออเงิน เขตสายไหม กรุงเทพฯ 10220

ติดต่อ

www.plusbasicacademy.com

Spark Drama

Where Passion meets Opportunity

ผู้บริหาร

เพ็ญไพฑูรย์ สาตราวาทะ (ครูมาย)

กิริติ ศิวะเกื้อ (ครูไอ้ค)

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันราคาประหยัด มีหลักสูตรที่ดูแลโดยผู้ทรงคุณวุฒิและให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนรู้จาก ผู้เชี่ยวชาญในอาชีพตัวจริง

สถานที่ตั้ง

Spark Drama Studio ชั้น 2 อาคารจัสมิน ปากซอยสุขุมวิท 23 เยื้อง BTS อโศกและ MRT

สุขุมวิท

ติดต่อ

www.facebook.com/spark.drama

Email. Spark_drama@hotmail.com

Tel. 084 9944094

The Diamond Acting Studio

สถาบันสอนการแสดง เปิดฝึน เปิดโอกาส เข้าสู่วงการบันเทิง

สถานที่ตั้ง

เดอะไดมอนด์ แอคติ้ง สตูดิโอ ชั้น1อาคารศรีประจักษ์ ซ.ลาดพร้าว120

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/TheDiamondActingStudio>

Tel. 090-984-9653, 086-604-0208

The Drama Academy by ครูเงาะ

ผู้บริหาร

รสสุคนธ์ กองเกตุ (ครูเงาะ)

เกี่ยวกับสถาบัน

จากประสบการณ์การทำงานในตำแหน่งผู้ฝึกสอนการแสดงให้แก่ภาพยนตร์ ภาพยนตร์โฆษณาและละครโทรทัศน์ ผสมกับประสบการณ์จากการศึกษาต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกาในศาสตร์ต่างๆ ทั้ง Lee Strasberg ,Stella alder, HB Studio และ Chekhov ซึ่งทำให้เห็นว่าศาสตร์ของการแสดงเป็นการรู้ถึงระดับความคิดของคน ทำให้เข้าใจความรู้สึกของคน และละเอียดกับการแสดงมากขึ้น นั่นคือการแสดงเป็นศาสตร์ของจิตวิทยาและการเข้าใจมนุษย์ จึงกลับมาเปิดโรงเรียน The Drama Academy

สถานที่ตั้ง

999/7 ซอยเกษิณีวิลล์ ถนนประชาอุทิศ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร

10310

ติดต่อ

www.thedramaacademy.com

E-mail: lk.thedrama@gmail.com

Tel. 092-4491493

The Drama Cube

Play Explore Develop and Grow Through Drama เล่น ค้นพบ พัฒนาและเติบโตด้วยกระบวนการละคร

ผู้บริหาร

ญาณิ เหล่าวิริยะรัตน์ (ครูเซอร์รี่)

สมชาย สีสารักษ์สกุล (ครูเบิ้ม)

เกี่ยวกับสถาบัน

วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านต่างๆของผู้เรียน เป้าหมายของ The Drama Cube จึงมุ่งพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในด้านต่างๆ ด้วยกระบวนการละคร ให้พวกเขาสามารถนำไปต่อยอดกับการใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุขมากยิ่งขึ้น และเติบโตอย่างสมดุลทั้งร่างกาย และจิตใจ

สถานที่ตั้ง

Studio The Drama Cube โครงการต้นซุง อเวนิว ทาวน์อินทาวน์
ถนนเลียบบางควนรามอินทรา อ่างนครงค์

ติดต่อ

www.thedramacube.info

UCI ACADEMY

สถาบันสอนการแสดงและพัฒนาบุคลิกภาพโดยผู้กำกับมืออาชีพและครูชั้นนำของประเทศไทย

ผู้บริหาร

อรุณ ภาวิไล

พุมิพงศ์ พรหมสาขา ณ สกลนคร

เกี่ยวกับสถาบัน

UCI ACADEMY เปิดหลักสูตรอัดแน่นด้วย เนื้อหาและวิชาการแสดงแผนใหม่ สำหรับคนที่มีความฝันและรักในงานวงการบันเทิง อาจเป็นดาวดวงใหม่ประดับวงการทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง สอนจริงถ่ายทำจริงบันทึกเทป โดยผู้กำกับและครูชั้นนำของเมืองไทย

สถานที่ตั้ง

299/163 หมู่ 4 ถ.แจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ ก.ท.ม.10210

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/pages/UCIAcademy>

Email. uciacademy@hotmail.co.th

Tel. 083-064-1525 / 085-782-2126

เลยดูดี สตูด ออฟ อาร์ต**ผู้บริหาร**

นัฐพงศ์ เฉลยวาเรศ

เกี่ยวกับสถาบัน

เลยดูดี สตูด ออฟ อาร์ต เปิดสอนหลักสูตรการออกแบบบท และหลักสูตรศิลปะแขนงต่างๆ leaydodee school of art จึงก่อตั้งขึ้น เพราะเราชำนาญและเรียนรู้ว่า ศิลปะคือเม็ดเงินหลักที่ควรจะถูกปลูกและฝังลงไป ในคนรุ่นใหม่และกลุ่มคนที่ต้องการพัฒนาทั้งตนเองและประเทศชาติต่อไป

สถานที่ตั้ง

219/2 อาคารอโศก ชั้น 2 สุขุมวิท 21 คลองเตยเหนือ วัฒนา กรุงเทพมหานคร 10110

ติดต่อ<https://th-th.facebook.com/leaydodeesoa/info>**เลอบาส เลอ เดรม สถาบันสอนศิลปะการแสดง การกำกับ และทักษะทางความคิดสร้างสรรค์ |***ฝึกฝนศิลปะการแสดงและความคิดสร้างสรรค์ เพื่อปรับตัวต่อสังคมทุนนิยมและพัฒนาคุณภาพชีวิต***ผู้บริหาร**

กฤษณา โอลาร์แปง

เกี่ยวกับสถาบัน

LeBasse Le Drame (เลอบาส เลอ เดรม ก่อตั้งเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2555 ภายใต้การกำกับดูแลของ กฤษณา โอลาร์แปง ผู้รักในงานศิลปะบนเวที และหลงใหล ในการเขียน และการพูด มากกว่า 10 ปี การรับอิทธิพล ของงานศิลปะการแสดงของเขามีสมาชิกหลากหลายทิศทาง อันได้แก่ ภัทราวดีเธียเตอร์ นาฏย / ศาสตร มหาวิทาลัย ศิลปากร / เอ็กเซ็กต์ ซินารีโอ / Oxford School of Drama / Geidai University / โรงเรียนดนตรีเอื้ออารีย์ / อาจารย์ สุดารัตน์ ศรีสุรกันต์ เจ้าของ Ideo Performing Arts เป็นต้น ทั้งหมดนั้นคือส่วนผสมที่ยิ่งใหญ่ จน กลายเป็น ศิลปะการแสดงประยุกต์ ของทุกๆ หลักสูตร ของ LeBasse La Drame ที่มีจุดประสงค์ คือ การมุ่งเน้น ผลิตบุคลากรทางศิลปะการแสดงเพื่อสู่อุตสาหกรรมบันเทิง ที่มีความคิดสร้างสรรค์ มีจริยธรรมที่ดีงาม และ มีความพอเพียง

สถานที่ตั้ง

จันทิมาพลาซ่า ซอย เสือใหญ่อุทิศ ถนน รัชดา36 แขวงจันทิมา เขตจตุจักร กรุงเทพฯ

ติดต่อ

Tel. 0830952569

กันตนา เทรนนิ่ง เซ็นเตอร์

มีนโยบายเปิดอบรมศิลปะการละครในทุกแขนงวิชา ทั้งศิลปะการแสดงแขนงต่างๆ และศิลปะที่เกี่ยวข้อง
กับงานผลิตด้านการละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการออกแบบ เพื่องานผลิตสื่อต่างๆ

ผู้บริหาร

คุณจิตรลดา ดิษยนันท์

กรรมการผู้จัดการ บริษัท กันตนา เอ็ดดูเทนเมนท์ อร์เนชั่นแนล) จำกัด(อินเต)

เกี่ยวกับสถาบัน

Kantana Training Center เดิมชื่อ กันตนา ดราม่า สกูล เป็นโรงเรียนสอนการแสดงของ กันตนา ภายใต้
การบริหารงานโดย บริษัท กันตนา เอ็ดดูเทนเมนท์ (อินเตอร์เนชั่นแนล) จำกัด ได้พัฒนาหลักสูตรที่
ผู้เรียน สามารถนำความรู้ไปใช้ได้จริง ในอุตสาหกรรมบันเทิง เป็นหลักสูตร ที่รวบรวมขั้นตอนการ
ผลิต ทั้งเบื้องหน้าและเบื้องหลัง บูรณาการไว้เพื่อเผยแพร่แบบครบวงจร และยังสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้
กับการงานอาชีพ และชีวิตประจำวันได้อีกด้วย เราได้ออกแบบหลักสูตรที่เข้มข้น สำหรับการเริ่มต้นการเป็นนักแสดง
ที่ดี มีคุณภาพ ด้วยหลักสูตรการสอน เพื่อการแสดงหน้ากล้องที่มีเทคนิคทันสมัย ทีมผู้สอนของเราเป็นมืออาชีพจาก
หลายสาขา เช่น นักแสดงคุณภาพ, นักเขียน, ผู้กำกับการแสดง, ผู้มีประสบการณ์ตรงในงานโทรทัศน์ และผู้สร้างที่มี
ชื่อในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ มาร่วมสอนและเอาใจใส่ ผู้อบรมอย่างใกล้ชิด จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจที่จะ
นำความรู้ไปประกอบอาชีพได้จริงในอุตสาหกรรมบันเทิง

สถานที่ตั้ง

อาคาร 577 แยกประชาอุทิศ (เหม่งจ๋าย)ถนนประชาอุทิศ แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพมหานคร

ติดต่อ

<http://www.kantanatrainingcenter.com/>

Tel. : 02-658-1154-5

บ้านฉัน โปรดักชั่น

ผู้บริหาร

อติติ ชาญเลขา

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันเป็นผู้ผลิตรายการ รวมทั้งเปิดอบรมการแสดง พิธีกร เขียนบท ร้องเพลง และเต้น

ติดต่อ

Email. baanchanproduction@gmail.com

บ้านดารา**ผู้บริหาร**

ทรงพร ณ บางช้าง

เกี่ยวกับสถาบัน

สอนการแสดงโดยนักแสดงและผู้กำกับผู้คร่ำหวอดในวงการบันเทิงทั้งวิทยุ โทรทัศน์ โดยมีอาชีพจิตอาสา

สถานที่ตั้ง

ร้านอาหารบ้านดารา รามอินทรา 93

ติดต่อ

Tel. 081 8668876

บ้านสร้างดาว**ผู้บริหาร**

ปรียาพร ศรีหะรัญ (ครูโบ)

วรพล สมประสิทธิ์ (คุณซซ์)

เกี่ยวกับสถาบัน

ผู้เรียนจะมีความรู้ และความเข้าใจพื้นฐาน ทางด้านการแสดงมากยิ่งขึ้น เข้าใจบุคลิกภาพ โครงหน้า มุมกล้องของตัวเอง โดยเฉพาะได้รู้ถึงพรสวรรค์ และความต้องการของตัวเองอย่างแท้จริง เพื่อการพัฒนาจุดเด่นของตัวเองได้อย่างถูกต้อง ถูกทิศทาง มีความกล้าแสดงออกในที่ชุมชน ด้วยความมั่นใจ และเป็นตัวของตัวเอง อย่างเป็นธรรมชาติ นำไปสู่การแสดงอย่างมืออาชีพ

สถานที่ตั้ง

เลขที่ 8 ซอยพหลโยธิน ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

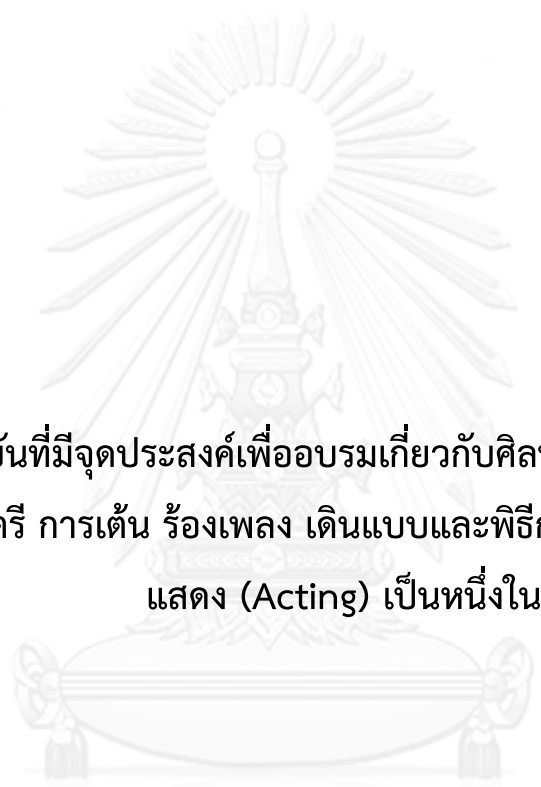
ติดต่อwww.บ้านสร้างดาว.com

Email : bsdcasting@gmail.com

baansrangdao@gmail.com

Tel. 02-513-5331, 085-210-2532

Fax 02-930-1441

2.สถาบันที่มีจุดประสงค์เพื่ออบรมเกี่ยวกับศิลปะการแสดงรอบด้าน
เช่น ดนตรี การเต้น ร้องเพลง เต้นแบบและพิธีกร โดยมีการอบรมการ
แสดง (Acting) เป็นหนึ่งในนั้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Center Stage

ผู้บริหาร

อนุรัฐ โกษากุล (ครูกวาง)

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันสอนศิลปะการเต้น และบุคลิกภาพ เซ็นเตอร์ สเตจ เปิดอบรมการแสดงเน้นการฝึกฝนทักษะที่จำเป็นทางการแสดงอย่างมีหลักวิชาการ และเปิดอบรม PAGEANT PROGRAM บุคลิกภาพเพื่อการประกวดนางงาม รวมทั้งการเต้นและการอบรมช่วงปิดภาคเรียนซึ่งรวมการอบรมการแสดง เดินแบบ และการเต้นไว้ด้วยกัน

สถานที่ตั้ง

อาคารชุดลุมพินีเพลส นราธิวาสเจ้าพระยา ถ.พระราม 3-
แขวงช่องนนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

ติดต่อ

<http://www.facebook.com/CenterStages>

E-mail. thecenterstage@gmail.com

Tel. 02-163-1161, 084-387-1315

kruair

ผู้บริหาร

ยุพภรณ์ ยุคตปรีชา (ครูแอร์)

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบันสอนร้องเพลง ซึ่งมีหลักสูตรการสอนร้องเพลงแบบออนไลน์ โดยเปิดหลักสูตรสำหรับศิลปะการแสดง ที่เน้นการฝึกฝนให้กล้าแสดงออก, ฝึกฝนเทคนิคการแสดงที่หลากหลายเพื่อให้เข้าถึงบทบาทการแสดง และ รู้และเข้าใจในศิลปะการแสดงที่แท้จริง ฝึกสอนโดยทีมครูผู้มีประสบการณ์ หลากหลายจากทั้งละครเวที ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และผู้กำกับโดยตรง การเรียนการสอนเป็นแบบ Familiar Education for Customer ที่มีบรรยากาศการเรียนการสอนที่เป็นกันเอง ใช้ความอบอุ่นใกล้ชิด สนุกสนาน ไม่เครียด แต่ได้ความรู้กลับไปอย่างครบถ้วน ทำให้ผู้เรียนสามารถนำทักษะความรู้ จากในห้องเรียนไปพัฒนาต่อยอดได้ด้วยตัวเอง นักเรียนทุกคนมีโอกาสได้รับคัดเลือกให้รับบทแสดงจริงใน ละครเวที ละครโทรทัศน์ และภาพยนตร์ โฆษณา

สถานที่ตั้ง

60/12 ม.เพลินวิภา ถ.รามอินทรา 40 แยก33 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ 10230

ติดต่อ

http://www.kruair.com/acting_course.html

Email. kruair@hotmail.com

Monkey Town Artist Academy

เกี่ยวกับสถาบัน

“Monkey Town Artist Academy” สถาบันสอนเต้นของ “GMM Grammy” เป็นสถาบันพัฒนาศิลปิน ครบวงจร ซึ่งพัฒนาหลักสูตรมาจากการพัฒนาศิลปินของ GMM Grammy โดยสถาบัน ใช้กระบวนการพัฒนา ศิลปินแบบครบวงจรซึ่งทำการอบรมโดยครูผู้สอนมืออาชีพเบื้องหลังความสำเร็จของ GMM Grammy ซึ่งถ่ายทอด ประสบการณ์จริงในมาตรฐานเดียวกับศิลปินมืออาชีพ

สถานที่ตั้ง

ชั้น B2 อาคารจีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ เฟลส

ติดต่อ

<http://www.monkeytowndance.com/ourcourses.html>

Email. monkeytown.gmmtv@gmail.com

Tel. 02 669 9714-5, 08 5134 8876

Mozarz Academy (โรงเรียนดนตรีครูบัก)

ผู้บริหาร

ธานท์ ธัญญาญู (ครูบัก)

เกี่ยวกับสถาบัน

"Mozarz Academy" จึงเกิดขึ้นด้วยความตั้งใจที่จะสร้างบุคลากร ด้านดนตรีและศิลปะ โดยจะเป็น แหล่งรวมความรู้ และความชำนาญจากประสบการณ์ของ Trainer มืออาชีพหลากหลายสาขา ที่มุ่งมั่นในการสอน เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตามความสนใจและถนัด อีกทั้งสามารถแนะนำแนวทางสู่ความเป็นมืออาชีพในวงการ ต่อไป และส่งเสริมศักยภาพศิลปะทางด้านดนตรีและปูพื้นฐานการแสดงในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การร้อง และ การเต้น การแสดงออกบนเวที

สถานที่ตั้ง

เลขที่ 7 อาคารฟอร์จูนทาวน์ ถนนรัชดาภิเษก เขตดินแดง ชั้นใต้ดิน ห้อง X03-10 กรุงเทพฯ

10400

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/mozarzacademy>

E-mail : mozarzacademy@gmail.com

Tel. 02-641-1110, 084-217-2172

ON AIR Academy

ผู้บริหาร

จิน อา ปาร์ค

Lee Chang lk (ครูแอลเค) ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบัน

เกี่ยวกับสถาบัน

JIN CORPORATION (THAILAND) CO.,LTD มีบริษัทในเครือประกอบไปด้วยเป็น FREE STYLE THAI บริษัทท่องเที่ยวคือ, Jin Entertainment และ ON AIR Academy เป็นโรงเรียนสอนเต้นร้องและความกล้าแสดงออก เน้นเรื่องการพัฒนาศักยภาพของนักเรียนให้มีคุณภาพ กล้าแสดงออก มีศักยภาพทัดเทียมนานาชาติ พร้อมทั้งการเต้น การขับร้อง และการแสดง ทางสถาบันยังส่งเสริมและเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความสามารถสู่สาธารณชนทั้งนี้ ทางสถาบันยังเตรียมครูผู้ฝึกสอนทั้งชาวไทยและจากต่างประเทศที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาต่างๆที่จะฝึกสอนให้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองในการเพิ่มศักยภาพสูงสุด

สถานที่ตั้ง

891/1 ดิگสยามมอเตอร์ ชั้น 12 ถนนพระราม1 ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร 10330

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/JinCor/info>

<http://www.jincorporation.com/>

Rhythm of Art

"Rhythm of Art" เพราะทุกจังหวะชีวิตคือศิลปะ

ผู้บริหาร

ประภัสสร กาญจนสูตร

ณัฐวดี กาญจนสูตร

เกี่ยวกับสถาบัน

ภายใต้แนวคิด ศิลปะ เป็นมากกว่าสุนทรียศาสตร์ มากกว่าความสวยงาม ทุกอย่างเราสร้างสรรค์และฝึกฝนได้ กลุ่มศิลปะ Rhythm of art จึงนำเสนอโครงการใหม่ๆ ที่จะให้ทุกคนได้เข้าร่วมศึกษาอาชีพ โครงการสำหรับเด็ก ส่งเสริมการแสดง จนถึงการริเริ่มทางความคิดในการประยุกต์ศิลปะ และโครงการสำหรับการจัดรายการทีวี

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/Rhythmofarts>

SUPERSTAR ACADEMY

Believe In Yourself

ผู้บริหาร

พิสิษฐ์พงศ์ วรเศรษฐการกิจ

เกี่ยวกับสถาบัน

โรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง ซูเปอร์สตาร์ อะคาเดมี่ SUPERSTAR ACADEMY มีวัตถุประสงค์ที่จะมอบโอกาสการแสดงให้กับนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นการแสดงบนเวที การแสดงออกที่วีผ่านรายการทีวีของโรงเรียน การประกวดแข่งขัน หรือกิจกรรมอื่นๆ ทั้งนี้เพื่อสร้างให้นักเรียนมีความเป็นผู้นำและความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะเราเชื่อว่า การเรียนดนตรีและศิลปะการแสดง สามารถสร้างนักเรียนให้โตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตได้ ดังนั้นโรงเรียนซูเปอร์สตาร์ (Superstar Academy) จึงจัดโปรแกรม, คอร์สเรียน และกิจกรรมต่างๆ ที่สร้างเสริมความเป็นผู้นำ ทักษะการกล้าแสดงออก ช่วยส่งเสริมความรับผิดชอบ การจัดการด้านเวลา เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ ส่งเสริมบุคลิกภาพ เพิ่มความมั่นใจ และฝึกให้นักเรียนมีความสามารถพิเศษ การเรียนการสอนจะเป็นแบบ Customized Education โดยจะเรียนตามวัตถุประสงค์ของนักเรียนเป็นหลัก

ทางโรงเรียนดนตรีและศิลปะการแสดงซูเปอร์สตาร์อะคาเดมี่ ร่วมกับบริษัทในเครือมีการผลิตรายการทีวี และการแข่งขันทุกปี เช่น รายการ Superstar ที่สุดแห่งดาว Season 1, 2 และ 3 , รายการ Teen Superstar เกิดมาเป็นดาว, รายการ Thailand's Most Famous ขวัญใจไทยแลนด์ และรายการ อื่นๆ

สถานที่ตั้ง

946 ซอยสุขุมวิท 55 (ปากซอยทองหล่อ 20) แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

ติดต่อ

Email. info@superstar-academy.com

Tel. 087-710-7999/0-2714-7500

V can dance

ผู้บริหาร

นิโลบล วงศ์ภัทรนนท์

เกี่ยวกับสถาบัน

ชมรมเต้นและร้องเพลงที่มีวัตถุประสงค์ในการส่งเสริมให้บุคคลทุกเพศทุกวัยที่มีใจรักในการออกกำลังกาย ด้วยการเต้นและการร้องเพลงได้มีโอกาสพัฒนา ศักยภาพของตนเองโดยผ่านกิจกรรมการฝึกซ้อมเต้น ร้องเพลง การแสดงบนเวทีและการแข่งขันประกวดเต้นหรือร้องเพลง ซึ่งทางชมรมให้มีสถานที่ฝึกซ้อมเต้นให้บริการแก่สมาชิก

สถานที่ตั้ง

ซอยวังหลัง 2 ใกล้กับโรงพยาบาลศิริราช

ติดต่อ

Tel. 0874982421/0891117390

World Star Academy

ผู้บริหาร

ลิตา ตะเวทิกุล

เกี่ยวกับสถาบัน

สถาบัน World Star Academy เน้นการจัดกิจกรรมให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกฝนความมั่นใจ เพราะมีแนวคิดว่าการเรียนในห้องเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ จึงจัดกิจกรรมทั้งงานประกวด รายการโทรทัศน์ ละครเวที ทั้งยังจัดหานักแสดงให้แก่ค่ายละคร ค่ายภาพยนตร์ ค่ายเพลงและบริษัทโฆษณา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้ฝึกฝนจากประสบการณ์จริง ฝึกความเป็นมืออาชีพและพร้อมเข้าสู่วงการบันเทิง

สถานที่ตั้ง

ริมถนนสุขุมวิท ระหว่างซอย สุขุมวิท 69 และ 71 BTS พระขนิษฐา ทางออก 3

ติดต่อ

<http://www.worldstar-academy.com>

Email. info@worldstar-academy.com

Tel. 089 333 3637

โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์

“การมองศิลปะอย่างเป็นธรรมชาติ” จึงเป็นแนวคิดหลัก เพื่อพัฒนาตนเอง และสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

ผู้บริหาร

อมตา ปิยะวานิชย์ (ครูจุ่ม)

เกี่ยวกับสถาบัน

โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์เริ่มก่อตั้งเมื่อวันศุกร์ที่ 12 สิงหาคม พศ 2554 ก่อตั้งจากแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาความรู้จากการเรียนรู้ สู่การนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และพัฒนาต่อยอดจากสิ่งเดิม ไปสู่สิ่งใหม่ที่ยึดรากฐานเดิมเป็นแก่น การศึกษาศิลปศาสตร์ทำให้เราพัฒนาทั้งทางด้านกายภาพ จินตภาพ และสุนทรียภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การถ่ายทอดแนวความคิดในเชิงสร้างสรรค์ อีกทั้งยังส่งเสริมเปิดเป็นพื้นที่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ศึกษาศิลปะการแสดงจากทั่วทุกมุมโลก โดยผู้เชี่ยวชาญในแต่ละประเทศ อีกทั้งเพื่อเป็นการสืบทอดเจตนารมณ์ของครูเล็ก ภัทราวดี มีชูธน เกี่ยวกับการเปิดวิสัยทัศน์การเรียนศิลปะการแสดงให้แพร่หลาย.

สถานที่ตั้ง

สตูดิโอ โรงเรียนศิลปะการละคร สายศิลป์ ปิ่นน้ำมันบางจากปิ่นเกล้า

97 ถนนบรมราชชนนี แขวงอรุณอมรินทร์ เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

ติดต่อ

Tel. 02-884-9690

3.สถาบันที่มีจุดประสงค์เป็นลักษณะธุรกิจจัดหานักแสดง (Modeling)
หากแต่มีการเปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปด้วย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Mailbox

ผู้บริหาร

ศิริรัตน์ รัตนวงศ์ศิริ

เกี่ยวกับสถาบัน

การเรียนหลักสูตรนี้จะทำให้แอดตั้งพื้นฐานดีขึ้น การไปแคสโฆษณาต่างๆก็จะง่ายขึ้น มีโอกาสได้งานมากขึ้น และยังสามารถนำไปใช้ในงานแคสงานอื่นๆได้อีกด้วยเนื่องจากทาง เมล์บ็อกซ์ โมเดล ของเราเริ่มมีงานเข้ามาเยอะพอสมควร จึงอยากให้บุคคลที่เราส่งไปแคสงานต่างๆนั้นมีศักยภาพมากขึ้น ประโยชน์คือมีเปอร์เซ็นต์ได้งานมากขึ้น และไม่เสียเวลาเพราะว่ามีหลายคนที่ไม่เคยโดนเรียกแคสเลย หรือบางคนเรียกแคสหลายครั้งมากแต่ไม่เคยได้งานซักที ปัญหานี้จะหมดไป

สถานที่ตั้ง

สตูดิโอในซอย ลาดพร้าว122

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/mailboxmodels/>

SML acting academy

ผู้บริหาร

-

เกี่ยวกับสถาบัน

SML acting academy ภายใต้การดำเนินงานของ sml modeling บริษัทจัดหางานแสดงและศูนย์ training center สำหรับผู้สนใจเป็นศิลปินดารานักร้องนักแสดง เปิดรับสมัครนักแสดงจำนวนมาก

สถานที่ตั้ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ติดต่อ

Email. fai1016@hotmail.com

Tel. 088-0094874 /085-8950966

Supermodel network

ผู้บริหาร

กิริติ อนันต์สุวรรณชัย

เกี่ยวกับสถาบัน

Supermodel network มุ่งมั่นที่จะสร้างสรรค์ความเป็นสถาบัน นางแบบนายแบบชั้นนำของเมืองไทย ซึ่งจะก้าวไปในระดับสากล โดยดึงความงามและความสามารถที่ซ่อนอยู่ออกมาให้ชาวโลกได้เห็น มีระบบการจัดการผ่านสื่อออนไลน์ที่มีความรวดเร็วและปลอดภัยบวกกับให้การฝึกฝนหลักสูตรการเรียนการแสดงอันเป็นมาตรฐานตลอดทั้งปี โดยนางแบบนางแบบจะมีเว็บไซต์เป็นของตนเอง โดยสถาบันจะเป็นผู้สร้างสรรค์และจัดส่งรูปให้กับผู้ปลิตในวงการบันเทิงในไทยและต่างประเทศ

สถานที่ตั้ง

3/220 หมู่บ้านชัยพฤกษ์ ถนนสุขุมวิท 5 เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10200

ติดต่อ

<http://www.supermodelnetworks.com>

Email. support@supermodelnetworks.com

Tel. 02-9455500

Tiger Modeling Academy

ผู้บริหาร

-

เกี่ยวกับสถาบัน

จากประสบการณ์ทำงานกว่า 9 ปี สถาบัน Tiger Modeling Academy เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปโดย Tiger Modeling ทำการอบรมการแสดงโดยครูที่ทำงานในวงการบันเทิงซึ่งมีประสบการณ์หลากหลาย ในตำแหน่งผู้จัดหานักแสดง ร่วมด้วยครูผู้มีประสบการณ์การเป็นนักแสดง ผู้กำกับการแสดง ผู้ช่วยผู้กำกับและผู้คัดเลือกนักแสดง

สถานที่ตั้ง

สตูดิโอลาดพร้าว 69

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/TigerModelingAcademy>

Tel. 0863561942 /0834959899

การแสดงครูได้

ผู้บริหาร

ธุระชัย นิจรต์น์ (ครูได้)

เกี่ยวกับสถาบัน

จากการสั่งสมประสบการณ์การเป็นนักแสดงกว่า 16 ปี ธุระชัย นิจรต์น์ เปิดอบรมการแสดงให้แก่บุคคลทั่วไปที่สนใจ อบรมการคัดเลือกนักแสดงทั้งงานละครโทรทัศน์ โฆษณา ภาพยนตร์ โดยอบรมทั้งพื้นฐานการแสดง และศาสตร์เชิงลึกของการแสดง

สถานที่ตั้ง

51/310 ถนนนวลจันทร์ (ซอย17) หมู่บ้านเสนา 88 แขวงนวลจันทร์ เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ

ติดต่อ

Tel. 02-9463438/092-4095177

สถาบันคนบนแผ่นฟิล์ม

ผู้บริหาร

กฤษฎสิริ จิตพิพิธวิวะสิริ (ครูเน็กซ์)

เกี่ยวกับสถาบัน

จากการประกอบธุรกิจจัดหานักแสดงจึงเริ่มต้นก่อตั้งสถาบันเพื่อหานักแสดงที่มีคุณภาพ โดยก่อนจัดส่งนักแสดงไปสู่ผู้ผลิตรายการจะทำการคัดเลือกนักแสดงด้วยตนเองก่อน เพื่อความน่าเชื่อถือในความสามารถ ของนักแสดงและจะเป็นประโยชน์ต่อการทำงานในฐานะผู้จัดส่งนักแสดงต่อไป

สถานที่ตั้ง

สตูดิโอ ตรงข้ามบริษัททีวีซีน ทาวน์อินทาวน์

ติดต่อ

Tel. 089-0400057

Email. Nextstar_film@hotmail.com

4.องค์การด้านการละครที่จัดตั้งขึ้นจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

Arts on location

ผู้บริหาร

อัจฉิมา ณ พัทลุง

เกี่ยวกับสถาบัน

Arts on location มีความตั้งใจที่จะเชื่อมโยงกิจกรรมทางด้านละครและวัฒนธรรมระหว่างประเทศไทยกับประเทศอังกฤษ ทำให้เกิดความสัมพันธ์กันขึ้นระหว่างศิลปินในกรุงเทพมหานครและศิลปินในเมืองลอนดอน จึงจัดกิจกรรมระดับนานาชาติในลักษณะการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและการแลกเปลี่ยนความรู้ระหว่างศิลปินในเมืองไทยและจากต่างประเทศ มีการเชิญศิลปินจากต่างประเทศเข้ามาอบรมการแสดงแก่นักแสดงไทย โดยเลือกเนื้อหาการอบรมจากเนื้อหาที่ยังไม่แพร่หลายในประเทศไทย ยกตัวอย่างเช่น Michael Chekhov Acting Technique ,Viewpoints และ The Body Alphabet เป็นต้น

สถานที่ตั้ง

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/pages/Arts-on-Location>

Back to Basic: acting workshop โดย สินีนาฏ เกษประไพ

ผู้บริหาร

สินีนาฏ เกษประไพ

เกี่ยวกับสถาบัน

พระจันทร์เสี้ยวการละครจัดอบรมศิลปะการแสดงเบื้องต้นสำหรับผู้สนใจทั่วไป ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานการแสดงมาก่อน เน้นการฝึกปฏิบัติการแสดงขั้นพื้นฐาน เตรียมความพร้อมทางร่างกาย จิตใจ สมาธิ จินตนาการ การสวมบทบาท และการค้นสด (Improvisation)

สถานที่ตั้ง

Crescent Moon Space / สถาบันปรีดี พนมยงค์ (BTS ทองหล่อ)

ติดต่อ

<http://www.facebook.com/crescentmoontheatre>

Email. crescentmoon.workshop@gmail.com

Tel. 086 797 1445

Last Sunday Workshop

ผู้บริหาร

เกี่ยวกับสถาบัน

Last Sunday Workshop เป็นการอบรมการแสดงและศิลปะที่เกี่ยวข้อง เริ่มการอบรมในปี พ.ศ.2555 จัดตั้งขึ้นโดย กลุ่มละคร B-Floor ซึ่งก่อตั้งขึ้น ในปี พ.ศ.2542 ทั้งนี้ B-Floor มีความโดดเด่นในการสร้างงานละครผสมผสานการเคลื่อนไหวร่างกายและการใช้ Multimedia การแสดงมีการสื่อสารด้วยบทพูดน้อยที่สุดเป็นการก้าวข้ามเส้นแบ่งทางวัฒนธรรม Last Sunday Workshop จะเป็นการอบรมระยะสั้นเพียง 1 วันเท่านั้น โดยเชิญนักแสดงศิลปินผู้เชี่ยวชาญมาเป็นผู้อบรมรวมไปถึงอบรมโดยสมาชิกกลุ่มละคร B-Floor ทั้งนี้ยังคงเน้นที่ศาสตร์แห่งการใช้ร่างกายเช่นเดียวกับงานละครของ B-Floor

สถานที่ตั้ง

ณ ห้องบีฟลอร์ สถาบันปริดิพนomyงค์ ซอยทองหล่อ

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/Bfloor.theatre.group>

Young Pack Action โดย นินาทสตูดิโอ

ผู้บริหาร

นินาท บุญโพธิ์ทอง

เกี่ยวกับสถาบัน

Young Pack Action โดย นินาทสตูดิโอเพื่อสนับสนุนสร้างสรรค์นักแสดงรุ่นเยาว์ระดับมัธยมที่มีทักษะการแสดง เขียนบท และ กำกับ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาชุมชนของตน ทั้งในรูปแบบของการสร้างงานศิลปะต้นแบบ หรือ การสร้างกระบวนการเล่าเรื่องเชิงพัฒนาพื้นที่

สถานที่ตั้ง

ศูนย์ชุมชนสร้างสรรค์ ได้ทางด่วนเพลินจิต

ติดต่อ

<https://www.facebook.com/ninartstudio>

คนหน้าขาว**ผู้บริหาร**

ไพฑูรย์ ไทลสกุล

เกี่ยวกับสถาบัน

ปฎิวัติความคิดด้วยประสบการณ์ตรงเปิดสอนวิธีคิด เขียนบทเรื่องสำหรับละครใบ้
เป็นการสอนครั้งแรกในวงการละครเพื่อตอบโจทย์คนที่หลายคนเล่นละครใบ้แล้วอยากทราบวิธีคิดเรื่องหรือหา
แนวทางและเทคนิคในการแสดงละครใบ้

สถานที่ตั้ง

เรียนนอกสถานที่

ติดต่อ

Tel. 0813003550

Workshop การแสดง โดย ครูต้า**ผู้บริหาร**

วิหวัศ สังสะกิจ

เกี่ยวกับสถาบัน

Workshop อบรมการแสดงสำหรับกลุ่มคนส่วนใหญ่คนที่มาเรียนคือคนที่กำลังจะมีผลงาน หรือมีผลงาน
อยู่แล้ว

สถานที่ตั้ง

สตูดิโอ ทาวน์อินทาวน์ วังทองหลาง

ติดต่อ

Email. ta69@hotmail.com

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวศศิรินทร์ พัฒนะ เกิดวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2531 ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีในปีการศึกษา 2552 จากสาขาสื่อสารการแสดง คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และเข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโทในปีการศึกษา 2555 ในกลุ่มวิชาการสื่อสารเชิงสุนทรียะและบันเทิงคดี คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันเป็นครูสอนการแสดงและผู้ฝึกสอนการแสดง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY